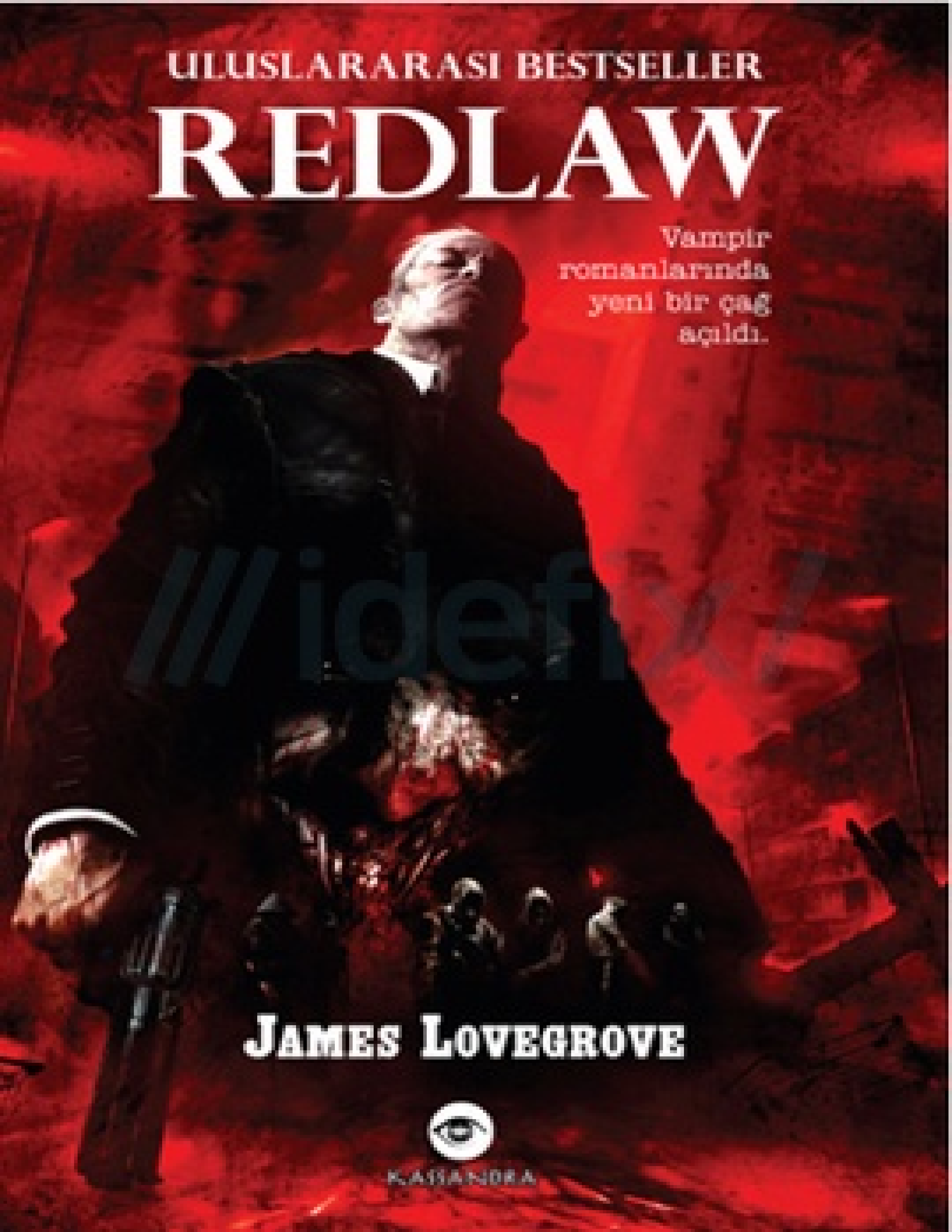

ULUSLARARASI BESTSELLER
REDLAW
Vampir romanlarında yeni bir çag açıldı.
JAMES LOVEGROVE
KASANDRA

Redlaw

James Lovegrove

Orijinal Adi: *Redlaw*

Kassandra Yayınları: 27 Redlaw Dizisi: 1

Kassandra Yayınları: Sıraselviler Cad. No: 14/7 Beyoğlu - Istanbul - Sertifika: 27118

e-mail: kassandrayayincilik@gmail.com Web: kassandra.com.tr

Yayına Hazırlayan: Hakan Tanıttıran Kapak Tasanm: Şahan Yatarkalkmaz Redaksiyon: Onur Gayretli

Bu kitap Ceylan Matbaası'nda (Ahmet Uçar) basılmıştır Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi 83/ 317-318-319 Zeytinburnu - İstanbul - Sertifika No: 23352 Tel: 0212 613 10 79 Fax: 0212 613 10 79

ISBN: 978-605-4843-09-1

İngilizce İlk Baskı 2011 Solaris - Rebellion Publishing Ltd, Riverside House, Osney Mead, Oxford, OX2 OES, UK

Türkçe İlk Baskı: Şubat 2014

REDLAW

James Lovegrove

Türkçesi: Büşra Şahin

First published 2011 by Solaris an imprint of Rebellion Publishing Ltd, Riverside House, Osney Mead, Oxford, 0X2 OES, UK www. solarisbooks. com

TEŞEKKÜRLER

Clint Langley, kitabı çok daha havalı gösteren, beni de kitap konusunda çok daha harika hissettiren bir kapak hazırladı. Da-vid Moore yazarlığıma ilişkin aşırılıkları dizginleyerek metnin deyim yerindeyse yağlarını alan harika bir düzelti daha yaptı. Nick Sharps, bloğumdaki yorumlarıyla beni her daim keyiflendirdi ve eğlendirdi. Andy Remic insanın sinir ve tahammül sınırlarının ne denli ileriye varabileceğini bir örnekle gösterdi. Son olarak Solaris'teki bütün ahali -Jonathan Oliver, Ben Smith, Jenni Hill ve Michael Molcher, keza yukarıda adı geçen Bay Moore- gerçek birer yıldızdı.

Londra. Gece.

Şehrin damarlarından ışık ve hayat akıyor. Trafik çift yönlü ilerliyor; bir tarafta beyaz, bir tarafta kırmızı, içil içil tabelalar, parıldayan pencereler. Neon ve akkor lambalarından yayılan yoğun ışık gökyüzüne cila çekiyor.

Öte yandan, aşağıda, varoşlarda karanlık bölgeler var. Tıpkı röntgen filmindeki tümörler gibi. Zerre kadar ışığın parıldamadığı yerler. Kara lekeler.

Onları görüyor musun?

İşte şurada, Harringay'de. Southall'da. Deptford'da ve Stoke Newington'da, Hounslow ve Beckenham'da, Kilbum ve Peckbam Rye'da.

Bütün bu ihtişamın arasında kara kara sırıtıyorlar. Deniz fenerlerinin tersine, seni kendilerine çekmiyor, itiyorlar.

Onlardan birine inelim mi? Neden olmasın? Mesela şu doğudakine, Mile End''dekine inelim.

Ee, ne bekliyorsun? Davet mi? İlla davete gerek yok. Yine de, mutlu olacaksan...

Hadi. Hadi aşağı gel benimle. Kendi hür iradenle gökyüzünden Londra'ya inelim.

Biz alçaldıkça trafik daha bir gürlüyor. Gecenin içindeki araçlar ve çıkardıkları müzik sesi.

Yalnız birkaç sürücü bizim gittiğimiz yöne gitmeyi tercih ediyor. Çok geçmeden, varacağımız noktaya yaklaştıkça bir çeşit sessizlik balonunun içine dalıyoruz. Londra'ntn yirmi dört saat bitmeyen homurtusu kesiliyor. Burada, çok katlı toplu konutların kasvetli, beton uzamı arasında yalnız ve yalnız en yumuşak sesleri duyuyoruz. Bir koşuşturma. Bir hırıltı. Bir fısıltı: belki birinin sesi, kim bilir, belki de çatlamış asfaltta uçuşan bir gazete parçasının hışırtısı.

Hareket eden tek şey rüzgâr, boş zemini tırmalayarak, dev mezar taşlarına benzeyen yüksek blokların arasında dolaşıyor. Kalan her şey

hareketsiz. Ama hissedebiliyorsun, değil mi? İzleniyorsun, adın gibi eminsin bundan. Kırık pencerelerden, şu kaportadan ibaret arabanın içinden, şu arsadaki yabani otların arasından sana bakan gözler. Kan kırmızısı gözler.

Konutlar, içersinde hayat barındırmıyor gibi görünüyor: terk edilmiş,

metruk.

Ama sakinleri var.

Her yerde.

İzliyorlar.

Eğer gerildiysen gidelim hadi. Kalmak zorunda değiliz. Yükselip bu karanlıktan uzağa, ışığa doğru yol alalım.

Ama fazla uzaklaşmayalım.

Çünkü bu çukurun hemen dışında fakat yine de toplu konut arazisi içinde bir hareketlilik var. Sınırın, tepesi dikenli tellerle taçlanmış uzun tel örgülerin ötesinde bir sokak...

.. .biri koşuyor.

Bir oğlan çocuğu.

Dehşet içinde.

Can havliyle koşuyor.

Birinci Bölüm

NİKOLA KOŞARKEN, içinden çok şey diliyordu.

Mesela daha hızlı olmayı ya da kanatlara sahip olmayı, en çok de, tel örgünün öte yanında hiç dolaşmamış olmayı diliyordu. Onu uyarmışlardı. Herkes uyarmıştı. Hem de defalarca. Tel orgu**,** boşuna orada durmuyor demişlerdi. Bizi içeride tutmak için değil onlar*ı* dışarıda tutmak için orada. Bu yüzden sakın tel örgüyü aşma. Bu tarafta kal. Bizim türümüz için dışarısı tehlikeli.

Nikola söylenenleri dinlemiş, ne var ki, hepsi bir kulağından girip ötekinden çıkmıştı. Avrupa Kıtası'ndan buraya feribotla geldi beri Londra'nın pek bir yerini görmemişti. Aslına bakılırsa, ytık tırının arkasında kaçak yolculuk yaptığı anlaşıldıktan sonra g,önlüğü göreceği, bir ıslahevi, bir kamyonetin içi, derken toplu konutlar olmuştu. On altı yaşındaydı ve sınırları umursamıyordu.

Hal böyle olunca bu gece tel örgüye tırmanmış, hatta tırmanmakla kalmayıp üzerinden atlamıştı. Tel örgü o kadar yüksek değildi, dört metre ya vardı ya yoktu. Dikenli teller ellerini çizmiş ama kapatmamıştı. Kolay bir kaçış olmuştu. Millet haklıydı: Tel örgü içeridekiler için değil dünyanın geri kalanı için bir bariyerdi.

Nikola çekine çekine, merakla keşfetmeye koyuldu. Konutların hemen yakınında pek bir şey yoktu. Terk edilmiş dükkânlar, boş evler, yabani otlarla sarılmış kaldırım taşları. Burası Güneşsiz Yerleşim Bölgeleri'nden birine öyle yakındı ki kimse burada yaşamak istememişti. Londra'nın yerlileri başka muhitlere taşınmıştı.

Nikola bir sokak kedisini ürküttü, kedi hızla kaçmaya başlamadan önce hırçınlıkla yüzüne miyavlayıp tısladı. Çok geçmeden, civardan geçen bir GÖLGE[1] devriye arabasından saklanmak zorunda kaldı, projektörü bir o yana bir bu yana salınıyordu. Saklandığı yerden, bir bodrum katının merdiven boşluğundan çıkarak dikkatli bir biçimde keşif yolculuğuna devam etti. Şehrin canlı, kıpır kıpır bölgesine doğru ilerlediğinde sokağa vuran bir dolu GÖLGEyle karşılaştı.

Sadece şöyle bir göz atmak istemişti, hepsi bu. İngiltere’nin başkentinin, artık gıyaben onun evi sayılan bu efsanevi metropolün neye benzediğini görmek istemişti. Katiyen bir av peşinde değildi. Uzaktan kokularını alabiliyordu. İnanılmaz derecede egzotik, sarhoş edici bir kokuydu bu ama içlerinden birini kendisi için alma gibi bir niyeti yoktu. Bunun ne denli büyük bir ahmaklık olacağının, topluluğunun tamamına ne denli korkunç bir biçimde geri döneceğinin farkındaydı. Öte yandan, azıcık meraka, küçük bir turistik geziye izin vardı herhalde, değil mi?

Saldırganlar birden çıkageldi. Hiç çaktırmadan. Kokularını gizlemek için tepeden tırnağa kalın giysilerle sarıp sarmalanmışlardı. Buradan, hiç yoksa, saldırganların profesyonel olduğu anlaşılıyordu. Tam da böyle bir fırsat yakalama umuduyla pusuya yatmış, onun gibi birine rast gelmeyi bekliyorlardı. Gözü kara, ihtiyatsız birine.

Dört kişiydiler, hepsi kask ve deri boyunluk takmıştı. Saldırıya liderlik eden iki kişi patenliydi. Ansızın bir köşeden çıkıvermişlerdi. Eğilerek füze gibi Nikola’nın üzerine geliyorlardı, kolları bir yukarı bir aşağı hareket ediyordu. Kaçmaya yeltendi ama fırsat kalmadan ensesine çöktüler. Zincirli eldivenle atılan bir yumruk başının yan tarafına isabet ederek onu sersemletti.

Nikola sendeledi, tek görebildiği iki patenlinin karşılıklı daireler çizdiği ve tekrar üzerine doğru geldikleriydi. Kaçmak için arkasını döndüğünde çetenin diğer iki üyesiyle burun buruna geldi. Gergin bacaklarını ayırarak karşısına dikilmişlerdi, ikisi de elinde birer dişbudak kazığı tutuyordu. Nikola o an daha önce hiç korkmadığı kadar korktu. Uçları sivriltilmiş kazıklar karanlığın içinde bembeyaz parlıyordu. Adamların kasklarındaki siperlik, ucu bucağı olmayan bir karanlığa, bir boşluğa açılıyordu.

Nikola yan tarafa sıçradı. Elinden daha fazlası gelmezdi. Çitlere çarptı, el yordamıyla üzerinden atladı. Saniyeler sonra, üç katlı, taraçalı bir evin duvarına tırmanıyordu. Arkasından, aşağıdan bağırışlar geliyordu. Daracık girintilerde parmağıyla tutunacak yerler bularak tuğla duvara elinden geldiğince hızlı bir şekilde tırmanıyordu. Yükseğe. Eğer yükseğe çıkarsa güvende olurdu herhalde. Bu adamlar çatıya kadar peşinden gelemezlerdi ya. Ne var ki, geliyorlardı. İki patenci ters yöne doğru seğirtip Nikola’nın arka taraftan kaçışını engellemek için taraçanın iki ucuna yönelirken diğer

iki kişi kazıklarını kemerlerine sokuşturarak peşinden tırmanmaya başlamışlardı. Ayaklarıyla kendilerini evin ön duvarından yukarı doğru itiyorlardı. En az Nikola kadar, hatta ondan da hızlıydılar. Su borusu, pencere pervazı, kapı lentosu, ne kadar ince olursa olsun her çıkıntıyı kullanıyorlardı. Serbest stil tırmanıyorlardı. Dikey, yatay, çapraz, fark etmiyordu; yeter ki gözlerine kestirdikleri bir yüzey, hedeflerine ulaşmak için kullanabilecekleri bir dizi tutamak ve basamak olsun.

Nikola peşindekilerden saniyeler önce çatıya ulaştı. Yuvarlak kiremitlerin üzerinde dengede durmak için elinden geleni yaparak çatının tepe hattında hızla ilerliyordu. İki adam arkasından bağırıyordu. Nikola bacanın yanından dönüverdi. Bir saniye sonra ötekiler de aynını yaptı. Onunla sokağın ucu arasında sadece birkaç ev vardı. Patencilerden biri orada, köşede onu bekliyordu. Nikola sağa zıplayarak çatının evlerin arka bahçelerine ve aralarında açılmış patikaya doğru meyil eden yanından aşağı kayarak inmeye başladı. Çatının kenarındaki oluktan atlayarak aşağıdaki duvara yumuşak bir iniş yaptı. Çok geçmeden, patikadaydı. Ters dönmüş çöp tenekelerinin ve devrilmiş alışveriş arabalarının yanından geçti. İki parkur koşucusu ise fazla geride değildi.

Patenci patikanın ağzında önünü kesti. Ancak Nikola var gücüyle koşarak omzu aşağıda, dosdoğru adama tosladı. Patenci geri geri sendeledi, sokağın karşısına kayarak elektrik direğine çarptı, acıyla bağırdı. Toparlanarak Nikola'yı kovalayan iki koşucuya katıldı; çok geçmeden üçü de Nikola'nın ensesindeydi. Nikola doğru yola girmiş olayım diye dua ediyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Yerleşim Bölgesi'nin yüksek binaları ileride belli belirsiz görünüyordu, gelgeldim, bulunduğu sokak bu binalardan uzaklaşarak kıvrılıyormuş gibi görünüyordu. Bir sonraki yol ayrımında sağa mı yoksa sola mı sapacağına dair en ufak fikri yoktu. Eğer Yerleşim Bölgesi'ne kapağı atabilirse kurtulduğunun resmiydi. Bu adamlar tel örgüyü aşıp peşinden gelmeye cesaret edemezlerdi. Ne var ki, bir labirentin içindeymiş gibi hissediyordu, yanlış bir köşeden dönmesi onun sonu demekti. Güçlü olmasına güçlüydü, dördünden de güçlüydü lâkin onlar hem sayıca üstündü hem de silahlı.

Derken, Nikola yüz üstü yere kapaklandı. Nasıl olduğunu anlamamıştı. Ayağı mı takılmıştı? Kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Bacakları sımsıkı

birbirine yapışmıştı. Ağır çelik toplara bağlanmış kementler ayak bileklerini sarmıştı. Bu bir bolastı. Nikola telaş içinde kementleri çözmeye koyuldu ancak saldırganların üçü çoktan etrafını sarmıştı. Diğer patenci de ortaya çıktı, patinaj çekerek yanlarında durdu. Nikola dişlerini sıkıp burnundan soluyarak başını kaldırdı, adamlara baktı. En yakınındakine saldırdı. Adamın bacağına pençe atarak tırmalıyordu ama pantolonu Kevlar benzeri bir kumaştan yapılmıştı. Pençelerin işlemeyecği türden bir kumaştı.

Nikola'nın el bileklerini dizleriyle kuvvetle asfalta bastırdılar. Var gücüyle direndi ama adamlar sıkı sıkıya bastırıyor, yerinden kıpırdatmıyorlardı. Bir kazık havada savrulmaya başladı. Nikola debelendi, karşı koydu. Böyle çaresiz ve görünüşe göre hapı yutmuş bir halde yatarken dahi tek düşünebildiği, bu dört saldırganın boyunlarını deşip içerisindeki leziz ılık sıvıyı kana kana içmekti. Öfkeyle perçinlenen susuzluğu vahşi bir hal almıştı. Hepsini hakir görüyordu. Birer sığırdan farksızlardı. Birer av. Fırsatını yakalasa, dördünün de hayatını tek tek son damlasına kadar içlerinden çekip alırdı.

Kazık tam göğsünün üstünde, havada asılı kaldı. Kazığı tutan el sapını sıkı sıkı kavramıştı.

"İndir onu."

Ses ciddi ve sakindi. Tonundan itiraz kabul etmediği belliydi.

"Üçe kadar sayıyorum. İndir o kazığı yoksa ben seni indiririm."

Nikola'nın İngilizcesi iyi değildi ama konuşan kişinin kendisini değil, bu dört saldırganı tehdit ettiğini anlayabiliyordu. Bakmak için asfalta dayalı başını yana çevirdi. Bir çift bot, uzun bir pardösü, gümüş rengi saçları ve bir kireç taşı kayalığı kadar yalçın ve sarsılmaz yüzü ile uzun boylu bir adam gördü. Ayrıca, rahiplerinkine benzer, şu bütün çene hattı boyunca uzanan yüksek bir yaka ve ağır, uzun namlulu, bildiği kadarıyla Cindermaker dedikleri bir tabanca gördü. Bu GÖLGE'ye delaletti. Yani Gece Tugayı'na.

Dolayısıyla Nikola'nın birkaç saniye öncesinden daha beter hapı yuttuğuna delaletti.

“BU SON ŞANSIN,” dedi GÖLGE subayı. “Ya sen o kazığı indir ya da ben seni indireyim. Tahta mahta, kurşun kurşundur. Her şeye rağmen vücudunda koca bir delik açabilir.”

“Defol git, vampir sikici seni,” dedi saldırganlardan biri. “Bu bir vampircik, üstelik yuvasında değil. Eğer biz onu temizlemeye kalkmasaydık aynını kendin yapacaktın.”

“Belki,” diye yanıt verdi. “Aramızdaki fark ise şu: ben kanunlara hizmet ediyorum, siz, siz ise şehir eşkıyalarından başka bir şey değilsiniz. Ateşçiler’di, yanılıyor muyum?”

“Evet. Ne olmuş?”

“Olan şu, o kazığı indirip Güneşsiz’i rahat bırakıyorsunuz.” GÖLGE subayı, Cindermaker önünde ilerledi. “Bir. İki...” “Bekle,” dedi öteki Ateşçi, patencilerden biri. “Bekle bir saniye. İzin ver, bu kan emicisini deşelim”; Nikola’yı işaret etti; “sonra gideriz. Kimsenin burada bulunduğumuzdan haberi bile olmaz, ayrıca temizleme işini kendin üstlenebilirsin. Hadi ama, ne diyorsun GÖLGELİ? Makul değil mi? Herkes kârlı çıkar.” “Benim kim olduğumu biliyor musunuz?”

Ateşçiler hayır anlamında başlarını salladı.

‘“John Redlaw’ adı size bir şey çağrıştırdı mı?”

Diğer üçüne değil ama birine bir şeyler çağrıştırmıştı. “Evet, tabii ya. Duymuştum bu bunağı. Söylediklerine göre, çetin cevizmiş.”

Nikola’ya gelince, tam anlamıyla dehşete düşmüştü. Bu ülkede çok eski olmayabilirdi ancak o bile John Redlaw’u duymuştu. Kendi türü arasında bu adamdan daima kısık sesle bahsedilirdi, isminin bir fısıltıdan daha sesli anıldığı nadirdi.

“O halde,” dedi Redlaw, “Kararımdan dönmeyeceğimi ve benimle pazarlığa girişilmeyeceğini biliyor olmanız gerekir.” Ateşçilere ve Nikola’ya beş adımdan da az kala durdu. “Hepinizi vesikalarınızla birlikte cehenneme göndermekten mutluluk duyarım. Bu Güneşsiz benim. Hemen giderseniz sağ salim gitmiş olursunuz. Bu size en son ve en iyi teklifim.”

Ateşçiler birbirine baktı. Derken, kazıklı olan, “Boşversene,” diyerek kazığı Redlaw’a fırlattı. Red la w sakınmak için eğildiğinde Ateşçi üzerine atıldı. Redlaw’un silah tutan eline vurdu. Cindermaker elinden fırladı. Sonra Redlaw’a, tam suratının ortasına yumruk attı. GÖLGE subayının burnundan kan fışkırdı.

Redlaw yere düşerken Ateşçi, “Tanrı aşkına, hadi gelsenize!” diye bağırdı arkadaşlarına. “O bir kişi, üstelik yaşlı. Hadi biraz eğlenelim.”

Diğer üçünün biraz cesaretlendirilmesi gerekmişti. Nikola’yı bırakarak Redlaw’u pataklamaya giriştiler.

“Demek bize silah çekersin ha?” diye bağırdı biri.

“Dişbudak kurşunları ha?” diye söylendi bir öteki. “Dişbudak.Hem de *insanlara*.”

Tekmeler ve yumruklar havada uçuşuyordu. Nikola, Redlaw’u göremez olmuştu. GÖLGE subayı, Ateşçilerin altına gömülmüş, bir şiddet girdabının ortasında kalmıştı. Karşı koyuyormuş gibi görünmüyordu. Neden karşı koymuyordu? Aslında ün yaptığı kadar da korkunç değil miydi? Aslında elinde silahı olmadan bir hiç miydi? Derken, büyük bir çatırtı duyuldu. Patencilerden biri kırılmış dizini tutarak yerde yuvarlanıyordu.

Çat diye bir ses. Ve ikinci bir Ateşçi yere yatmış, avazı çıktığı kadar bağırıyordu; sol kolu feci biçimde bilekten yamulmuştu.

Redlaw birden ayağa kalktı. Öteki patenciyi ceketinden tuttuğu gibi dördüncü Ateşçi’nin üzerine savurdu. İkisi üst üste asfalta yapıştı. Redlaw ata biner gibi üstlerine oturdu, üsttekinin boyunluğundan tutarak kafasını alttaki adamın kafasına vurmaya başladı. Kask siperlikleri tuzla buz oldu; siyah polikarbonat kırıkları derilerine battı. Her iki Ateşçi de yarı baygın düşüp yüzleri kanlı birer cehennem haritasına dönene dek merhamete gelmedi Redlaw. Ardından, neredeyse hastanelik vaziyette dizi sakatlanan patenciye geçti. Patenci sağlam dizinin üzerinde duruyordu, ta ki o da sakatlanana kadar. En son, ağlayıp aksayarak kaçmaya başlayan kırık kollu adama döndü. Adamın kasketini hızla çekip çıkardı. Acıdan buruşmuş, gözyaşlarını boğulmuş yüzü çıktı ortaya.

“Vampirden daha beter bir şey varsa,” dedi, “o da vampir avlayan insanlardır. Dostlarına, kendilerini üstün görüp fazla akıllı sanan diğer bütün Ateşçilere bir mesaj iletmeni istiyorum. Özel bir mesaj. Benim için bunu yapar mısın?”

Ateşçi can havliyle evet anlamında başını salladı.

“Onlara şöyle söyle: Güneşsiz İskân ve Tebliği’nden Yüzbaşı John Redlaw’un...”

Bir kafa.

Ateşçi korkunç bir feryatla sırt üstü yere yuvarlandı. Kafası asfalta çarptı, hareketsiz bir şekilde yere serildi.

Redlaw gömleğinin yakasını doğrulttu, pardösüsünü düzeltti ve Cindermaker’ını geri almak için yürüdü.

NIKOLA KAVGA BOYUNCA bön bön bakmaktan başka bir şey yapmadı. Redlaw Ateşçiler ile meşgulken tabanları yağlaması gerektiğini biliyordu ama saldırının etkisiyle hala fena halde titriyordu. Kazıkla deşilmesine ramak kalmıştı, az kalsın ölümsüzlüğü başladığı gibi sona erecekti. Korkudan olduğu yerde çakılı kalmıştı, ayrıca, kavganın seyri değişip de Redlaw bu dört adamı parçalarına ayırmaya başlayınca izlemek istemişti. Harika bir seyirlikti, Redlaw mutlak bir acımasızlık ve vahşilikle Ateşçileri bertaraf ediyordu. Bu da Nikola’nın yağlarını eritiyordu. Başlarına geleni hak etmişlerdi. Her bir zerresini, hatta daha fazlasını.

Geriye dönüp baktığında, bir yerde bir hata yaptığını anladı. Şu an Redlaw uzun adımlarla ona doğru yürümekteydi. Elinde Cindermaker, namlusu Nikola’nın kalbine doğrultulmuştu. Nikola bolas kementlerinden kurtulmak için debelenmeye başladı.

"Bun seara." dedi Redlaw. *“Labvakar. Blaho ve er.Jo estet.”* Nikola son söylediğini anlamıştı. *“Jo estet,”* diye karşılık verdi. *İyi akşamlar.*

“Ah,” dedi Redlaw. “Macar mısın? *Magyar?”*

Nikola evet anlamında başını salladı. *“Igen.”*

“İngilizce konuşabiliyor musun?”

“Biraz. Lütfen, ateş etmemek.”

Redlaw önce silahına sonra tekrar Nikola'ya baktı. "Bana ateş i tmem için bir sebep vermezsen etmem. Anladın mı?"

Nikola aşağı yukarı anlamıştı. GÖLGE subayının yüz ifadesi yumuşak değilse de Ateşçilere karşı takındığı ifade kadar sert değildi. Yüzündeki katılık bir parça yumuşamıştı ama bakışları hala sert ve dikkatliydi.

"Burnumdaki kana bakmayı kessen iyi olur."

Nikola suçlu suçlu gözlerini kaçırdı. Taze kan onu çağrıyordu. Tatlı demir kokusu karşı konulmaz biçimde baştan çıkarıcıydı. Miskolc'ta bir çocukken -insan çocukken- bildiği en muhteşem koku büyükannesinin sobada ısınan sıcak çikolatasının kokuşuydu, bildiği en muhteşem tat ise yine bu içeceğin tadıydı; baharat ve bir tık şeftali *palinkasıyla* tatlandırılırdı. Ancak kan ondan bile yüz kat, bin kat daha muhteşemdi.

Redlaw bir bez mendille dudağının üstünü sildi.

"Şanslı vuruştu. O gerzeğin beni bu şekilde gafil avlamasına ya da bu kadar yaklaşmasına asla müsaade etmemeliydim. Yaşlandım artık. Köreliyorum. Yine de, itiraf etmeliyim ki, biraz kapışmak hoşuma gitmedi değil. Dinle evlat."

Kara gözleri Nikola'nın gözlerine sabidendi.

"Görünüşünden dönüştürüleli beri uzun bir zaman geçmediği anlaşılıyor: yarım yamalak çıkmış vampir dişleri, cildinde taşıdığın pembelik kalıntıları, göz akının henüz belli belirsiz kırmızılaşması. Tahminime göre yalnız genç görünmüyorsun, sahiden *gençsin* de. Bu yüzden, sana bir şans vereceğim. Bu sık yaptığım bir şey değildir. Aslında, hiç yaptığım bir şey değil. Yine de bir istisna göstermeye hazırım. Dış dünyayı görmek istedin. Bunu anlıyorum. Sakın. Sakın bir daha isteyeyim deme. Nedenini görüyorsun." Her biri ayrı bir kıvranma pozisyonu almış, yarı baygın dört Ateşçi'yi gösterdi.

"Sen dışarıya ait değilsin. Kimse seni burada istemiyor. Senin evin Güneşsiz Yerleşim Bölgesi. Başka evin yok. Sonsuza dek. Anlaşıldı mı?"

Aşağı yukarı. Söylediklerinden değilse de, ses tonundan. Nikola başıyla onayladı.

“O halde git. Fikrimi değiştirmeden tel örgünün ardına dön.”

Cindermaker hala milim kıpırdamadan Nikola’nın atmayan kalbine doğrultmuştu.

Nikola kementleri gevşettikten sonra koşmaya başladı ama bu sefer korkuyla kendinden geçmiş halde değil içini kaplayan bir rahatlama ve sevinç duygusuyla koşuyordu.

DERSİNİ ALDI, diye düşündü Redlaw, çocuk gözden kaybolurken.

Ateşçilerin de kendi dersilerini aldığına hiç şüphe yoktu. Redlaw boynunda asılı duran haçı çıkardı. Haçı öperken dudaklarındaki tahtanın ılıklığını hissetti. Kazandığı zafer için, düşmanlarından kurtulduğu için bir şükür duası mırıldandı. Bu dua eden adam öyle üstünkörü ve kısık sesle ediyordu ki, “yukarıdaki” bile onu duymamış olabilirdi.

Haçı geri yerine, göğsüne sokarken telefonu çaldı. Zil sesi tonu, kulakları sağır eden bir katedral orguyla çalınan “Jerusalem”in giriş notalarıydı.

“John.” Tuğgeneral Gail Macarthur’un gırtlaktan gelen, katı sesi.

“Tuğgeneral, sizin için ne yapabilirim?”

“GPS senin Mile End yolunda olduğunu gösteriyor.” “Öyleyim.”

“Ama araban hareket etmiyor ve sen içinde değilsin.” “Arabanın içinde olmadığımı nereden biliyorsunuz?”

"Eğer arabanda olsaydın merkezden geçilen anonsu duyar, çoktan yola koyulurdun. Hackney GYB’de bir kargaşa çıkmış.” “Çok şaşırdım.”

“Yerel birimler anonsa yanıt verdi ama desteğe ihtiyaçları var. Kıdemli birinin desteğine.”

“Yani bana.”

“Daha iyi bir önerin var mı?”

Redlaw sokağa göz gezdirdi; Ateşçiler’i yokladı. “Sanırım yok, Efendim.”

“İyi o zaman. Fırla.”

Redlaw iç çekerek telefonu kapattı.

Uzun bir gece olacaktı.

Gerçi bütün geceler uzun değil miydi?

1

İngilizce aslı Sunless Housing And Disclosure Executive (SHADE): Güneşsiz İskân ve Tebliğ Dairesi (GÖLGE), ç.n.

İkinci Bölüm

HACKNEY GÜNEŞSİZ YERLEŞİM Bölgesi bütün Londra'daki en yoğun nüfusa sahip, en büyük GYB'ydi. Eski yerel otoriteye ait kırk hektarlık alan ile kamulaştırma yoluyla özel mülk sahiplerinin elinden alınan binalara ait on hektar alandan oluşuyordu. Sınırları içerisinde yarı müstakil Viktoryen villalarından modern brütalist apartmanlara kadar yüz elli yıllık bir mimari boy gösteriyordu. Artık bunlar binlerce Güneşsiz sakininin rahat rahat dolaştığı sarmal şeklinde büyük kalabalık bir semti meydana getiriyordu.

Burası kötü nam salmış sorunlu bir bölgeydi. Başından beri böyleydi ama artık hiç olmadığı kadar sorunluydu. Hackney GYB'de her daim *bir ¡eyler* olurdu. Çapını genişletmekle kalmamış tüm semti mantar gibi sarmayı başarmıştı. Hackney şimdilerde kalbi atan herhangi biri için neredeyse yaşanmaz bir yer olarak görülüyordu. Susuzluktan kavrulan savaş mağlubu memleketlerine kıyasla buranın daha güvenli olduğunu düşünen birkaç gözü pek Somalili ve Eritreli mülteciden başka yaşayan yoktu bölgede.

Redlaw vardığında Yerleşim Bölgesinin ana girişinin dışında konuşlanmış yarım düzine GÖLGE devriye arabasıyla karşılaştı; bu sayının iki katı kadar GÖLGE subayı, görünüşe bakılırsa ne yapacağını bilmez halde, boş boş takılıyordu. Tel örgünün öte yanından duyulabilen kulak tırmalayıcı ve rahatsız edici bir uğultu ve anlamsız sesler korosu gecenin bronza çalan göğünde yankılanmaktaydı.

Redlaw çıkıp gelene dek, bölgedeki en yüksek rütbeli kişi Çavuş İbrahim Khalid'di. Mevcut durumun sorumluluğunu üstünden atabildiği için fazlasıyla memnun bir şekilde Redlaw'a yapmacık bir selam verdi. Kabak bu kez Redlaw'un başına patlayacaktı, bunun için ayrıca memnundu. Bu iki adam arasında süregelen bir husumet vardı.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Redlaw.

"Senin de duyduğun gibi," dedi Khalid, "halinden hiç hoşnut olmayan birileri var. Detaylar belirsiz ama işin özü şu: Planlandığı üzere gece on

birde olağan sığır kanı teslimatı yapıldı. Kamyonet kırk beş dakika önce girdi ama dışarı çıkmadı. Otuz dakika önce sürücüler -standart iki kişilik ekip- üsse telsizle yardım çağrısında bulunmuş. O zamandan beri bir daha irtibat kurulamadı. Vampirlerin mart kedisi gibi bağrışmalarına bakılırsa en kötüsünü beklemek yanlış olmaz.”

“Nakliyeci kim?”

“BoyPlas Lojistik, tabii ki. Çalışanları profesyonel. Her türlü sonuca karşı eğitimliler.”

“Eğitim her zaman için yeterli değildir. Neden henüz bir kurtarma girişiminde bulunmadın?”

Khalid bir anlığına bakışlarını yere çevirdi. “Söylediğim gibi, yarım saattir kimse kamyonetten haber almadı. An itibarıyla otuz beş dakikaya yaklaşıyor. Mantıksız davranarak...” “Mantıksız mı Çavuş?” diye çıkıştı Redlaw. “Asıl mantıksız olan ne, söyleyeyim sana, içeride iki insan Tanrı bilir kaç vampirle çevrili halde kapana kısılmışken tepeden tırnağa bir düzine silahlı adam kıçlarını kaşıya kaşıya etrafta dolaşıyor. İşte mantıksız olan bu.”

“Efendim, size saygım sonsuz ancak...”

“Bana sonsuz saygılarını sunma Khalid. Sen de biliyorsun ki çoktan içeri girmiş olman gerekirdi.”

Redlaw Khalid’e sırtını dönerek uzun adımlarla Yerleşim Bölgesi’nin girişine doğru yürüdü.

“Yüzbaşım!” diye seslendi Khalid arkasından. “Güneşsizler kana susamışlıklarının doruğundalar. İçeri giren her kim olursa olsun paramparça edeceklerdir.”

“Her şeye rağmen bu kaygın için minnettarım Çavuş,” diye yanıt verdi Redlaw, haçını Khalid’in görmesi için omzunun üstünde tutarak, “Bu beni korur. Eğer işe yaramazsa, bu korur.” Diğer eliyle Cindermaker’ı salladı. “Yüce Efendimizin bahşetmediği şey ise barut ve fizik kurallarının mukavemeti.”

GİRİŞ KAPISININ üzerindeki çelik kemere GYB’nin ismi ve “Herkes İçin Daha Güvenli Bir Toplum İçin Çalışır.” yazısıyla birlikte GÖLGE logosu kazınmıştı. Bunun üstüne birileri sprey boyayla şöyle yazmıştı:

VAMPİR BÖLGESİ

Altında, kan gibi damlayan yamuk yumuk yazılamadaysa: HER DAKKA DOĞAN BİR KAN EMİCİ VAR

Kapılar ardına kadar açıktı. BoyPlas Lojistik şoförlerinin bu kapıları kapatma zahmetine girmesi için sebep yoktu. Rutin girişlerden biriydi, kamyonet teslimatı yapıp çıkacaklardı: on dakikalık iş.

Kimse giriş yolu üzerinde dolanmıyor gibiydi. En azından, aklı başında kimse.

Redlaw kapıdan geçerken kafadan hızlıca silahlarının envanterini çıkardı. Dişbudak kazıkları: altı. Sarımsak özütlü sis bombası: 2. Kutsal su bombaları: 5. Hepsi pardösüsünün içine giydiği silah yeleğine iliştirilmişti. Tabii bir de, Cindermaker’ı için üç şarjör dolusu toplam yirmi bir mermi taşımaktaydı.

Haç hepsinden daha iyiydi, onun esas koruyucusuydu. Daha doğrusu, o hep böyle düşünmüştü.

Çöplerin ve döküntülerin etrafa saçıldığı bir sokakta ilerliyordu. Güneşsizler en çok barınma koşulları konusunda takdire şayandı; gelişigüzel, üst üste çakılan tahtalarla kapatılmış pencereler, bel vermiş çatılar, döşeme tahtalarındaki delikler, her yere yayılmış pislik, hiçbirinden rahatsız değillerdi. Bu pisliğin çektiği sürüsüyle hayvan da -fareler, tilkiler, güvercinler- halinden memnundu. Aksine, hayvanlar GYB’de hoş karşılanırdı. Bir nevi el altında dolaşan atıştırmalıklardı.

Üç Güneşsiz, orman gibi olmuş bir ön bahçenin gölgeleri arasından çıkıverdi: eşofman ve kapüşonlu üstler içindeki gençler, yani davetsiz misafirleri uğurlamakla görevli nöbetçiler. Redlaw bu kişileri fark etmişti, yürümeye devam etti. Üçlü adımlarını onunkine uydurarak yanı sıra yürümeye başladı, ana dillerinde alay edercesine söyleniyorlardı (tahmininde yanılmıyorsa Rumence idi). Kapüşonla gölgelenmiş kıpkırmızı gözleri ve keskin beyaz dişleri parıldıyordu.

Üçlü her ihtimale karşı aradaki mesafeyi koruyordu. Kılıfından çıkarılmış Cindermaker ve Redlaw'un gözden kaçmayan

korkusuzluğu onları temkinli davranmaya itmişti.

Redlaw gürültünün geldiği tarafa yöneldi. Sıradan bir insanı aklını yitirmenin eşiğine getirebilecek türden bir gürültüydü bu, insan sesine benzemeyen ve pek konuşma denilemeyecek inleme seslerinin kızılca kıyameti. Korkunç, elim bir açlığın ötesinde bir öfke patlaması, bir isyan. Deli gibi acıkmış, yavaş yavaş aklını yitiren mahkûmlarla dolu bir hapishanenin böylesi bir kıyamete ortam sağlaması gayet doğaldı.

"Tanrı çobanımdır," diyerek monoton bir sesle mırıldanmaya başladı Redlaw. "Hiçbir eksiğim olmaz. Beni yeşil çayırlarda yatırır..."

Üç yakın takipçisiyle birlikte bir meydana girdi. Dört bir yanındaki büyük, eski evler ve ortasındaki küçük, üçgen parkla bu meydan bir zamanlar hayli rağbet görüyor olmalıydı. Artık evlerin ön yüzleri, yer yer dökülmüş alçı kaplamaları ve soyulmuş boyalarıyla cüzzamlıları andırıyordu. Park ise, birkaç tutam ot, bakımsızlıktan solmuş tek tük ağaç ve çalılarıyla kel bir topraktan ibaretti.

BoyPlas Lojistik'in soğutmalı kamyoneti işte buradaydı. Meydan gibi kamyonet de perişan haldeydi. Tekerleri patlamış, radyatör ızgarası sökülerek motoru dışarı çıkarılmıştı. Arka kapıları yamulmuş, sallanıyordu. Dağıtılması için Güneşşizlere getirdiği sığır kanı, kan dolu yüzlerce plastik torba her yere saçılmıştı. Yerler kana bulanmıştı. Duvarlardan kan damlıyordu. Poşetlerin kendisi ise hallaç pamuğu gibi atılmış, buruşturulmuş, lime lime edilmişti; kan kırmızısı bir gelgit ile kıyıya vurmuş bir sürü ölü denizanası misali.

Redlaw ilk bakışta iki şoföre ait hiçbir iz göremedi, diğer yandan, kamyonun kabinine zorla girilmişti, ki bu hiç iyiye işaret değildi. BoyPlas Lojistik'in filoları zırhlıydı. Her araç dayanıklı, çift kat akrilik levha ve volfram-andseramik alaşımından kaplamayla donatılmıştı. Buna rağmen, kudurmuş Güneşsiz sürüsünü engelleyememişti.

"Kudurmuş" kelimesi tam yerine oturuyordu. Yüzlerinde nefretle delilik arasında bir ifadeyle dört bir yandan akın eden çok sayıda vampir, bir vampir güruhu meydanı hınca hınç doldurmuştu. Kimi kendi arasında

kavga ediyor, hala sağlam kalan son birkaç kan torbası için çekişiyordu. Kimiyse zaten yıkılmaya yüz tutmuş evleri tahrip ediyordu. Çatıların kiremitlerini söküyor, çatı pencerelerinin yan duvarlarını ve kirişini tekmeliyor ya da ağaçları sağlam bıraktıkları tek tük dallarından ediyorlardı. Bu manzara, hayvanat bahçesinde esaret yüzünden aklını kaçırıp anlamsız yere kafeslerine saldıran hayvanları anımsattı Red-law'a. Hep bir ağızdan çıkardıkları sağır edici gulyabani çığlıkları Redlaw'un kulaklarında yankılanıyordu.

En mantıklısı geri çekilmek olacaktı. Arkasındaki üçlü buna engeldi ama üstesinden gelebilirdi.

Bunun yerine Redlaw, Cindermaker'ını kaldırarak havaya ateş etti.

Bir kere.

Bir kere daha.

Üçüncü kere.

Herkesin dikkatini üzerine çekmişti. Kargaşa durulmuştu. Başlar ondan yana döndü. Birdenbire Redlaw kıpkırmızı, kan oturmuş sayısız gözün odağı haline gelmişti. Vampirler üzerine doğru gelmeye başladı. Evlerden aşağı yağ gibi kaydılar. Kimi sürüne sürüne kimi emekleyerek yol almaktaydı. Bir araya gelerek geniş bir çemberle küçülen bir gözbebeği gibi etrafını sardılar. Dört bir yanı solgun, buruşuk yüzler ve eğri büğrü, pençemsi ellerle çevrilmişti.

Yaydığı kokuyu, *yaşamın* saf, yoğun titreşimlerini burunlar arzuyla içlerine çekiyorlardı. Bu yaratıkların kokusu akıl almaz derecede iğrençti: yarı çürümüş yarayla karışık taze kan kokusu.

Redlaw kendisini sindirmelerine izin vermeden dimdik ayakta duruyordu.

"Söyleyeceklerimi tekrar etmeyeceğim," diyerek yüksek sesle uyardı. "Dağılın. Böyle bir davranışa müsamaha gösterilemez. Derhal, düzenli bir biçimde meydanı boşaltın. Evlerinize dönün."

Kimse emre uymadı. Çember daraldı, Redlaw ile Güneşsiz güruhu arasındaki boşluk azaldı.

“Bu aracın şoförlerini de,” dedi Redlaw, “bana teslim edeceksiniz. Ölü ya da diri, derhal istiyorum onları.”

Kıs kıs gülmeler, kıkırdamalar.

Redlaw, Cindermaker’ı rastgele bir vampire doğrulttu, horozu çekti.

“Sen,” dedi yaratığa, bir dişiydi. “Tekrar ölmek ister misin? Üstelik bu seferki ani bir ölüm de olmayacak. Başından yahut kalbinden vurulmayacaksın. Yara alacaksın.” Silahı bacağına nişan aldı.

“Dişbudak mermisi, kömürleştirilerek çelik sertliğine getirilmiş dişbudak ağacı. Girdiği yerde parçalanır ve zehirli parçacıklar seni yavaş yavaş zehirler. Bedenin azar azar erir. Bu saatler boyu sürebilir. Hatta günler. Üstelik elinden gelen hiçbir şey olmaz. Ölmek için berbat bir yol. İstediğin bu mu?”

Güneşsiz kadını korkudan sinerek geriledi.

Kendinde cesaret bulan bir vampir, “Biz kalabalığız, sen ise teksin. Seninle güzel bir ziyafet çekeceğiz, Gece Tugayı askeri. Damarların kuruyuncaya dek kanını içeceğiz, işimiz bittiğinde de içini açacak, kemiklerini kırarak iliğini emeceğiz.”

Kalabalık arasında yüzeysel bir mutabakat söz konusuydu.

“Kulağa lezzetli geliyor,” dedi Redlaw. “Bunu yapabileceğinize ne şüphe. Ancak önce ben aranızdan bir düzine kişiyi, belki

ilaha fazlasını süpürmeden mümkün değil. Söyleyin bakalım, hanginiz kalanlar benden bir parça alabilsin diye kendini feda etmeye hazır? Hadi. İlk kim çıkıyor? Gönüllü yok mu?”

Silahı etrafında döndürdü. “Sen?”

Bir daha döndürdü. “Sen?”

Ve bir daha. “Ya sen? İçinizden birinin ilk hamleyi yapması gerek. Kim olacak bu kişi?”

Güneşsizler yerinden kıpırdamıyordu. Çoğu başını eğmiş, yere bakıyordu. Diğerleri ise, ayaklarını yere sürtüyordu. Vampir ilişlerini geçirmek için sonuna kadar açılmış ağızlar artık kapanmıştı.

“Kesinlikle.” Redlaw keskin, tatminkâr bir şekilde başını salladı. “O halde tekrar ediyorum. Dağılın. Hemen. Ve bana şoförleri verin.”

Birkaç saniyeliğine kimse kımıldamadı. Derken, Güneşsizler adeta koyunlar gibi meydanı terk etmeye başladı. Çember kırıldı. Kalabalık asık, yabani suratlar ve öfke dolu yabani bakışlarla dönüp dönüp Redlaw’a bakarak dağıldı.

Redlaw giden vampirlerden birinin koluna yapıştı.

“O kadar çabuk değil.”

Kısa boylu, üstü başı dökülen bu ufak tefek adam kambur ve sıskaydı. Üzerinde tarifi imkânsız lekelerle dolu, dikiş yerleri boyunca pul pul soyulmuş bir deri ceket vardı. Kana susamışlığın alevi hala gözlerinde duruyor ancak giderek küçülüyordu.

“Belki sen bana şu iki adamın nerede olduğunu söyleyebilirsin.”

“Onlar sürüklenerek götürüldü,” dedi Güneşsiz.

“O kadarını ben de anladım. Nereye götürüldüler? Gördün mü?”

“Sanırım... Bilmiyorum... Muhtemelen şeye...”

“Neye?”

Adam tam cevap vermek üzereydi ki birden havada dönerek ilerleyen tenis topu büyüklüğünde saydam bir küre, dağılmakta olan kalabalığın ortasında infilak etti. Püsküren sıvı ortalığı sise boğdu ve temas ettiği her Güneşsiz acıyla irkildi. Yanan derilerinin cızırtıları duyuluyor, çığlıklar ve feryatlar yükseliyordu. İlkinin peşi sıra üç küre daha atıldı, hepsinde sonuç aynıydı. Kalabalık panikledi. Vampirler aniden çil yavrusu gibi dağılarak dört bir yana kaçışmaya başladı.

Meydanı Çavuş Khalid liderliğindeki GÖLGE subayları doldurdu. Bağırarak emirler yağdırıyor, daha fazla kutsal su bombası havada uçuşuyordu. Bir yandan da sarımsaklı sis bombaları atılıyor, püskürttüğü keskin kokulu sarı sarımsak gazı bulutları dalga dalga yayılıyordu. Cızırdayan ve nefessiz kalan Güneşsizler bombalardan kaçıyordu.

“Devam! Devam!” diye haykırdı Khalid. “Dağılın! Burayı tertemiz istiyorum. Bu noktanın yüz metre çevresinde tek bir Güneşsiz görmek

istemiyorum. Sürüden ayrı kalanların hepsini saklandıkları deliklerden çıkarıp vurun ya da kazık saplayın.”

Redlaw sorgulamakta olduğu adamı da beraberinde sürükleyerek kargaşanın arasından öfkeyle Khalidedoğru yürüdü.

“Çavuş! Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Bütün bunlar ne demek oluyor?”

"Teşekküre lüzum yok Yüzbaşı,” diye cevap verdi Khalid. “Sadece senin kıçını kurtarıyorum, hepsi bu.”

“Her şeyi kontrol altına almıştım. Sakinleşmişlerdi. Dağılıyorlardı.”

“Bana öyle bakma. Ayrıca içeri girmemiz gerektiğini söyleyen sen değil miydin? Bizim de yaptığımız bu.”

“Kamyonetin şoförlerini geri almaya çalışıyorum, ya da en azından cesetlerini. Bunu on kat zorlaştırmaktan başka bir şey yapmadın. Elimdeki bu adamı...”

Tam o an Redlaw çekiştirildiğini hissetti. Dönüp baktığında bir vampir yerine eski püskü bit deri ceketten fazlasını göremedi. Adam elinden kurtulmuş, üstünde gömlek, o küçük, güdük bacaklarının onu taşıyabildiği ölçüde hızla koşarak meydanı geçiyordu.

“Efendim,” dedi Khalid, bıyık altından kaçamak bir gülümsemeyle.

“Bu meseleyi sonra konuşacağız, sen ve ben,” dedi Redlaw, parmağıyla Teğmen’i dürterek.

Ardından ceketi bir kenara fırlatarak hızla Güneşsiz’in peşinden koşmaya başladı.

SARIMSAK GAZI gözlerini yakıyor, yere atılmış kan torbalarına bastıkça kayıyordu. Çılgına dönen vampirler yoluna çıkıyor, ya yanından dolanıyor ya kenara çekiliyorlardı.

Redlaw avına odaklanmış, onu gözden kaybetmemeye kararlı bir şekilde hiçbirine aldırış etmeden yoluna devam ediyordu. Bu adam şoförlerin nereye götürüldüğüne dair bir şeyler biliyor gibiydi. Zayıf bir ipucu olsa da hiç yoktan iyiydi.

Yaratık o güdüklüğüne rağmen nasıl da kaçıyordu. Kendi türüne has, doğaüstü bir güce ve hıza sahipti. Var gücüyle ilerleyen Redlaw ise ona zar zor ayak uydurabiliyordu. Vampir de yamandı. Beş dakika süren kovalamacanın ardından Redlaw'un ciğerleri sökülmüş, nefesi kesilmişken avı hala bir olimpiyat atleti gibi seke seke, hız kesmeden yoluna etmekteydi.

"Dur," diye seslendi Redlaw, cırtlak bir sesle. "Sadece konuşmak istiyorum. Sana zarar vermeyeceğim."

Güneşsiz cevaben daha hızlı koşmaya başladı.

Kovalamaca Redlaw'u, Hackney GYB'nin derinliklerine çekti; daha önce hiç gelmediği, gelmeyi de asla arzu etmediği kadar derine. Nispeten daha nezih olan ortam yerini yetmişler tarzı düzenli bir yapı topluluğuna, birbirine geçit ve köprülerle bağlanmış katlardan oluşan apartmanlar yığınına bırakmıştı. Asık suratlı hantal daireler, yarı batmış savaş gemilerinin üst yapıları gibi üst üste dizilmiş katlar halinde yükseliyordu.

Vampir, Redlaw ile arasındaki mesafeyi giderek açıyordu. Ciğerlerindeki yanma ve bacaklarındaki ağrının yanı sıra içgüdüleri Redlaw'a bu kovalamacayı bırakmasını söylüyordu. Güneşsiz bölgesinin içinde haddinden fazla ilerleme cesaretini göstermişti. Dönüş yolunu bulabileceğinden dahi şüpheliydi. Bir başınaydı ve apartmanlar yüzlerce potansiyel saklanma yeri sunuyordu. Avı burada bir deliğe girebilir ve onu asla bulamayabilirdi.

Ne var ki, kırılmaz inadı onun en güçlü yanlarından biriydi; ya da en büyük zayıflıklarından biri. Hangisi olduğuna asla karar verememişti.

Güneşsiz kelebek çalısı, böğürtlen ve ısırganlardan oluşan sık çalılığın içine dalıverdi. Redlaw da istemeye istemeye peşinden gitti. Her yanı çizilmiş ve dalanmış halde öteki uçtan çıktığında kendini bir çocuk parkında buldu. Parkın bir kısmında paten rampaları ve çanakları, geri kalan kısmında ise paslanmış oyuncaklar vardı: çökmüş bir tırmanış demiri, salıncaksız bir salıncak iskeleti, ekseninden çıkmış bir atlıkarınca.

Ayaklarının altından sıkılarak fışkırmış yapışkan sivilceler gibi, kaldırım taşları ile asfalttaki çatlakların arasından kadifemsi yosun öbekleri fırlamıştı. Adam, tahmin edileceği gibi, görünürlerde yoktu.

Eğer Redlaw küfür eden biri olsaydı, şu an kesin ederdi.

Soluklanmak için durdu, ellerini beline koyup eğildi. Nihayetinde elli yaş sınırının yanlış tarafındaydı. İyiden iyiye ihtiyarlamıştı. Dizleri yarın kabus gibi olacaktı. Ne diye yapıyordu bunu kendine? Neyi kanıtlamaya çalışıyordu?

Kendini toparlayıp parkın içinden geçmeye başladı. Az ötedeki bina kaçağı aramak için gidilecek en uygun yer gibi görünüyordu. Buraya girmekle belaya davetiye çıkaracağının farkındaydı. İçeride, bir Güneşsiz ininde, sonuna kadar savunmasızsın.

Ölü bir et parçasısın. Özellikle tek başına, hele hele geceleyin Asla Yapmaman Gereken Bir Şey: GÖLGE eğitimi bunu böyle kazımıştı beynine. Öte yandan deneyimleri, Asla Yapmaman Gereken Şeyler in hiçbirini yapmazsa bir aşama kaydedemeyeceğini öğretmişti ona.

Bir zamanlar camlıyken artık kontrplakla yamalanmış kapıdan geçerek bir lobiye girdi. Dışarıda, etrafı görmesine ancak yetecek kadar ışık vardı. İçeride ise, kapı gıcırtıyla kapanır kapanmaz zifiri karanlık hâkimdi. Görüntü netleştirici gözlüğün ayarlanmasıyla sorun çözüldü. Redlaw etrafındaki parlak, puslu, yeşil renkli bir dünyaya bakıyordu. Bir çift asansör vardı; daha doğrusu asansör boşluklarına açılan sürgülü çelik kapılar. Kilitli posta kutuları vardı; ne var ki, artık hiçbiri sahibine gelen postayı mahrem tutacak durumda değildi. İçi dışı örümcek ağı ile kaplanmış bir çift satış makinesi bulunuyordu; son tüketim tarihlerinin üzerinden yıllar geçmiş kutu içeceklerle ve paket paket cipslerle doluydu.

Gözlüğün görüş alanının kenarından bir şey hızla geçti. Red-law döndü, Cindermaker'ını doğrulttu. Ahşap süpürgeliğin kıyısından koşan bir fareydi sadece.

Merdiven boşluğuna açılan kapıyı itti. Dışarı yayılan pis koku yüzünden neredeyse bayılacaktı. Güneşsizler bu merdiven boşluğunu umumi tuvalet olarak kullanıyordu. Burnunu kapatarak bir ayak sesi duymak için kulak kabarttı, hiçbir şey duymadı. Tanrı'ya şükür, avı buraya çıkmıyordu.

Asansör boşluklarını kontrol etti. Bina sakinleri bir kattan diğerine geçmek için bokla kaplı, iğrenç kokan merdivenler yerine bu yolu kullanıyor olmalıydılar. Vampirler tırmanmaya bayılirdi, ne kadar dik o

kadar iyi. Redlaw kafasını yukarı uzattığında sarkmış kablolardan ve belirsizliğe açılan parçalanmış kapılardan başka bir şey göremedi. Hiç kıpırtı yoktu.

Zemin katı kendi haline bıraktı. Lobiden katlara çıkan tünel şeklinde bir koridor uzanıyordu. Redlaw gözünü karartıp girdi koridora. Bunun anlamsız bir hareket olacağını öngörmekle birlikte henüz yenilgiyi kabul etmeye niyeti yoktu. Gece görüşü gözlüklerini taktı. Kendini puslu, florasan ışığıyla aydınlatılmış bir mağarada gibi hissetti. Tavanda emanet duran uzun bir kanal borusunun altında iki büklüm yürüyordu. Katların birinden atılmış, koridorun bir kenarında öylece duran berjer koltuğun üstüne basarak geçti. Sarkan elektrik kablolarına sürtündü, derken, ortası delinmiş bilgisayar monitörü ile sapı sert bir çarpmayla kınlan on iki telli gitarın üzerinden bir kedi atladı. Bu eşyalar, Güneşsiz'in reddettiği her şeyi simgelemekteydi. Fazla rahat, fazla pratik, fazla materyalistti. Fazla insandı.

Koridor en uçta sağa kıvrılıyordu. Redlaw silahı önde, sağa döndü. İlave ev atıkları sayılmazsa yan koridor bomboştu. Altı kapı saydı, hepsi de sıkı sıkıya kapalıydı. Eğer Güneşşizler bu kapıların ardına saklanmışlarsa -şüphesiz ki bir kısmı öyleydi- o halde onun burada olduğunu zaten biliyorlardı. O istediği kadar yumuşak adımlar atadursun, Güneşşizler her halükârda o ultra hassas kulaklarıyla ayak seslerini işitebilirdi. Dahası, kokusunu da alabilirlerdi. Pederimiz Duası'nın giriş cümlesi sinirlerinin sağlam kalmasına yardım ediyordu ama bunun tek sebebi daha önce daima yardım etmiş olmasıydı. Bu tepki içine işlemişti. Bir tekerleme mırıldanmak da aynı işi görseydi, Redlaw tekerleme mırıldanırdı.

Kapı kollarından birini denesem mi? Pek akıllıca olmasa da deneyebilirdi. Bir odanın köşesinde kapana kısılmış, dehşet içindeki bir vampir öngörülemez bir biçimde tepki verebilirdi.

Korkudan sinebilirdi ama saldırıya da geçebilirdi. Redlaw bu gece mümkünse ilave bir şiddetten kaçınmayı tercih ediyordu. Bir Güneşsiz'i temizlemek zorunda kalıp bir kertik daha atmayı ya da silah sesiyle alarma geçen öteki vampirlerin intikam çığlıklarıyla tepesine binmesini hiç mi hiç istemezdi.

Koridor sonu bir yere çıkmıyordu. Kovaladığı adamı kaybettiğini kabul ederek gerisin geri kendi ayak izlerini takip etmeye başladı.

Lobiye vardığında durdu.

Başka çaresi yoktu.

Lobi vampir doluydu, Redlaw'un çıkış yolunu kapatmışlardı.

Onu bekliyorlardı.

KAFA SAYIMI İÇİN vakti yoktu. Yedi, belki sekiz, belki daha fazla.

Oracıkta tek dizinin üzerine çömelip Cindermaker'ını doğrulttu. Boştaki elini yeleğine götürerek kutsal su bombasını çıkardı.

Ne var ki, Güneşsizler çevik gölgelerden bir dalga misali üzerine geliyordu. Pençeleri ve ölü tenlerin sert, soğuk dokunuşunu hissetti. Cindermaker'ını elinden kaptılar. Bombayı attı ama öncesinde pimini çekme fırsatı bulamamıştı. Patlayıcısı tetiklenmeyen bomba kırılmaz cama çarpan bir toptan farksızdı. Zararsızca bir vampirin omzundan sekerek bir köşeye yuvarlandı, içindeki kutsal su çalkalanıyordu.

Saldırganlar Redlaw'u duvara yapıştırdı. İçlerinden birinin gece görüşü gözlüklerini çekip almasıyla kör karanlıkta kaldı. Redlaw debelendi, karşı koydu ama bir işe yaramayacağını biliyordu.

Seni dikkatsiz, aşm özgüvenli, aptal ihtiyar.

"Çabuk bitirin şu işi," dedi Güneşsizlere. "Hepiniz birden, tek

seferde."

Bu koşullar altında daha iyisini umut edemezdi. Çok sayıda ısırık, ani kan kaybı ve ebedi ödülüne doğru görece hızlı bir kaçış. Vampirler canları isterse süreci uzatabilirdi. Şah damarından sırayla, her seferinde azar azar içerek kurbanlarını kan kaybıyla yarı baygın sendeler halde, üç saat kadar sürecek ama şüphesiz ki sonsuz gibi gelecek devamlı bir mide bulantısı ve acı içinde tutabilirlerdi. Eğer Redlaw şanslıysa kalabalık hep birden ana damarlarına ve atardamarlarına saldırır, beş dakikada işi bitirirdi. Tabii eğer şanslıysa.

"Hayır," dedi karanlığın içinden bir ses. "Hiç sanmıyorum."

Bir kadın sesiydi. Diş yerine keskin vampir dişlerine sahip olmanın getirdiği bildik hafif ıslıklı pelteklik, diş ünsüzlerinin bildik yuvarlanışı ile Doğu Avrupa aksanma sahipti, acaba Arnavut aksam mıydı?

Genellikle bir Güneşsiz gırtlağından çıkan kaba, kulak tırmalayan hırıltıdan uzak bu ses hayli şaşırtıcı bir biçimde yumuşaktı.

“Redlaw, değil mi?”

“Şu an dezavantajlı durumdayım,” dedi Redlaw. “Sen beni görebiliyorsun ama ben seni göremiyorum. Kimsin sen?”

“Evet, şu gözlüğün olmadan karanlıktaki bir yarasa kadar körsün. Diğer yandan, biz seni gün ışığındaymışçasına net görebiliyoruz.”

“Gözlüğümü geri verin de oyunun şartlarını eşitleyelim.”

“Hiç sanmıyorum, moruk.”

Moruk mu? “O halde tekrar soruyorum: Kimsin sen?”

“Ben...” Tatlı bir kahkaha. “Şey, an itibarıyla bana ‘kurtarıcım’ diyebilirsin.”

“Benim tek bir kurtarıcım var,” dedi Redlaw, “ve O sen değilsin.”

“Ah, inanç,” dedi sesin sahibi, yaklaşarak. “GÖLGE çalışanları için hala temel bir gereksinim mi yoksa minimum boy uzunluğu sınırlamasıyla birlikte bunu da mı aştılar?”

“Hala temel değilse şayet, olmalı.”

“Çünkü inanç olmadan, üzerinizdeki haçlar, Davut yıldızları ve bütün o dini semboller bir işe yaramaz, öyle değil mi? Ucuz taklit mücevherlerden bir farkları yok.”

“İnancıma hakaretler yağdırmak seni mutlu ediyorsa Güneşsiz, devam et. Benden çok daha yüce kişiler Tanrı adına daha beter işkencelere maruz kaldı. Öte yandan, işinize bakıp kanımı emmeniz ben dahil, herkesi büyük bir sıkıntıdan kurtarmış olur.”

“Demek Tanrı’nın sağ omzunda oturmaya çok heveslisin, ha GÖLGELİ? Cennet bekleyemez mi?”

“Bu ucuz şakalarla vaktimi boşa harcıyorsun.”

“Sen John Redlaw’sun.” Güneşsiz kadını artık alaylı bir mırıltıyla doğrudan kulağının içine konuşuyordu. Redlaw bütün bunların ufak bir oyun, bilinçli ve alaya dayalı bir parodi olduğu hissine kapılmıştı.

“Bizim türümüz için bir kabus, bir baş belası olarak görülüyorsun. Muhtemelen sen de kendini böyle görüyorsun. Ama şimdi buradasın, o kıymetli yaşamın avucumuzda. Açılmaya hazır bir yılbaşı hediyesi gibi kendini bize teslim ettin. Evet, seni öldürebiliriz. O değersiz yaşamını güzel bir şarapmış gibi son damlasına kadar, kana kana içebiliriz. Ya da... aramızdan biri seni dönüştürebilir. Ne kadar da ironik olurdu, öyle değil mi? Vampir avcısı John Redlaw bir vampir oluyor.”

“Ben ‘vampir avcısı’ değilim, insanlar ile Güneşsizler arasındaki barışı korumakla yükümlü bir GÖLGE subayıyım. Ayrıca dönüştürüldüğüm takdirde, kalbime ilk fırsatta bir kazık saplayacağımdan hiç şüpheniz olmasın.”

“Demek öyle diyorsun. Bence siz vampir olmayanların bizi ısrarla adlandırdığı üzere bir Güneşsiz olmanın ne denli keyifli olduğunu keşfedince farklı hissedeceksin. Güç, özgürlük, duyular, yeni uyanmış...”

“Yamyamca bir kana susamışlık."

“Gece açan bir çiçek gibi çevrende açan dünya. Gizli kalmış tesellilerini üzerine üfleyen karanlık. Yavan bir hayattan çok daha fazlasının var olduğunun farkına varış.”

“Çok şakacısın.”

“Redlaw.”

Kelebek kanadı gibi yanağına değip geçen soğuk dudakları hissedebiliyordu.

“Ah Redlaw, sana vadedebileceğim öyle çok şey var ki,” diyerek iç çekti. “Çok daha fazlası *olabilirsin.”*

Kadın geri çekildi.

“Ama,” dedi hararetle, “böyle bir hediyeyi, hiç hak etmeyen bir alıcıya vererek neden harcayalım ki? Buraya Grigori’yi kovalayayım derken

geldin. O zavallı, saf adamcağızı korkuttun. Ne yaptı? Suçu neydi? Grigori uygunsuz davranacak bir tip değildir. Onu iyi tanırım. Son derece uysaldır.”

“Kana susamışlığınız üzerinizdeyken uysal olan var mı ki aranızda?” diye çıkıştı Redlaw.

“Doğru. Yok. O halde birini öldürdü!”

“Bildiğim kadarıyla hayır ama bir ayaklanma çıktı. Duymuşsunuzdur.”

“Kan teslimatı.”

“Tam bir kargaşaydı. Daha önce de yaşandığına tanık olmuştum ama hiçbiri bu kadar kötü değildi. Teslimat şoförleri alındı. Sizin Grigori’nin de nerede olabileceklerine dair bir fikri varmış gibi görünüyordu.”

“Sadece bunun peşinde misin? Yani şoförlerin.”

“Evet.”

“Eğer sana onları bulacağıma dair söz verirsem gidecek misin?”

“Seve seve. Onları bulabilir misin?”

“Çok zor olmasa gerek. Ama onların... sıhhatine dair garanti veremem.”

“Vermeni de beklemiyorum. Eğer yaşamıyorlarsa en iyi beklentim, cesetlerinin yakılmak üzere ailelerine teslim edilmesi ve dÖnüştürülmediklerinin teminatı olabilir.”

“Pekâlâ, Redlaw,” dedi ses. Hemen ardından bir emir verdi ve serbest bırakılmak üzere çok sayıda el tarafından taşınmaya başladı. Kendisine dışarıya kadar eşlik edildi, gözlükleri ve Cinder-maker’ı da geri verildi. Redlasv vampirlere göz gezdirdi ama hepsi erkekti. Sesin sahibi içeride kalmıştı.

Kimliği belirsiz olarak.

Eh, madem böyle oynamak istiyordu, ne ala. Sözünde durduğu sürece hiç sorun değildi.

BİR SAAT SONRA, iki ceset GYB'nin girişine getirilip bırakıldı.

Redlaw bu arada, BoyPlas’ın insan kaynakları departmanından iki şoförün personel dosyalarını almıştı. Kimlik fotoğraflarındaki o hayat dolu

yüzleri cesetlerin bembeyaz, buruş buruş yüzleriyle karşılaştırdı. Uyuşuyordu. Trevor Martin ve Derek Bannerman. İkisi de evliydi, toplam beş çocuk bırakmışlardı arkalarında.

Derken sıra, tüyler ürpertici olan ölüm sonrası nötralizasyona, yani ölülerin başını kesme işlemine gelmişti. Bu işlem, kanı emilmiş cesedin teşhisinin ardından mümkün olabildiğince çabuk bir şekilde, kurbanın kanının tamamen mi yoksa kısmen mi emildiğine bakılmaksızın yerinde gerçekleştirilmeliydi. Standart prosedür bu şekildeydi. Ölünün damarlarında yalnız birkaç damla kan dahi kalsa dirilme potansiyeli mevcuttu. Yakınları sevdiklerini bir avuç kül olarak geri almak, ya da deha fenası alamamak yerine, kesinkes ölmüş olarak iki parça halinde geri almayı tercih ederdi.

Redlaw bu görev için gönüllü oldu, diğer subaylar ise memnuniyetle ona izin vermekle yetindi. Televizyon habercileri olay yerine varmıştı ama şerit bir bant aracılığıyla epey geride tutuluyorlardı. Kameramanların tek çekebildiği, beyaz bir çadır ile elinde bir ameliyat testeresiyle o çadıra giren bir adamın uzak çekim görüntüleriydi.

On dakika sonra Redlavv tekrar göründü. Çadırın dışında bekleyen bir GÖLGE subayına başıyla sert bir işaret verdi. Cesetlerin artık morga götürülmeye hazır olduğunu söyledi. Arabasına bindi ve gecenin içinde gözden kayboldu.

Üçüncü Bölüm

CHESHAM VE AMERSHAM'ı temsil eden Muhafazakâr Parlamento Üyesi Giles Slocock, seçim bölgesindeki evinde, kokainin sersemliği ve yanı başında horlayan bir fahişe ile uyandı. Sersemliğini gidermek için çivi çiviyi söker hesabı, hemen başucundaki çekmecede duran zulasına uzandı. Sonra bir parça yiyecek atıştırıp bir tomar parayla taksiye bindi. Sessiz kalmasını sağlamak için, ama daha çok anal (çifte ikramiye olarak da kondomsuz) sekse razı olduğu için, kıza anlaştıkları fiyattan biraz daha fazlasını verdi. Bu kızı saygın bir eskort ajansından tutmuştu. Ajans, ayrıcalıklı müşteri listesiyle ve çalışanlarının ağzının sıkılığıyla övünürdü ama bir türlü yeteri kadar dikkatli olmayı başaramıyorlardı. Hikâyelerini skandal sayfalarına döken ispiyoncular yüzünden, geçmişte birkaç kere başı yanmıştı. Kariyeri devam etmişti ama halkın seçilmiş vekillerinin uygunsuz davranışlarına karşı toleransının sonsuz bir esnekliğe sahip olmadığının da bilincindeydi. Genellikle sancılı sonuçlarla gelen bir kopuşun öncesinde ancak belli bir yere kadar esnerdi. Duş Slocock'un vücudunu kızın o iğrenç parfüm kokusundan, sünnet derisini ise altındaki bok kalıntılarından arındırdı. Çok geçmeden, üzerini giyinip kahvaltı yapmak ve sabah gazetelerine göz atmak için aşağı indi.

GAZETE SAYFALARINDA BULUNAN bütün haberlerden daha ilginç bir haber vardı: önceki gece Hackney GYB'de yaşanan kargaşa ile ilgili *BBC Kahvaltı* haberi. Üç haşlanmış yumurtadan ilkini yemekte olan Slocock, kana susamışların ayaklanması ve iki BoyPlas teslimat şoförünün ölümü hakkında konuşan haberciyi pür dikkat dinledi. Ölen adamlardan birinin ikiz erkek kardeşiyle röportaj yapılıyordu.

"O, yani Derek işini yapan düzgün bir adamdı," dedi Keith Bannerman, gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Bunun tehlikeli bir iş olduğunu biliyordu ama parası iyiydi. Ayrıca kendisi zaten hep gece kuşu sayılırdı, anlayacağınız çalışma saatleri de uygundu."

"Peki katilleriyle ilgili duygularınız nedir?" diye sordu haberci, kaygılı ve meraklı bir bakış takınırken bile her nasılsa, kirpiklerini kırpıştırmayı beceriyordu.

“Pislikler,” dedi Keith Bannerman hiddetle. “Onlar için başka söz bulamıyorum. Kan emici pislikler. Buraya gelip herkesin yaşamını berbat ettiler. Onlara yardımcı olmak için elimizden geleni yaptık. Bize böyle mi teşekkür ediyorlar? Hepsini geri gönderin evlerine, işte diyeceğim budur. Onlara gelin diyen mi oldu? Aşağılık parazitler. Hepsini geri gönderin evlerine; madem topuna kazık saplayamıyoruz, öyleyse...”

ALTI SAAT SONRA, Güneşsiz İşleri’ne Muhalefet Sözcüsü sıfatıyla Avam Kamarası’nda ayağa kalktı Slocock. Acılı Keithliannerman’ın konuşmasını kelimesi kelimesine tekrarladı.

“Onlara gelin diyen mi oldu? Aşağılık parazitler. Hepsini geri gönderin evlerine; madem topuna kazık saplayamıyoruz, öyleyse...”

Slocock devam etmeden önce sözlerinin odada yankılanmasını bekledi: “Sayın Başkan, bu, hayal edilebilecek en acıklı ve dehşet verici şartlar içindeki bir insanın; kardeşini, *ikiz* kardeşini henüz kaybetmiş bir adamın görüşüdür. O adam ki, en yakın akrabası gözü dönmüş bir kalabalığa av olmuş, vahşice ve acımasızca saldırıya uğramış, kanı emilmiştir. O adam ki, kardeşinin meslektaşıyla birlikte, yardım etmekte olduğu çok sayıda vampir tarafından hedef alınıp, bilinen gelmiş geçmiş an acımasız ve barbarca cinayet şekline maruz bırakıldığı gerçeğini bir türlü kabullenemez. Ve Keith Bannerman bu düşüncelerinde hiç mi hiç yalnız değil. Hatta, kendisi İngiliz halkının geniş bir kesimi adına konuşmaktadır. Sayın Başkan, diyeceğim odur ki, hemen önümdeki bu Saygıdeğer Beyefendi, yani Güneşsiz İşleri Bakanımız, politikalarının halkta uyandırdığı huzursuzluğun ve nefretin seviyesini kavramaktan acizdir.”

Kamara nın karşı tarafından bağırtılar, Slocock’un tarafından ise alkışlar geliyordu.

Slocock duyulmak için sesini yükseltti. “Dahası, Sayın Bakan bu politikaları izlemeye devam etmenin geçen geceki olayların tekrarına açıkça davetiye çıkardığını görmüyor mu? Eğer bu münferit bir olay olsaydı, karşımdaki Saygıdeğer Beyefendi’nin bu belirgin kaygısızlığını belki anlayabilirdim. Ne var ki, hepimizin bildiği üzere, son aylarda bu sözde kana susamışlık ayaklanmaları hem sıklık hem şiddet bakımından belirgin bir artış gösterdi. Güneşsizler, eğer onlar için bu kelimeyi

kullanacak olursak, gözle görülür biçimde çok daha huysuz ve saldırgan hale geliyorlar. Yasal olarak buraya ait olan, kalpleri atan ve yiyecek arzuları hemoglobini kapsamayan Yüce İngiliz Halkı adına soruyorum, Güneşsiz İşleri Bakanlığı bu davetsiz, istenmeyen göçmenler konusunda ne yapacak? Sayıları günden güne artıyor, yoksa geceden geceye mi demeliydim? Giderek daha tahammül edilemez bir hal aldığına dair kimsenin şüphe duymadığı bu mevcut duruma hükümet nasıl müdahale edecek?"

Slocock oturdu. İşçi Partisinin ön sıralarından Slocock'un dengi ayağa kalktı. Güneşsiz İşleri Bakanı Maurice Wax saçlarının alnında çizdiği "V" şeklindeki çizgi ve soluk, grimsi benziyle iç karartıcı bir görünüme sahipti. Politik karikatüristler onu sürekli vampir dişleri ve kara bir pelerinle, çoğunlukla tartışma odasının çatı kirişinde başa aşağı asılı durur halde resmederdi. Birçok stand-up komedyeni, Güneşsizler üzerinde üst düzey politik sorumluluğa sahip bu adamın azıcık güneşle yetinebildiğine dair espri yapardı.

Bu makama Wax getirilmişti çünkü işini hakkıyla yapan biri olarak geniş kabul görürdü. Münakaşaya girmeyen ve işi eline yüzüne bulaştırmayan -ki bu son derece incelik isteyen bir işti-becerikli ve ağırbaşlı biriydi. Bir parıltıya sahip değildi ama bir dizi istatistiği nasıl kullanacağını biliyordu, kaldı ki kimse işini yahut kendini yeterince ciddiye almadığını söyleyemezdi.

"Sayın Başkan," diyerek söze başladı Wax, "İngiltere'de en iyi tahminlerle, otuz binin biraz üstünde Güneşsiz var. Bu da her iki bin kişi için bir Güneşsiz anlamına geliyor. Ya da başka bir deyişle, şu an Güneşsizler toplam nüfusun yüzde sıfır nokta sıfır beşini oluşturmaktadır.

Slocock BBC Parlamento kameralarına ve not tutan yazarlara şov yapmak amacıyla gerine gerine esnedi.

"Güneşsizlerin daha köklü bir öğe olduğu ülkelerde," diye devam etti Wax, notlarına göz atarak, "dengenin sürdürülemez hale gelebilmesi, diğer bir deyişle etkin bir tehdit haline gelebilmeleri için Güneşsiz-insan oranının bire bin seviyesine çıkması gerektiği hesaplanmıştır. Belirtmeliyim ki, biz bu seviyenin hayli gerisindeyiz. Üstelik hükümetin istikrarlı programı,

etkin mücadeleye yönelik kimlik tespiti ve sınırlamaları, İngiltere'nin yaklaşık yirmi yıl önce Batı'ya gerçekleştirilen ilk göç sebebiyle Komanya, Bulgaristan, Slovakya, Macaristan ve benzerleri gibi C îüneşsizler ile dolup taşmayacağını teminat altına alır. Kayıtlara geçsin, daha bu ay Liverpool, Toxteth'de ve Manchester, Moss Side'da yeni GYB'ler kurulmuştur, ayrıca ilave GYB'ler kurmak amacıyla İskoç Hükümeti ve Galler Millet Meclisi ile görüş alışverişinde bulunmaktayız..."

Bu noktadan sonra Slocock'un sıkılmış gibi görünmesine gerek kalmadı. Sahiden sıkılmıştı. Wax'in monoton sesini artık duymuyordu. Zihni Nathaniel Lambourne ile bu akşam saat sekizdeki buluşmalarına kaydı.

Lambourne'u tanıyorsa, pahalı bir restorana gidilecekti. Gelgeldim, pahalı demek ille de iyi demek değildi.

SLOCOCK TAM VAKTİNDE Greek Sokak'taki Flaming Aubergine'deydi. Mekanın Michelin yıldızına sahip olmasından etkilenmişti biraz. Diğer restoran yemeklerine kıyasla bir yargıya varılacak olursa farkı, bir şundan bir bundan ince küçük dilimlerle tabağın yüzünü süsleyip birkaç damla sos serpiştirmek yerine uygun ölçüdeki porsiyonlarda servis yapmasıydı.

Slocock ile el sıkışırken, "Çok seksi görünüyorsun," dedi Lambourne, umursamaz bir alaycılıkla. "Whitehall'dan buraya, bütün yolu koşarak gelmedin, değil mi?" Soho Dojo civarında, *muay -thai* eğitmeni Khun Sarawong ile girdiği seanstan kalma terin parlaklığı yüzündeydi hala. "Saatlerdir çalışıyorum. Acayip acıktım. Siparişi verelim mi?"

Şef garson, kraliçe arının etrafında dönen erkek arı gibi, Lambourne'nun etrafında dört dönüyordu. Bu akşam Flaming Aubergine'de yemek yiyen bir dolu zengin ve güçlü şahsiyet vardı. Ne var ki, hiçbiri Dependable Chemicals PLC'nin CEO'su kadar prestijli ya da iyi servise böyleşine eli bol bir şekilde bahşiş vermeye meyilli değildi.

"Size istiridyelerle doldurulmuş boğa dolmasını tavsiye ederim, Monşer Lambourne," dedi şef garson. İki dil bilen bir Lyonluydu. Neredeyse hiç aksan izi taşımaksızın İngilizce konuşabiliyordu ancak işte Fransızlığını ön plana çıkarıyordu. İnsanlar bunu istiyordu.

“Boğa dolması mı?” dedi Slocock merakla.

“Testisler,” dedi Lambourne. “Boğa taşakları.”

“Ah. Almayayım. Neye bayılırdım biliyor musun? Güzel, yağlı bir bifteğe.”

“Biftek. Peki, uygundur Monşer. Sanıyorum, şefimiz hemen hazırlayabilir.” Şef garsonu küçümsediğini gizlemek için en ufak bir çaba göstermedi. İnsanlar bunu da istiyordu. “Ketçapla birlikte, değil mi? Bifteğinizi nasıl pişmiş arzu edersiniz?”

“Az. Çok az.”

“*Bleu.* ”

“Çok *bleu.* Tam *bleu.* ”

“Müthiş, Monşer.”

Biftek, pembe renkte ve vıcık vıcık kan içinde geldi. Slocock iştahla tıkınmaya başladı. Alakart spesyali olan, solmuş karahindiba yaprağı yatağında fıstıkla marine edilmiş ördek göğsünü tercih eden Lambourne, solmuş şefkat yatağında, hırsla marine edilmiş üstten bir alaycılıkla genç parlamenteri süzüyordu.

“Kanı sindiremez,” dedi.

Slocock başını yemeğinden kaldırıp ona baktı. “Ne?”

“İnsanlar. Aslında hangi miktarda olursa olsun kan içemez. Mideni bulandırır. Anında geri çıkarırsın.”

“Ha.” Slocock ağzındaki biftek suyunu bez bir mendille sildi. “Nereye varacaksın?”

"Vampirlerin yaptığı doğal değil. Hiçbiri doğal değil.”

“Vampirler doğa*üstü* yaratıklar, sence de öyle değil mi? Kanıtı önümüzde.”

“Benimle dalga geçme, Giles,” dedi Lambourne. Gümüş rengi, dalgalı saçını eliyle geriye doğru sıvazladı. Saçları rengini kaybetmiş olabilirdi ama onun yaşındaki erkeklerin aksine hala kafası saçla doluydu. “Güneşsizleri

birer birey olarak gören herhangi biri aptaldır, bunu bilir bunu söylerim. Hem de tehlikeli bir aptal. Örneğin, dostun Wax."

"O benim dostum değil. Onun şahsen vampirleri onaylayıp onaylamadığını bile bilmiyorum. Partisinin onlara dair söylediklerine uyuyor. 'Adil olmalıyız. Yargılamamalıyız. Onlara insanmış gibi davranmalıyız, farklı ama eşit' ki öyle olmadıkları aşikâr." Slocock vıcık vıcık kanlı bir dilim daha kesip ağzına attı. "Hem ne diye şikâyet ediyorsun ki? Onların sırtından bir servet kazanıyorsun."

Dependable Chemicals başlarda, nispeten mütevazı bir şekilde, larmasötik endüstirisinde ufak bir oyuncuydu. O zamandan bu yana Lambourne'nun desteğiyle, sayısız küçük firmayı -BoyPlas Lojistik bunlardan biriydi- bünyesinde barındıran devasa bir anonim şirketler şemsiyesi altında büyüdükçe büyüdü.

Lambourne daha en başta, ilk GYB'ler kurulurken sığır kanı piyasasına atıldı. Bir tıbbi malzeme nakliyat şirketi ile bir mezbahalar zincirini satın alarak bu ikisini birleştirdi. BoyPlas buna ek olarak, özel Finans İnsiyatifi taslağından yararlandı. Kamu sektöründe çalışan özel şirketlerin, kuruluş maliyetinin yüksek oranlı faizlerini hükümetten talep edebilmelerini mümkün kılan parlak bir fikirdi. Sınırsız bir memba gibi görünen Hazine, geri ödemeler ne denli şişirilmiş olursa olsun karşılamayı ihmal etmedi ve eğer iş başarısızlıkla sonuçlanırsa şartsız koşulsuz mali destekle kurtaracak ya da borçları silecekti. Bu, denetimsiz yükümlülük ve risksiz kar anlamına geliyordu, yani Kutsal Kâse gibi bir şeydi ve Lambourne gibilerini mıknatıs gibi çekti: mümkün olduğunca sıfıra yakın bir kayıpla anlaşma.
BoyPlas son birkaç yılda, inkâr edilemez biçimde büyüdü. Lambourne ise sütün kaymağını kendine aldı.

"Ben asla şikâyet etmem," diye düzeltti Lambourne, ciddiyetle. "Kamuoyunda hakim olan hava Wax'in ve yumuşak yaklaşımının aleyhine döndü Giles, bunu değerlendirmen gerekir." "Kesinlikle değerlendiriyorum Nathaniel. Bu öğlen Avam Kamarası nda söylediklerimi duymadın mı? Tam da bunu söyledim. Wax'e öyle bir yüklendim ki inanamazsın."

"Eminim öyledir. Wax'in söyledikleri şimdilik kulağa sağlam gelebilir ama hepsi eveleme geveleme. Kaçamak cevaplar. Ve halk, yani *seçmen*

bunu görebiliyor.”

Vurgu Slocock’un gözünden kaçmamıştı. Nitekim seçime altı aydan az bir zaman kalmıştı ve kamuoyu yoklamasına bakılırsa hükümet kılıçtan geçirilmek üzereydi. İngiltere’nin seçim haritası şimdilik ağırlıklı olarak kırmızıydı ama mavinin kasvetli tonuna dönmesi yakındı.

“Partisi kapı önüne koyulursa ya da koyulduğunda,” diye devam etti Lambourne, “Bunun ana sebebi, Güneşsiz meselesiyle başa çıkmayı becerememeleri olacak. Radikal adımlar atmaya hazır değillerdi. Yapılması gerekeni yapma iradesini göstermediler.”

“Ama ben yaparım,” dedi Slocock. Masaya doğru eğilip, sesini alçalttı. “Yapacağımı biliyorsun.”

“Elbette yaparsın, evlat. Biliyorum, çünkü bir parlamenterken, hatta bir Kabine bakanıyken kazanabileceğinin on katı maaş sözüyle birlikte Dependable Chemicals’ın yönetim kurulunda l>ir koltuk bu işin sonunda seni bekliyor olacak. Destek alıyorsun çünkü doğru şekilde düşünüyorsun, daha da önemlisi kendi ıj karlarını ön plana koyuyorsun. Alınayım deme Giles. Doğru söylediğimi biliyorsun. Bu yüzden, zamanı geldiğinde bizim devreye sokmaya uğraştığımız önlemleri zevkle uygulayacağından adım gibi eminim. Sadece ufak bir pürüz kaldı.”

“Ne pürüzü, seçilememe ihtimalimi mi düşünüyorsunuz?" kambourne güldü. “Buckinghamshire’daki en garanti Muhafazakâr Parti koltuğuna mı, üstelik bu ülkedeki en garanti kolluklardan biriyken? Ah, böyle bir tehlike söz konusu değil. Bahse! tiğim pürüzün seninle bir ilgisi yok. Programımızla ilgili. İşleri bir şekilde hızlandırmamız gerekecek.”

"Ha? Hızlandırmak mı? Neden?”

" Nedenini boş ver. Kafamdakilerin seçimden sonrasını bekleyebileceğini bil yeter. Parti içi çatırdamayı öne çekmemiz gerekecek.”

“Ne kadar öne?”

“Şimdiye.”

Slocock’un bunu sindirmesi birkaç saniyesini aldı.

“Yani benden Maurice Wax üzerinde çalışmaya başlamamı,” deıli. “Onu caydırmamı, fikrini değiştirmemi istiyorsun.”

Sahibi olduğu yavru av köpeği ilk kuşunu bulup getirmiş bir .ıvc ı gibi memnuniyetle karışık bir şaşkınlık ifadesi belirdi Lambourne’un yüzünde. “Yaklaşık olarak kastettiğim buydu. Sende güzel bir yüzden fazlası var, Giles."

“Bu uygun olur mu bilmiyorum. Sizin için bu tarz işleri yapacak lobicileriniz yok mu?”

“Hiçbiri erişim bakımından aynı seviyede değil. Kaldı ki, hiçbiri Wax üzerinde Muhalefetteki aksi kadar etkiye sahip olama/. Açıkçası hiçbirinde senin sahip olduğun sevimli, parlak çocuk cazibesi, dolayısıyla özendiriciliği yok.

Slocock düşünüp taşındı. “Eğer bunu yapacaksam, yani sizin için kendimi ateşe atacaksam gerçekten nedenini bilmek zorundayım. Bir gazeteci falan yüzünden mi? Etrafta dolanıp skandali afişe etmekle tehdit eden biri mi var?”

“Onlardan sürüsüyle var.” diye cevap verdi, umursamaz bir tavırla. “Hepsinin icabına bakıldı. Bugünlerde bir hikâyeyi ne kadar ucuza kapattığına inanamazsın. Bence bu internetin suçu. Şu yeni yetme, meraklı blogcuların hepsi iki kuruşa razı gelip piyasayı düşürüyor. Azıcık arpa için etik, ahlak ne varsa çöpe atıyorlar. Hayır Giles, madem bilmek istiyorsun, mesele ticari ortaklık. Üçümüzün kazığın ucunda kaybedeceği çok şey var, kelime oyunu yapmıyorum. Bay Wax ve etik ilkeleri sayesinde, yeni projeyi Özel Finans İnsiyatifi kapsamına sokamıyoruz. İlkeli ve inatçı: Bu hiç iyi bir bileşim değil. Bu yüzden meslektaşlarım rahatsız olmaya başladı. Bu işin onlara geri dönüşünün ne zaman gerçekleşeceğini, ne zaman içeri sızmaya başlayacaklarını bilmek istiyorlar. Bu durum, öteki alanlarda yeteri kadar başarı gösteremememizle de katmerlendi. Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?”

Slocock gayet iyi anlıyordu.

“Fırtına tahminimizden daha hızlı yaklaşıyor,” dedi Lambourne. “Eğer tarihi öne çekmezsek, iş işten geçebilir ve eğer öyle olursa” ellerini açıp

omuzlarını silkti, “hepimiz dibi boylarız.” “O halde çok fazla seçenek yok,” dedi Slocock. “Wax’i kendi tarafımıza çekmem gerekiyor.”

“Korkarım, başka seçenek yok." Slocock’un eline hafif hafif vurdu. “Öte yandan senin bu zorlu işin üstesinden geleceğine adım gibi eminim, evlat. Kaldı ki, sana yardımcı olacak bir kaldıraç sağlayabilirim.”

“Kaldıraç mı?”

“Yarın sabah muhakkak evde ol. Pazarlıkta başarısızlığa uğramamak için ihtiyaç duyacağın bir şey gelecek.” Slocock buna kala yorarken şef garson masanın yanında belirdi.

“Her şey yolunda mı, efendim? Yemekler damak zevkinize uygun mu? Nasıl dersiniz, bir sıkıntı yok değil mi?”

“Hepsi fevkalade, teşekkürler,” dedi Lamboume.

Slocock’un ağzına götürdüğü çatal havada asılı kaldı. Ucunda, neredeyse çiğ gibi görünen koca bir parça biftek saplıydı.

"Evet,” dedi, gülümseyerek. Dudağının kenarından etin kam akıyordu. “Evet, bence de her şey kesinlikle fevkalade.”

Dördüncü Bölüm

REDLAW KANTİNDEYDİ. Khalid kantine girdiğinde gecenin ilk kahvesini yudumluyordu. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Çavuşuyla arasında yarım kalmış bir hesabı vardı.

Khalid omzundan tutulup çevrilmeyi pek hoş karşılamadı.

“Çek elini üzerimden,’’ dedi ve ekledi, “Efendim.” Dudaklarının kenarı cesaret edebildiğince kıvrıldı.

“Dün gece nereye kaçtın?” diye sordu Redlaw. “Bir açıklama istediğimi söylemiştim.”

“Ben de tam olarak bu tarz bir şeyden kaçmak istedim.”

“Üssünden fırça yemekten mi?”

“Hayır, rezaletten.”

“Gösteririm ben sana rezaleti.” Redlaw onlarca gözün üstlerinde olduğunun farkındaydı, meslektaşlarıyla yardımcı personel onları izliyordu. “Sen gelip işe burnunu sokunca silahlar patlamaya başladı. Yatıştırmayı başardığım bir ortamı yeniden kızıştırdın. Bir bilgi kaynağını elimden kaçırmama sebep oldun.”

“Bana kalırsa o sonuncusu sizin kendi suçunuzdu, Yüzbaşı.” “Asıl mühim olanı, senin o ayaklanmayı körüklemekten başka bir şey yapmamandı.”

"Bağışlayın Efendim ama emrim altındaki kişilerin hayatlarına değer veriyorum. Ayrıca o GYB’ye girmek intihar olurdu.” “Ben girdim ve hala buradayım.”

“O halde belli ki siz benden daha iyi bir adamsınız.” GÖLGE çalışanlarının hatırı sayılır bir kısmı bu iğneleme karşısında sırıttı. Hatta birkaçı yüksek sesle güldü. Bunlar Khalid’in yakın arkadaşları, yani Müslüman kardeşleriydi. Khalid’e bir güven geldi. “Rahatça konuşmama izin var mı?”

“Devam et.”

“Yaptığınız şey, inkâr edilemez bir şekilde, hayranlık uyandırıcıydı. Gelgeldim, o iki kamyonet şoförünü kurtarmadı, değil ini? Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki şoförler siz ya da herhangi birimiz oraya varmadan çok önce ölmüştü. Hal böyleyken, iki cesedi kurtarmaya çalışmakla elimize daha fazla cesetten başka ne geçecekti?

“Niyetimizin ciddi olduğunu göstermiş olacaktık. GÖLGE’nin korunması gereken bir ünü var.”

“Gerçek bir çetin ceviz olarak benim korumam gereken bir ünüm var, demek istediniz herhalde.”

Redlaw o an Khalid’i yere seriverdi. Yalnız küstahlığı için değil, aynı zamanda doğruyu söylediği için.

Khalid çenesini ovuşturarak yerden kalktı. İyice doğruldu, Redlaw’dan en aşağı sekiz santim uzundu.

“Yüzbaşı olsun, olmasın,” diye haykırdı, “bana yumruk atan kimsenin yanına kâr bırakmam bunu.”

“Hadi durma o zaman Çavuş. Sen ve ben.”

“Buradaki herkes şahit. Önce sen vurdun.”

“Merak etme, seni itaatsizlikle suçlamayacağım. Hadi bitirelim şu işi.”

Khalid, Redlaw’un üzerine doğru atılıp onu öyle bir itti ki Redlaw servis tezgahına çarptı. Tabak çanak etrafa saçıldı. Soluğunun kesilmesine rağmen misilleme yapabildi, Khalid’in başının tepesine bir dirsek geçirdi. Çavuş inleyerek doğruldu. Redlaw ilk iki yumruğu savuşturdu ama üçüncüsünden sıyrılamadı. Sert bir yumruk göğüs kafesine indi, nefesi kesildi. Khalid tekrar vurmak için yumruğunu geri çekti ancak Redlaw kulağından tuttuğu gibi başını aşağı çekip aynı anda bacağını da yukarı kaldırdı. Diz ve yüz bir çatırtıyla buluştu. Khalid eli ağzında, inleyerek geri geri sendeledi. Eline kanla birlikte dişinin bir parçası geldi.

Khalid Arapça lanet okudu, sonra tekrar saldırıya geçti. Redlaw gardım aldı.

“Durun!”

Kantinde yankılanan ses anlık bir sessizlik ve hareketsizlik getirdi. Khalid bile olduğu yerde kaldı. Tuğgeneral Macarthur gergin, buz gibi öfke saçan bir yüzle masaların arasında duruyordu.

“Ne oluyor burada?” diye bağırdı. “İki yetişkin adam parktaki okul çocukları gibi kavgaya mı tutuştu?”

“O başlattı,” dedi Khalid.

Redlaw omuz silkti. “Doğru. Ben başlattım.”

“Umurumda değil,” dedi Macarthur. “Karargâh’da, hem de personelin ve subayların gözü önünde. Aklınızı mı kaçırdınız?”

Redlaw tam konuşmak üzereydi ki Macarthur bir el işaretiyle susturdu onu.

“John. Odama. Derhal.”

Eski bir Piyade Alayı Binbaşı’sı olarak kusursuz bir ses tonuyla verdi bu emri: muhtemelen düşük rütbelilerin korkudan tir tir titremesine yol açan sert, kesin, hükmedici bir bağırış. Red-law itiraz etmeye kalkışmadı bile. Tam dönüp kantinden çıkmak üzereyken,

“Evet, kaç bakalım Redlaw,” dedi Khalid. “Orta yaş krizini de yanına al.”

“Haddini aşıyorsun İbrahim,” dedi Macarthur. “Git ve temizlen. Geri kalanlar da yarım kalan işlerini bitirsin. Güneş batıyor, (yılışma vakti. Duvarlarda gözcülük yapın, muhafızlar kapıya.”

“EFENDİM, AÇIKLAYABİLİRİM...”

“İlgilenmiyorum.” Macarthur kapıyı sertçe kapattı, yanından Lir hışımla geçerek masasına oturdu.”

“Ama...”

"Mesai arkadaşlarınla bir daha kavga etmeyeceksin, John,” dedi. “Etmeyeceksin, o kadar. Ne kadar kışkırtırlarsa kışkırtsınlar. Mir Yüzbaşı olarak hele hele sen, asla. Khalid ile aranda uzun süredir bir husumet var, fakındayım ama fark etmez. Seni bir ay, ücretsiz açığa almamam için, hatta çileden çıkıp seni kovmamam için bana iyi bir sebep göster.

“Çünkü elinizdeki en iyi GÖLGELİ benim.”

“Öyle mi dersin, John?”

“Öyle olduğunu biliyorsunuz.”

Macarthur gözlerini dikip birkaç saniye baktıktan sonra pes eder gibi iç çekti. “Öyle olabilir. Ama, açık konuşmak gerekirse, artık yaşlanıyorsun. Eğer sıradan bir polis gücünde çalışsaydın, seni yıllar önce emekliliğe ayırmışlardı. En iyi ihtimalle, masana yığılan evrakları bitirmeye çalışır, hamur işi yiye yiye şişmanlardır. Bu hala mümkün. İdari departmandaki personel sayısı çok yetersiz, birikmiş dosya işlerini azaltmak için sokaklardaki bazı subayları masa başına çekmeyi ciddi ciddi düşünüyorum. İlk aday sen olabilirsin.”

“Tanrım, lütfen, hayır.”

“Bu Tanrı’nm elinde değil. Keşke öyle olsaydı ama maalesef benim elimde. Şu an Güneşsizleri zapt etme konusunda üzerine düşeni yapmış, asayişi korumuş yaşça olgun bir dedektife bakıyorum. Son durum, daha az stresli bir yaşama gereksinim duyabileceğini gösteriyor.

“Son durum mu? Kantinde yaşanan ufak bir kural ihlalinden mi söz ediyorsunuz?”

“John şimdi, hemen bilgisayarıma dönerim,” dedi Macarthur, yanı başındaki bilgisayarı göstererek. Tek kişilik bir masayı işgal eden makine araç gerece ve süs eşyasına yer bırakmamıştı, “dosyam bulur, geçmiş aylara ait listelerdekileri -kural ihlallerini de diyebiliriz- bir bir sayabilirim.” Başını çevirmesiyle sarı saçları dalgalandı. “Hepsi burada. Zira son zamanlarda bu dosyaya tekrar, tekrar göz atar oldum. Sana neler olduğunu, neden bu denli başına buyruk hale geldiğini merak ediyorum.”

“Başına buyruk mu?”

“Neden bahsettiğime dair bir fikrin yokmuş gibi davranma. Hiç inandırıcı değil; hele hele göğsünü tutup yüzünü buruştururken hiç.”

“Sanırım sadece incindi, kırılmadı.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Dirseklerini masaya koydu, ellerini yüz hizasında kavuşturdu. “Bir zamanlar John Redlaw adında, benim için

çalışan bir adam vardı. Attığı her adıma kayıtsız şartsız güvenilirdi. Güneşsizlerin ait oldukları yerde kalması, insanların rahatsız edilmemesini sağlamak için elinden geleni ardına koymazdı. Şimdi karşımda o John Redlaw'u göremiyorum."

"Kimi görüyorsunuz?" Umursamaz bir tavır takınmıştı ancak pek inandırıcı değildi.

"Bir kere, Güneşşiz saldırı raporlarında takipsizlik nedeniyle yedi defa adı geçen bir adam görüyorum."

"İnsanlar ısırıldıklarına dair yalan söylüyor, hikayeler uyduruyor."

"Yine de yasal bir yükümlülüğe sahibiz. Her bir iddia özenle, derinlemesine araştırılmalıdır."

"Tek dertleri dikkat çekmek olan kişiler dalga geçtiğinde bile mi? Peki ya örümcek kafalı barbarlar sahte vampir dişleri ve emme pompalarıyla etrafta eğlenirken ya da kaçıklar sırf zevk için insanları ısırırken?"

"O zaman bile. İlk bakışta karar vermek yerine, bulgularını destekleyecek sağlam kanıtlarla bunu kesin olarak ispat etmen gerekir."

"Çoğu zaman resmin bütününü o ilk bakış özetler."

"Bunu sen de bende biliyoruz ama yine de prosedürü takip etmek zorundayız."

"Önergeyi demek istiyorsun."

"Neyse artık." Macarthur'un îskoççaya özgü "yırlamaları" güneyde geçen yılların ardından silikleşmişti ama bilhassa sinirliyken, "r" harfini yine basura basura söylüyordu. "Artık" bir anda "arrrtık" oluvermişti, John'un soyadını ise neredeyse hırlar gibi telaffuz ediyordu: Rrredlaw. "Asıl nokta şu ki, işimizi yaptığımızı göstermemiz gerekiyor. Aksi takdirde insanlar, hâlihazırda gergin olan insanlar daha fazla gerilecektir. Algılanamayan, buna rağmen, inanılmaz korkulan bir fenomen ile sıradan halk arasındaki o ince kırmızı çizginin ta kendisiyiz biz. Biz bir kalkanız, kusursuz biçimde güçlü görünmeliyiz. İnsanlar bize güveniyor."

"Yani kedisi kayıplara karışan yaşlı tavuğun biri, onu bir vampirin kaptığını düşünürse bunu önemsiyormuş gibi rol yapmalıyım, öyle mi?

Tamam, anladım. Mesaj alındı. Artık daha dikkatli olacağım."

Macarthur bu iğnelemeyi anlamazlıktan gelmeyi tercih etti.

"Rolünü inandırıcı oynadığın sürece sorun yok. Bir de hakkında getirilen en az beş farklı saldırı suçlaması mevzu var. Bugünkü de dahil."

"İki kişiyi hastanelik etmişsin, John."

"Bu kadarla kaldığıma şükretsinler."

"Biri bundan sonra asla kendi başına yürüyemeyecek."

"Bu sersem Ateşçilerden bıktım artık. Çetelerine havalı bir isim verip bir çeşit halk hareketiymiş gibi davranıyorlar, bu yaptıkları şeyi meşru kılmaz. Güneşsizlerle mücadele etmen için elinde hükümet emri yoksa bir suçludan başka bir şey değilsindir. Bu, yalnız sana engel olma yetkisine değil mecburiyetine de sahip olduğum anlamına gelir."

"Gayet güzel açıkladın. Eminim bunu onlara da söylemişsindir."

"Vaaz dinleyecek tipte bir insan izlenimi bırakmadılar bende."

"İfadelerine göre, serseri bir Güneşsiz bulmuşlar. İkisiyle işini bitirdikten sonra onu da bizzat kendin temizlemişsindir herhalde."

"Doğruyu söylemek gerekirse, hayır."

Macarthur tek kaşını kaldırdı. "Sebep?"

"O karışıklıkta ortadan kayboldu," dedi Redlaw.

"Onlardan birinin elinden kaçmasına izin vermek pek senin yapacağın bir şey değildir."

"Kendi ağzınızla söylediniz, artık yaşlanıyorum. Gençken dört haydutun icabına bir çırpıda bakardım."

Binbaşı kuşkulanmıştı ama bu detayın üzerinde fazla durmamaya karar verdi. "Uzun lafın kısası John, bilmelisin ki ben senin tarafındayım. Ateşçilerin ve benzerlerinin önünü almak gerekiyor. Biraz burunlarını sürtmek yeterli olacaktır. Bu yüzden, bu suçlamalar konusunda sana tam destek vermeye hazırım.

Meşru müdafaayı öne süreceğiz, sağlam durduğumuz sürece iş mahkemeye varmadan dava düşecektir. Ama -büyük bir ama var- benim desteğime kesinlikle sırtını dayamayacaksın. Konumumu tehlikeye atarak, sürekli senin için öne atılacak değilim.” “Anladım, Efendim.”

“Anladın mı John? Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Artık gidebilir miyim? Yapmam gereken işler var. Duvarlardaki gözcüler ve diğerleri.”

“Hayır, gidemezsin. Henüz seninle işim bitmedi.”

Redlaw sabırsızlıkla iç çekti.

“Son zamanlardaki davranış şeklin.,.” Macarthur anlayışlı ve cana yakın görünmeye çalışıyordu. “Roisin yüzünden mi? Seni yiyip bitiren şey bu mu?”

“Leary mi? Bir buçuk yıl geçti, Efendim. Şimdiye kadar atlatmış olmam gerekir.”

“Sİ2 ikiniz çok yakındınız.”

“Berbat bir GÖLGELİydi,” dedi Redlaw, sert bir şekilde. “Berbat bir iş ortağıydı. Buna tam olarak yakınlık der miydim emin değilim ama birlikte çok iyi iş çıkarıyorduk.”

“Sen ve o, romantik anlamda bir ilişki yaşıyordunuz demeye çalışmıyorum,” dedi Macarthur. Söyledikleri Redlaw’a olduğu kadar kendine de saçma geldi. “Öyle bir şey değil. Senin gibi yalnızlığı seven biri için bir partnerle çalışması bile zorken aynı kişiyle, ne kadardı, dört yıl mı?”

“Beş yıldan fazla.”

“Kesinlikle, öncesinde herhangi birine, bir haftadan fazla dayanamazdın.”

“Aynı kafadaydık. Mesleğe yaklaşımlarımız benzerdi. Leary biraz fazla konuşurdu ama asla özel hayatından bahsetmezdi. Bu da benim işime geliyordu.”

“Eminim öyledir. Yine eminim ki onu hala özlüyorsun. Bence...” Macarthur duraksadı. “Bence hepimiz özlüyoruz. Onun başına gelenlerden bu yana pek kendin gibi davranmıyorsun. Tıpkı dümensiz bir gemi gibi ön görülemez ve pervasızsın. Artık umursamıyor musun yoksa fazla mı umursuyorsun, kestiremedim. Ne yalan söyleyeyim, zor iş. Geçirdiğimiz saatler, sürekli karşılaşmak zorunda kaldığımız şeyler... Bu maaş için yapılacak bir iş değil. Bir süpermarkette rafları düzenleyebilirsin ve muhtemelen daha fazla kazanırsın. Hele özel ilişki denen şeyi unut gitsin. O noktalı yere imzanı attığın an hepsini gözden çıkarıyorsun.”

“Siz bu şekilde anlatınca, Binbaşım, gidip intihar edesim geldi.” “Sıraya gir. Varmaya çalıştığım nokta şu ki farkına varmasak da bu meslekte birbirimize muhtacız. Ayaklarımızdan birbirimize bağlıyız. Röisin sana bağlıydı, sen de aynı şekilde ona. Yerini dolduracak başka birini bulman senin yararına olur. Tek söylemeye çalıştığım bu.”

“Çıkıp kendime yeni bir ortak mı bulmalıyım? İyi fikir. Çavuş Khalid nasıl? Az önce kantinde bir bağ kurduğumuz kesin.” “John eğer bu konuda dalga geçeceksen...”

Redlaw biraz utandı. Tuğgeneral sadece yardım etmeye çalışıyordu.

Şu şekilde özür diledi: “Efendim, eğer izniniz olursa, dün geceki kana susamışlık ayaklanmasına bir göz atmak istiyorum.” Macarthur kaşlarını çattı. “Neden? Ne var ki? Bir grup Güneşsiz galeyana gelmiş. Daha önce, defalarca yaşandı. Doğalarında var. Kana ihtiyaç duyduklarında kendilerine hakim olamıyorlar.”

“Bu ayaklanmalar son zamanlarda fazla sık yaşanmaya başladı.” “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Sizce de öyle değil mi?”

“Bir istatistik veremem ama eskisine göre kesinlikle daha fazla Güneşsiz var. Belki sebep GYB’lerdir. Aşırı kalabalıklaştı. Çok fazla yerleşimci var ancak yeteri kadar yer yok. Bir düdüklü tencere içindeler. Şahsi ve samimi fikrim, vaktini ve enerjini boşuna harcayacağın yönünde.”

“Aynı fikirde değilim. Dün gece, Hackney’de iki adamın ölüm sonrası nötralizasyonunu gerçekleştirdim. Bu iki adam hayatının son dakikalarını

küçük düşürücü bir dehşet içinde, çığlık atarak geçirdi. Aileleri olan iki adam. Yanlış bir şeyler var. Basit bir kana susamışlığın ötesinde, bu ayaklanmaların temelinde başka bir sebep yatıyor olmalı.”

“Söz konusu vampirlerse, kana susamışlık basit değildir.” “Neyi kastettiğimi biliyorsunuz.”

“Biliyorum. Sadece neden bu kadar abarttığını anlamadım. Ayaklanma ayaklanmadır. Güneşsizler kontrollerini kaybeder. Böyle gelmiş böyle gider.”

“Öte yandan, eğer temelde yatan başka rasyonel etkenler bulunduğu kanıtlarsam... ”

“Bu şüphelerin neye dayanıyor?”

“Hiçbir şeye. Şimdilik,” dedi Redlaw. “Bir içgüdü. Bir his.” “Ah Tanrım, lütfen içime doğdu deme.”

Ağzından çıkan bir sonraki kelimeler bunlar olabilirdi.

“Her gece sokaklarda devriye geziyorum. Tam on beş yıldır. Güneşsizlerin düşünce ve davranış şekli üzerine bir...
hassasiyet geliştirdiğimi söylemek yanlış olmaz. Hackney’de tanık olduğum şey azgınlık ve vahşetti, bu hiç normal değil.”

“Normal mi?” dedi Macarthur. “İlk Güneşsiz bu kıyılara ayak bastığı gün ‘normalin’ defteri dürüldü.”

“Bunu yapmama izin veriyor musunuz, Tuğgeneralim? Onaylıyor musunuz? En azından izin verin, deneyeyim. Az önce beni dümensiz bir gemiye benzetmiştiniz. Kim bilir, belki dümenimi bu yolla geri bulurum.”

“Sömürünün hiçbir türüne, hele hele duygu sömürüsüne asla prim vermem, John.”

“Buna kalkışmam için aptal olmam gerekir.” Redlaw’un her daim asık suratından belli belirsiz bir tebessümün ışığı geçti. “Şöyle açıklayayım o halde. Bu uğurda benim ya da sizin, kaybedeceğimiz ne var?”

“Sadece benim akıl sağlığım,” dedi Macarthur, yapmacık bir çaresizlikle başını ellerinin arasına aldı. “Pekâlâ. Tamam. Etrafı bir yokla, bir şey bulabilecek misin bak bakalım. Madem seni mutlu edecek.”

“Etmeyecek.”

“İnanamıyorum. Zamanını boşa harcadığını anladığında gelip bana ağlama çünkü tek cevabım, sana söylemiştim, olacak. Aklında kurnazca bir planın vardır diye tahmin ediyorum. Kimseyi üzmeyecek, ortalığı bulandırmayacak türden, enine boyuna düşünülmüş, zekice bir yaklaşım.”

"Hackney’e dönüp eşek arılarının kovanına bir tekme atmayı, vızıldayarak çıkan ne var diye bakmayı düşünüyorum.”

“Evet,” dedi Macarthur, dudaklarını büzüp başını sallayarak. “Bende aklında bu tarz bir şey olacağından korkuyordum.”

Beşinci Bölüm

REDLAW ARABASINI, GÖLGE Karargâhı'nın doğusuna sürdü. Kasvetli bir geceydi. İnceden bir yağmur yağmaya başladı. Ön cam buğulandı.

Londra sessizdi.

Paddignton'dan Hackney'e uzanan yolu St. John Ormanı'ndan, Primrose Tepesi'nden ve Islington'dan geçiyordu. Bu elit muhitlerin hepsi etrafı güvenlik önlemleriyle çevrili kurtarılmış birer bölge olmakla övünürdü. Varlıklı ev sahipleri ev öbeklerinin çevresinde koruma önlemleri almış, dışarıda devriye gezmesi için de eski askerler tutmuşlardı. Genellikle tel örgü, içinden devamlı bir döngüyle su pompalanan bir plastik boru ile desteklenirdi. Redlaw gülmeden edemedi. Bu plastik boru, Güneşsizlerin akarsuyu geçemediklerine ilişkin eski bir batıl inançtan ötürü oradaydı. Sonuçta bu vampirler denizaşırı yolculuklar yapabilmişti, değil mi? Çoğu tel örgünün üzerinde "Davetli değilsin" yazan uyarılar asılıydı. Bir batıl inanç daha, yani bir boşuna uğraş daha. Demir haçlar, Davut yıldızları, ay yıldızlar, ying-yang çemberleri hatta kutsal gamalı haç; hepsi birer süstü. Bunlar her ne kadar etkili bir önlem değilse de kurtarılmış bölgede hatırı sayılır oranda inananı vardı. Dini semboller kendi başına, bir vampiri geri püskürtemezdi. Onlara bu gücü kazandıracak bir inanç gerekiyordu, sarsılmaz bir inanç.

Redlaw haçın ucunun kaburga kemiğine battığını hissetti, daha rahat bir pozisyona getirdi. Her şeye rağmen, en gülüncü güvenlik görevlileriydi. *Amatörler.* Siyah tulumlarıyla kasım kasım kasılarak bir aşağı bir yukarı volta atışlarını izledi. Herhangi bir Güneşsiz'in, bu kurtarılmış bölgelerden birine saldırı düzenlemeyi kafasına koyması halinde on dakikada işlerinin biteceğinden emindi. Şüphesiz ki, bu işinin ehli, hatta iyi niyetli kişiler dövüş konusunda deneyimli ve korkusuzlardı. Ne var ki, vampirler tümüyle farklı türden rakiplerdi. Daha evvel karşılaştıkları rakiplere benzemezlerdi. Onlarla başa çıkmak için soğukkanlılıktan ve cesaretten fazlası gerekirdi; bunlar gibi lisanssız korumaların yasal olarak taşıyabilecekleri tek savunma silahı olan kazık atan arbaletlerden de fazlası.

Yetki ve hak gerekirdi. Her ne güce yahut yeteneğe sahip olursan ol, bu iki niteliği taşımadığın sürece çitanın gözünde antilop neyse Güneşsizin gözünde sen osun: yürüyen bir akşam yemeği.

Devriye arabasındaki birkaç güvenlik görevlisi yanından geçerken Redlaw'a el salladı; *silah arkadaşlarını selamladılar.* Red-law ne üzerine alındı, ne de jestlerine karşılık verdi.

Hackney GYB'ye varınca arabasını park etti. Aşağı indi. Yağmur çiseliyordu. Pardösüsünün yakasını kaldırdı. Hem yağmurdan korunmak amacıyla hem de gömleğindeki çelik destekli yakanın hâlihazırda sağladığı korumaya ilaveten pardösüsünün yakasını kaldırdı.

Girişte nöbet tutan iki GÖLGE subayını başıyla selamladı.

C lenç olanı kimliğini göstermesini istedi. Öteki, gencin cahilliğine "cık cık'layarak kapının kilidini açtı.

"Neden içeri girmek istediğinizi anlamış değilim, Yüzbaşım," dedi.

"Ben de," dedi Redlaw ve içeri girdi.

EŞEK ARILARININ kovanına bir tekme atmayı, vızıldayarak çıkan ne var diye bakmayı düçünüyorum.

Redlaw bunu, biraz Macarthur'u sinir etmek biraz da eğlendirmek amacıyla söylemişti. O da bunu duymayı bekliyordu, zira Redlaw'un genel karakterine uyuyordu.

Doğruya doğru, meseleyi daha incelikli ele alacaktı.

Ama çok da değil.

Bu gece yağmur sayesinde, Yerleşim Bölgesi sakindi. Bu da bir çeşit akarsu sayılırdı, üstelik Güneşsizler üzerinde etkiliydi,Ziira ıslanmaktan pek hoşlanmıyorlar, bu yüzden dışarı çıkmamayı tercih ediyorlardı. Sokaklar neredeyse bomboştu. Ara sıra yerleşimcilerden biri çiseleyen yağmur altında bir korunaktan öbürüne koşturuyordu.

İzlendiğini düşünmüyor değildi. Elbette izleniyordu. Vampirler daima izlerdi. Küçük, bodur bilgi kaynağını, Grigori'yi kovalarken gittiği yolu takip etti. Çok geçmeden, karşısına möllern daireler çıktı. Tabelaya göre, bunlara Livingstone Heights deniliyordu. Ya Viktoria döneminden misyoner

bir kâşif ya da yakın tarihten Londra'daki meşhur bir lider onuruna adlandırılmıştı. Biri ismin üzerinde oynamıştı, bu yüzden artık Livingstone Heights[1] diye okunuyordu. İşte Güneşsizlerin espri anlayışından yoksun olmadıklarının bir kanıtı.

Yıkık dökük bir dinlenme yerinde durdu ve beklemeye koyuldu.

Eğer yanılmıyorsa, eninde sonunda deliklerinden çıkıp onun için geleceklerdi. Ellerini tehdit oluşturmayacak şekilde aşağıda iiu.ir.ik, etrafını sarmalarına izin verdi. Yağmurun altında, kırmızı gözler kırpıştırılıyordu. Etrafında hırıltıyla soluk alıp veriliyor, küçük çaplı buhardan bir fırtına çıkmıştı. Vampirlerin aslında artık ihtiyaç duymadıkları ama her nasılsa kurtulmayı başaramadıkları bir refleksti bu; vampirliğin kendini yenileyen sisteminden sağ kurtulan bir genin dışavurumuydu.

"O kadınla," dedi Redlaw, etrafını yavaş yavaş saran bir düzine kadar Güneşsiz'e. "O kadınla görüşmek istiyorum."

"Hangi kadınla?" dedi biri, hırlar gibi.

"Kimi kastettiğimi biliyorsunuz. Ya onu buraya getirin ya da beni yanına götürün, benim için fark etmez."

"Ya da seni öldürelim gitsin ha? Ne dersin? Seni öldürüp kanı içelim."

"Evet, evet. Daha önce aynı şeyi bir milyon kez duydum. Bunlar beni etkilemez. Tek istediğim kadınla konuşmak. Eğer sizi ikna edecekse silahlarımı almanıza bile izin vereceğim."

"Gece Tugayı Komutanı silahlarını verecek, öyle mi?" dedi inanmayarak.

"Samimiyetimi göstermek için, hepsini vereceğim."

Vampirler aralarında tartıştı. İçlerinden biri mesajı iletmesi için içeri gönderildi. Birkaç dakika sonra geri döndü.

"Tamam" dedi. "Gel. Silahsız olarak."

Redlaw silahla dolu yeleğini çıkarıp Güneşsizlere teslim etti. Yeleği saatli bir bombayı tutar gibi tutuyorlardı. Sıra Cinder-maker'ına geldiğinde önlem almak adına silahın silindirik şarjörünü açıp fişek yatağındaki

mermileri boşalttı. Buna rağmen, Güneşsizler silaha ateş saçıyormuş muamelesi yaptı.

“Ya haçın?” dedi içlerinden biri.

“O kalıyor,” diye cevapladı Redlaw. “Yoksa onu gerçekten mı mak mı istiyorsunuz?”

Hlepsi birden başını iki yana salladı.

"ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi beni liderinize götürün.

Ha bu arada eşyalarıma bakacak olan hanginiz ise iyi göz kulak olsun. Aynı şekilde geri isterim. Eğer bıraktığım gibi bulamazsam buna pişman olursunuz.”

VAMPİRLER REDLAW’U tuvalete dönüştürülmüş merdivenlere götürdü, en tepeye on bir kat vardı. Vampirler, basamaklarda birikmiş dışkılara aldırış etmeden -üstelik çoğu çıplak ayak- ilerliyordu. Redlaw adımlarını dikkatle atıyor, öğürmemek için kendini zor tutuyordu. Düşük tavanlı ve küçücük, iç bunaltıcı odalara sahip bir daireye getirildi. Bu dairenin mimari açıdan iyi yanı, karanlığın çöktüğü GYB ile ötesindeki şehrin ışıltılı bölgelerine tepeden bakan kapalı bir balkona sahip oluşuydu. Redlaw’un yaşadığı şehir, Londra sisli yağmurun içinde, güz kamaştırıcı ve uzak görünüyordu; titrek titrek parıldayan Atlantis kadar erişilmez.

Güneşsiz kadını balkonda dikiliyordu, kızıllaşan ufkun karşısında silueti belirmişti. Yanına gitmesi için Redlaw’u dürttüler. Giriş kapısı ardından kapandı, üzerindeki cam kat kat gazeteyle kaplanmış. Kilit sesi geldi.

Dar bir alanda, bir vampirle neredeyse yan yana durduğunun faikındaydı. Üstelik çıkış yolu kapatılmıştı. Atlama mesafesinde başka balkon yoktu. Aslına bakılırsa, bu balkondan da tek kaçış yolu otuz metre aşağıdaki zemine dimdik düşmekti.

Aferin, Redlaw. Başım yine bir belaya soktun. Seni taktik dehası,seni

Kadın yüzünü döndü.

Göz alıcıydı. Redlaw şaşkınlığını gizleyemedi. Benzi soluktu, evet ama Güneşsizlere özgü grimsi bir solukluk değildi. Gözleri de kırmızı değil,

karaydı. Yıldızsız bir gece gibi kara. Kadavralığa Özgü, bilindik hiçbir kusuru da taşımıyordu. Dik duruyordu. Ben buradayım, diyordu. Saçları kalın, parlak ve mürekkep kadar siyahtı. Yüz hatları zarifti, yabani değildi. Giyinişi bile kılıksız vampir ortalamasının kat kat üzerindeydi: kot pantolon, dar ceket, bluz ve dize kadar gelen çizmeler. Yepyeni değillerdi, orası kesin, ancak gayet iyi durumdaydılar; belli ki yakın zaman önce yıkanıp ütülenmişlerdi.

Redlaw'un şaşkınlığına güldü.

"Kendine soruyorsun, 'Bu da ne?' diye" dedi. "'Anlamadım. Neye bakıyorum ben?' Ah, John Redlaw. Gece Tugayı Komutanı, yaşayan ölüleri yenilgiye uğratan cesur insan. Görülecek ne varsa gördüğüne inanıyordun. Bildiğini sandığından fazlasının olduğunu öğrenmek senin için ne kadar da sinir bozucudur."

"İsim," dedi Redlaw, kendine çeki düzen vererek. "İlk önce, ismini istiyorum."

"Benim ismim mi, moruk? Ne işine yarayacak? Ben pis bir vampirden başka bir şey değilim ne de olsa, değil mi?"

"Beni küçümser gibisin."

"Aman ne şaşırtıcı, oysa siz insanlar benim türüme nasıl da saygı duyuyorsunuz."

"Bizi avlıyorsunuz, kanımız için öldürüyorsunuz. Çok da iyi olmadığınıza dair görüşümüzün nasıl oluştuğunu anlamak zor değil." dedi Redlavv.

Kadın gülümsedi. Vampir dişleri, Redlaw'un o ana dek gördüğü en sivri ve en muntazam dişlerdi. Çarpık çurpuk değil, bir çitteki kazıklar yahut çekmecedeki bıçaklar gibi düzgün bir biçimde dizilmişlerdi.

Bu bir Güneşsiz değildi. Başka bir şeydi. Tamamen farklı bir türden, farklı bir sınıftandı.

"Ben," dedi, "Illyria Strakosha. Tutulan dilinin yerine gözlerinin sorduğu sorunun cevabı ise şu, evet bir vampirim ama sadece bir vampir

değilim. Vampir kuzenlerimin karakteristik özelliklerinin çoğuna sahip olmama karşın ben özel bir soydan geliyorum. Az sayıdayız. Çok az.”

“Shtriga.” Hafızasının derinliklerinden yüzeye çıkıvermişti. Ama shtrigalar... ”

“Bir efsane mi? Vampirler de efsane değil miydi?”

“Ne demek istediğini anladım.”

“Ayrıca sen söylemeden söyleyeyim, hayır, bebek kanıyla beslenmiyoruz. Bu bir efsane. Bize karşı kin besleyen bir kısım vampirler tarafından atılan çirkin bir iftira. Daha güçlü olana duyulan nefret yaşayan her kesimde ortaktır.”

“Ve yaşamayanlarda.”

"Doğru. Eğer merakını giderdiysen, şimdi de benim merakımı gidermeni isteyeceğim. Neden buradasın? Neden benimle görüşmek istiyorsun?”

“Elbette,” dedi Redlaw sakin bir sesle. “Dün gece karşılaştığımızda aramızda bir kıvılcım oluştu. Sen de hissetmedin mi?”

Redlaw, beton korkuluğun üzerinden sarkıtılırken buluverdi kendini. Illyria’nın eli pardösüsünü kavramıştı. Vampirlerin ne kadar hızlı hareket edebildiğini biliyordu ama buna hızlı demek yetmezdi. Resmen şimşek gibi çakmıştı.

Altında on bir katlık bir serbest düşüş boşluğu uzanıyordu. Illyria onu bir itiyor bir çekiyordu. Korkuluğun kenarı belkemiği ne dayanmıştı. Neredeyse baş aşağı duruyordu. Kadın bir bıdıksa, çaresiz yere çakılacaktı.

“Sanırım” dedi. “Alay etmenin akıllıca bir davranış şekli olmadığını anlamışsındır, Redlaw. Saygısızlığa pek tahammülüm yok.”

Bunun üzerine, Redlaw gömleğinin içinden haçını çıkardı. Bu ırada, öteki eliyle de Illyria’nın bileğini sıkı sıkıya tuttu.

“Buna tahammülün var mı?”

Karşısındakinin geri çekilmesini, geri çekilirken de onu balkona çekmesini umuyordu. Illyria bunun yerine, haça baktı ve küçümser bir

ifadeyle katıla katıla güldü.

“Bir zincire takılmış ufak bir tahta parçasına mı?”

“Kurtarıcımızın üzerinde acı çekerek öldüğü Kutsal Haç ı temsil ediyor,” dedi Redlaw. “Tanrı’nın merhametinin daimi bir andacıdır, sayesinde en günahkârlarımız dahi kurtarılabilir. Gölgeler içinde umut, karanlıklar içinde yol gösterici ışıktır. Yeniden diriliş, ebedi yaşam vaadidir.”

“Haklısın, Redlaw.”

“Bu yalnızca ufak bir tahta parçası *değil."*

“Madem ısrar ediyorsun.”

Illyria aniden ve zorlanmadan onu balkona çekti. Redlaw yeniden balkonda, ayaklarının üzerindeydi. Başından kan akıyor, sendeliyordu. Sonradan şok geçiriyordu. Balkon ayaklarının altından kayıyor gibi görünüyordu. Titremesinin geçmesini bekledi.

“Bir vampirin bütün zayıflıklarını taşımıyorum,” dedi Illyria. “Ben hemen her yönden üstünüm. Artık bu konuda anlaştığımıza göre son kez, kibarca tekrar soruyorum, ne istiyorsun? Böyle kasvetli bir gecede seni bu gettoya getiren şey nedir?”

“Çünkü bu gettoda bir ayaklanma çıktı,” dedi Redlaw, “ve ben sebebini öğrenmek istiyorum.”

“Sebebi neydi biliyor musun,” dedi Illyria. “Vampirler kan için çılgına döndü. İlkel dürtüleri su yüzüne çıktı. Kendilerini kontrol edemediler.”

“Olaylara kendi gözünle mi tanık oldun?”

“Hayır. Yiyeceğimin elime verilmesi için sırada beklemeyi tercih etmiyorum. Benim payımı getirmeleri için başkalarını yollamıştım.”

“Gayet pratik. Yani bu binada ufak bir çete yönetiyorsun, öyle mi?”

“Benim... yandaşlarım var. Sadık iş birlikçilerim. Livingstone

Heights yalnız ve yalnız bize ait.”

“Kendi çöplüğün. Getto içinde getto.”

“Bu kadar sık ‘getto’ demen şart mı?”

“Bu kelimeyi ilk sen kullandın,” dedi Redlaw. “O yüzden benim de kullanabileceğimi varsaydım.”

“Eğer meslektaşlarından veya vatandaşlarından biri duysa, seni kınardı.”

“Tuğgeneral Macarthur’a beni şikâyet et. Bakalım umursayacak mı?” Aslında, Redlaw’a karşı mevcut tutumu göz önünde bulundurulursa, muhtemelen umursardı. Hatta bu, kariyeri bakımından bardağı taşıran son damla olabilirdi. Gerçi Redlaw’un umurunda değildi,

Illyria kibirli bir merakla onu sınıyordu. Redlaw bir alaycılık sezmişti.

“Sence bu ayaklanmanın başka bir sebebi mi var?” dedi. “Bence son haftalarda, haddinden fazla sayıda buna benzer olay yaşandı,” dedi. “Bu yıl nisan ayına kadar, şehrin merkezindeki belli başlı GYB’lerin her birinde en az iki büyük ayaklanma meydana geldi; küçükleri saymıyorum bile. Tahmin et, geçen yıl bu sayı kaçtı? Ülkenin genelinde beş ayaklanma. Neredeyse bütün kargaşaların çıkış noktası kan teslimatlarına dayanıyor. Ne, bilmiyorum ama bunun bir anlamı olmalı.”

“Belki vampirler sığır kanı içmekten memnun değildir.”

“Bu da aklıma geldi. Sanırım sığır kanı, tercih ettiğiniz beslenme biçimi için makul bir alternatif. Yanılıyor muyum?”

“İşe yarıyor,” dedi Illyria, biraz duraksayıp düşündükten sonra. “Kana susamışlığı giderdiği, ıstırabı biraz olsun dindirdiği kesin.”

“İçecek bir şey bulamamanın ıstırabı mı?”

“Bu bir ihtiyaç, Redlaw. Anlaman gerekir. Mesele midemizi doldurmaktan ibaret değil. Karşı konulmaz bir istek duyuyoruz. İçmek *zorundayız.* Aksi takdirde... bir süre boyunca kansız kalmak, bin kadar şeytanın seni çatallarıyla dürttüğü bir cehennemde sürünmekten farksızdır.”

“Gerçeği için iyi bir alıştırma.”

“Kaderim de Cehennem mi var?” Bu fikri komik bulmuş gibiydi. “Bu gibi şeylere inanan biri için belki öyledir.”

Redlaw bir Güneşşiz ile, bu bir shtriga dahi olsa, *bu* konuda tartışmaya girmemeye kararlıydı.

“Sığır kanının yeterli olmadığını, tam anlamıyla iyi gelmediğini mi söylüyorsun?”

“Acıyı geçiriyor ama insan kanı gibi tamamen geçirmiyor. Doyduğunda dahi kişiyi yiyip bitiren bir acı bu. Sığır kanını kabul ettik. Bizi avlanma zahmetinden kurtarmak için tabağımıza koyulan buydu. Kabul ettik çünkü başka bir seçenek sunulmadı. Ne var ki, kimsenin sahiden hazzettiğini söyleyemem.” “Metadon almak zorunda bırakılan eroin bağımlısı gibi.” “Uyuşturucularla ilgili bir deneyimim yok ama öyle sanıyorum ki bu yerinde bir benzetme olur.”

“Yani her teslimat girişinde Güneşsizler kana hücum edip tüketiyor, sonrasında da bu kan insana ait olmadığı için hırçınlaşıyor, öyle mi? Bu biraz, nasıl denir, zayıf bir açıklama. Kanın sığır kanı olduğunu biliyorlar. O halde ne umuyorlar? Bir gün sihirli bir şekilde değişeceğini mi?”

“Katılıyorum. Öfkeden deliye dönmeleri için başlı başına bir sebep değil. Öte yandan, belki başka etkenler vardır. Bu yerlerden birinde yaşamak gibi, misal.” Kolunu savurarak GYB’yi gösterdi. “Özgürlüğü elinden alınarak bir alanda tıkılı kalmışlar. Av potansiyeliyle dolu bir şehir dururken, dışarı çıkıp avlanma özgürlükleri yok. Her türlü içgüdüsel istek yasak. Bu cinnete davetiye çıkarmak değil de nedir, ha?”

“Yani hepinizi dışarı salalım.” dedi Redlaw, kollarını açarak. “Neden olmasın? Harika bir fikir. Buyrun. Hepiniz çıkın. Keyfinize bakın. Kendinizi tutmayın.”

“İğneleyici konuşmak, Redlaw,” dedi Illyria, “benim için en az alaycılık kadar rahatsız edicidir.”

“İroni yapmaya çalışıyordum.”

“İroni, iğnelemenin resmi bir kılıfa sokulmuş halidir. En az onun kadar öfkeyi ve cezayı hak eder.”

Illyria Strakosha oldukça alıngan bir kişi, diye düşündü Redlaw. Bir shtriga ile ilk kez karşılaşıyordu, acaba hepsi bu denli hassas mıydı?

“Ben hala kanın anahtar rolde olduğunu düşünüyorum,” dedi. “Aradaki ilişki gayet açık. Önce teslimat, ardından ayaklanma.” “Ben de seninle aşağı yukarı aynı düşüncedeyim,” dedi Illyria. “Eğer gerekirse, bana yardım eder misin?”

Derin, acımasız, kara bakışları Redlaw’u delip geçti.

“Sana yardım etmek mi? Gece Tugayı’na neden yardım etmek isteyeyim ki? Siz bizim can düşmanımızsınız.”

“Şunu açıklığa kavuşturalım. Biz, kendi türümüzü sizin türünüzden koruma yükümlülüğüne sahibiz. Bu bizi, sizin düşmanınız yapmaz.”

“Dostumuz yaptığı da pek söylenemez.”

“Sizden ne saf değiştirmenizi istiyorum, Bayan Strakosha, ne de bir çeşit ittifak peşindeyim. Şunun farkına varmalısınız ki, bu ayaklanmalar geniş çapta bir tedirginlik yaratıyor. Bilhassa iki kişinin öldüğü, dün geceki ayaklanma. Aramızda Güneşsizlerin bulunması başlı başına bir gerginlik kaynağıyken; aramızda huzursuz, öfkeli Güneşsizlerin bulunması kaçınılmaz bir şekilde, sizin açınızdan işleri daha zora sokacaktır.”

“Bizim iyiliğimiz için uğraşıyorsun yani.”

“Kesinlikle. Eğer olayların kökenine inebilirsem, siz Güneşsizler bir yığın beladan kurtulmuş olacaksınız. Çünkü bu durum daha kötüye giderse başınız belaya girecek, bunu bir kenara yazın. Siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz ki bir ters tepki, bir çeşit baskı doğacak.”

Etkileyici olmak açısından biraz abartsa da, söyledikleri gayet olası görünüyordu. “İnsanlar, her kriz geçirdiğinde olay çıkarabileceğini sanan vampirlere izin vermeyecektir. Bunu sineye çekecek değiller. Bir gün bir bakmışsınız, sırf misilleme yapmak adına GÖLGE subayları kapıları kırıp yerleşimcilerin üzerine dişbudak sıkmaları için buraya gönderilmiş. Bunu istemezsiniz herhalde, değil mi? Çünkü benim de yetkili sıfatıyla subaylarımı yönlendireceğim ilk adres özellikle burası olacaktır.”

“Bu bir tehdit mi?”

“Dediğim gibi, sizin iyiliğiniz için uğraşıyorum. Hepsi bu.”

Illyria bu konu üzerine biraz düşündükten sonra başıyla onayladı.

“Belki,” dedi sonunda, “biraz istihbarat toplayabilirim. Örneğin, Grigori iyi bir başlangıç olabilir. Ayaklanmada o da vardı.”

“Ben de Grigori’yle başlamanızı önerirdim,” dedi Redlaw.

“Eğer herhangi bir şey bulursam...”

“Birkaç gün içinde tekrar uğrayacağım. Elinizden geleni yapın. Bu iyiliğinizi unutmayacağım.”

“Ah, ne kadar da cazip bir teklif. Kudretli John Redlaw bana borçlu kalacak.”

Redlaw dudağının tek kenarını kaydırarak gülümsedi. “Bu bir iğneleme mi?”

“İroni yapmaya çalışıyordum,” diye cevapladı Illyria.

“Şansına, ben senin kadar peşin hükümlü değilim.” Dönüp balkon kapısına yöneldi. “Emrindekilere kapıyı açmalarını söyler misin, lütfen?”

“Geliyor,” diye seslendi. Kilit çevrildi, kapı içeri doğru açıldı. “Tekrar görüşmek üzere, moruk. Eğlenceliydi.”

“Benim için değildi,” dedi Redlaw, yüzünü buruşturarak.

REDLAW SİLAHLA, dolu yeleğini ilikleyerek binadan uzaklaşırken, Illyria artık balkonda değildi.

Hala orada mı diye yukarı baktığı için kendine şaşırdı.

Ve kızdı.

1

. İngilizcede “yaşayan kaya” anlamına gelen Livingstone sözcüğü, Unlivingscone yani "yaşamayan kaya” olarak değiştirilmiş, ç.n.

Altıncı Bölüm

“İKİ MEDENİ İNSAN gibi bu meseleyi halledebileceğimizi umuyorum açıkçası,” dedi Slocock. “Ne diyeceğim, gel Strangers Bar’da birer cin tonik içelim. Birbirimizin ayağını kaydırmaya çalışmadan, etraflıca tartışıp bir anlaşmaya varalım.”

“Henüz akşam olmadı,” dedi Wax. “Benim prensiplerim var, gündüzleri asla alkol almam.”

“O halde, senin bu ufak, köhne ofisinde ayık kafayla konuşacağız demektir. Tuhaf, kabine bakanlarına bizimkilerden daha büyük odalar verildiğini sanırdım.”

“Kıdemlilere veriliyor. Güneşsiz İşleri nispeten alt kıdemli bir makamdır.”

“Eh pekâlâ. Yine de mütevazı bir bakış açısı. Her türlü, benimkinden iyidir.”

Dar pencerelerin dışında Thames Nehri uzanıyordu. Nehrin karşı kıyısında yükselen Lambeth Sarayı ve London Eye görünüyordu. Bir çöp mavnası, türbülanslı bulanık suda homurdana lıomurdana ilerliyor, yükünü bir geri dönüşüm merkezine yahut kuzey Denizi’ndeki bir çöp döküm alanına götürüyordu. Hangisine götürdüğü Slocock’un pek umurunda değildi.

“Sana kibarca sordum, Maurice,” dedi.

“Ben de sana Nathaniel Lambourne avucunu yalar, dedim” diye karşılık verdi. “Kendisinin teklifini kabul etmiyorum. Ayakçı maymununu gönderip beni çağırdı diye saf değiştirecek değilim.” *Ayakçı maymun*, Terbiyesini bozmamak adına son bir gayretle hu hakareti sineye çekti. “Bu, bütün siyasi kariyerinin en akıllıca hamlesi olabilir, farkındasın değil mi? Bu tarz bir karar, alınma ama sıkıcı, kendisine karşı özel bir sevgi beslenmeyen bir parlamenteri medyanın sevgilisi haline getirir. En yüksek makama ulaşman için önünü açar.”

Wax'in gözlerinde bir an için bir parıltı belirdi, karanlığın içinde yanıp sönen bir fener ışığı gibi. Westminster şehri için alışılmadık bir manzara değildi. Bazıları hırslarını diğerlerinden daha iyi gizlerdi ancak hepsinde vardı.

"Öyle bile olsa, Lambourne'un isteğinin yerine getirmem çok zor. Benim boyumu aşar. Resmi bir hükümet onayı alamam." "Neden olmasın? Güneşsiz meselesine dair, şu ana dek kimsenin başaramadığı kadar kökten bir çözüm vadediyor."

"Peki ya sonuçları... muhtemel geri dönüşleri..."

"Kimden korkuyorsun? Tırnaklarını yiyen bir avuç liberalden mi? *Guardian*'ın mızmızlanıp duran yazı işlerinden mi? Güven bana, kamuoyu ezici bir çoğunlukla senin tarafında yer alacak. Hatta seçim, İşçi Partisinin lehinde bile değişebilir. Hadi itiraf et, bu bir mucizeden farksız olurdu."

Wax bildiği tek gülümse şekliyle Slocock'a kilitlenmişti: soluk ve kısa. "Şüphesiz, sen de bir sonraki seçimlerde pastadan kendi payını almak istiyorsun."

Slocock yanaklarını belli belirsiz şişirdi. "Açıkçası, umurumda değil. Hatta parlamenterliği hayli sıkıcı buluyorum. Ülkeyi yönetmeye yardım etmenin eğlenceli olacağını sanmıştım. Gücün verdiği heyecan ve dahası. Gel gör ki, bitmeyen komite toplantıları, bıktırıncaya dek devam eden gece oturumları, seçmenlimin yakınmalarını dinleyerek geçirdiğim saatler işin büyük ismini oluşturuyor. Ha muhalefet, ha iktidar. Ne fark eder? Her iki türlü de aynı saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalacağım. Ekim ayındaki seçimde aday bile olmayabilirim. Başka talklarda da bezim var. Torbamda başka, bir dolu keklik var." "Beylik laflarını kendine sakla" dedi Wax, soğuk soğuk. "Gerçek şu ki, Lambourne'un nazım planını istesem bile, Başbakan'a kabul ettiremem. İstemez. Kendisi yüksek ahlaki değerlere sahiptir. Bir devlet adamı olarak uluslararası sahnede duracağı yeri çok iyi bilir."

"Herkes gibi, Başbakan'ın da makul davranması sağlanabilir." Slocock'un yüzü gergindi. "Yalnızca doğru yerden baskı uygulamak gerekir."

“Ah, demek öyle. Benim makul davranmamı da aynı yöntemimi sağlamayı planlıyorsun?” Wax arkasına yaslandı, kollarını avuşturdu “Dene bakalım.”

“İşleri bu raddeye getirmeye lüzum yok, Maurice. Şunu açığa kavuşturalım. Bu duruma sen sebep oldun.”

“Ne olacak? Rüşvet mi? Lambourne’un cüzdanı kabarık, biliyorum. Ne kadar kabarık merak ediyorum, beni herhangi bir fiyata satın alabileceğinden değil.”

“Evet, satın alamaz. Para üzerine konuşarak vaktimi harcayacak değilim.”

“Öyleyse şantaj mı?”

“Korkarım, evet.”

“Elinizde benimle ilgili bir şey yok. Kimsenin olamaz.” Slocock itiraf etmeliydi ki, Wax elindeki kartları hiç belli etmiyordu. Adam, İngiltere pahasına bile blöf yapabiliyordu.

Asıl sorun ise, herkesin öyle ya da böyle, başkaları tarafından ıilinmesini istemediği sırlara sahip olmasıydı. Yeryüzünde, yeterince yakından bakıp derin kazdığın takdirde kirli çamaşırlarına ulaşamayacağın kimse yoktu. Nathaniel Lambourne, çirkin gerçekleri kabuğundan çıkarıp gün ışığı altında kıvrandıracak kaynak ye araçlara sahipti. Wax hakkında, aylar öncesinden bir losya hazırlanmıştı bile. Bu dosya, ülkenin bütün ileri gelenlerini hedef alan şantaj silahlarıyla dolu cephaneliğin bir parçasıyla Gerek duyulması ihtimaline karşı arşivlenmişti.

Wax dosyasının içerikleri, sabahın erken saatlerinde kurye vasıtasıyla bir zarfın içinde Slocock’un evine teslim edilmişti. Slocock şu an, bu zarfı açıyordu. İçinden dört gigabaytlık bir flaş lisk çıkardı.

“Görünüşe göre,” dedi, “Washington ve Sunderland West Parlamenteri Maurice Wax, hayatında hayli fazla uygunsuz yan sarındırıyor.”

Wax’in gri benzi bir parça daha grileşti.

“Kamera görüntülerini bizzat izledim.” Slocock yüzünü buruşurdu. “Kahvaltımı yarıda bırakmama neden oldu diyebilirim.”

“Onun içinde hiçbir şey yok,” dedi Wax.

“Sahi mi? Öyleyse, bir kopyasını *Daily Mat?e* göndermemi sorun etmezsin.”

“Yalan söylüyorsun. Düpedüz blöf yapıyorsun.”

“Yalan söylediğimi nereden biliyorsun?

“Çünkü...”

“Çünkü Madam Sterne’nin Salonu’unda kamera yok, değil ni? Hani şu Tooting Broadway’deki köşeyi dönünce... Gerçi bilmediğin yer değil. Gelgeldim, Nadine Blevins olarak da tannan Madam Sterne aptal bir kadın değil. Kendisi bütün müşerilerini kayda alır, bilhassa kamuoyunca bilinen kişileri. Bir çeşit sigorta poliçesi de diyebiliriz. Kızlar tarafından bağlanıp kırbaçlanan yüksek mahkeme yargıçlarının ve üst düzey polislerin görüntülerini hard diske depolar ve emniyetli bir yerde kilit altında tutarsan yasal takibe girmezsin. Fuhuş yaptırdığı ve genelev işlettiği gerekçesiyle uğradığı onlarca polis baskınından kurtulmayı bu sayede başarıyor. Ve sen Maurice, küçük ama şahane bir taraçası bulunan o mekânın müdavimlerinden birisin. Haliyle, bunun içinde sana ait, her çeşit uygunsuz durumda çekilmiş bir dolu görüntü var.”

Flaş diski salladı. “Deri maskeler, ağız tıkaçları, dildolar; neler neler.”

Artık Wax’in yüzünü feci bir çaresizlik kaplamıştı.

“Sevgili Anthea ne derdi acaba?” diye devam etti Slocock. “Ya genç Philip ile küçük Sandra.”

“Shauna,” dedi Wax, donuk bir sesle.

“Shauna. Akşam haberlerinde senin sarkık, beyaz kıçını gördüklerinde nasıl tepki verirler dersin? Bence biraz şoka uğrarlardı. Dürüstlük abidesi gibi görünen sevgili babacığın içinde, meğer başından beri bir sapık yatıyormuş. Hele vampir sefan ayrı bir zevk veriyor. Medyanın bir tam gününü buna ayırdığını görür gibi oluyorum. Uzun çizmeler ve pelerinler giymiş, sahte vampir dişleri ve ondan da sahte Transilvanya aksanları ile genç hanımlar... Kırbaçlardan bahsetmiyorum bile. Kırbaçlar! Senin gibi biri, direk manşet olur. İçine şeytan mı kaçtı, Maurice?”

Wax yüzünü elleriyle kapattı. Sonra, derin bir nefes aldı. Başını kaldırıp parmaklarının üstünden Slocock a baktı.

“Sen de devamlı fahişelere gidiyorsun,” dedi. “Kokain kullanıyorsun. Anlarsın işte, bir erkeğin bazı ihtiyaçları vardır.”

“Ah, seni kesinlikle eleştirmiyorum. Bu ikiyüzlülük olurdu. Aramızdaki fark şu ki, ben olduğumdan farklı biri gibi davranmıyorum. Sen ise öyle davranıyorsun. Mükemmel bir aile babası ve sadık bir koca sıfatıyla göz boyadın. Eminim öylesindir. Ne var ki, bu imaj belli beklentileri de beraberinde getiriyor. Demir yatak başlığına kelepçeleneceğin, deri kayışlarla sıkı sıkıya bağlanacağın yerlerden uzak durman da bu beklentilerin arasında yer alıyor. Mesele ne kadar dürüst davrandığın ile ilgili. Ben kötü alışkanlıklarımı inkâr etmediğim için paçayı kurtarıyorum. Eğer sen de aynı yaklaşım tarzını benimseseydin, belki şu an bu konuşmayı yapmıyor olurduk. Bir kere her şeyden önce, mevcut eğilimlerinle muhtemelen parlamenter seçilemezdin ama bu başka bir hikâye.”

“Bu adil değil,” diye sızlandı Wax, “hiç adil değil.”

"Evet, değil Maurice. İhtiyar delikanlı seni. Ama siyaset böyle bir şey ve hepimiz aynı yolun yolcusuyuz. Özetlemek gerekirse, işler şu şekilde ilerleyecek: Lambourne’un Günneşizler’i idare etme ve uzak tutma konusunda dâhiyane bir fikirle çıkageldiğine kanaat getireceksin. Projenin yürütülmesi ve sonuca ulaşması için hükümetin Lambourne’a tam destek vermesini önereceksin. Birkaç gün içerisinde, projenin mimarlarını da yanına alarak bir basın toplantısıyla taslağı dünyaya duyuracaksın. Öyle bir anlatacaksın ki, büyük bir hayırseverlik işi gibi görünecek, Çok zor olmaz, çünkü sahiden öyle. Böylelikle, sevgili dostum, İm flaş diskin sakladığım yerden çıkmayacağına dair teminat almış olursun. Hayatının ve kariyerinin sorunsuz devam etmesine karşılık olarak çok şey mi istiyoruz? Kaldı ki, işini doğru yaparsan milli bir kahraman olarak görülebilirsin bile.”

Wax kederle, derin bir iç çekti.

“Bunu ‘evet’ olarak kabul ediyorum,” dedi Slocock.

Flaş diski geri zarfın içine koyarak, Kabine bakanının ofisinden çıktı.

İş hallolmuştu. Lambourne memnun olacaktı.

Aslında, flaş disk boştu. Wax'in Madam Sterne'in Salonu'nda yediği nanelere ilişkin bilgi zarfın içindeki iki sayfalık çıktıdan ibaretti. Metin, bizzat Madam Sterne'nin verdiği özel ifadeyle oluşturulmuştu. Şahsen talep edilmediği sürece müşterilerini kameraya almazdı. Bazıları elinde o güne dair bir anı bulunsun isterdi. Gelgeldim, Madam Sterne yeterli bir ücret karşılığında (genellikle altı sıfır yeterli gelirdi), isteyen herkesle müşterilerinin tercihlerine ve kusurlarına ait detayları paylaşmaya hazırdı. Flaş disk bir araçtan, sihirbazın değneğinden başka bir şey değildi.

Geriye abartı ve manipülasyon kalıyordu.

Wax başarılı bir şekilde kandırılmıştı. Slocock kendisiyle ne kadar gurur duysa azdı.

Yedinci Bölüm

REDLAW ERKENDEN UYANDI. Saat öğleden sonra üçtü. Eerdeyi açtı, panjurları çekti. İlkbaharın eğik gün ışığıyla karşılaştığında gözlerini kıstı. Yaşlandıkça gözleri ışığa daha duyarlı lıale geliyordu. Belki de gece işi yüzündendi. Güneşe yabancılaşmıştı.

Metroyla karargâha gitti. Bir saatini masa başında araştırma yaparak geçirdi. Ağır ilerleyen sıkıcı bir işti. Olayların izini sürmek, arka plandaki ayrıntıları yazmak, kontrol etmek, çapraz karşılaştırma yapmak. Neredeyse bin yıldır, yani polis memuru olarak görev yaptığı dönemden bu yana bu işlerle uğraşmamıştı. Bir GÖLGELİ için sonuçlar aşağı yukarı sabitti. Bir Güneşsizin aleyhinde titizlikle kanıt toplamaya ihtiyacın yoktu. Yetki için kriterleri sağlamak zorunda değildin. Vampirler söz konusu olduğunda, bir kazıkla yahut dişbudak mermisiyle anında çözülemeyecek sorun yoktu.

Çabaları meyvesini vermişti. Bir saatin sonunda, bir bilgi taslağı oluşturmuştu. Biraz uyduruk da olsa şüphelerini destekliyordu. Otoparktan bir devriye arabası aldı. Elini güçlendiren belgeyle birlikte Park Royal'in yolunu tuttu. BoyPlas Lojistik'in Londra dağıtım deposu burada, sanayi bölgesindeki devasa bir hangarın içinde yer alıyordu.

Depo amiri, Nigel Hutchings adında bir adamdı. Başta zorluk çıkaracak gibi olmuştu ama Redlaw biraz dil dökünce hemen uysallaşmıştı.

"Burası," dedi Hutchings. Redlaw'a depoyu gezdiriyordu. "KA'yı kamyonlara yüklediğimiz yer."

"KA mı?"

"Kırmızı Altının kısaltması. Bir çeşit güzelleme. Kanın kendisinden ziyade nihai kullanımından tiksiniyoruz. KA demek işi kolaylaştırıyor. Bu şekilde, kulağa kimyasal bir inorganik madde gibi geliyor."

Yük kaldırma araçları, oda büyüklüğündeki buzdolaplarından kan poşetleriyle dolu paletleri alıyor, beklemedeki kamyonetlerin arkasına yüklüyordu. İçerisi kaotik ve gürültülüydü: bağıran işçiler, rölantide çalışan dizel motorları, girift ve mekanik bir koreografıyle hareket eden araçlar.

“Bizi en telaşlı zamanımızda yakaladınız.” Hutchings gür bıyığının kenarını çekiştirip duruyordu. Bu gerginlik tiki Red-law’un gözünden kaçmamıştı. Karşısında duran kişi stresle başa çıkamıyordu.

“Şu an ve önümüzdeki bir saat boyunca, yani kamyonetler yola çıkana kadar, tıpkı bir restoranda yemekleri zamanında hazır edebilmek için canla başla çalışan şefler gibiyiz.”

“Benzetmelerle anlatılacak gibi değil,” diye yorumda bulundu Redlaw.

“Sanırım değil.”

“Peki ya kan... pardon, KA nereden geliyor?”

“Sığırlardan.”

Kalın kafalı sersem. “Onun farkındayım. Ben, kanın buraya .Helmeden önce nerede depolandığını soruyorum?”

“Watford yakınlarındaki bir dağıtım merkezinde. Ülkenin dört bir yanındaki mezbahalardan gelen KA poşetlendikten sonra otuz yedi ayrı bölgede yer alan depolara dağıtılıyor. Tabii, en büyük depo da bizimkisi.” dedi gururla. “Sonuçta Güneşsizler Londra’da yaşamak istiyor. İçlerinden bazıları kuzeydeki şehirlere, hatta kırsal bölgelere göç etse de Londra onları mıknatıs gibi çekiyor. Bir çeşit Mekke gibi. Merak ediyorum, neden acaba?” “Uzmana benzer bir halim mi var?”

BoyPlas amiri küstahça kaşlarım çattı. “Siz bilmezseniz, kim bilecek?”

“Ben Güneşsizleri yakalar, bir araya toplarım ve bir arada kalmalarını sağlarım,” dedi Redlaw. “Bu, psikolojilerine dair özel bir malumata sahip olduğum anlamına gelmez. Öte yandan, bir tahminde bulunmam gerekirse, şehirler gezegenlere benzer. Ne kadar büyüklerse, çekim kuvvetleri o kadar fazladır. Bir kişi neden Londra’ya gelir? Çünkü çok fazla imkân sunar. Kaçınılmaz bir durum. Ayrıca, başkentteki Güneşsizlerin sayısı günden güne artıyor çünkü zaten çok kalabalıklar. Benzer bireyler bir araya geliyor. Böylelikle güvende hissediyorlar. Sorunu cevaplayabildim mi?”

“Fazlasıyla.”

“Öyleyse şimdi ben sana soruyorum, Bay Hutchings. Farkında mısın, yeni yıldan bu yana meydana gelen kana susamışlık ayaklanmalarının

tamamı, ihtiyacını BoyPlas’tan tedarik eden GYB’lerde yaşandı? İstisnasız.”

Hutchings bir an afalladı. “Eh, bunda şaşıracak bir şey yok, Yüzbaşı Redlaw. İhtiyacı BoyPlas tarafından sağlanmayan tek bir GYB söyleyebilir misiniz bana?”

“Sana bir sürü GYB sayabilirim. Örneğin, Glasgow, Gorbals’daki GYB; ya da Cardiff s Billy Banks’teki. BoyPlas’ın dağıtım ağı İngiltere’nin büyük bölümünü kapsıyor, yanılıyor muyum?”

“Northumbria ve Lake District’in ücra bölgeleri ile West Country dışındaki her yeri. Buraların ihalesi küçük bağımsız şirketlere verilmiş. Bazıları beş altı kişiden kalabalık olmayan ufak Güneşsiz topluluklarına catering hizmeti veriyorlar. Bu boyutlardaki GYB’lere hizmet vermek bizim için hiç kârlı değil.”

“Bu bölgelerde, hatta İngiltere dışındaki hiçbir bölgede, diğer bir deyişle, BoyPlas’ın hizmet vermediği bölgelerde herhangi bir ayaklanma kaydı yok. İtiraf et, bu bir tesadüf olamaz. Hem de hiç.” “Bilakis. Bir iki tanesi hariç, bu topraklardaki bütün GYB’lere dağıtım yapıyoruz. Peki ya bizim dağıtım ağımız içinde bulunup da ayaklanma çıkarmayan GYB’lere ne diyorsunuz? Peki ya onlar, ha? Beni mazur görün ama bilgiyi çarpıtıyorsunuz, Yüzbaşı Redlaw. Eğer ima ettiğiniz gibi bizim KA’mız ile bu huzursuzluklar arasında bir ilişki varsa hepsinde görülmesi gerekmez miydi? Durum şu ki, BoyPlas Güneşsizlerin sakin kalmasına yardımcı olmak için büyük çaba sarf ediyor. KA, agresif ve öldürme potansiyeli taşıyan davranışların önüne geçmek amacıyla veriliyor. Onları çıldırtacak bir şey vermemiz mantıksız olurdu. Aksine, kendi amacına ters düşen bir eylem olurdu. İşe zarar verirdi.”

Hutchings bıyığını daha bir hırsla çekiştiriyordu, ineğin memesinden süt sağan bir köylü kızını andırıyordu.

“Şoförlerimden ikisi yaşamını yitirdi,” diyerek konuşmasını sürdürdü. “Onları oraya ben göndermiştim. Emir belgelerini, dolayısıyla ölüm fermanlarım kendi elimle imzaladım. Bunun vicdan azabını taşıyorum. Siz ise gelmiş olaylardan bir şekilde benim sorumlu olduğumu iddia ediyorsunuz, öyle mi?”

"Sen değil. BoyPlas, yani kan sorumlu.”

“Saçma! Daha da kötüsü, bütün bu saçmalıklar yüzünden çalışanlarım korktu ve emirlerime itaat etmemeye başladı. Bazı şoförler arayıp hasta olduklarını söylüyorlar. Bazıları ise zam -risk ödemesi- talep ediyor, aksi takdirde greve gideceklerini söylüyorlar. Sigorta primleri tavan yaptı. İşler rayında devam etsin diye dişimi tırnağıma takıyorum ama kolay değil. Şimdi başıma bir de Gece Tugayı çıktı, beni suçluyor...”

Tam bu sırada, yük kaldırma araçlarından biri, yandan hızla yükleme rampasına çarptı. Taşıdığı kan torbaları yere düştü, her yana saçıldı. Çoğu yere çarpmanın etkisiyle patladı. Ağır ağır sızan kan aracın tekerleklerinin altında yayılmaya başladı.

“Tanrı aşkına!” diye hayıflandı Hutchings. “Şu hale bakın, Yüzbaşı Redlaw. İşte bunlarla uğraşıyorum. Şimdi biyotehlike ekibi gelip ortalığı temizleyene kadar kim bilir ne kadar süre işler duracak. Aman ne güzel. Benim bu işle ilgilenmem gerek, o yüzden çıkış yolunu kendi başınıza bulmak zorundasınız. Yardımcı olamadıysam bağışlayın. Hayır, özrümü geri alıyorum. Pekâlâ, yardımcı oldum. BoyPlas’a getirdiğiniz suçlamalar tamamen asılsız ve iftira niteliğindedir.”

Redlaw’un yanından aceleyle ayrıldı. Tek elini öfkeyle aracın operatörüne sallıyor, öteki eliyle de, çılgına dönmüş bir hâlde, bıyığını çekiştiriyordu.

Şanslısın Hutchings, dedi içinden Redlaw. *Kaza sayesinde yırttın.* Redlaw arabasına doğru yürürken BoyPlas’ın amirinin kendisine karşı dürüst davrandığını düşünmeden edemiyordu. Hutchings her ne kadar şirketin piyonu olsa da haklı olarak sinirlenmişti. Redlaw’un sorgusuna duyduğu öfke sahiciydi. Karşı argümanları ise akla uygundu.

Belki de Redlaw yanlış taşın altına bakıyordu.

LONDRA’NIN MERKEZİNE dönerken, Ladbroke Grove yolu üzerinde bulunan St. Erasmus Kilisesi’nde durdu. Aslında, burası her zamanki ibadethanesi değildi. Bu şeref, Ealing’deki dairesinin iki sokak ötesinde bulunan gösterişsiz, mütevazı yapılı Anglikan kilisesine aitti. Çoğu pazar günü akşam duasına katılırdı. St. Erasmus çok daha büyük ve gösterişliydi. Westway üstgeçidinden daha yüksek bir neo-gotik kule ve çan

kulesiyle taçlanmıştı. Çan kulesinin çanları öyle bir çalıyordu ki gündüz trafiğinin gürültüsünü rahatlıkla bastırıyordu. Kilisenin papazı Peder Graham Dixon, gezgin papaz sıfatıyla GÖLGE Karargâhı'nda görev yapmıştı. Katolik bir piskopos, bir haham, bir imam, bir lama ve -bir vikan rahibesi ile scientology temsilcisinin de bulunduğu- diğer dinlerin temsilcileriyle birlikte çalışanların ruhani ihtiyaçlarına cevap veriyordu. Bu süre zarfında, Peder Dixon ile Redlaw arasında bir arkadaşlık gelişmişti. Büyük ölçüde, günah çıkarma buluşmalarıyla sınırlı olması bu arkadaşlığı daha az samimi yapmazdı.

"Bağışla beni Peder, günah işledim," dedi Redlaw. Sunağın karşısında, tırabzanların hemen önünde diz çökmüştü.

Tırabzanların öteki tarafından, "Hayır, günah işlemedin John," diye karşılık verdi Peder Dixon. "Böyle konuşma. Eğer *sen* günah işlediysen bu kesinlikle Ahir Zaman'a delalettir ve şu an Mahşerin Dört Atlısı'nı görmek için pencereden dışarı bakıyor olmam gerekir. Canını sıkan şey nedir? Paylaşmak ister misin?"

Redlaw gözlerini tırabzanın arkasındaki tasvire dikerek bir süre konuşmadan durdu. Tasvirde İsa'nın azaptan geçerek Dünya'dan Cennet'e uzanan yolculuğu üç parça halinde betimleniyordu: Gethsemane, Golgotha ve göğe yükseliş. Sade renkli, oyma rölyeflerin üzerinde titreşen mum ışığı tasvire tuhaf, akıcı bir canlılık kazandırıyordu.

"İşinle mi ilgili?" diye sordu Peder Dixon. "Ne diyorum ben?

Elbette işinle ilgili. Başka ne olabilir ki? Yüzbaşı John Red-law'un hayatında başka bir şeye yer yoktur."

"Peki ya Peder Graham Dixon'un hayatında bu kiliseden başka bir şey var mı?"

"Pes ediyorum. Gerçi kendime ait bir tarlam var. O sebzeler benim için dünyalara bedel. Gelgelelim, meselenin özüne inecek olursak evet, esasen geleneklere bağlı, yaşlı, sıkıcı bir papazım. Cemaate hizmet eder, yaşlı ve hastaları ziyaret eder, bir kuru maaşla geçinmeye çalışırım. Hayatımda heyecan verici bir şey yok. Bulduğunu kazık saplayarak temizleyen eli maşalı, gölgeli Redlaw'a benzemem. Kendisi, şüphesiz, işinin gereğini yaptığını düşünüyor. Bizi Güneşsiz belasından kurtarıyor, değil mi? Gıpta

edilesi bir hayat. Erkekler onun yerinde olmak ister, kadınlar ise onunla birlikte.

“Kes şunu,” dedi Redlaw. “Lütfen. Hiç havamda değilim.” Peder Dixon’un hafif tombul yüzündeki tatlı gülümseme silindi, yerine asık bir surat geldi. “O kadar kötü demek. Hadi, dök içini bize. Ben ve Yukarıdaki dinliyoruz.”

“Dinlediğini biliyorum, Peder. Ne var ki...”

“Hımmm.” diyerek başını salladı Peder Dixon. “Anlıyorum. Ya O? Tanrı dinliyor mu?” Öne doğru eğilmiş, sesini alçaltmıştı ancak yüzündeki endişe azalmamıştı. “Ne zamandır böyle hissediyorsun John? Yeni mi başladı yoksa bir süredir içinde büyümekte miydi?”

“Seni en son ne zaman gördüm?”

“Bilmem. Aylar oldu.”

“O halde aylardır. Belki daha uzun süredir.”

“Hatırladığım kadarıyla, son defasında iyi görünüyordun. Biraz asık suratlı, melankoliktin ama senin her zamanki halin. Bir sorunun yok gibiydi. Herhangi bir sıkıntı sezmedim. Sohbetle devam eden olağan bir günah çıkarmaydı.”

“Ben...”

“Devam et. Dürüst ol. O burada. Sen öyle hissetmesen de burada.”

Yankılanan fısıltıların doldurduğu bu soğuk, bomboş kilise iki adamı yutmuş gibiydi.

“Emin değilim,” diyerek konuşmaya başladı Redlaw.

“Neyden emin değilsin?”

“Artık hiçbir şeyden. Bir zamanlar içimde en ufak bir şüphe taşımazdım. Her şey açık ve netti. Basitti. Tanrı kendisine hizmet etmemi istiyordu. Hayatım bundan ibaretti. Yirmili yaşlarımın başında kutsal emirleri hayli ciddiye alırdım.” “Farkındayım. O yoldan biraz saptın.”

“Bu yüzden polis olmuştum. İnsanlara yardım etmek için nispeten iyi ve kolay bir yoldu. Elle tutulur sonuçları vardı.

“Ömrümü boşa harcadığımı mı söylemek istiyorsun?” dedi Peder Dixon, kıkırdayarak.

“Hayır. Sadece, senin yaptığın gibi diğerlerine rehberlik edecek hüner yok bende. Empatiden yoksun biriyim. Kendi kafamla düşünürüm; bazen ellerimle, nadiren de kalbimle. İhtiyaç halinde yeterince iyi çalışıyordu. Mükemmel değilse de iyi kötü idare ediyordum. En ufak bir kara leke ve aleyhimde bir şikâyet almaksızın makul tutuklama kayıtları tutar, sağlam kovuşturmalar gerçekleştirirdim. Derken, görev başında geçirdiğim birkaç yılın ardından Güneşsizler meydana çıkmaya başladı. Doğu Avrupa’daki nüfus patlaması. Diyaspora. Ardından gelen gizemli ölümler ve doğrulanmış ilk görgü tanıklıkları. Bir efsanenin karanlığından gerçekliğin aydınlığına çıktılar. Hiç vakit kaybetmeden GÖLGE kuruldu. Ben ise imzayı ilk atanlardan, öncülerden biriydim. GÖLGE’ye katıldım çünkü yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum. Güneşsizler Tanrı’nın gözünde düpedüz bir şeytan, dine aykırı bir sapkınlık, bir iğrençlikti.

Onlarla savaşmak için inançlı insanlara ihtiyaç vardı; aynı zamanda hayatın kirli yanına dair profesyonel deneyime sahip insanlara. Bu iş için biçilmiş kaftandım.”

“Ona ne şüphe.”

“Anladım ki Tanrı benim hamurumu bu iş için yoğurmuş, başından beri beni bu yöne itekleyip durmuştu. Kader günümün gelip çattığını öyle bir aydınlanma anıyla değil ağır, dingin bir lark edişle anlamıştım. Ben bir makineydim. Sabahlara kadar «kır durak bilmeden çalıştım. Şehrin dört bir yanında, Güneşsizlerin yaşadıkları yuvaları buluyorduk. Yakalayabildiklerimizi yakalıyor, yakalayamadıklarımızı temizliyorduk. Hiç tereddüt etmedim, hiç sorgulamadım. Sonuna kadar haklıydım.”

Peder Dixon bunların hepsini zaten biliyordu ancak araya girip biliyorum demeye gerek bile duymadı. Redlaw’un içini dökmeye ihtiyacı vardı. Bıraksın da adam içini döksün.

"Var gücümle mücadele ettim,” dedi Redlaw. “Gerek ekiplerle gerekse ortaklarla çalıştım ama kimseye uyum sağlayamadım, pek de umurumda değildi. Tek başıma mutluydum, üstelik en iyisi bendim. Sonra, Çavuş Leary çıkageldi.”

“Röisin. Ah, evet. Hepimiz Roisin’i severdik, John. Koro üyelerimin kelimeleriyle ifade edecek olursam, o *süperdi."*

"Bu aşk değildi, Peder. Aşkın ne anlama geldiğini dahi bildiğimden emin değilim.”

“Aşk Tanrı nın sana karşı daima duyduğu şeydir, John. Senin bundan en çok şüphe ettiği anda doruğa çıkandır.”

“Olabilir. Leary ile aramızdaki şey ise bir uyumdan ibaretti. Birbirimizin aklından geçenleri bilirdik. Sahada, neredeyse hiç konuşmak zorunda kalmazdık. Aynı bedenin sağ ve sol kolları gibiydik. O beni kollardı, ben onu. Yalnız ikimiz, bir başımıza Güneşsiz ordularıyla başa çıkardık; ölümcül bir tehlikenin göbeğinde, etrafımız sarılmış. Ama bir an bile endişelenmezdim, çünkü Leary yanımdaydı. Birlikteyken bize bir şey olmayacağını biliyordum.”

“Sonra o öldü.”

“Sonra o öldü.”

“Ve sen orada değildin.”

“Değildim. Onca işin gücün arasında, zona hastalığından yatağa düşmüştüm. Daha önce, bir gece bile hastalık yüzünden işe gitmemezlik etmemiştim. Leary tek başına bir ihbarın peşine düşmüştü, Walthamstow’da başıboş bir Güneşsiz görülmüştü. Sonradan ortaya çıktı ki istihbarat eksikti: tek bir vampir değil, bir dolu vampir vardı ve o kadar yer dururken kullanılmayan bir kilisenin mahzenini işgal etmişlerdi. Dua bile edemedi. Ben yanında olsaydım, ya da *başka biri,* en azından dua edebilirdi. Ne var ki, Leary en az benim kadar dik kafalıydı. Tuğgeneral Macarthur dışında sahiden saygı duyduğu tek GÖLGELİ bendim. Birlikte sahaya çıkacağı tek kişiydim. Bu yüzden, o gece yalnız gitti. Güneşsizler üzerine çullandı ve...”

Redlaw’un boğazı düğümlendi. Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu.

“Olay yeri raporuna göre, Leary iki şarjör mermi ile kazıklarının hepsini kullanmıştı. Ancak belli ki çok fazlaydılar. Doktor Wing otopsi sırasında, vücudunda farklı vampir dişlerine ait en az otuz ayrı ısırık izi saydı. Dahası bunlar çocuk dişleriydi. Öyle sanıyorum ki, Leary bu yüzden yakalandı.

Onlar çocuk vampirlerdi. Merhametine yenik düştü. Tek zaafı buydu: merhamet.”

Peder Dixon başını. “Merhamet bir zaaf mıdır?”

“Bir GÖLGE subayı için, evet. Anlayacağın üzere, genç vampirler, çocuklar Leary yi fena halde sıkıntıya sokardı. Onları temizlemeye bir türlü eli gitmezdi. Koşulları yüzünden onları suçlayamayacağımızı söylerdi. Bende Güneşsizlerin çoğu için bunun yeterli olduğunu, sırf görünüşleri sebebiyle, neye dönüştüklerine dair fikrinin değişmesine izin vermemesi gerektiğini söylerdim.Yine de kabul ediyorum, çok zor. Bir çocuğu temizlemeden önce iki kez düşünmemle biliniyorumdur belki. Ben bile...” Duraksadı, sonra devam etti. “Ancak bu farklı çocuklar onu etkisiz hale getirdiklerinde hiç merhamet göstermediler. Bir güzel ziyafet çektiler. Vücudunda bir damla kan bırakmadılar. Sanırım bunun için minnet duymalıyım. Hiç değilse, vampire dönüşmedi.Ben de onu avlayıp temizlemek zorunda kalmadım.”

"Bunu yapar mıydın?”

"Kendime görev edinirdim. Leary’nin ızdırabına son verene dek durmaz, uyumazdım. Bu sebeple, başını kesme işini de bizzat ben üstlendim. Doktor Wing nezaketen cesedi benim için morgda, buzların içinde bekletti. Ta ki ben içeri girebilecek kadar iyi hissedinceye dek. Standart prosedür. Macarthur yapmak istedi ancak ben ısrar ettim. Benden başkası nasıl böyle bir hakka sahip olabilirdi ki? Ben Leary’nin ortağıydım. Macarthur’la biraz iddialaştık ama sonunda ben kazandım. Benim geri adım atmayacağımı anlayınca Tuğgeneral çekildi. İstediğimi elde rdemeseydim istifamı vermekle tehdit bile ederdim sanırım.” "Leary’nin ölümü konusunda hala suçluluk duyuyorsun.” Peder Dixon titizlikle kurmuştu cümleyi, hem tespit hem de soru niteliğindeydi. Hâlihazırda cevaba ilişkin net bir malumatı vardı.

“Elbette duyuyorum. Eğer yanında olsaydım kesinlikle ölmezdi.”

“Kötü bir zamanlama, bir şansızlıkmış ama seninle ilgisi olmadığını anlaman gerek John. Bu şartlar altında pişmanlık hissetmen anlaşılabilir. Ancak bunu suçlulukla karıştırma. Fena halde hastaydın. Ne yani, o gece

hasta yatağından kalkıp işe mi gidecektin? Yerinden bile kımıldayamıyordun.”

“Ama neden hasta oldum?”

“Bakterilerle ilgiliydi herhalde. Ben bir papazım, doktor değil.”

“Sanki... sanki...”

“.. .her şeyi Tanrı mı ayarlamıştı?”

Redlaw hissizce başıyla onayladı.

Peder Dixon *pofladı,* “Alınma dostum ama hayatımda böyle su katılmadık saçmalık duymadım. Tanrı seni kızarıklık ve ateşten yatağa düşürüp sonra da Roisin’i öldürmeleri için bir vampir sürüsü mü saldı? Neden? Hangi amaç uğruna? Seni perişan etmek, çaresizliğe sürüklemek için mi?”

“Daha önce sen de duymuşsundur Peder, Tanrı gizemli davranır.”

“Ziyadesiyle doğru, gizemlidir. Ama benim taptığım Tanrı kati surette kindar, psikopat, ilahi bir mafya babası falan değildir.”

“O nun her şeye gücü yeter. Leary’nin ölümünü öngörebilirdi.” “Belki. Ama demek ki planında bu yoktu.”

“Peki, bana işkence etmek var mıydı?”

“Ah, John!” Peder Dixon’un bezgin yakınışı kirişlerde yankılandı. “Ne kadar egosantriksin. Tanrı senin canını yakmak istedi, söylemeye çalıştığın bu mu? Tanrı John Redlaw’a dünyanın kaç bucak olduğunu göstermeye karar verdi. En sadık kullarından, en büyük âşıklarından biri iyi bir cezayı hak etti, öyle mi? Hiç mantıklı değil.”

“Eyüp’e öyle yapmıştı ama, değil mi?”

“Evet, üstelik çok sayıda kurbanın O’nun uğrunda feci şekilde öldürülmesine göz yumdu. İsmi malum kişiyi söylemiyorum bile, O’ nun kendi oğlu, sahi neydi ismi? Dilimin ucunda. İsa... Bir şey İsa. Şimdi aklıma gelir. Çarmıha gerilen kişi. O’nun oğlu.” Baş parmağıyla arkayı, tasviri işaret etti. “John, Tanrı’nın seni incitmeye çalıştığı yok. Çocuk olma.”

“O halde ne yapmaya çalışıyor? Benden ne istiyor?”

“Bunu kendi başına bulman gerekiyor.”

"Hadi ama, tamamen bahane.”

Peder Dixon omuzlarını silkmekle yetindi. “Ne yazık ki, bu iş böyle. Kolay cevap yok. İşaretleyeceğin çoktan seçmeli cevaplar yok. Doğru yanıtı bulma yolunda bazen bariz abeslikler bazen ise çelişkiler ve tutarsızlıklar arasından süzülen çetrefilli bir süreç. Çoğu insan için bir ömür sürer.”

“Yine de sen başardın,” dedi Redlaw.

“Ah, hayır. Görünüşe aldanma. İnancımla cebelleşmediğim bir Allah’ın günü yok. Bazen olan bitenler -yeryüzündeki acı, karşılık bulmayan sayısız dua, Tanrı’nın insanlığın vaziyeti karşısındaki belirgin duyarsızlığı- beni öyle üzüyor ki her şeyi bırakasım geliyor. Rahip yakamı sökmek, gidip Herbidler’deki küçük bir çiftlikte bir keşiş gibi yaşamak istiyorum. Buna karşın beni gitmekten alıkoyan şey ne biliyor musun? Bana yüce bir ilahın muhtemel varlığını ve bizi gözettiğini hatırlatan şey ne? Cevabımı beğeneceksin.”

“Beğenecek miyim?”

“Güneşsizler.”

“Ne?”

“Güneşsizlerin var olduğu gerçeği.”

Redlaw afallamıştı. “Güneşsizler Tanrı’nın varlığını mı kanıtlıyor? Biraz açman gerekecek, Peder.”

“Bir düşünsene,” dedi Peder Dixon. “Vampirler. Doğaüstü yaratıklar. Ölümsüzler; sizin gibilerden uzak durdukları sürece. İnsanüstü, hatta Tanrısal denebilecek yeteneklere sahipler. Geceyi kolluyorlar, gün ışığı yasak. Yaşamı sömürmeye, kan içmeye mecburlar. Ökaristin tersi gibi. Ölüler ama yaşamı taklit ediyorlar. Böyle baktığında, Güneşsizler Tanrı’nın bir parodisi değil de ne, ha? O’nun eğri büğrü bir yansıması. Negatif görüntüden O’nun pozitif görüntüsüne doğru. Güneşsizlerin yarattığı gölgeler sayesinde Tanrı’nın suretini çıkarabiliriz. Onlar silüetini veriyor, bize ise içini doldurmak kalıyor. Bize kendini göstermek için

Güneşsizleri O yarattı, John, tıpkı Şeytan'ı yarattığı gibi. Bir o kadar kötücül ve kâfirler. Vampirler, Tanrı'nın gerçekliğine ve bunu bilmemizi istediğine dair elimizdeki en açık kanıt. Anlıyor musun? Gün geçmiyor ki kilise cemaatinden biri çıkıp 'Neden Tanrı bize hiç işaret göndermiyor? Kesin, somut bir şeyler. Böylece O'nun varlığından yüzde yüz emin olabiliriz.' diye sormasın. Ben de şöyle yanıtlıyorum: Çoktan gönderdi, gidip bir GYB'ye bak. İstediğin işaret orada."

Peder Dixon, az önce savını kesin olarak ispatlamış ve müvekkilini aklamış bir avukatınkine benzer bir tatminle, iki elini komünyon trabzanına dayadı.

"Şimdi, başka saçma sorun yoksa Yüzbaşı Redlaw, bana verilen inanç muhafızlığı ve kutsal irade aracılığı görevime geri dönebilir miyiz?"

"Sanırım," dedi Redlaw sakin bir sesle, "dönebiliriz."

"Öyleyse, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına günahlarını affediyorum. Amin. Şimdi git de işe yara, sokakları insanlar için güvenli bir hale getiriver."

Affedilmenin verdiği teselli St. Erasmus'un içi gibi soğuktu. Öte yandan, St. Erasmus gibi somut ve moral vericiydi.

Redlaw aracıyla uzaklaştı.

AYNI ANDA iki telefon araması ağ üzerinde zigzag çizdi.

Biri, Dependable Chemicals şirketleri ailesinde çok az çalışanın erişim hakkına sahip olduğu özel bir cep numarası aracılığıyla, Nigel Hutchings'ten Nathaniel Lambourne'a gelmişti.

Diğeri ise, GÖLGE Karargâhı'ndaki ofise bağlı direk hat aracılığıyla, Peder Dixon'dan eski patronu, Tuğgeneral Macarthur'aydl.

Her iki arama da Redlaw ile geçen son konuşmalarla ilgiliydi.

Hutchings'inki ağlamaklı ve kaygılıydı. İçini rahatlatma arayışıydı. Rahatlattı da.

Peder Dixon'unki sorgulayıcı ve dikkatliydi. Günah çıkarmanın gizliliği ihlal edilmedi. Yalnızca Redlaw'un zihinsel durumuna ilişkin genel görüşleri aktarıldı.

Hutchings, Lambourne’a yakınıyordu.

Peder Dixon, Macarthur’la notlarını karşılaştırıyordu.

Lambourne karşısındakini, GÖLGE subayının ilgisini çeken bir depo amirinde uykuları kaçıracak bir şey bulunmadığına ikna ettikten sonra birkaç dakika derin düşüncelere dalarak sessizce oturdu. Sakin görünüyordu, ne var ki, çenesinin altındaki bir kas derinin altında seğirip duruyordu.

Macarthur Peder Dixon’a kaygılarını gerektiği gibi not aldığını söyleyip aradığı için teşekkür ettikten sonra telefonu kapattı, aynı şekilde düşünceli düşünceli oturdu. Sanki bir anı yahut önsezi veya her ikisi yüzünden kederlenmişçesine göz kenarlarındaki kırışıklıklar derinleşti. Redlaw’un birinci sınıf bir GÖLGE subayı olduğunu kendine hatırlattığında kırışıklıklar geri kayboldu.

Redlaw’un ilk ve tek bağlılığı Gece Tugayı’naydı ve şüphesiz, onu kurtaracak olan da buydu.

Çok geçmeden telefonu tekrar çaldı.

Sekizinci Bölüm

GECE BOYUNCA, İngiltere'nin her yanında çok sayıda kana susamışlık ayaklanmaları vardı.

Birmingham en beterine tanık olmuştu. Şehirdeki altı GYB'nin hepsinde Güneşsizler kontrolden çıkmış, BoyPlass kamyonetlerine saldırmış, şoförleri araçlarında sıkıştırmışlardı. Ölümler iki haneli rakamlara ulaşmıştı.

Bristol'de, felaket Eastville'deki Yerleşim Bölgesiyle sınırlı kalmamış, kana bulanmış vampirler çiti aşıp sokaklara yayılmıştı. Şehrin GÖLGE subayları, Güneşsizleri ait oldukları yere geri sürmek için tam kadro, görev başındaydı. İçlerinden iş birliğine yanaşmayanlar derhal temizlenmişti.

Leeds de bir firara tanık olmuştu. Gelgeldim, burada bir grup sivil, vampirleri zapt etme işinde Gece Tugayı'na eşlik etmişti. Yardım istenmemişti, en azından resmi olarak, ancak etrafı sarılan GÖLGE subayları buna minnettardı.

Hastings'in kıyı kasabası Sussex'te de vatandaşların GüneşsizIere karşı silahlandığı görüldü. Bir zamanların seçkin, şimdinin ise bu harap kıyı kasabasında aslında ayaklanma çıkmadı ama hatırası hatırı sayılır büyüklükteki Ateşçiler çetesiyle ünlüydü.

Halk arasında genel bir sempati ve destek kazanmışlardı. Fırtınada aldığı hasar sonucu güvenli olmadığı hükmüyle kamuya kapatılan iskele yerel GYB olarak kullanıma sunulmuştu. Ateşçiler burayı molotof kokteylleriyle ateşe vermiş, Hutchings'in yarısı GYB'nin vampirlerle birlikte yanışını seyretmek için gecenin köründe sokağa dökülmüştü. Kıyı boyunca ve denize nazır meclis binalarının balkonlarında, neşe dolu, büyülenmiş yüzler alevlerle kendinden geçiyordu. Yüzyıllık iskele parça parça kopup denizin dibine çökerken bir alkış kıyamet kopmuştu. İtfaiyeciler şüphe çekecek derecede geç gelmişti; hiçbir seyircinin zarar görmemesini sağlamak dışında yangın için bir şey yapılamayacak kadar geç.

Oxford'da, kötü namlı Blackbird Leys mevkisinde, daha az başarıya ulaşmasıyla birlikte Güneşsizlerin mahallesine benzer bir erken saldırı gerçekleşmişti. Gençlerden oluşan bir çete GYB'nin içine kadar BoyPlas kamyonetlerini takip etmiş, el yapımı silahlarla GYB sakinlerini beklemeye koyulmuşlardı. Çocuklar, çok geçmeden, ev ödevlerini düzgün yapmaları gerektiğini anlayacaktı. Kazıkları sivriltilmiş boy boy kavelalar ve sandalye arkası tahtalarıydı, gelgelim, hiçbiri dişbudaktan yapılmamıştı. Vampirlerin canına okuma girişimi bozgunla sona bulmuştu. Bedeli ağır oldu. Gençler -hatta birkaçı on iki yaşındaydı- öfkeli vampirlerden çığlıklar atarak kaçıyordu. Genç işgalcilerden hiçbiri kapıya sağ salim ulaşmayı başaramamıştı. Vampir dişleri etlerinden koca parçalar koparırken ve ağızlar yaralardan fışkıran kanı büyük bir açlıkla emerken çoğu hıçkırıklara boğularak anne diye ağlamıştı.

Coventry, Milton Keynes, Bradford, Stevenage, Middlesbrough ve Stokeon-Trent'teki GYB'lerde de hikâye aşağı yukarı aynıydı. Sanki ülkedeki neredeyse bütün vampirler bir kan krizinin pençesindeydi ve onların vahşi kana susamışlıklarına boyun eğmekten başka çare yok gibiydi.

REDLAW, BİR ELEKTRİKLİ eşya dükkânının vitrini önünde durmuş, içerideki sessiz televizyonları izliyordu. Hepsinde yirmi dört saat haber yayını yapan aynı kanal açıktı. Farklı farklı bölgelerdeki muhabirler, gözlerini dört açmış, her an arkadan saldırılmayı bekler gibi bir tedirginlikle iki büklüm halde kameraya konuşuyorlardı. Ekranların altından, son istatistikler -ölü sayısı, etkilenen GYB'lerin sayısı- ile politikacıların konuşmalarından alıntıları veren yazılar akıyordu. Maurice Wax: "Alarma geçmek için bir neden yok. Evlerinizde kalın. Gerekli tedbirleri alın." Giles Slocock: "Suç, Güneşsiz sorunu çözmekte acze düşen hükümette." Aralara da izleyicilerden gelen mesajlar serpiştirilmişti; "daha anlayışlı davranılması gerek" diyenden "hepsine kazık saplayın" diyenine kadar değişen mesajlar.

Şaşırtıcı biçimde, Londra'nın kendisinde o ana dek hiç olay çıkmamıştı. Redlaw devriye arabasının telsizindeki konuşma trafiğini takip ediyordu. Londra'nın bazı GYB'lerinde ufak tefek kıvılcımlar çıkıyordu ancak hiçbiri Redlaw'un yetki alanında, başkentin kuzeydoğu bölgesinde değildi. Tam

anlamıyla işe yaramaz hissediyordu. Kulübede bekleyen yedek oyuncu gibiydi, oyuna girmeye can atıyor ama giremiyordu.

Tam pes ediyordu ki Macarthur aradı.

“Efendim. Boştayım. Ne yapabilirim?”

“Beni ıssız bir adaya götür,” dedi Macarthur. “Telefonsuz herhangi bir yer. Benimki bütün gece susmadı. Henüz e-postalara bakmaya başlamadım bile. Sanırım gelen kutusu patlamıştır. Herkes benden bir ısırık koparmanın peşinde ama hepsine yetemem.”

“Oysaki Londra beladan uzak durumda. Midlands’teki Tuğgeneral Choudhury’nin zor bir gece geçirmesini anlarım ama siz?”

“Al benden de o kadar. Herkes bir şeyler yapmam konusunda başımın etini yiyor lâkin Londra’da olay yoksa nasıl yardım eimemi bekliyorlar ki? En beteri de Wax. Resmen, meseleyi kontrol altına alamazsam beni görevden almak zorunda kalacağını söylüyor. ‘İnsanlar koparacak büyük bir kelle arayacak ve ben o baltayı indirirken gözümü bile kırpmayacağım.’ dedi kelimesi kelimesine. Hatta başbakanla akıllarında bir çeşit acil dunun planının bulunduğunu, mecbur kalırlarsa, bana kötü haberler vereceklerini ima etti.”

“Ordu mu?”

"Olabilir. Umarım değildir. Neyse bu benim sorunum, senin değil. Senin de canını sıkmanın lüzumu yok. Eğer omuzlarım tuğgenerallik yükünü kaldıracak kadar geniş değilse hak etmiyorum demektir.”

Sorun değil, Efendim.”

“Evet ama olsun. Şu arı kovanı tekmeleme işi nasıl gidiyor?” “Devam ediyor. Henüz bir şey çıkmadı ama hiç değilse sokulmadım da.”

"Hala vaktini boşa harcadığını düşünüyorum.”

“Ben de hala aksini.”

“Ama şu an boştasın değil mi?”

Göz ucuyla televizyonlara baktı. “Bırakabileceğim bir iş.”

“O halde sana verecek ufak bir görevim. Isle of Dogs. İhbarlar orada muhtemel bir Güneşsiz işgali olduğu yönünde. Bir yuva olabilir.”

Redlaw sızlanmamak için kendini tuttu. “Ya bir hayal ürünü olduğu ortaya çıkarsa?”

"Öyle olursa,” dedi Macarthur, “bu sonuca ilişkin kapsamlı açıklamanı içeren bir dosya hazırlarsın, tabii derinlemesine araştırdıktan *sonra*. Bu konuyu konuşmuştuk diye düşünüyorum. İşi geçiştirdiğini görmek istemiyorum, John.”

“Olup biten daha önemli şeyler var.”

"Şu an değil.”

“Bir çavuşu gönderin. Khalid’i mesela.”

“Aslında aklıma gelmedi değil, ne var ki bu gece izinli.” “Yine de gönderin.”

“Saygısızlaşmaya başlıyorsun, Yüzbaşı Redlaw.”

Macarthur’un öfkesi telefondan bile hissediliyordu. Redlaw yüzünden geçen öfke bulutunu, çakmak çakmak gözlerini rahatlıkla gözünde canlandırabiliyordu. Askeri geçmişi tekrar kendini göstermişti. Emir zinciri önemliydi ve herkes bu zincirdeki yerini bilmeliydi.

“Sana kesin bir emir verildi,” dedi. “Uysan iyi edersin. Aksi takdirde, Karargâha’a geri dönersin ve herkes, rozetinle Cinder-maker’ını elinden alıp seni kapının önüne koyuşumu izler. Sanma ki blöf yapıyorum. Sana karşı sabrım taşmak üzere. Kim olduğunu ve ne yapman için sana para ödendiğini unutmamanı tavsiye ederim.”

Macarthur birkaç dakika daha aynı mizaçla konuşmayı sürdürdü. Bittiğinde, Redlaw canlı canlı derisi yüzülecekmiş gibi hissetti. Karşılaştırıldığında, bir Güneşsiz yuvasını bulup çıkarma işi çok daha cazip göründü. Tuğgeneral’in de başından beri niyetinin bu olduğunu varsaymakla yetindi.

İSLE OF DOGS’DA yeni eskiyle buluşmuştu, üstelik bu uyumsuz bir karşılaşmaydı. Gökyüzünü delen ticaret kuleleri kuzeye ışık saçıyor, Docklands’ın dönüştürülmüş yapıları, nehir kıyısı boyunca kibirli kibirli

parıldıyordu. Çürük bir rıhtım, metruk bir basmahane, Dickens zamanındayken yeni ancak şimdiki kadar kasvetli olan birbirine yaslanmış büyük ve eski apartmanlar. Şehir parasının değdiği bölgeler bozulmamış ve düzenliyken, .iyin etki Isle'ın tarihsel açıdan çirkin ve istenmeyen iç kesimlerine kadar ulaşmamıştı, çevredeki gelişmiş yapılardan yayılan donuk ışıkla yıkandığında bu durum daha da ayyuka çıkıyordu.Çok yakın ancak bir o kadar uzak. Damla ekonomisinin işe yaramazlığını bundan daha net gösteren bir manzara olamazdı.

Navigasyon aleti Redlaw'u Macarthur'un verdiği adrese gömülü, Docklands Light Railway'e ait yükseltilmiş demiryolu hattının gölgesinde kalan bir sanayi bölgesinde terk edilmiş bir bina. İlk işi binanın çevresini kontrol etmekti. İçeri zorla girildiğine dair herhangi bir işaret yoktu ama vampirler karda yürür izini belli etmezdi. Görünürde bir zorlama kanıtı bırakmamaları gerektiğini en iyi onlar bilirdi. Kaldı ki, bunun gibi binalar genelde insanların değilse bile Güneşsizlerin rahatlıkla ulaşabileceği tavan pencerelerine sahipti.

Aslına bakılırsa, Macarthur'a göre mekânın şüphe çekme nedeni de buydu. Trendeki bazı insanlar binanın çatısında sinsi sinsi dolaşan bir silüet fark etmişlerdi. Hava karanlık, tren de hızlıydı, bu nedenle söz konusu siluetin bir Güneşsiz olduğunu iddia eden tanıklık kesin sayılamazdı ancak ihtimaller dengesi İni yönde ağır basıyordu. Başka biri gece vakti ne diye oraya çıkacaktı ki? Hırsızlık için mi? Fırsatçı bir hırsız büyük olasılıkla zemin katından girerdi, profesyonel bir hırsız ise burayla uğraşmazdı bile.

Araç girişi için tekerlekli büyük bir kapı vardı; yanında da küçük bir personel kapısı, ikisi de asma kilitle sıkı sıkıya kilitlenmişti. Arka tarafta ise acil durum kapısına inen bir yangın merdiveni bulunuyordu, kapının menteşeleri dışa doğru açılıyordu. Redlaw binanın arkasındaki otların ve molozların arasında bulduğu demir parçasını kapıyı açmak için manivela olarak kullandı. Elinden geldiğince sessiz çalışmaya gayret gösterdi ama ara sıra çıkan çatırtı ve gıcırtı seslerinin önüne geçemedi. Şayet içeride vampirler vardı ise, keskin kulakları bu sesleri gayet iyi işitmiş olmalıydı. Onları uyarma riskini almak zorundaydı, kaçışı yok.

Binanın içinde ilerliyordu. Cindermaker'ım çekmiş, gece görüş gözlüklerini takmıştı. Kapıları deneyerek ve soyulup soğana çevrilen ofisler

ile tamtakır dolapların içine dikkatle bakarak bir dizi idare odasının önünden geçti. Hiçbir şey yoktu. Güneşsizlere dair hiçbir iz. Ne bir ayak izi ne de dışkı. Varlıklarım gizli saklı sürdürmeye çalışan vampirlere dalalet hiçbir hayvan kalıntısı -kemikler yahut pörsümüş leşler- yoktu.
Zira insanlarla beslenmekten kaçınan vampirler köpek, kedi ve bulabildikleri diğer küçük memelilerle idare ediyorlardı. Yine de, içinden bir ses Redlaw'a bu binanın mesken tutulduğunu söylüyordu. *Bir şeyler* buradaydı. Neden olmasın? İsle of Dogs, gemilerinden yeni inen Güneşsizlerin sığındığı bir bölge olarak bilinirdi. Milyonlarca yıllık zaman içerisinde içeri doğru kıvrılan Thames Nehri akıntısız bir göl oluşturmuş, isle of Dogs da bu kıvrımda konumlanmıştı. Şehir endüstriyel kentleşmeden çıkıp da bir şehir görüntüsüne kavuşmaya başladığında iç kesimlere doğru yapılan yolculukların ilk durağı haline gelmişti. İster bir yük gemisinde kaçak seyahat etsinler ister bir insan tacirinin teknesiyle gizlice girsinler, Güneşsizler burada suyun içinden yürüyerek kıyıya çıkar ve en yakındaki karanlık bir kuytuya saklanırlardı. Bu bina tam da onların aradığı gibi bir yerdi. Merdivenler binanın ana bölümüne iniyordu. Redlaw'un gözlükleri, ortasında dikdörtgen bir hendek bulunan geniş, pürüzlü beton zemini gözler önüne seriyordu. Burası bir egzoz tamir şirketi tarafından kiralanmıştı; hendek de bir muayene çukuruydu. Yine Redlaw'un deneyimlerine göre, vampirlerin dinlenirken tıklım tıkış yatmayı sevdikleri nemli çukurlardandı.

Ses çıkarmamak için ayak parmaklarının ucuna basarak temkinli bir şekilde yaklaştı. Çukurun yamacına geldiğinde Cinder-maker'ım aşağı doğrultup her köşesinde gezdirdi. Donmuş motoor yağı birikintilerini saymazsak çukur boştu. Gerileyip etrafını kolaçan etti. Gördüğü yalnızca çıplak, oluklu çelik duvarlardı. Gölgeler az ve seyrekti. Saklanacak yer neredeyse yoktu.

Bütün bulgular burada hiçbir Güneşsiz bulunmadığına işaret ediyordu.

Buna karşın, Redlaw hala bulunduğundan emindi.

Yukarı bakmak çok geç aklına gelmişti.

Tavan kirişlerinden bir karaltı düşmüştü. Son saniyede kenara çekilmeyi başaramasaydı doğruca tepesine düşecekti. Atış kıl payı ıskalamıştı ama

onu yere sermeye yetmişti. Muayene çukurunun yanı başına düşünce ciğerlerindeki hava ve elindeki Cindermaker uçup gitmişti. Cindermaker çukura yuvarlanmış, yere çarptığında ateş almıştı. Mermi çukurun içinde sektiği için silah sesini yakın arayla *ping-pong* sesleri takip etmişti.

Redlaw silahının peşinden balıklama çukura atlamış, kaygan zeminde sürünüyordu. Saldırgan peşinden atladığında arkadan, pat diye yere çarpma sesi geldi. Cindermaker’ı kapıp hızla döndü. Bir vampir üzerine çullanıyordu, az ötesindeydi. Hiç düşünmeden ateş etti.

Hedefi tam kalbinden vuran kusursuz bir atıştı. Daha Güneşsiz vurulmanın etkisiyle çukurun öteki ucuna savrulurken Dişbudak mermisinin sihri çoktan kendini göstermeye başlamıştı. Yaratık düşerken alazlanmış yara parçaları mermi deliğinden döne döne dışarı fırlıyordu. Çukurun kenarına çarptığında göğsü tamamen paramparça olmuştu. Birkaç saniye içerisinde, bütün bedeni ufalanıp gri siyah bir toz yığınına dönüştü. Çığlık atmaya bile fırsat bulamamıştı.

Diğer vampirler de birer birer pusuya yattıkları kirişlerden aşağı inmeye başladı. Beş, altı, yedi vampir saydı. Pardösüsünü kenarlarını geriye atıp silahlarının asılı durduğu yeleği gösterdi.

“Pekala,” dedi. “Küller küllere tozlar tozlara.”

Hepsi birden öfkeyle üstüne saldırdı. İçlerinden ikisinin işini daha yaklaşamadan bitirdi, bir üçüncüyü havaya savurdu. Vampirler hızla yaklaşırken sırtını hemen çukur duvarının köşesine yasladı. Sarımsak bombası vampirleri, Redlaw’un çukurdan çıkmasına yetecek kadar uzun bir süre uzak tutmuştu. Çukur 180 cm derinliğindeydi, yani zor işti. O kendini yukarı çekedursun, büyük bir çeviklikle boylarını aşan yükseklikten aşağı sıçrayan ya da hızla koşup gelen vampirler zeminde hazır bekliyorlardı. Redlaw daha beline kadar çıkmıştı, en yakındaki iki vampiri ayak bileklerinden vurdu. Sonra ayakları üzerinde doğrulup koşmaya başladı.

Tavandan dört bir yanına patır patır vampirler iniyordu. Allah kahretsin, kaç tane vardı bunlardan? İçlerinden biri tam önüne indi, Redlavv suratına bir mermi sıktı. Vampirin başının tamamı patlayan bir un çuvalı misali havaya uçtu, ardından aynını yere devrilen başsız beden tekrarladı. Toz

girdabından bir bulutun içinden geçen Redlaw karşısında üç Güneşsiz daha buldu. Tam birini vurmuştu ki Cindermaker'ın sürgüsünden klik sesi geldi. Dolduracak zaman yoktu. Tabancayı kılıfına koyup bir kutsal su bombası çıkardı, pimini çekti ve iki vampirin üzerine doğru fırlattı. Bomba patladığında acı çığlıklar atarak geri çekildiler, derileri sanki asit sıçramış gibi kabarıp tütmeye başladı.

İki yanında iki vampir belirdi, gözlükten fosforlu yeşil silüetler şeklinde görünüyorlardı. Saldırıya geçtiler; dişlerini çıkarmış, pençelerini uzatmışlardı. Redlaw yeleğindeki ceplerden iki kazık çıkarıp birini sağa birini sola savurdu. Vampirlerin ikisi de aynı anda deşildi. Acı içinde inleyerek yere yıkıldılar. Göğüsleri, tahta kazıkların saplandığı yerden içe doğru çöküyor, ufalanarak çukurlaşıyordu.

Redlaw bir çift kazık daha çıkardı.

"Eski moda yöntemleri," dedi, ellerindeki kazıkları havaya kaldırarak, "sakın hafife almayın."

Dört bir yandan yaklaşıyorlardı. Vampirler hınçla üzerine gelirken Redlaw kazıkları savuruyor, ara sıra ıskalıyor, çoğunlukla hedefi tutturuyordu. Gözlüklerin görüş alanına getirdiği sınırlamayı telafi etmek için sürekli başını çeviriyordu. Ellerini ve yüzünü kaplayan külü hissediyordu. Boğazına dolan külden neredeyse boğulacak gibi oluyordu. Tadı acıydı -kamp ateşi ya da mangal ateşi hafif kalırdı- ama o alışkındı. Sonunda Güneşsizlerden biri savunma hattını aşmıştı. Er ya da geç böyle olacağını biliyordu. Zira çok kalabalıklardı. Yaratık Redlaw'un üzerine atılıp omzunu pençeleriyle yırttı. Bütün kolu uyuştu, kazık kullanılamaz hale parmaklarının arasından kayıp düştü, r.ok geçmeden balyoz gibi bir acı bastırdı. Sersemleyen Redlaw, öteki eliyle vampiri temizlemeyi başardı. Kolundan kanlar akıyordu, sıcak ve ıslak. Kanın kokusuyla tahrik olan vampirler kendilerinden geçercesine çığlıklar atıyor, daha azılı saldırıyorlardı. Redlaw sağlam koluyla vampirlere peş peşe kazıklar saplıyordu. Gelgeldim durumu kötüydü ve bunun farkındaydı. Kolundaki acı bütün bedenine yayılmıştı; nefesi kesiliyor, başı dönüyordu. Ayakta kalmak gibi basit bir hareket, birden Herkülvari bir meziyete dönüşmüştü. Sırf başka bir şey elinden gelmediği için dövüşmeye devam etti. Eğer durursa, öldüğünün resmiydi. Bu kadar basit. Tek kazıkla

saldırıyordu, öte yandan, kazığı kontrol etmek ve hedefi tutturmak giderek zorlaşıyordu. Yalnızca kısa bir odun parçasıydı ama bir ton gibi geliyordu.

Redlaw tek dizinin üzerine çöktü, hala kendini savunmaya çalışıyordu. Sağ kolu kan içindeydi. Bir vampir üzerine çullanıp kaburgasına yumruk attı ama kazık yüzünden devamını getiremedi. Yaratık ufalanırken sendeledi, yüzü kuruyan bir nehir yatağı gibi çatlak ve yarıklarla dolmaya başlamıştı. Yeleğinden başka bir kazık çekmeye yeltendi ancak bir türlü başaramadı. Parmaklarını kullanamıyordu. Sanki parmakları gitmiş yerine bir salkım muz gelmişti. Kutsal su bombası çıkarmak da bir o kadar imkânsızdı. Silahsız kalmıştı. Kolu acıdan zonkluyordu. Kabak gibi oturuyordu. Saldırıya geçen bir sonraki Güneşsiz onun sonu olacaktı. Başını eğerek beklemeye koyuldu: bir karaltı, bir hırlama ve öldürücü darbe. Madem öyle. Hazırdı. Ne olacaksa olsun.

Ne bir ses ne bir hareket vardı. Redlaw başını kaldırdı. Gözlüklerden bakınca uçuşan kül parçacıklarının yarattığı pusun içinde binanın içindeki manzarayı gördü, puslu bir ormanın içindeki yeşil huzmelere benziyordu. Görünürde kimse yoktu. Tavan kirişlerinin arasında sinmiş bir şey de yoktu.

“Tanrım...” diyerek o rahatlamayla bir soluk verdi.

Tanrı’nın adını asla boş yere anmazdı. Bu seferki, rahatlama ve şükranla dillendirilmiş açık bir duaydı. Aynı zamanda, içini kaplayan bir boşluk dalgasıyla bilincini yitirip yere devrilirken dudaklarındaki son kelimeydi.

Dokuzuncu Bölüm

SLOCOCK’UN RAKİBİ RİNGDE parmaklarının ucunda, ihtiyatla daireler çiziyordu. Adamın isminin Abiade ya da Ade-bayo olduğunu söylemişlerdi; ya da onun gibi Nijerya’ya özgü, telaffuzu zor bir şey. Neyse ne, adam her halükarda Slocock’a kök söktüreceğe benziyordu. Tam dişine göreydi. Hayatında kapandığı zaferlerin çoğu kolay elde edilmişti. Dişe diş bir mücadelenin tadına vardığı nadirdi. Yenilgi ihtimali, uzak da olsa, kanını kaynatıyordu.

“Durma,” dedi adama. “Sana bunun için mi para veriyorum? I ladi, ciddi bir hasar vermeye çalış.”

Adebayo -ismi buydu, kesinlikle emindi- yalnızca başıyla onayladı. Gülümsemiyordu. Gayet ciddiydi.

Güzel. Dövüşü ciddiye aldığına dalaletti bu; tabii bir de, kentlinden on yaş büyük ve on sekiz santim kısa olan bu beyaz Ingiliz’e çocuk oyuncağı gözüyle baktığına.

Slocock ne küçümsenmeyi -bu sayede rakibi gafil avlıyordu-ne de ona saygı duyulmamasını dert ederdi.

Khun Sarawong kenardan seslendi, “Dövüşçüler, hazır... *boks!"*

Komut üzerine, Slocock Adebayo’ya üç adım yaklaşarak ilk darbeyi indirdi: çeneye bir düz yumruk. Omzundan güç alarak bir dirsek hamlesiyle devam etti. Adebayo bir yan dizle karşılık verdi, Slocock blokladı. Sonra Nijeryalı sarılma girişiminde bulundu ancak Slocock geri çekilerek uzaklaştı.

Adebayo iki sağlam darbe almış fakat bana mısın dememişti. Ün yapmış bir adamdı. Slocock ününü hak ettiğini görmekten memnundu.

Kuşluk vaktiydi. Slocock, ring salonunu kapatmıştı. Bir yığın seyirci sinir bozucu olurdu, ayrıca gerzeğin biri tarafından YouTube’a konulmuş telefon kamerası görüntüleri isteyeceği son şeydi. *Kick Boks Yapan Parlamenter.* Daha da fenası, darbe yastığı, eldiven, dişlik, kask

takınaksızın dövüşüyorlardı; ne bir koruma ne de hakem vardı ve bütün bunlar yasa dışıydı.

Adebayo etkili bir atağa geçti. Orta seviye tekmeyle başladı -Slocock bu hamleyi incik kemiğiyle savuşturdu-, hemen ardından yumruk ve dirsek atmak için yaklaştı. Darbelerin gücü ve serdiği, saldırı karşısında kollarıyla gard alan Slocock’u etkilemişti. Kobra yumruk, aparkat dirsek, dönerek ters el yumruk, döner yumruk; Adebayo bütün hünerini sergiliyor, kendini kanıtlamaya devam ediyordu. Slocock sonunda hata yaptı ve bir sağ kroşe yedi. Sersemlemesine rağmen sıçrayarak düz diz vuruşuyla misilleme yapmayı başardı. Darbe Adebayo’nun karın boşluğuna isabet ederek Slocock’un toparlanmasına müsaade edecek kadar uzaklaştırmıştı onu.

Göz ucuyla Khun Sarawong’a baktı. Eğitmeninin yüzünden, *daha iyi öğrettiğimi sanıyordum* dediği okunuyordu. Khun Sara-wong nadiren bir öğrencinin yeteneği konusunda hayal kırıklığına uğrardı. Onun beğenisini kazanmak zordu, bu yüzden daha cazipti.

Slocock sıçrayarak ringin diğer yanına geçti, Adebayo’nun omzuna bir balta tekme indirdi. Hemen peşinden kaburgalara l>ır orta seviye tekme çıkardı ama rakibi bunu bir ayak hamlesiyle savuşturdu ve diğer taraftan aynı tekmeyle karşılık verdi. Slocock bacağını tam zamanında kaldırmıştı; ne var ki gafil avlanmış, Adebayo’nun yatay dirsek vuruşu şakağına inmişti.

Yıldızlar ne kelime? Slocock’un gözünün önünde süpernovalar dönüyordu.

Adebayo avantajını kullanıp seri dirsek darbeleri ve tekmelerle Slocock’u halatlara doğru geriletti. Bu Nijeryalı’ya değişken ı arifeyle ödeme yapılıyordu: karşılaşma için net ücret, zafer için bunun iki katı, nakavtlı zafer için ise üç katı. Slocock’a elinden geldiği kadar acımasızca ve inatla saldırması için gereken bütün u şvike sahipti. Hiç şüphe yok ki, zorlu bir rakipti ve parlamento üyesinin aklına ufak bir kaybetme ihtimali düşürmüştü.

Bu ihtimal Slocock’u harekete geçirdi. O asla kaybetmezdi. Sırtı halatlara değdiğinde bir *thip* tekmeyle -ayakucuyla yapılan keskin bir manevrayla- Adebayo’yu kendinden uzaklaştırıp adama çapraz tekme ve diz vuruşları yağdırdı. Durum tersine dönmüştü, öyle ki bu kez ringde geri

geri sürüklenen Adebayo'ydu.Her tekmeyle bütün vücudun dairesel bir hareket yapması gerekiyordu ancak Slocock her seferinde bu temel duruşu atlıyor, gerekenden bir saniye bile fazla dengesini kaybetmiyordu. Terlemeye başlamış, nefes alışı sıklaşmış ama en az eskisi kadar formundaydı ve hücumunu dakikalarca devam ettirebilirdi.

Adebayo'nun ringin köşesinde kapana kısılmasıyla Slocock sarılmak için atıldı. Ellerini NijeryalInın başının üstünde kilitlerken iki koluyla köprücük kemiğine bastırıyordu. Adebayo diz .ıtarak bu kıskaçtan kurtulmaya çalışıyor, Slocock ise adamı kendine yakın tutarak karşı saldırının şiddetini zayıflatıyordu.

Muay thai'de bir deyiş vardı: "Tekme yumruğa, yumruk dize, diz dirseğe, dirsek tekmeye yenilir." Deyiş, Sekiz Uzuv Sanatı'nın temel mantrasıydı ve bu sanatı icra eden herkesin üzerine kafa yorması, anlaması gerekirdi. Hepsine üstün gelen tek bir saldırı biçiminden ziyade darbe ile blok, saldırı ile savunmadan oluşan daimi bir döngünün varlığına işaret ediliyordu. Khun Sarawong bunu Slocock'un kafasına sokmaya uğraşmış fakat Slocock doğruluğuna hala ikna olmamıştı. Belki de Khun Sarawong'un da sık sık hitap ettiği gibi Slocock'un bir *nak muay farang* -yabancı boksör- oluşuyla ilgiliydi; buna karşın, sarılmada baskın tarafken saldırıyı sıkı tutması gerektiğini keşfetmişti. Rakibin sarılma pozisyonunu tersine çevirip baskın duruma geçmek için kollarını senin kollarının arasından "sızdırmaya" çalışabilirdi, tıpkı şu an Adebayo'nun denediği gibi. Gelgelelim, bunu başarmasını engellediğin sürece -ki o kadar zor değildi- rakibin bedeni şenindi, istediğini yapabilirdin. Kelimenin gerçek anlamıyla kaderi senin ellerindeydi.

Slocock için bunun anlamı, Adebayo'nun kafasını eğip dizini tekrar tekrar yukarı kaldırmaktı. Adebayo ilk on ikisine direndi. Adamın kafasını eğebilmek için Slocock'un biraz güç kullanması gerekti. Gelgelim sonrasında, kolaylaşmaya başladı. Adebayo'nun gücü aldığı her darbeyle zayıflıyor, daha az karşı koyuyordu. Slocock'un dizi adamın yüzüne inmeye devam ediyordu.

Normal bir karşılaşmada, hakem çoktan "*yaek*/" diye seslenip sarılanları ayırırdı. Ancak hakem falan yoktu. Çok geçmeden, kanlar akmaya başladı,

derken, Nijeryalı tamamen bilincini kaybetti. Slocock bir yandan adama destek veriyor bir yandan vuruyordu.

Slocock, Adebayo’yu nihayet bıraktığında, Nijeryalı mindere yığılıverdi. Artık bilinci açık değildi, yüzünden geriye de pek bir şey kalmamıştı.Kötü pişirilimiş bir pudingi andıran ezik ve kırıklardan ibaret bir et yığını kamıştı.Nefes nefese kalan Slocock zafer sarhoşluğuyla ger çekildi.Dönüp Khun Sarawong'a baktı.Eğitmeninden onay alam ihtiyacı ağırına gidiyordu ama alamadanda edemiyordu.

Khun Sarawong kollarını ciddiyetle önünde kavuşturarak başıyla kısa, sert bir hareket yaptı. “Bir *nak muay farang* için,” dedi. “Hiç fena değil.”

Büyük bir övgü değildi ama kimden geldiği düşünülünce aslında büyük sayılırdı. Slocock kendinden memnun halde duşlara yöneldi. Tuvalette, altın enfiye kutusundan bir fırt kokain ,çekti. Aile yadigârı enfiye kutusunu Birinci Dünya Savaşı zamanında büyük büyükbabası, ikinci Dünya Savaşı zamanında da büyük babası kullanmıştı. Muay thai ile aşırı kokain bağımlılığı birbiriyle geçinemeyen iki dost gibi görünebilirdi fakat aksili kardiyovasküler antrenman uyuşturucunun zararlı etkilerini gidermeye yardımcı olurken kokain de yorgunluk sonrası acı ve ağrıları hafifletiyor, tükenmek üzere olan enerjisini yükselciyordu. Bu ikisi adeta birbiri için yaratılmıştı, zıt kutupların mükemmel birlikteliği.

Bir süre duvar aynasında kendini inceledi. Fiziği, otuzlu yaşarının ortasındaki bir erkek için fevkaladeydi. Hadi ama, fevkaladenin fevkindeydi işte. Bir gram yağ yoktu. Kasları, her hareketiyle bir yamaca düşen bulut gölgeleri misali akıcı bir şekilde ıırbiri üzerine kayıyormuş gibi görünüyordu. Yüzü de fena delildi. Belki biraz uzundu, çenesinde biraz fazla siyah nokta varlı, burnu da normalden çok az büyüktü ama bütününe bakıldığında simetrik ve güzel bir yüzdü. Slocock yüzüne baktı ve her zamanki gibi gördüğü şeyden memnun kaldı. Siyaset uzmanları, sık sık onun görünüşü, “parlak yüzü” ve “atletik yapısı” hakkında yorumda bulunurlardı. Sayısız blog ve ankette, West-minster’ın en yakışıklısı seçilmişti, bu pek bir şey ifade etmese de rekabeti renklendiriyordu, politiciansidliketofuck.com adresli bir web sitesinde, dünyada seçilmiş en

seksi devlet görevlileri arasında ilk üçe girmişti. politiciansidliketofuckoflF.com adresli rakip sitede de benzer derecede yüksek oy almıştı ancak hiç mi hiç onur verici değildi.

Birden aynadaki yansımasının sol burun deliğinden bir damla kan akıverdi. Slocock burnunu çekti ama kan duracak gibi değildi, burnundan süzülüp azar azar üst dudağına damlıyordu. Burnuna tuvalet kâğıdı bastırdı. Adebayo burnuna yumruk atmış mıydı acaba? Muhtemeldi. Öte yandan, kokain yüzünden kanaması daha muhtemeldi.

Kokain daha şimdiden beyninde, sert bir çekirdek oluşturmaya başlamıştı; düşüncelerini yönlendiriyor, görüşlerini sivriltiyor, sonra hepsi silikleşiyordu. Oh, iyi mal, önemli bir adamdan bir şaheser yaratabilirdi. Slocock kişiliğinin şişip genişlediğini hissediyordu, ta ki artık kendi kabına sığmayana dek. Bir şişenin içindeki evren gibiydi: zor zapt edilir.

Cep telefonu titredi. Telefonu spor çantasından çıkarıp açtı.

“Buyrun?”

“Slocock? Ben Wax.”

“Maurice! Maurice, eski dostum. Maurice, Morrie, Maurice usta naber? Ne var ne yok? *Qué pasa?”*

“Slocock, sen iyi misin?”

“Sesim iyi gelmiyor mu? iyiyim. Harikayım. Daha iyi olmamıştım. Senin için ne yapabilirim? Bu telefon zımbırtısını neye borçluyum? Evrak çantasının öteki ucundaki düello arkadaşıma, diğer yarıma, biricik rakibime nasıl yardımcı olabilirim?”

Slocock sonradan uygunsuz davranışları sebebiyle kapı dışarı edildiği Sanhurst’ta geçirdiği birkaç haftada ordu jargonundan ufak tefek bir şeyler kapmayı başarmıştı, aslında hiç sahip olmadığı askeri kariyerine gönderme yapmak için bunları ara sıra sohbetin arasına serpiştiriyordu.

“Ah,” dedi Wax. “Anladım. Biraz... destekleyici ilaç aldın sanırım, değil mi?”

“Neyden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Sadece çalışıyorum, o kadar. Endorfinle doluyum. Doğal bir yükseliş yaşıyorum.”

Tıkalı olmayan burun deliğinden zar zor nefes alıyor, büzülmüş dudaklarının arasından gürültüyle veriyordu. “Temiz ve lekesiz, işte ben buyum. Vücudum bir ibadethaneden farksız.”

“Tamam, peki... Slocock dinle. Sana bazı haberlerim var.”

“Ah, öyle mi?”

“Evet. Başbakan’ı ikna etmeyi başardım.”

“Cidden mi? Hadi canım.”

“En başta hiçbirini kabul etmiyordu ama fikrini değiştirdim, I ler şeyin bir hayır işi gibi görünmesi hakkında söylediklerin işe yaradı.”

“Eh, öyle. Yani dürüst olmak gerekirse, hepsi kendi güvenliğimiz için, önceliğimiz de bu ama Güneşsizlerin de kazancı olacak. Herkes kazanacak.”

“Peki Lambourne bunları ne zamana hazır edip kullanıma sokabilir?”

“İlki hâlihazırda tamamlandı,” dedi Slocock. “Bildiğim kadarıyla kullanıma hazır.”

“Tamamlandı mı? Ama bana projenin henüz taslak aşamasında olduğu söylenmişti.”

"Waxy, eski dostum, sana söylenenle işin aslı birbirinden tamamen farklı. Nathaniel, Güneşsizlerin GYB’lerinde ne denli lıuzursuzlaştığı ayyuka çıkar çıkmaz projeyi öncelikli statüye taşıdı. Bir tesis inşa edildi, iki tesis daha bitmek üzere yolda. Ayrıca arazi planlaması yapıldı ve en az bir düzine daha tesis için malzeme alındı. Yerleşim yerlerinin tamamı Nathaniel’in kendi mülkü üzerinde, böylece planlama izni başvurmasına gerek bile kalmadı. Çalışma, meşru kullanım değişikliği kategorisinde.”

“Fabrikalar... bu yerlere artık nasıl isim verilecekse işte, ona dönüşüyor.”

“Doğru.”

“Ne isim verilecek bunlara?”

“Nathaniel’in reklamcıları şu an üzerinde çalışıyor. Seni bilgilendiririz. Asıl mesele, başarmış olman Mo. Tebrik ederim. Başbakan’ın kulağına

eğilip aklına girdin. Sende böyle bir potansiyel olduğunu biliyordum."

"Artık güvende miyim? Flaş diskin hiçbir yere gönderilmeyeceğine dair söz vermiştin."

"Yalnız benim bildiğim güvenli bir yerde."

"Sanırım... sanırım onu alamam, değil mi?"

"Neden, izlemek için mi? Kendi seyir keyfin için mi? *Greatest Hits of Maurice Wax."*

"Hayır. Kesinlikle onun için değil. Sadece yanlış ellere geçmediğinden emin olmak için."

"Ah, Mo. Mo, *rakib-o.* Bir fahişeye taşaklarını tekmeletmeyi seven Mo. Öyle bir şey olmayacak. Mümkün değil. Disk bende kalacak. Dürüst kalmanı sağlamak, seni hizaya getirmek için. Bir de tabii kendin olabilmen için, bence bu baya hoşuna gidecek."

"Sen su katılmadık bir pisliksin, Slocock. Biliyorsun değil mi?" dedi Wax, buz gibi bir sesle.

"Biliyorum ama umurumda değil." diye cevap verdi Slocock, gamsızca.

"Günün birinde layığını bulacaksın."

"Belki de. Ama senden değil, Wax. Kesinlikle senden değil."

"Büyükbabam senin gibilere ne derdi, biliyor musun? *Putznather yutz."*

"Şu îbranice hakaretlere bayılıyorum. Öyle etkileyiciler, kulağa öyle hoş geliyorlar ki. Büyübaban Nazilerden kaçarken de omzunun üstünden böyle mi bağırmıştı? Bahse girerim öyledir."

"Siktir git, Slocock."

"Sana da iyi günler, Wax." Dedi Slocock ve telefonu şak diye kapattı.

Aynada kendini tekrar bir süzdü. Burnuna tıktığı tuvalet kâğıdı kandan sırılsıklam olmuştu ama tıkacı çıkardığında tekrar kan akmadı. Aynadaki aksinin gözlerinde zafer parıltıları vardı ancak içinde hissettiğinin yanında bir hiçti. Başarmıştı. Wax'i kıvama getirmiş, böylece Wax de Başbakan'ı saflarına çekmişti. İşler pürüzsüz ilerliyordu.

Keşke Wax, Lambourne’un planının tamamını bilseydi.

Maurice Wax’in büyükanne ve büyükbabası, Kristal Gece’nin birkaç hafta öncesinde Almanya’dan kaçmıştı. Gençken ona nasıl güçlü bir eşitlik ve adalet duygusunun yanı sıra hoşgörüsüzlük ve zulümden kaçınma fikrini aşıladıklarından dem vurmaya lıayı lirdi.

Ah, işte bir ironi. Bir ironi değil, ironi denizi.

Onuncu Bölüm

HEM BİR RÜYA hem de bir anıydı. Rüya içinde anı.

Leary'nin ona şu an takmakta olduğu haçı verdiği gün.

Redlaw o güne dek, ince bir zincire takılı küçük, gümüş bir haçla idare ediyordu.

Leary o haçın yeteri kadar iyi olmadığını söylemişti. Fazla gösterişsiz, fazla mütevazıydı.

"Senin," demişti, "hoş, gösterişli, Katolik bir haça ihtiyacın var." Taktığı İsa oymalı haçı sallamıştı. Redlaw'un avuç içi büyüklüğündeydi. "O minicik, karınca kadar haça değil."

Derken, bir akşam ona kadife kaplı bir kutu uzatmıştı, içinde bu ahşap haç duruyordu, kelepçe yapımında kullanılan zincirleri andıran -aynı kalınlıkta, aynı sıklıkta halkalarıyla- sağlam görünümlü çelik bir zincire takılmıştı.

"Yıldönümü hediyesi olarak düşün. Ortak olduğumuz ilk günden bu yana geçen beş yılın kutlaması."

"Senin haçındaki gibi bir figür yok," diye fark etti Redlaw, haçı incelemek için yukarı kaldırırken.

"Protestan hassasiyetini dikkate alarak fazla abartmak istemedim. Bunda siz Protestanların kaldırabileceğinden fazla gösteriş var. Biz Katolikler ise aksine, biraz kutsal gösterişi severiz. Ee, takmayacak mısın?"

Teklif üzerine haçı takmıştı.

"Ağır," demişti.

"Öyle olması gerekiyor. Mızmızlanma, inancının bütün ağırlığına katlanmalısın. Hıristiyanlık kolay değil. Bizi ruhen yükseltir ama bir yandan boynumuzdaki değirmen taşıdır. Yapmamız ve yapmamamız gereken her şeydir. İşlememeye çalıştığımız, buna karşın yine de işlediğimiz bütün günahları m izdir." "Kendi adına konuş."

“Bir keşişle konuştuğumu unutmuşum,” demişti Leary. “Hiç başının tepesini tıraş etmeyi düşündün mü, Redlaw? Sana çok yakışır, hem kimse kel olduğunu anlamaz.”

“Ben kel değilim."

“Emin ol öylesin. Ama aramızda kalacak. Senin, benim ve berberinin arasında.”

“Kapa çeneni, Leary.”

Bir kahkaha koyuvermişti. En ciddi zamanlarında dahi onu asla ciddiye almazdı. “Ne yani, bana teşekkür etmeyecek misin?” “Ne için? Tepemin seyreleceğini söylediğin için mi?” “Bununla haç için.”

“Kabul edip etmeyeceğime henüz karar vermedim.”

“Sorun değil. Kabul edeceğini biliyorum. Görüyorsun ya, l'anrı’yla ilgili her şeyde olduğu gibi, mesele senin ne istediğin le değil neye ihtiyaç duyduğun ile ilgili.”

“Bu bilgece edilmiş küçük Özlü söz için müteşekkirim Çavuş, iütün gece burada durup çene mi çalacağız yoksa çıkıp Üineşsizlerle mi kapışacağız?”

“Önden buyur, patron. GÖLGEmobil! Ben sürerim, sakıncası yoksa tabii.”

Bir hafta sonra, Redlaw hastalanmış, iki gün sonra da Leary ölmüştü.

Haç kalmıştı. O günden beri çıkarmamıştı.

Hastane yatağında uykusundan uyanırken eliyle boynunu yokladı. Sağ kolunu oynatamıyordu, o yüzden solunu kullandı. Parmaklan o bildik hatları, acının ve merhametin mihverini kavradı.

“Redlaw.”

Gözlerini açtı. Tuğgeneral Macarthur başucunda oturuyordu. Küçük özel odada yalnız ikisi vardı, bir de makinelerin homurtusu. Panjurlar gün ışığını bir dosya kâğıdının üzerindeki çizgiler gibi kesiyordu.

“Efendim,” dedi boğuk bir sesle.

“Nihayet,” dedi Macarthur. “Seni zavallıcağız. Bu sefer fena kayaya tosladın, değil mi? Üstelik hepsi benim hatam. Seni o yuvayı kontrol etmen için hiç yollamam gerekirdi; en azından, tek başına.”

“Onlarcası vardı. Bilemezdin.”

“Yine de, destek ekibini peşinden yollamak yerine seni onlarla birlikte gitmeye zorlayabilirdim. Başımız bu kadar sıkışık olmasaydı...”

“Destek ekibini asla kabul etmezdim.”

“Israr ederdim. Nasıl hissediyorsun?”

Redlaw göz ucuyla sımsıkı, kalınca bandajlanmış omzuna baktı; kolu sabitleyici bir askı içindeydi. “Acı içinde,” dedi. “Doktorlar ne dedi?”

“Subaylar zamanında yetiştiği için şanslıymışım, neyse ki içlerinden biri turnike yapmayı biliyormuş yoksa kan kaybından gidebilirmişim. Bir de omuz kaslarımın önemli bir kısmı ile bazı kol kaslarımı kaybetmişim ama cerrahlar iyi iş çıkarmış ve kolumu hala kullanabilirmişim. Birkaç hafta fizik tedavi almam gerektiğini söylediler ama bence bir an önce işe dönüp aktif çalışırsam kendiliğimden iyileşirim.”

"Ah, hayır,” dedi Macarthur, kararlı bir şekilde başını sallayarak. “Benim gözetimim altında buna imkân yok. Yerinden kımıldamadan doktorların direktiflerini yerine getireceksin Red-lavv. Bu bir emirdir.”

“Af edersiniz Efendim ama sizin de dediğiniz gibi, başımız bu kadar sıkışıkken, bunca şey olup biterken, elimizdeki bütün kaynaklara ihtiyacımız var. Sokaklarda adama ihtiyacımız var.” “Bizim ihtiyacımız olan senin kıçının yataktan çıkmaması. Yarı sakat kolla sokaklara çıkmana izin veremem. Çok işime yalardın ama sensiz idare etmek zorunda kalacağım. Tekrar eski haline gelene kadar, aktif değil pasif sorumluluk alacaksın; en çok da kendine karşı.”

“Efendim.

“Redlaw.” Yatağa pat diye vurmasıyla, her ne kadar belli etmemeye çalışsa da Redlaw’un göğsünden omzuna doğru bir acı dalgası yayıldı. “Beni dinle, seni domuz kafalı... *herif.* Az kalsın ölüyordun, ben ise bu yüzden kendimi yiyip bitiriyorum. En azından sağlığına tam olarak

kavuştuğundan emin olana kadar, seni bir kez daha tehlikeye atma mesuliyetini almayacağım. Buna kader olarak bak. Artık bir süreliğine sırt üstü uzanıp, işleri ağırdan alma fırsatına sahipsin. Dinlen, kafanı boşalt, derinlemesine düşün. Bu fırsatı heba edeyim deme, değerlendir. Hayattan, GÖLGE'den ve kendinden beklentilerini düşün. Kendi içine dönüp bak ve nereden geldin, nereye gidiyorsun anlamaya çalış." "Şu altın saati alma konusunu düşünmemi mi söylüyorsun?" "Emekliliği mi? Hayır. Tabii sen hâlihazırda düşünmüyorsan. Düşünüyor musun?"

"Hayır."

"O halde, bir mola ver. İstersen buna maaşlı izin de."

"En son yatağa çakılı kaldığımda, çok değer verdiğim biri öldü. Tekrar benzer bir şeyin olmasına izin veremem. Öte yandan, göz önünde bulundurulması gereken bir şey var." Olaylar zihninde hala tazeyken konuyu hemen açmanın en iyisi olacağına karar verdi. "O sanayi binasında, Güneşsizler pusuya yatmış beni bekliyordu."

Macarthur anlayamadı. "Ne?"

"Neredeyse eminim. İçeri girerken elimden geldiğince ses çıkarmamaya çalıştım, beni duyup pusuya yatma ihtimallerini tahmin etmiştim. Gelgeldim, Güneşsizler bu şekilde hareket etmez. Bu denli organize değillerdir. Geldiğimi duymuşlarsa, daha ziyade, ya kaçmaya çalışmaları ya da en olmadı karşıma çıkıp yuvalarını savunan karıncalar gibi, ilk fırsatta üzerime saldırmaları gerekirdi. Olayların gelişme şekline bakınca, sanki beni bekliyor gibiydiler."

"Bu çok saçma, Redlaw."

"Belki de, ama böyle hissettim," dedi Redlaw. "Yanlış bir şeyler vardı. Bu yüzden sana soruyorum, o yuvayı başka kim biliyordu? Oraya gittiğimi senden başka kim biliyordu?"

"Ağdaki herkesin bilme ihtimali var. Görgü tanığının ifadesi akşamüstü girildi. GÖLGE veri tabanına erişimi olan herhangi biri bu bilgiye ulaşabilir."

"Daha doğrusu, Karargâh'daki herhangi biri."

“Bilme meselesine gelince, seni oraya yollarken birçok kişiye bunu bildirmiştim.”

“Öncesinde mi?”

“Evet. Redlaw gerçekten böyle düşünüyor olamazsın? GÖLGE içinden biri sana tuzak mı kurdu? Vampirleri bir şekilde, gelişin konusunda uyardı mı yani?”

“Böyle düşünmemeye *çalışıyorum*."

“Tanrı aşkına, hayatımda bu kadar saçma bir şey duymadım!” ledi Macarthur, bağırarak. “Bu kişi ne elde etmeyi umuyor olabilir ki?”

“Ölümümü. Ya da buna benzer bir şeyi.” Yarasını gösterdi. “Ama neden?”

“Aklıma sadece intikam geliyor.”

"Neyin intikamı, kim? GÖLGE’de senden intikam alma peşinle olan kim var ki? Evet, birkaç kişiyi fena halde kızdırdın ama...” “Çavuş Khalid yuvayı biliyor muydu?”

“Çavuş ne? Bu fikrin üzerinde durmayacağım bile?”

“Biliyor muydu? Benim yerime onu göndermeyi düşündüğünü söylemiştin.”

“Redlaw.” Macarthur ayağa kalkarak kollarını göğsünde kaavuşturdu. “Hâlihazırda hastaneye düşmüş olmasaydın, bu şekille konuştuğun için seni kendi ellerimle yatırırdım. Sana verdikleri ilaçlardan olsa gerek. Bundan ve travma sonrası stresten, söylediklerinin kulağa ne kadar mantıksız geldiğinin farkında nısın? Bir GÖLGE subayı diğerini bile isteye tehlikeye atıyor.” “Belki Khalid’e kendim sormalıyım.”

“Sormayacaksın. Tamamen iyileşene dek, Çavuş Khalid’in yanına bile yaklaşmayacaksın, keza Karargâh’ın da. İyileşip iyileşmediğine de doktorlar değil ben karar vereceğim. Anlaşıldı mı?O kalın kafanın almaması ihtimaline karşı daha açık belirteyim, geçici olarak uzaklaştırıldın. Artık aktif görev almıyorsun. Yalnız ve yalnız ben hazır olduğuna kanaat getirdiğimde görevine ade edileceksin. O zamana dek,

kendini sınırsız izindeymiş gibi düşünebilirsin. Kendimi açıkça ifade edebildim mi?”

“Gayet net, Efendim,” dedi Redlasv.

“Güzel.”

Macarthur sert adımlarla dışarı çıktı, Redlaw da yastığa yasandı.

Dürüst olması gerekirse, görüşme Redlaw’un beklediğinden i geçmişti. En azından kovulmamıştı. Üstelik artık isle of 'ogs’daki olaylara ilişkin şüphelerinin saf paranoyadan ibaret madiğini biliyordu; bir nebze doğruluk payı taşıyorlardı. Doğrusu, Redlaw ile Khalid arasında yıllar süren bir husumet idi. Dinler arası gerilim, GÖLGE’de yaşanmayan şey değildi, subaylar inançlarına göre gruplaşmaya meyilliydi; Hıristiyan Hristiyan’la, Müslüman Müslüman’la vb. Bu da sorunları körüklüyordu. Ne var ki, Redlaw ile Khalid arasında inançtan ziyade bir kişilik çatışması yaşanıyordu. Çavuşun mesleğe bakışı, nizm ile aşırı güç kullanımının bir karışımıydı. Redlaw bunu meslek ahlakına aykırı ve kabul edilemez buluyordu. Buna ilaveten, Khalid Roisin ile pek iyi geçiniyor sayılmazdı. Redlaw nedenini hiçbir zaman tam olarak anlayamasa da büyük kısmım Leary’nin kadın olmasıyla ilişkilendiriyordu, üstelik dobra ve güçlüydü de. Khalid, Tuğgeneral Macarthur’un komutasında çalışmayı dert etmiyor gibiydi ama bunun sebebi, muhtemelen başka seçeneğinin bulunmayışı ve onu en azından ulu orta eleştirecek konumda olmayışıydı. Leary ise aynı kıdemdendi ve halid onu küçümsüyordu, herkese verilecek bir cevabı bulunan Leary de haliyle ağzının payını veriyordu. Hatta Leary çoğu zaman öfkeyle homurdanıyor, eğer Khalid bu şekilde -üneşsizleri denetim ve infaz işinin bir kadına uygun olmadığı-, kadın gibi giyinmeyen pantolonlu kadınlardan hiç hoşlanmadığını tekrar ederek- üstüne gelip iğnelemeye devam ederse her gün kendinin kazığın yanlış tarafında bulacağını söylüyordu. “Onu umursama,” diye tavsiye veriyordu Redlaw. “Bu kültürel bir mesele, kişisel değil.”

Öte yandan, Leary’ye kişisel geliyordu; dolayısıyla Redlaw'a Khalid’e karşı bir türlü anlayışlı ve tarafsız davranamıyordu, Bilhassa Leary’nin ölümünden sonra. Kendini onun hatırasına karşı yaşarken olmadığı kadar korumacı hissediyordu; o zamanlar kendini gayet mükemmel bir şekilde

savunabiliyor, kimsenin korumasına ihtiyaç ya da istek duymuyordu. Redlaw onu hatırlatan her şeye sahip çıkıyor, ona kötü davranan ve dil uzatan herkese hınç duyuyordu. Khalid bunu anlamış gözüküyordu, böylelikle bir kısır döngü, zaman zaman düşmanlığa dönüşen karşılıklı bir hınç gelişti.

Asıl soru, Khalid'in ne kadar alçalabileceğiydi.

SAATLER GELİP GEÇİYORDU, hemşireler de. Redlaw yüklüyor, uyuklamadığı zaman da kara kara düşünüyordu. Televizyon haberleri biraz kafasını dağıtıyordu. Dün geceki yaklanmanın kapsamlı muhasebesi yapılıyor, bu gecenin neler getireceğine ilişkin vahim öngörülerde bulunuluyordu. Siyasetçiler ahkâm kesiyordu. Maurice Wax aşırı ihtiyatlı bir pısırığın ekiydi. Onun Muhafazakâr rakibi Slocock da fırsatçı, geveze bir şovmendi. İkisi de mevcut soruna ilişkin pratik bir çözüm önermiyordu belli ki ikisinin de eli boştu. İkisi de bekleme uçundaydı, her zamanki bildik beylik laflar ve taşlamalar etrafında dönüp duruyorlardı. Buna karşın, Wax hâlihazırda Macarthur'la paylaştığı, bir çeşit alternatif stratejinin sinyallerini veriyordu. Hepsi yarın bir basın toplantısıyla açıklanacaktı.

Gece çöktüğünde, Redlaw ayağa kalkıp giyinme ve sokağa çıkma arzusuna karşı koyamamış, baş dönmesine yenik düşmeden anca yatağın ayakucuna kadar gelebilmişti. Sanki içinde bir elik açılmış da içine yuvarlanıyormuş gibiydi. Gözünün önündeki bulanıklık ve baş dönmesi geçene kadar yatağın ucunda dakikalarca oturmak zorunda kaldı.

Bütün bunlara sebep, aldığı güçlü ağrı kesicilerdi. Doktorlar, mide bulantısı, denge kaybı ve benzeri yan etkilere karşı onu yarmıştı.

Öyleyse, çözüm basitti. Ağrı kesicileri almazdı, olur biter.

Hasta bakıcı ilaçlarını vermeye geldiğinde Redlaw hapları ağanın bir kenarında tutarak yutmuş gibi yapmış, sonra adam çıkcar çıkmaz ilaçları tükürüp yastık yüzünün içine saklamıştı. Saatler ilerledikçe azmi sınıra dayanmıştı; omzundaki ağrı kendili gösterip şiddetini artırmış, katıksız bir ıstırap dalgası halinle zirveye ulaşmıştı. Dişini sıkıp katlanıyordu. Yastığın içindeki haplar fena halde cezbediciydi -yutacak ve saniyesinde rahatlayacaktı- buna rapmen, dayandı. Tuğgeneral Macarthur tarafından askıya alınmıştı ancak bu onu durduramazdı. Onun adı iohn Redlaw'du ve

yapılacak işleri vardı. Londra’nın ona ihtiyarı vardı. Askıya alınmak gibi ufak bir mesele bunun yanında inemsiz kalırdı.

Akşam saat ondan sonra televizyona izin verilmiyordu -hastahane kuralları işte- ama sokaklardaki acil araç sirenleri ona bilmeli gereken her şeyi anlatıyordu. Araçlar gecenin geç saatlerine dek bir tehlike ve kaos ağıtı yakmıştı.

Nihayet sustuklarında, Redlaw çıkmak için hazırlandı. Hazır onu durduracak ya da yoluna çıkacak hemen hiç kimse yokken, tam zamanıydı. Yataktan çıkmak için doğruldu. Sağ kolunu kaldırmak pek iyi bir başlangıç değildi. En ufak bir hareket omzundaki aleve benzin dökmekten farksızdı. Bacaklarını örtünün ıhında aşağı sarkıtmak daha beterdi. Ayağa kalkıp kolundaki ışkıyı çıkarmak ise... Başarmıştı ama az kalsın bayılacaktı. Olduğu yerde sendelemiş, destek almak için yatağın demirine tutunmuş, çıplak kalçalarını saran hastane önlüğü uçuşmuştu. Redlaw ömründe böyle bir şey yaşamamıştı; tamamen güçten düşmüş, acıdan hissizleşmiş, bütün vücudunun zangır zangır titreyerek işlemez hale gelmişti. Istırabı bir bölgeyle sınırlı olsa iyiydi, sanki tepeden tırnağa sahip olduğu bütün sinirlere yayılmıştı. Dakikalar geçmiş, Redlaw kıyafetlerinin asılı durduğu lolaba yürüyecek gücü nihayet toplamıştı. Pardösüsüyle gömleğinde yırtıklar ve kahverengiye dönmüş kan lekeleri vardı ama ve varıp üstünü değiştirene kadar idare ederlerdi. Cindermaker 'e silah yeleği yoktu, ambulansa bindirilirken GÖLGELİ meslektaşlan tarafından alınmıştı, bunun da çaresine evde bakacaktı. GÖLGE teçhizatlarını yerinde bulamamak Redlaw’u şaşırtmamıştı. Zaten bunun olacağı bir süredir belliydi.

Tam iç çamaşırıyla pantolonuna uzanıyordu ki bir doktor çat kapı içeri girdi. Redlaw donakaldı. Ne yaptığı gün gibi ortadaydı, numara yapması mümkün değildi. Şayet doktor azarlamaya iaşlarsa sus pus dinlemekten başka çaresi yoktu. Doktor uzun beyaz bir önlük ile steteskopa ilaveten kulağa lastikle geçirilmiş ıir ameliyat maskesi takıyordu. Doğrusu Redlaw maskeyi gereksiz bulmuştu. Doktorun uzun siyah saçlarını, kapkara gözlerini fark eder etmez odanın öteki ucuna koşup -Allah’ın belası domuz- kendini savunacak herhangi bir şey aramaya başladı.

Gel gör ki, hiçbir yerde bir parça dişbudak dahi yoktu. Haçın la işe yaramayacağını biliyordu.

Doktor kılığına girmiş kadın Hackney GYB’deki shtrigaydı: llyria Strakosha. Kararlı, uzun, tehditkâr adımlarla üzerine doğru geliyordu.

On Birinci Bölüm

REDLAW TEK ELİYLE, köşede duran metal boruyu kaptığı ibi Illyria’ya savurdu. Kadın borunun ucunu yakalayarak tek ir çevik hamleyle onu elinden aldı. Redlaw, kenara çekilir de kapıya ulaşırım umuduyla hemen üzerine saldırdı. Umutsuz bir manevraydı lâkin silahsız ve dezavantajlıyken elinden bu kadarı eliyordu. Karşısındakinin bekleyeceği en son şey direk bir saldırıydı. Derken bir baktı ki, Illyria’nın eli boğazında. Öyle acımasız sıkıyordu ki dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı. Başı dönmeye başladı, kalbi sanki kulaklarında atıyordu.

“Aptallık etme, Redlaw,” diye fısıldadı, eğilerek. “Benimle dövüşmekle eline acıdan başka bir şey geçmez.”

“Denememek... aptallık... olurdu,” dedi, güçlükle nefes alarak. “Beni iyi dinle.” Simsiyah gözleri cilalanmış akik taşı gibi parlıyordu. “Avucumun içindesin. Boğazını kolaylıkla kırabilirim, 'ek bir bilek hareketim yeter, fazlasına gerek yok John Redlaw. Je var ki, buraya bunun için gelmedim. Şimdi, tekrar saldırmadan şartıyla seni bırakıyorum. Sana karşı sabrımın tükenmeyeceğiini garanti edemem. Söylediklerimde hemfikir misin?”

Redlaw başka seçenek göremiyordu. Başıyla onayladı.

Boğazını sıkan el gevşedi.

“Evet, şimdi,” dedi Illyria, demir boruyu geri yerine koyarak, sen ve ben, güzel güzel konuşacağız. İstersen dizlerinin üstünle kalabilirsin. Ya da belki şuradaki sandalyeyi çekmeyi tercih dersin.”

Redlaw sandalyeyi seçti. Hayalarını gizlemek için bacak bacak üstüne attı zira önlük kısa kalıyordu.

“Kendi GYB’nin dışındasın,” dedi. “Güneşsiz İskan Kanunu'na aykırı bu.”

“Öyleyse bir kazık sapla bana.”

“Elimde olsa yapardım.”

“Biliyorum, moruk. Seni bu denli eğlenceli yapan da bu; mesleğine duyduğun iflah olmaz adanmıştık, neredeyse mazoşizm oktasına varıyor.”

“Seni... eğlendiriyor muyum?” dedi gülümseyerek. “Eh, bu bir ilk. Hayatımda bir sürü Güneşsiz’i korkutmuşumdur lâkin hiç eğlendirmemiştim.”

“Ama ben senin daha önce karşılaştığın vampirlere benzemem.” “Orası kesin. Bir kere insan gibi görünüyorsun.”

“Doğrusu,” dedi maskeyi indirerek. “Beni ele veren tek şey vampir dişlerim. Konuşmama gerek kalmasaydı hiç kendimi izlemeden gezebilirdim. Hastanelerde seni ararken bu maske kimi gördü.”

“Hastaneler mi?”

“Bu baktığım üçüncü hastane. Subayların konumu konusuna Gece Tugayı Karargâhı’ndakilerin ağzı pek sıkı değil. Santrali arayan herkes Yüzbaşı Redlaw’un görev sırasında yaralanarak hastaneye kaldırıldığı bilgisini teyit edebilir.”

“GÖLGE Karargâhı’nı mı aradın?” Redlaw neredeyse bir kahkaha patlatacaktı. “İyi cesaret.”

“Neden aramayım? Nerede olduğunu öğrenmek için en kestirme yöntem gibi göründü. Telefon da kullanabiliyorum hani, biz vampirler, senin düşündüğünün aksine hayvan değiliz.” “Hayvan olduğunuzu düşünmüyorum,” dedi Redlaw. “Açıkçası, sizin ne olduğunuza hiçbir zaman karar veremedim. Bulduğun en iyi fikir, tam anlamıyla değilse de insan olduğunuz.” “İnsandan daha mı aşağıyız?”

“Bazı bakımlardan üstünsünüz.”

“İlginç,” dedi IIlyria. “Her neyse, son görüştüğümüzde bu kan teslimarlarıyla ilgili neler bulduğumu öğrenmek için geri döneceğiini söylemiştin. Geri dönmedin, hal böyleyken kötüye giden mevcut durumu göz önüne alarak, iyisi mi ben seni bulayım dedim.” “Kötüye giden mi? İşler sahiden ne kadar kötüleşti?

“Farkında değil misin? Ortalığı galeyana getiren daha ziyade senin türün.”

“Benim türüm mü? GÖLGE mi?”

“İnsanların geneli. GÖLGE subayları ‘önleyici harekât’ dedikti saldırılar düzenliyorlar. GYB’lere giriyor, yakıp yıkıyor, onra mümkün olduğunca çabuk geri çekiliyorlar. Bu ceza mı yoksa caydırma mı, kimse bilmiyor; hatta belki kendileri bile emin değildir. Bu arada, olaylara yalnız Ateşçiler değil sivillerde karışmaya başladı; gerçi işin göbeğinde Ateşçiler var ama. iblis gibi hareket eden bu insanlardan sürüsüyle var. GYB tellerini kesip giriyor, molotof kokteyli atıyor ya da doğrudan kazık kullanıyorlar, artık amaçlarına hangisi hizmet ederse. Doğal olarak, vampirlerin de eli armut toplamıyor.”

“Sen bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Hackney’de kendi gözlerimle gördüklerime ilaveten mi?Omuzlarını silkti. “Televizyonu olan bir kafede yarım saat çay içermiş gibi yapıyorum. Çok zor değil.”

“Yerleşim Bölgesi’nden çıkmak da öyle değil sanırım.” “Keyfimce girip çıkarım. Sınır pek aşılmaz değil, üstelik benim görünümümdeki biri kimsenin şüphesini çekmez.” “Öyleyse neden GYB’de kalıyorsun?”

“Kendime göre nedenlerim var. Hem sözüm ona normal insanlar ne olduğumu bilseler beni hoş karşılarlar mı sence?” “Sanmıyorum,” diyerek kabul etti Redlaw. “Ee, ayaklanmaların sebebiyle ilgili neler öğrenebildin? Sorun sadece inek kanımıymış yoksa...”

Tam bu sırada, nöbetçi hemşire başını kapıdan içeri soktu. Bu sevimli Batı Hint Adalı kadın öyle şişmandı ki vücudu tamamen kürelerden meydana gelmiş gibi görünüyordu.

“Buradan sesler geldiğini sandım.” Kısa, tombul işaret parmağını salladı. “Bay Redlaw bu saate ayakta kalıp ziyaretçi kabul edemezsiniz. Eğer doğru düzgün dinlenmezseniz nasıl iyileşeceksiniz?”

Redlaw, Illyria’nın fare görmüş kedi gibi birden kaskatı kesiliğini fark etti. Illyria’ya göz işareti yapıp, “Dr. Strakosha ziyaretçi değil. Beni muayene ediyor. Değil mi Dr. Strakosha?” Illyria duraksadı. Sonra dönüp dudaklarını aralamadan hemşireye gülümsedi.

Hemşirenin yatışması lazımdı ama öyle olmadı.
Gözü Illyria'nın boynundaki maskeye ilişti, sonra diz çizmelerine baktı, sonra tekrar yüzüne.

"Siz uzman mısınız?"

Illyria yine dudaklarını sıkı sıkıya kapalı tutarak evet anlamında başını salladı.

"Gecenin birinde hastası çağırınca gelen bir uzman hiç duymadım."

"Bu özel bir konsültasyon," dedi Redlaw. "Kendisi benim... özel bir arkadaşımdır."

Hemşire şüphelendiğini belli etmekten çekinmiyordu. "Demek özel arkadaş?" dedi ve dudaklarını şüpheyle öne çıkardı. "Tabii, ben de Naomi Campbell'ım."

"Sizi temin ederim doğru söylüyorum." Redlaw dünyadaki en iyi yalancı olmadığının farkındaydı. Neredeyse hiç deneyimi yoktu. "Bir iyilik ederek beni görmeye geldi."

"Bakın ne diyeceğim," dedi hemşire, "Şimdi odama gidip bilgisayarımın başına oturuyorum ve herhangi bir yerde kayıtlı bir T. Strakosha var mı diye kontrol ediyorum. Ve eğer bulamazım ki bulamayacağım, buraya güvenlikle birlikte gelip sizin o sıska kıçınızı Hanımefendi, kapı dışarı edeceğim, iyilikmiş! Artık bu işe böyle mi diyorlar? Ve siz Bay Redlaw, siz ki hem bir GÖLGE subayı hem de dindar bir adamsınız. Kendinizden tanımlısınız."

Hemşire, Redlaw'un daha fâzla itiraz etmesine fırsat bırakmadan gitmişti.

"Bu hesapta yoktu," dedi Illyria ya. "Gitmen gerekiyor." "Neden?"

"Çünkü seni fahişe sandı." Gülecekti ama yakışık almazdı. "Hayır, demek istediğim, peşinden gidip onu öldürmek varken neden gideyim?"

"Cesedimi çiğnemen lazım," diye çıkıştı Redlaw.

"Madem başka yolu yok..."

“Yok. Az evvelki ‘konsültasyon’ bahanesini neden uydurdum sanıyorsun? Kadının hayatını kurtarmak için. Eğer seni saklamakla yetinseydim, kadının üzerine atlayıp kalbini sökerdin, şimdi aynı şeyi yapmaya kalkışırsan seni durdurmak için elimden geleni ardıma koymam.”

Illyria küçümser, bir o kadar meraklı gözlerle ona bakıyordu. Onu neden önemsiyorsun ki? Tanımıyorsun bile. Herhangi biri işte.” “O bir insan. Onu senin türüne karşı korumak benim görevim.”

“Peki ya bizi senin türüne karşı korumak görevin değil mi?” "O da var.”

“Mevcut duruma bakarsak pek de iyi bir iş çıkardığın söylenemez.”

“Bu lanet hastaneye çakıldım kaldım, görmüyor musun?” dedi. “İnan bana, işlerin yoluna koyulmasına yardım etmek için dışarıda olmak istiyorum ama kolay değil. Senin geldiğin sırada giyinmeye çalışıyordum ama onu bile beceremiyorum.”

“Birinin sana yardım etmesi gerekiyor, değil mi?”

“Neden, yoksa bana yardım mı teklif ediyorsun?” diye sordu Redlaw, alayla karışık.

“Evet.”

lllyria’nın ciddi olduğunu idrak etmesi birkaç saniye almıştı, sieden bana yardım etmek istiyorsun ki?”

“Tam olarak emin değilim ama birlikte hareket ederek, tek ışımıza yapabileceklerimizden fazlasını başarabilirmişiz hissine kapıldım. En basitinden, senin benim yardımıma ihtiyacın var.”

“Peki sen bunun karşılığında ne alacaksın?”

“Eğer insanlarla Güneşsizler arasındaki bu husumeti tamamen ıntrolden çıkmadan evvel sonlandırmanın bir yolunu bulmak raz olsun mümkünse, denemeliyim ve senin gibi birinin işbirliğiyle bu çok daha kolay olur. Sen benim giremediğim yerlere girebiliyorsun. Benim sahip olmadığım bağlantı ve kaynaklara sahipsin. Şahsen, bir GÖLGE subayıyla -hele hele John Redlaw’la- ittifak yapmaya can attığımdan değil lâkin şartlar bunu gerektiriyor.

“Ben de bu duruma bayılmıyorum, umarım fark etmişsindir.” "Bunun bir mantık evliliğinden ibaret olduğunu idrak ettiğiniz sürece sorun yok. Kesinlikle mecazi anlamda söylüyorum bette.”

“Elbette,” dedi Redlaw. “Geçici bir koalisyon, hatta Şeytan’la ılaşma.”

“Bu iki taraf için de geçerli. Ancak acele etmeliyiz. Güvenlik görevlileriyle karşılaşmasam -en azından onlar için- iyi olur.” “Katılıyorum. Şu pantolonu uzatsana. Ve rica etsem arkanı döner misin?”

“Tek kolla giyinebilecek misin?”

“Hallederim.”

“Peki geceliğinin arkasındaki bağları nasıl çözeceksin?”

Illyria kendince sevimli sevimli muziplik yaptığını düşünüyordu, ta ki Redlaw onun sinir bozucu olmaktan öte geçemediğini belli edene kadar.

“Sana arkanı dön dedim.”

“Ah, pekâlâ.”

İŞKENCE GİBİ GEÇEN dakikaların ardından, Redlaw giyinmiş, Illyria’nın yardımıyla yangın merdivenlerinden ağır aksak zemin kata inmişti.

Lobi insan kaynıyordu. Ambulanslar peş peşe yaralı ve ölüleri getiriyor, yenilerini almak için birbiriyle yarışıyorlardı. Acil ervis çalışanları triaj yapmakla meşguldü, yaralıları aciliyet sırasına göre sınıflandırıyorlardı. Güneşsiz kaynaklı yaralanmalar pençe izleri, ısırıklar, sıyrıklar- ve ev yapımı molotof kokteyllerin amatör kundakçılar tarafından beceriksizce kullanımından kaynaklanan yanıklar ağırlıktaydı. Her yandan feryatlar, inlemeler ve yakarışlar yükseliyordu.

Redlaw ile Illyria kıyıdan kıyıdan geçerek kapıya yönelmişlerin Beyaz önlüğü görüp Illyria’yı gerçek doktor sanan bir adam uzanıp kolunu yakalamıştı.

“Lütfen,” diye ısrar etti. Öteki eliyle başına kanlı bir bez parçası bastırıyordu. “Bana bakmanız için daha ne kadar beklemem grekiyor?”

Illyria yüzünü buruşturmuştu. Bir insanın onu bu şekilde alıkoymasına mı kızdığını yoksa beze çıkan kanı görmesiyle kana susamışlığının mı depreştiğini anlayamamıştı Redlaw. Her iki türlü de, Illyria'nın kendini kontrol edememe ihtimaline karşı adamı başlarından savuşturması gerekiyordu.

"Birazdan sıra size gelecek," dedi, adamın elini Illyria'nın kolundan ayırarak. "Sabırlı olun."

Redlaw onu uzaklaştırırken, "Onunla başa çıkabilirdim," diye onurdandı Illyria.

"Bende tam olarak bundan korkuyordum," diye yanıtladı. Tam çıkışa varmak üzerelerdi ki biri, "Yüzbaşı!" diye seslendi. Üniformasız bir GÖLGE subayı yaralıların arasında duruyordu. Redlaw bu yüzü tanımıştı -Londra'nın kuzeydoğu bölgesinde görev yapan bir acemiydi- ama adını çıkaramadı. Alt rütbedelerde kimin kim olduğunu akılda tutmak giderek zorlaşıyordu, yirmiliklerin hepsi gözüne aynı görünmeye başlamıştı; aynı pürüzsüz yüzler, gözlerde aynı parlaklık, aynı iyimser hava. 'Efendim, sahiden sizsiniz," dedi genç adam. Elini hassasça kucağında tutuyordu. Bileği şişmişti, ya incinmiş ya kırılmış olacaktı.

'İyi görünüyorsunuz. Ölümün eşiğinden döndüğünüzü söylediler."

Redlaw onu duymazlıktan gelmeye karar verdi. Illıyria'yı kapıya doğru iteledi.

'Yüzbaşı?" dedi GÖLGELİ, afallamıştı. "Yüzbaşı, ne oluyor? neden..."

Derken, Redlaw ile Illyria dışarı, bahar gecesinin serin havasına çıkmışlardı. Redlaw acemi subayın yanındaki kişiye söylediklerini duyabiliyordu, "Gördün değil mi? Benim görev bölgemdeki üst düzey adamlardan biri. Tek kelime etmeden yürüdü gitti. Soğukluğuyla ünlüdür ama bu kadarı cidden kabalık." "Zavallı çocuğun duygularını incittin," dedi Illyria. "Atlatacaktır," dedi Redlaw. "Beni fark etmesi iyi olmadı, patronum sıvıştığımı tahminimden de önce öğrenecek, üstelik ana kimliği belirsiz bir kadının eşlik ettiğini öğrenince daha daha işkillenecek."

"Hastaneden çıkmanı sorun eder mi?"

“Hem de nasıl,” dedi Redlaw, “aslına bakarsan şu an resmi olarak GÖLGE hizmetinde değilim.”

“Nasıl yani?”

“Yani geçici olarak görevden uzaklaştırıldım, benden o yukarıdaki yatakta uzanıp hayatımı ve kariyerimi gözden geçirmem bekleniyordu.”

“Başka bir deyişle, bu da seni kaçak yapıyor,” dedi Illyria. “Bir bakıma.”

Illyria yan yan baktı. “Ama John Redlaw’sun, Gece Tugayı’nın en gözde elemanı. Ne oldu? İşler nasıl oldu da bu denli tersine döndü?”

“Bilmiyorum. Döndü işte. Taksi!”

Siyah bir taksi, evinden acilen çağrılmış bir stajyeri indirmek için hastane girişine çekti. Redlaw taksiye el etmişti ama şimdi bir de eğilip o taksiye binme sorunu vardı. Illyria’nın yardım teklifini inada geri çevirerek sorunu kendi başına halletti. “Nereye, dostum?” diye sordu taksici.

“Ealing,” dedi Redlaw ve evinin adresini verdi.

"Neden orası?” dedi Illyria arka koltuğa, Redlaw’un yanına ürürken.

“Silahlarımı almam gerek. Üstüme birkaç silah alana kadar kılımı kıpırdatmam.”

“Elinin altında bir kazık bulundurmadan yanımda dolaşmak istemiyor musun?”

“O da var.”

O GECE LONDRA, Redlaw’un bildiği Londra değildi. Uyulan kaçıran, bambaşka, tekinsiz bir şehre dönüşmüştü; ufuk bir düzine devasa ateşin kızıllığıyla aydınlanıyordu. Bütün bölgeler, polis ve GÖLGE subaylarınca kordon altına alınmıştı, pencerelerin çoğunda ışıklar yanıyordu. İnsanların kaldırımlara toplanıp kafa kafaya vermediği yahut birilerinin bir yere -ya da bir şeyden- kaçmadığı tek bir sokak yoktu. Bas bas öten sireler sürekli tekrarlanan bir nakaratı andırıyor, sesler binaların asında saklambaç oynuyordu. Tepede helikopterler -polis ve medya- uçuyordu.

“Gün batımından gün doğumuna kadar,” dedi taksici, omzunun üzerinden. "Kızılca kıyamet kopuyor. Dün gece, bahse değer bir şey yoktu ama bu gece...” Dilini damağında şaklattı. Karım dışarı çıkma dedi. İçinden bir his ortalığın daha beter kaşacağını söylüyormuş. Kadın içgüdüsü. Meğer haklıymış, ama ona, ‘Peki ne yapayım sevgilim? Tek kuruş kazanamadan evde mi oturayım? Taksiler Blitz sırasında hala çalışıyordu,’ dedim, hem bu Blitz değil. Yani henüz, tam manasıyla değil. Aa, na baksanıza. Yine şu allahın cezası yağmacılar.”

Bir cep telefonu mağazasının camlarını indiren bir grup genç, kucak dolusu mallarla kaçıyordu. Alarm tiz bir sesle boş yere çaıp duruyordu.

“Bir elime geçirirsem kulaklarını çekeceğim,” dedi taksici. Küçük piçler, dilimin kusuruna bakmayın. Vampirler kadar beter değillerse de onlara yakınlar. Vampirler başından beri belanın ta kendisi. Çok merak ediyorum, neden orda kalmadılar ? Yani kendi ülkelerinde. Daha yirmi yıl öncesine kadar varlıklarından bile habersizdik! Hani biz sadece Dracula’yı, Christopher Lee’yi, bir de şu elbiseleri uçuşan bakireleri falan bilirdik, ama şimdi her yerde fink atıyorlar. Doğu Avrupa’da, ya da her neresiyse, gizli saklı yaşamanın nesi o kadar kötüydü? Onlara yetmiyor muydu? Denizaşırı memleketlerde daha fazlasını umdular? Enayi İngiltere’de yaşamlarının kolaylaşacağınımı düşündüler? Ha!”

“Belki de zulümden kaçmak için,” dedi Illyria, “ayrılmak zorunda kalmışlardır.”

“Evet ama bunun tek sebebi sayılarının aşırı artmasıydı. O ülkelerdeki insanların da canına tak etti ve buna dur demek için kolları sıvadılar.”

“Şiddetten kaçıp başka bir ülkeye iltica etmenin nesi yanlış?” “İltica mı? Güldürmeyin beni. O gerçek mülteciler için, yani etnik temizlik ve işkence mağdurları falan için geçerli. Kan rmici canavarlar için değil. Aksanınız, Fransız aksanı, değil mi? Hükümetiniz, vampirleri toplayıp geldikleri yere giden bir trene bindirmek ve nihayet akılları başlarına gelinceye dek bunu yapmayı sürdürmekle en doğrusunu düşünmüş. Paris de tıpkı bura gibi cehennem yerine döndü, görmüyor musunuz? Belli ki, görmüyorsunuz.”

Illyria tartışmaya devam edecekti ama Redlaw başını sallayarak onu durdurdu. Değmez, diyordu bakışları. Bırak, boş boş, konuşsun. Taksi onları, döne dolaşa nihayet Ealing'e getirmişti.

"Kırk beş kâğıt tuttu," dedi taksici. "Biliyorum biraz fazla ama evlerin etrafını hep dolaşmak zorunda kaldım, siz de gördünüz, sonra gece tarifesi, bir de aldığım risk için bir miktar ekstra..." Redlaw istemeye istemeye parayı ödedi, sonra, "Az önce taksinin arka koltuğunda bir Güneşsiz taşıyordun desem nasıl hissederdin?"

Taksici bir an Redlaw'un yüzünü inceledi, ardından bir kahkaha patlattı.

"İyi espriydi. Espri anlayışını sevdim. Takside bir Güneşsizmiş. Ne var ki," diye ekledi, parmağıyla dikiz aynasına tıklatarak, "ikiniz de buradan görünüyordunuz. Vampirlerin yarısının yansımaları yoktur, değil mi?"

Taksici uzaklaşırken hala kendi kendine kıkırdıyordu.

"Şu ayna olayının doğru olmadığını herkes biliyor sanırdım," dedi Illyria.

"Efsanelere kolay kolay yok olmaz," dedi Redlaw. Anahtarı kilide soktu.

"İçeri buyurun *'mademoiselle'"*

"Fransızmış!" dedi küçümseyerek ve Redlaw'un peşinden içeri girdi.

REDLAW'UN İLK İŞİ banyo dolabından aldığı dört tablet übuprofeni yuvarlamak oldu. Sonra, yatak odasına giderek acil durum yedek silah takımını zulaladığı elbise dolabını eşelemeye koyuldu. Buradaki Cindermaker'ı, bir Güneşsiz'i Regents Lanalı kıyısında kovalarken kaybettiğini söylemişti. Güya, kıyıdaki patika üzerinde göğüs göğüse boğuşurken silah suya düşmüştü. Redlaw yerine yenisini almanın tam bir işkence olacağından kaygılanıyordu ancak Karargâh'daki silahlardan sorumlu görevli, neredeyse hiç söylenmeden yeni bir Cindermaker talebini onaylamıştı. "Normalde, yukarıya bunu rapor etmekle yükümlüyüm, bir ton da evrak işi çıkacak," demişti cebeci, ama söz konusu siz olduğunuz için, Yüzbaşı Redlaw, sanırım doğrudan onay verebiliriz." Redlaw, başkalarının güvenini suistimal etmişçesine suçluluk duymuştu adeta, gelgeldim şimdi,

Cindermaker’ı doldururken bu yalanın gerekli ve affedilebilir olduğunu anlıyordu.

“Daha iyi hissettin mi bari?” dedi Illyria, belinde kabak gibi duran silahla oturma odasına girdiğinde. “Ya da daha güvende?”

“Oldukça.”

“Biliyorsun, sana zarar verme gibi bir niyetim sahiden yok.” “Bu konuda senden söz almakla yetinmek yerine biraz söz sahibi olmayı tercih ederim.”

“Herkese karşı böyle şüpheci misindir?”

“Yalnızca Güneşsizlere karşı,” dedi Redlaw. “Öte yandan şu an dairemdesin, yani bundan pay çıkarabilirsin.”

“Onur mu duymalıyım? Ah, öyleyse, onur duydum.” Illyria odaya şöyle bir göz gezdirdi; beyaz duvarlar ve temel mobilyalar, ne bir halı ne de bir kilim, hiçbir yerde süs yoktu. “Ne kadar düzenli ve... *sade* bir yaşam alanı. Söylesene, dekorun her türlüsüne karşı bir alerjin mi var?”

“İşte şurada.” Redlaw şöminenin üstüne asılmış sade bir meşe haçı işaret etti. “İhtiyaç duyduğum tek dekor. Sen belki alçıpanda delikler açıp, birkaç parkeyi sökmemi ve her yere pislememi tercih ediyorsundur. Böylelikle daha evindeymiş gibi hissedebilirsin.” “Sonuç olarak, maddi konfor her ikimiz için de önemli değil,” dedi Illyria. Görünüşe göre, ortak bir noktamız var, bunu sadece farklı şekillerde dışa vuruyoruz o kadar. Kaldı ki, GYB’lerde arınma koşulları hiçbir zaman ahım şahım değildi.”

"Yine de, daha beter hale getirmenin lüzumu yok.”

“Redlaw bütün gece didişecek miyiz? Anladım, bana karşı muhteşem duygular beslemiyorsun, benimle iş birliği yapmak ağırına gidiyor. Mesaj alındı. Şimdi bunu bir kenara koyalım ve sadede gelelim.”

“Pekâlâ.” Redlavv oturdu. İbupforen ağrı eşiğini köreltmeye başlamıştı. Bu dayanılmaz derecede berbat ağrı, artık dayanılır berbatlıktaydı. “Şu BoyPlas kanına, bir şekilde bir şeyler mi bulaşmış? Bulduğun şey bu mu?”

“Algılayabildiğim kadarıyla sadece sığır kanı ama bir şey bulaşmışsa bile yalnız tadına bakarak anlamak zor olurdu.”

“Neden?”

“Yumuşak ve hafif tatlı insan kanının aksine, sığır kanı daha güçlü ve ağır bir tada sahip. Şarap içtiğim günleri anımsayacak olursam, ikisi arasındaki fark, ucuz, sert bir sofra şarabıyla sözgelimi bir Chateau Margaux veya birinci sınıf bir Bordeaux arasındaki farka benzer. Birini masanın üstünde o duruyor diye içersin, diğerini istediğin için. Şayet seçme şansın olursa sofra şarabına elini bile sürmez her seferinde Margaux’ya uzanırsın. İnsan damarlarında akanla hiçbiri mümkün değil, yanşamaz. Öbürleri yanında ikinci sınıf kalır.”

“Yani diyorsun ki eğer insan kanı olsaydı ve bir şekilde değiştirilseydi anlardın.”

“Neredeyse kesinlik derecesinde. İnsan kanının tat dengesini bozmak çok zor değil. Vampirler buna duyarlıdır. Alkol, şeker, süt; bunların hepsi kanın asitlik ve tatlılığına etki eder. Sarımsak en beteridir. Bence Fransızların vampirleri sınır dışı etmede bu denli başarılı olmalarının asıl sebebi de bu. Beslenme biçimleri.”

“Dalga geçiyorsun.”

“Biraz, öte yandan, sarımsak kuşkusuz kanı ekşitir ve elbette en saf haliyle, vampirlere iğrenç gelir. Bu yüzden, evet, Fransızların kanı yerine diğer milletlerinin kanını içmeyi ziyadesiyle tercih ederiz.”

Redlaw hafif bir ıslık çaldı. “Bugün yeni bir şey öğrendim.”

“Türünün çoğu üyesinin son derece rahatsız edici bulduğu bir konudan bahsetmekle ilgili herhangi bir sıkıntı yaşamıyor gibi görünmen beni epey şaşırttı.”

“Ne zamandır bu Güneşsiz idaresi işindeyim. Bu gibi nahoş yanlarına az çok bağışıklıyimdir. Öyleyse, sığır kanının tadı başça şeyleri, eklenen bazı maddeleri gizleyebilir, öyle mi?” ‘Kesinlikle muhtemel. İçenlerde saldırganlığa neden olan bir der.”

‘*Seni* saldırganlaştırıyor mu?”

‘Öyle bir şey fark etmedim. Hem zaten ben senin sıradan vampirlerinden değilim.”

“Durmadan tekrar ettiğin üzere.”

“Ben büyük miktarda kan içmeye ihtiyaç duymam. Diğer vampirlere kıyasla çok daha azıyla hayatta kalabilirim. Benim... kıt tasarrufum daha fazla. Diyeceğim, şayet BoyPlas kanı herhangi bir hastalık etkisine sahipse, bunu değerlendirecek ideal kişi ben değilim. Ayrıca, Grigori’ye.

“Senin küçük topalak gözden.”

“Grigori’ye kan geldiğinde neler olup bittiğini sordum. Ayaklanmayı kanın kendisinden ziyade kan edinme arzusu tetikliyor gibi görünüyor. Eğer torbalar yeterince hızlı dağıtılmaz, ya da biri ötekini kenara iter veya ötekinin elinden torbayı kaparsa, o zaman taşkınlık çıkabiliyor. Vampirler hassas, disiplinsiz bir türdür. En ufak bir kışkırtma öfkelerini uyandırabilir.”

“Ve bu kanla birlikte nedense her zamankinden daha güçlü ve sarhoş edici bir hale geliyor,” dedi Redlaw, “her teslimatı potansiyel bir kıvılcıma dönüştürüyor. Güruh psikolojisiyle birleşen katki maddeleri. Birileri kargaşa çıkarmak için kasten uğraşarak Güneşsizleri manipule ediyor.”

“Öyle görünüyor. Ama kim? Ve neden?”

“Bunların ikisi de yerinde sorular ama cevaplamaya çalışmadan önce boş bir iddiada bulunmadığımızı doğrulayacak kanıta itiyacımız var.”

“Bir torba BoyPlas kanına ihtiyacımız var."

“Doğru. Nereden edinebileceğimizi biliyorum. Hatta buradan sadece birkaç kilometre uzakta.”

On İkinci Bölüm

REDLAW'UN DAİRESİNDEN PARK Royal'e yürüyorlardı. Redlaw en iyi yedek pardösüsünü giymiş, Illyria doktor kıyafetlerinden kurtulmuştu. Ağzını ve çenesini çepeçevre saran bir şal, aneliyat maskesiyle aynı işi görüyordu. Şehre hala hummalı bir hava hâkimdi. Yanık kokusu her yanı sarmıştı, uzaktaki duman sütunları dev ağaçlar gibi yükselmiş, ayın önü sarı bir pusla kaplanmıştı. Dolambaçlı yollardan gitmek kaçınılmazdı. Redlaw nerede bir araya toplanmış kalabalıkları görse bir arıza çıkma ihmaline karşı alternatif bir yola giriyordu. Illyria'yı Hanger Lae nin üzerinden dolaştırıp bir üstgeçitten uzun ve geniş Western Bulvarı'nın karşısına geçirdi. Çok geçmeden, BoyPlas deposuna yaklaşmışlardı.

Depoya vardıklarında, Redlaw planının -elini kolunu sallaya-k depoya girip, kulağa resmi gelen bir bahaneyle bir torba kan temek ve geri çıkmak- işe yaramayacağını anlamıştı. Tesiste ımsanmayacak bir GÖLGE mevcudiyeti söz konusuydu. Gö-nüşe göre, GÖLGE teslimata çıkan her kamyonet için bir es-rt tayin etmişti: her kamyonete bir devriye arabası ve her aranın içinde dört üniformalı subay.

Ne için geldiğimi bilmek isteyecek bir düzine GÖLGELİnin üne kendimi atacak değilim," dedi Redlaw.

'Sen yüzbaşı değil misin?" dedi Illyria. "Kendi işinize bakın yip geçemez misin?"

Redlaw depoyu çevreleyen sivri uçlu parmaklıların arasından :riye bir göz gezdirdi. "Ortalıkta dolaşan en az iki yüzbaşı gö-yorum. Onlara karşı 'amir' kartını oynamak o kadar kolay de-l. Kaldı ki, Tuğgeneral Macarthur'un açığa alındığımı etrafa yıp yaymadığını bilemeyiz. Eğer içlerinden biri biliyorsa hiç-c yere giremem."

'B planımız var mı?"

'Hepsini boğazla diye seni gönderebilirim, Illyria."

'Hadi canım, ciddi olmadığını söyle."

‘Elbette değilim! Ne sandın sen beni? Giden kamyonetlerden rinin yolunu keseceğiz, işte B planı bu.”

‘Peki ya beraberindeki GÖLGE aracı?”

‘Bir avuç subayın gözünü korkutamayacaksam artık...” Dakikalar sonra Redlaw depo kapılarının iki yüz metre ötesin-bir devriye arabası ve arkasındaki kamyonete el ediyordu. Ro-tiyle yeleğini gösteriyordu ki GÖLGELİler bir bakışta onlar-n biri olduğunu ama sivil kıyafet giydiğini anlayabilsin. Diksiyondaki çavuş frene basıp camını indirdi.

‘Benim kim olduğumu bildiğinizi varsayıyorum,” dedi Redlaw. Çavuş başım evet anlamında salladı. “Bir problem mi var Yüz-şı Redlaw?”

‘Her şey yolunda. Demek BoyPlas her şeye rağmen hala tesli-at yapıyor ha?”

“Deniyor. Biz de bu yüzden yoldayız, belirlenen GYB’ye kar kamyonete eşlik edip, durum keşfi yapmak ve sağduyulu bir rar vermek için. Eğer ortalık sakinse içeri giriyor değilse tes-latı iptal ediyoruz. Emirler yukarıdan geldi. Bütün ineşsizlerin aç kalmasındansa bazılarının beslenmesi tedbir amında daha iyidir. Aç kalmaları onları daha beter çıldırt-ktan başka işe yaramaz.”

tedlaw yorum yapmadı. “Senin için bir sakıncası yoksa kam-ıcte göz atmak istiyorum.”

Sebebini sorabilir miyim?”

Sorabilirsin Çavuş ama ne sana ne de diğerlerinize izahat ver-zorunluluğum yok. Kendime göre sebeplerim var ve rütbesizden üstteyim. Yeterince makul mü?”

Javuş haddinin bildirilmesinden hoşlanmamıştı ancak bunu eye çekecek kadar da deneyimliydi. “Hiç olmazsa bize *onun i* olduğunu söyleyebilir misiniz?” dedi, arabanın camından ria’yı işaret ederek. “Şuradaki peçeli.”

ırabadaki diğer üç kişi bunu komik buldular. “Peçeli!” *Puhaha.* Bir meslektaş,” dedi Redlaw. “Başka lüzumsuz sorun var mı uş? Vaktimin ne kadarını daha heba etmen gerekiyor?”

Yok, Efendim,” dedi adam, sert ve asık bir suratla.

Güzel.”

.edlaw dönüp kamyonete yöneldi. İnsan ilişkilerinde becerik-çetin cevizin biri olarak nam salması bazen işine yarıyordu, ınların kolayca üstüne basıp geçebilecekken onları ikna etme tuşunda kaygılanmak zorunda kalmıyordu. Kamyonet şofo-Un kapısını tıklatarak iki şoföre de aşağı inmelerini söyledi. GÖLGE görevi,” dedi. “Arkayı açar mısınız?” damların ikisi de onay almak için devriye arabasına baktı, rtık arabanın yanında ayakta dikilen çavuş başıyla onayladı, damlardan biri kamyonetin kontrol panelindeki bir kola tı, arka kapılar dışarı soğuk buhar sarmallan sala sala otoma-s olarak açıldı.

Redlaw kamyonetin soğuk hava kasasına girdi. Yüzlerce torba in etrafındaki paletlere istiflenmişti, bir parça duvar tuğlaları-andırıyorlardı. Torbalan teftiş eder gibi yaparak plastik am-ılajlarını inceledi, aralarına arkalarına dikkatle göz gezdirdi. “Ne arıyorsunuz?” dedi şoförlerden biri.

“Hiçbir şey. Her şeyin yolunda gitmesi için tedbir anlamında itin bir kontrol sadece.”

“Ona zorluk çıkarma,” dedi öteki şoför ilkine. “GÖLGELİler : yapması gerekiyorsa yapsın, bana uyar. Eğer onların bize yarın edeceğine dair söz verilmeseydi bu gece işe gelir miydim sa-lyorsun?”

Redlaw soğuk hava kasasının en uzak köşesine sırtı şoförlere inük bir şekilde çömeldi. Hafif dalgalanan pardösüsü etrafını irdeliyordu, bu sayede sol eliyle bir torbayı çıkarıp fark ettir-leden pardösüsünün iç ceplerinden birine koyabilmişti. *tyi işti, Redlaıv. Sırtım dayayacağın hiçbir ¡ey kalmasa bile maga-ı hırsızlığında kariyer yapma seçeneğin her daim mevcut.*

Acıyla yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Sağ kolunu kullan-ıaktan kaçınıyordu ama her nasılsa hemen her işte sanki o om-anu kullanıyor gibiydi.

“Pekâlâ,” dedi. “Her şey yolunda gibi görünüyor. Ben ineyim e yolunuza devam edin.”

Arka kapılar kapanırken Redlaw, Illyria’nın koşar adımlarla anına geldiğini gördü.

“Redlaw,” dedi kısık sesle. “Bir sorun var. Çavuş GÖLGE Ka-ırgâhı’yla konuşuyor. Demin duydum. Diğerlerine seni soruş-urmaya karar verdiğini söyledi, çünkü kendi olağan bölgende eğilmişsin ve bunu tuhaf bulmuş.”

“Kahretsin.” Redlaw devriye arabasına bir bakış attı. Çavuş rabanın içine doğru eğilmiş telsizle konuşuyordu. Redlaw’dan arafa bakarak göz teması kurmuş, yine anında gözlerini kaçır-nıştı. Bu her şeyi açıklıyordu; bu ve diğer üç subayın birden ledlaw’a bakması.

Foyası ortaya çıkmış, oyun sona ermişti. Karargâh, John Red-aw’un şu an resmi olarak GÖLGE subayı olmadığı bilgisini ver-nişti. Esas itibarıyla o, GÖLGELİ gibi davranan bir sivildi. Dalası bu sivil, hâlihazırda belirgin bir sebep sunmaksızın kan tes-imatına müdahale etmekteydi.

Çavuş doğruldu. Diğer üç subayın üçü de aynı anda kapıları çıp arabadan indi. Biri ciddi bir havayla ceketinin uçlarını çeliştirdi. Diğeri boynu tutulmuş gibi başını bir o yana bir bu ya-ıa eğdi.

“Redlaw,” dedi Çavuş. *Yüzbaşı* yoktu. Yalnız soyadı. “Görü-lüşe göre yalnız yetki alanınız dışında değilsiniz, aynı zamanda etkiniz de yok. ‘İnceleme sebebiyle görevi askıya alınmıştır.’ Tuğgeneral bizzat böyle söyledi, bir de ‘Tutuklayıp Karargâh’a ¡etirin.’ dedi. Öyle sanıyorum ki, bu emir kız arkadaşın için de ;eçerli. Lütfen karşı koymadan bizimle gelin. Olay çıkmasın, ıa?”

Çavuş’un, aptal yerine koyulmaktan hiç memnun olmadığı ve !edlaw’un karşı koymadan geleceğini pek ummadığı yüzünden kunuyordu. Redlaw ikilemde kalmıştı. Mantıklı davranış biçi-ai, koyun gibi sesini çıkarmadan bu adamlarla birlikte Karar-âh’a gitmekti. Orada Macarthur’la yüzleşir, kaçınılmaz bir söz-j işkenceye katlanır, ardından ona bulgularını sunar ve BoyP-ıs kanının analizi için iznini alırdı.

Öte yandan, elinde böyle herhangi bir bulgu yoktu. Ya kan teliz ve zararsız çıkarsa? O zaman, çamura iki kat fazla batmış lacaktı. Üstelik Illyria’nın gözaltına alınmaya rıza gösterece-inden şüpheliydi.

Henüz bir karara varamadan kolundan tutulup kamyonetin ön abinine itildiğini fark etti. Illyria onu karga tulumba şoför kol-ığuna atmış, sonra yolcu koltuğuna iterek direksiyon başına eçmişti. Şoförlerden biri bağırarak karşı çıktı -“Hey! İnin aşa-ı! Bu benim kamyonetim!”- ve peşlerinden araca

binmeye ça-ştı. Illyria adamı BoyPlas tulumundan tuttuğu gibi ustalıkla eriye doğru savurdu. Adam neredeyse yolun karşı tarafındaki ordüre düşene kadar havada uçtu. Asfalta çarptığında bir çatır-geldi, bir feryat koyuverdi.

Anahtar kontaktaydı. Illyria motoru çalıştırıp kapıyı kapattı, kamyoneti birinci vitese atıp gaza bastı, devriye arabası ile ya-ında şaşkınlıktan ağzı açık kalan dört adamın üzerine doğru irmeye başladı.

“Hayır!” diye haykırdı Redlaw.

“Sakin ol, yaşlı dostum," dedi Illyria, tekerleri sağa çevirirken. Lamyonet yanlarından hızla geçerken dört subay etrafa kaçıştı, kamyonetin ön tamponu arabanın yan tarafına gelişine çarpmış, ıvılcımlar çıkararak kapının birini yerinden sökmüştü. Illyria kinci vitese takıp hızını artırdı. Kamyonet, dondurulmuş mal-ı ağzına kadar yüklü, zırhla kaplanmış herhangi bir kromatik racın verebileceği kadar iyi yanıt veriyordu; yani gürültülü ve iantal bir şevkle.

Redlaw yan aynadan arkayı kolaçan etti, ikinci BoyPlas şofö-ü meslektaşının yardımına koşuyordu. Bu sırada, devriye arabama doluşmuş GÖLGELİler sıcak takip için kalkışa hazırdı.

“Tanrı aşkına,” dedi Illyria, “neden böyle bir şey yaptın?” Şa-ını indirdi. “Seni bir şeyler yapmaktan alıkoymak öyle yorucu :i. Yoksa GÖLGE Karargâhı’na gitmemizi mi tercih ederdin? »ahiden o heriflerden birinin kılıma bile dokunmalarına izin ve-eceğimi falan mı sandın?”

“Eminim bir orta yol bulabilirdik.”

“Oysa ben bulamayacağımızdan adım gibi eminim. İnsanlara ırar vermemi istemeyen sensin. Bu şekilde, önümüze gelenin izi avlama şansı var.”

İtiraf etmeliydi ki Illyria’nın hakkı vardı. “Ama biz sadece bir

ırba kan için gelmiştik, şimdi elimizde bu lanet şeyden binler-»>

; var.

“Demek ki umduğumuzdan bin kat daha başarılıyız.”

Redlaw yan aynaya tekrar baktığında arkadan hızla yaklaşan evriye arabasını gördü. Ön cama doğru eğilmiş çavuş kararlı örünüyordu.

“Bunlardan bir şekilde kurtulmalıyız,” dedi.

“Bu emekleyen koca külüstürle onlardan kaçamayacağımız ssin,” dedi Illyria. “Burası senin şehrin. Nereye gideceğiz Red-w? Nereye?”

“Düşünüyorum.”

“O halde daha hızlı düşün.”

Illyria bir kavşaktan sola keskin bir dönüş yaptı, kamyonet nortisörlerin üzerine yattı. Artık yönlerini Hanger Lane Gyra-»ry’ye vermişlerdi.

“Büyük kavşak yaklaşıyor,” dedi, bir trafik işaretine bakarak, iir çıkış yolu öner.”

“Tamam. North Circular Yolu.” Sapaklarla dolu ancak hiç ?skin viraj ya da dönüşü bulunmayan büyük bir yoldu. Hem ;fes almaları hem de Redlaw’un bir plan yapması için zaman ızandıracaktı.

Illyria tepedeki sarıya dönen trafik ışıklarını geçerek kamyo-:ti Gyratory’ye çıkan rampaya sürdü. Devriye arabası ışıklara ırana kadar kırmızı yanmıştı ama çavuş durmadı. Tam önleri-* çıkan bir gece otobüsü öfkeli öfkeli korna çaldı.

Illyria North Circular’a, kuzeye çıkan ilk sapağa girdi. Neon dınlatmalı çoklu yol şeritleri önlerinde uzanıyordu, trafik yok •necek kadar azdı. Saat gecenin üç buçuğuydu, üstelik bu gece malden daha az insan dışarıda ve arabasındaydı. Illyria vites ıseltmek için vites kolundaki mandalı çekti, hız göstergesi-ibresi altmışa yaklaştı.

)evriye arabası artık tam arkalarındaydı, Çavuş yan şeride mıştı. Yolcu koltuğunda oturan Subay penceresini açıyordu. Tİa adamın elinde bir Cindermaker tuttuğunu fark etti.

Bize boşuna ateş ederler,” dedi. “Kamyonet zırhlı. Her şey •şuna dayanıklı, pencereler bile.”

Tekerlekler değil,” dedi Redlaw. “Tekerlekleri nişan alacak-Yerinde olsam ben öyle yapardım.”

’ahmin edildiği üzere, adam kamyonetin arka tekerleklerin-ı birine ateş etti.

llyria Arnavutça bir şeyler homurdandı -*”Ta qifsha nanen!"* -;üler düzmediği aşikardı.

kurşun ıskalamıştı ama devriye arabası artık kamyonetle yan ıaydı ve subay büyük bir dikkatle ikinci atışına hazırlanıyordu. Kemerini taktın mı Redlaw?”

Hayır.”

Tak o zaman. Hemen.”

ledlavv emniyet kemerine uzandı ve taktı. Direksiyonu dön-rmeye hazırlanan Illyria vakit kaybetmeden frene bastı. Kam-net acı bir ses çıkararak sarsıldı ve döndü. Devriye arabası yanından hızla geçti. Subay tetiği çekti, kıvılcım çıktı, bir dişbu-k mermisini daha boş yola sıkmış oldu, llyria karmaşık bir vites değiştirme işinden sonra kamyoneti crar hareket ettirdi. Artık kamyonet devriye arabasını kovalı-rdu; ne var ki Çavuş, şık bir manevrayla hız keserek geri geri :ti, böylelikle eskisi gibi kamyonetin arka tekerleklerinin ya-başındaki konumlarını korudular. Illyria buna cevaben, di-csiyonu şeridin dışına kırıp Çavuş’u yoldan çıkmaya zorladı. ‘Yavaş ol,” dedi Redlaw. “Onları öldüreceksin.” “Peki onlar bizi öldürmeye çalışmıyor mu? Ne yaptığımı bili-rum. İster inan ister inanma, eskiden geçimimi kamyonet sürek sağlardım.”

“Öyle mi?”

“Marsilya rıhtımlarında.”

“Şeyden önce mi sonra mı?”

“Sonra. Yalnız gece vardiyasında yük gemilerine yük getirir rürürdüm. Shtriga olarak geçirdiğim on yıllarda türlü türlü r dolu iş yaptım. Bilsen şaşarsın.”

‘Muhtemelen. Yine de yalnız şu an yaptığımız işe odaklansak naz mı? Yanıcı madde dolu bir kamyonun arkasında ilerleme-c mesela."

lllyria petrol tankerini sollayarak devriye arabasının önüne çti. Hala azimle takibe devam ediyorlardı ama çavuş her na-sa artık daha ihtiyatlıydı.

lllyria az önce ona tüyler ürpertici

• ders vermişti.

Kamyonetin hızı tekrar altmışı bulmuş, bir hız kamerasına

kalanmıştı.

‘BoyPlas kırk pound ceza yedi,” dedi Redlaw.

‘Bence altından kalkabilirler.”

Elimden gelse daha hızlı giderim,” dedi lllyria, “ama kamyo-t sanki karşı koyuyor.”

‘Hızı bir sınırlayıcıyla sabitlenmiş. Gidemez.”

‘Öyleyse bu adamları asla atlatamayacağız. Tabi eğer...” Eğer... ne?”

llyria motordan son bir kaç damla daha verim alma umuduy-gazı kökledi. Bir yandan da kontrol panelinde bir şey arıyor-, ta ki gözü küçük bir kola takılana kadar. Gaddar bir gülüm-neyle kolu indirdi ve kamyoneti devriye arabasının tam önü-getirdi.

Camyonetin arka kapıları açılmaya başladı. Kontrol panelin-eki uyarı ışığı yanıp sönüyor, araç hareket halindeyken bu ha-dcetin tavsiye edilmediğini belirtiyordu.

Derken Illyria direksiyonu bir o yana bir bu yana kırmaya baş-ıdı, Redlaw da kendini sağlama almak için kapının koluna tu-nndu. Arkalarındaki kasanın içindekiler *patır patır* yuvarlanı-or, kan torbası paletleri gidip geliyordu. Illyria direksiyonu ertçe bir sağa bir sola çevirmeye devam etti, ta ki paletlerden ıiri kapının eşiğine çarpıp dışarı devrilene kadar.

Redlaw, düzinelerce torbanın kontrplak paletle birlikte yola arpmasıyla koyu kırmızı sıvının muhteşem patlamasına yan ayadan tanıklık etti.

Çavuş bu engelin içine bodoslama dalmamak için direksiyonu ardı, devriye arabasının yalnız bir yanına sığır kanı sıçramıştı. Illyria kamyonetle yol boyu zikzaklar çizmeyi sürdürüyordu, lir palet daha yuvarlandı, sonra bir tane daha; doğuya giden üç eride de galonlarca kan yağıyordu. Devriye arabası kaydı ancak oluna devam etti, silecekleri hararetle ön camı

temizlemekteydi. Gelgeldim, ön kaputu ramak kala ıskalayan dördüncü paletin rdından Çavuş pire için yorgan yakmaya değmeyeceğine kana-t getirdi. Kişisel güvenlik, görevin başarıyla tamamlanmasın-lan daha önemliydi. Neredeyse durma derecesinde yavaşlamış, levriye arabası kamyonetin yan aynasında hızla küçülmeye baş-amıştı. Illyria bir kahkaha attı.

“Al sana, *budol doucb,"* dedi, kendinden hoşnut bir halde ve kanları kapatmak için kolu kaldırdı.

“İlerdeki rampada kenara çek,” dedi Redlavv. “Süpermarketler [r]e alışveriş merkezleriyle dolu bir ticaret parkı var. Aralarında 'özden kaybolabiliriz.”

Pardösüsünün cebinden org sesleri gelmeye başladı. Telefonun lapağını açtı, ekranı görünce irkildi:

GAIL MACARTHUR arıyor

Reddet Kabul et

“Açsam iyi olacak,” dedi, derin bir iç çekerek *Kabul et’t* bastı. “Efendim?”

“John.” Sesi sakin geliyordu, bu hiç iyiye işaret değildi. Fırtı-l öncesi sessizliğiydi. “Sana verdiğim emirlerin yeterince açık duğunu düşünüyorum, yandıyor muyum? Kendimi bundan Lha açık ifade edebileceğimden şüpheliyim. Sen aktif değilsin. :rak onu, senin hasta yatağından dahi çıkmaman gerekiyordu.” “Efendim, açıklayabilirim... ”

“Şimdi bir de, Londra’da bir dizi suç işleyerek dolaştığın rapor ildi. BoyPlass çalışanlarına saldırıp araçlarından birini kaçırışsın. Ayrıca dört GÖLGE subayının hayatını tehlikeye atmış-ı. Başka bir John Redlaw olmalı, kendini sen olarak tanıtan tı-tıp bir benzerin olmalı diye düşünmeden edemiyorum. Kü-k de olsa akıl hastanesinden kaçan bir ikize sahip olma ihti-alin var mı?”

“Yok.”

“Çok yazık. Sormam gerektiğini düşündüm çünkü bütün bun-• hiç değilse bir anlam kazandırdı. Bu durumda, senin tama-en aklını yitirdiğini

varsaymaktan başka seçeneğim kalmadı.” ukreyen Gail göstermişti kendini. “Tanrı aşkına John, aklından ler geçiyor? Bütün bunlardan ne çıkarmam gerekiyor? Hadi sizlik yapmanı, suç teşkil eden zararlar vermeni ve yarım düzi-kadar GÖLGE kuralını çiğnemeni de geçtim; ne elde etmeyi nuyorsun? Ayrıca o yanındaki kadın kim? Nereden çıktı? Seni ıdit falan mı ediyor? Şantaj mı yapıyor? Sebebi bu mu?”

‘O kadar basit değil,” dedi Redlaw.

“Söylediklerine göre, kadın kendinden beklenenden daha güç-iymüş. Bana söylemek istediğin bir şey var mı John?”

Bir sürü ¡ey var, diye düşündü Redlaw. *Ama beni yargılamadan inleyeceğinizden ¡üpheliyim. Henüz değil.*

“Efendim,” dedi, “şu aşamada bana güvenmekle yetinir misi-iz? Büyük bir şeyin peşindeyim. Yaşamakta olduğumuz sıkın-larla ilişkili bir şeyin. Kanıtları toplayıp işin aslını anlamak :in biraz daha zamana ihtiyacım var sadece. Eğer bana güven-ıeniz...”

“Sana güvenmek mi?" Macarthur öyle yüksek sesle gürlemişti ki .edlaw telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. “O astaneden dışarı adımını attığında bu hakkını kaybettin, öyle i, sana yeni tanıştığım birine güvendiğimden fazla güvenmem, ışkıya alınmayı unut, John. Ücretli izinle düşünecek zamanı da nut. Kendine pay çıkarıp doğru olanı yapasın diye sana fırsat imdim. Birkaç gün içinde bana gelip silahlarını temelli bırak-laya karar verdiğini söylemeni bekliyordum. Bu sayede kalbini e onurunu kırma derdinden kurtulacaktım. Ne var ki, zor yollan gitme mecburiyetindeyiz. Artık lafı dolandırmayacağım.” Sesi soğuk bir resmiyete bürünmüştü.

“John Redlaw, GÖLGE’deki görevine ait tüm rütbe ve unvan-arın elinden alınmıştır. Bu karar şu andan itibaren geçerlidir. lundan böyle GÖLGE içerisinde, GÖLGE menfaatine ya da dına hiçbir faaliyette bulunmana izin verilmeyecek, bu yönde mlunulan herhangi bir girişim kural ihlali teşkil ederek hapis-e cezalandırılacaktır.”

Beklenmedik bir sonuç değildi. Illyria ile aynı gemiye atladı->ı an az çok böyle olacağı belliydi. Yine de, bunları Macart-ıur’un ağzından duymak şok etkisi yaratmıştı; dolambaçlı cüm-elerin özüne indirgenip *Kovuldun* a varmasını duymak.

“Bunu yapma mecburiyetinde kalmaktan hiç hoşnut değim,” diye bağladı konuşmasını. “Bu hepimiz için üzücü bir in, ne var ki, bana başka seçenek bırakmadın John.” “Anlıyorum, Efendim.”

“Umarım anlamışsındır. Bir dostun olarak şu an sana verebi-ceğim tek tavsiye kendine gelmen, John. Bu gittiğin yoldan, irdiğin bu deli saçması mücadeleden -ya da adı her neyse- dön. inin için hiç iyi olmayacak. Karargâh’a gel, işleri senin için yu-uşatıp kolaylaştırabilir miyiz bir bakalım. Eminim BoyPlas’ı ıvacı olmamaya ikna edebilirim. Belki şu noktaya dek verdiğin :un ve örnek niteliğindeki hizmetler dolayısıyla, tahmin ede-ğin üzere hâlihazırda yanmış olan emekliliğini bile kurtarabi-riz. Aksi takdirde.

“Devam edin.”

“Aksi takdirde John,” dedi Macarthur, sesindeki ciddiyete süntü karışmıştı, “Seni GÖLGE’nin ve İdare’nin bütün hedef-rinin düşmanı olarak değerlendirmekten başka seçenek kalmı-

ır.”

“Azgın bir Güneşsiz’den farksız yani.”

“Madem öyle diyorsun.”

“Kayıt dışı, zorunlu temizlik.”

“Ben bu denli dramatize etmezdim.”

“Görüldüğüm yerde tutuklanmam ve gerekirse güç kullanılası yeterince dramatik değil yani.”

“Bunun tek suçlusu sensin. Son defa söylüyorum John. Gel ızgeç.”

Redlaw bir süre sessiz kaldı.

“John?”

“Hayır demek zorundayım Efendim,” dedi sonunda. “Eğer dü-indüğüm gibiyse, burada çok büyük bir oyunun ipliğini paza-ı çıkarma peşindeyim. Ne var ki, gerçeğe giden yolu bulmaya lir bir ümit besleyebilmem için özgür olmam gerekir.” “Geleceğini çöpe atma pahasına mı?”

“Benim geleceğime karşılık sayısız insanın ve Güneşsiz’in, tta belki bu ülkenin geleceği.”

“Biraz açar mısın?”

“Eğer yanılıyorsam yanılıyorumdur,” dedi Redlaw. “Ya hak-fsam, o zaman birileri kendi çıkarları için Güneşsizlerle aranu-bozmaya çalışıyor demektir. Bunlar Ateşçiler yahut henüz ını bile duymadığımız bir grup olabilir. Eğer yakın zaman inde bunu ortaya çıkaramazsam, sokağa çıkma yasakları, sıkı-metim, misilleme saldırıları, iç karışıklıklar ve Tanrı bilir da-ı neler gelecek .”

“John?"

“Efendim?”

“Sen bir aptalsın,” dedi Macarthıır ve telefonu kapattı.

Illyria bir dizi küçük kavşaktan dönerek hurdalığın, mabet gi-outlet binalarının ve alışveriş merkezlerinin arasından geçti, ihayet kamyoneti park etmek için bir süpermarketin arkasıyla sn yolu arasında kalan bir otoparka girdi. Kontağı kapatıp edlaw’un yüzüne baktı.

“Görüşmen pek iyi geçmedi galiba.”

“Öyle sayılır.” Gülümsemeye çalışmış ancak daha perişan gömmüştü.

"Kötü tarafı, değer verdiğim hemen her şeyden feragat ederek indimi aranan bir suçlu durumuna düşürdüm. İyi tarafı ise...

: yalan söyleyeyim, iyi bir taraf göremiyorum.”

“En azından işler daha kötüye gidemez.”

“Orası öyle.” Redlaw temiz hava almak için kamyonetten in-. “Ah, bir de omzum hala çok feci ağrıyor. Bunu saymayı autmuşum. Senin sürüş cambazlıkların pek iyi gelmedi.” “Bana bir teşekkür borcun var.” Illyria da çevik bir kedi zara-tiyle sıçrayarak kamyonetten indi. “Hiçbir yaralanma ya da

üme sebebiyet vermeden o Gece Tugaylarından kurtulmamı :eyen şendin, ben de yaptım. Şimdi kalkıp bu yüzden yolculuk raz sert geçti diye sızlanıyor musun? Hep böyle tatminsiz mildir?’’

“Peki sen hep böyle asabi misindir?”

“Asabi mi? *Ben* asabi miyim?”

Yükselen sesleri boş park alanında ve birbirine zincirlenmiş sı-sıra alıveriş arabalarının üzerinde yankılanıyordu.

“Evet, asabisin,” dedi Redlaw. “Eleştirilmeye gelemiyorsun, emen savunmaya geçiyorsun. Dahası kibirlisin. Dönüşümün-n önce bir çeşit Arnavut aristokratı falan miydin? Yoksa sıra-n biriydin de, bıkıp usanmadan söylediğin gibi bir shtriga sı-dan bir vampir değil diye sonradan kendini özel hissetmeye mi şladın? Öyle ya da böyle, küçük dağları sen yaratmış gibisin tyan Strakosha.”

“Ah, peki sen farklı mısın Bay Redlaw?” diye çıkıştı Illyria.) ilk gece, izin bile istemeden Livingstone Heights’a, evime ldır küldür girmen...”

“Güneşsiz İskân Yasası’nda belirtildiği üzere yetkim dâhilin-ydi. Binaya girmek için haklı gerekçelerim vardı, devam eden t soruşturmayla yakından alakalı bir Güneşsiz’i kova...” “Bürokratik zırvalar. Orası benim evim!”

“Teknik açıdan senin değil, şehrin. Senin mülk edinme hak-n yok. Hatta kiracı bile değilsin. Olsan olsan bir işgalcisin, ■na iyisi mi bu küçük ayrıntıyı görmezden gelelim, ne dersin?” “Ben orada yaşıyorum.”

“Yaşamak mı? Yine teknik açıdan...”

Illyria vampir dişlerini çıkararak hiddetle gürledi. “Sana şid-t uygulamam için beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun? İyice di-vurdun da ödlekçe bir intihar girişiminde falan mı bulunursun?”

“Sen beni hayatta alt edemezsin.”

“Beni kışkırtma. Silahın olsun ya da olmasın, seni hala...”

Sözünü yarıda kesip başını kaldırdı ve havayı kokladı.

“Ne?” dedi Redlaw. “Sözünü bitir. Silahım olsun ya da olma-ın, beni hala..?”

“Redlaw,” dedi usulca. “Hani sana işler daha kötüye gidemez İçmiştim ya,”

“Evet.”

“Yanılmış olabilirim, moruk.”

Tren yolunun kenarında iki büklüm birinin, kirli kızıl gökyüzü karşısındaki silüeti belirdi. Ona diğerleri de katılarak başları mkarıda, havayı koklaya koklaya hızla görüş alanına girdiler, llyria kamyonete baktı. Kasanın üzerinde ıslak kan lekeleri varlı. Çok değil, hepi topu yarım litre bile değildi ama algılayabi-ene cezbedici bir koku yaymak için yeterliydi. Yukarıda, de-niryolundaki vampirler haz ve iştahla inliyordu. Çok geçmeden, ıir yaban tavşanının izini süren av köpekleri gibi sık çalılıkların *re* ısırgan otlarının arasından sıçraya sıçraya yamacı inmeye baş-adılar.

Toplam belki yirmi vampir vardı ve BoyPlas kamyonetiyle ıralarında duran hiçbir şey yoktu.

Illyria ile Redlaw dışında.

On Üçüncü Bölüm

REDLAW'UN ELİ HEMEN içgüdüsel olarak silahına gitti, irden vuran sancı dalgasıyla iki büklüm oluverdi, neredeyse ;layacaktı. Omzu kopacak gibiydi.

Acıdan zangır zangır titreyerek sol eliyle silahına uzanarak be-•riksizce çekti. Şimdiye dek ona sadık bir hizmetkâr olagelmiş ğ yanı artık zapt edilemez bir asiye dönüşmüştü. Bir de sürgü-i çekme derdi vardı ki sağ eli ona yardımcı olmayı reddediyor-u. Nişan almak bile dertti. Sol gözüyle namluyu hizalamak ga-p geliyordu.

Boşver Redlaıv. Elinden gelenin en iyisini yap yeter.

Yamuk yumuk bir yelpaze şeklinde yayılan vampirler oto-ırkta ilerliyordu. Gözleri kamyonette, yani ödüllerindeydi anık Redlaw ile IUyria'nın varlığından da haberdarlardı. "Neasden," diye mırıldandı Redlaw. "Bahse girerim bu grup adan. Neasden GYB buradan uzakta değil. Kaçmış olmalılar." "Ya da insanlar tarafından kuşatılarak koyulmuşlardır." "Sonuçta, olmaları gereken yerde değiller."

"Güvende olmadığın bir yerden kaçmak suç değildir."

"Yine de tek çare onları temizlemek."

"Hayır!" dedi Illyria, sert bir şekilde. "Buna gerek yok. Her ne adar kendine zor hâkim olacakmış gibi gözüksen de, belki se-in silahınla ortalığı kasıp kavurmana gerek kalmadan bu soru-u çözebilirim. Ben de bir vampirim. Onlarla konuşabilirim." Redlaw bir düşündü. Kabul etmeliydi ki, dövüşmek için'for-lunun zirvesinde değildi. Yeri gelmişken, artık bir GÖLGE şuayı değildi, dolayısıyla bunları veya başka herhangi bir vampi-i temizleme yetkisi yoktu. Üstlerine ateş etmeye başlaması için ek geçerli sebep meşru müdafaydı ama Illyria bu ihtimali elin-len almıştı.

"Pekâlâ," dedi. "Dene bakalım. Önce senin yöntemin, şayet işe aramazsa da benimki."

Illyria kabul anlamında, bariz biçimde küçümser bir bakış at-ı. Sonra yaklaşmakta olan vampirlere döndü; artık yalnız birkaç netre ötedeydiler.

“Beni dinleyin dostlarım. Öyle görünmeyebilir ama size zarar ʳerme niyetinde değiliz. Bu kamyonetin içindekileri mi istiyor-unuz? Öyleyse buyurun alın. Karşılığında, tek istediğimiz ra-ıat rahat yolumuza gitmemize izin vermeniz. Anlaştık mı?” Vampirler durdu, bakışları değişmişti. Hem şaşkınlardı hem le ikna olmamışlardı. Redlaw şahsen, Illyria’nın sunduğu kadar :ömert bir teklif sunmazdı; hele hele bu kanın pekâlâ tehlikeli ılabileceğini düşününce. Öte yandan, bu Illyria’nın gösterisiydi. Şimdilik.

“Sen kimsin?” diye sordu vampirlerden biri; dönüştürüldüğünde taş çatlasa yirmilerinde olacak bir kız. Rastalıydı, burnunda da piercing vardı ve Londra ağzıyla konuşmuştu; büyük ihtimalle İngiliz hükümetinin İskân Yasası ve GÖLGE gibi ön-tinleri henüz uygulamaya başlamadığı o ilk günlerde verilen erel bir kurbandı.

“Adım Illyria Strakosha ve sizden biriyim.”

“Hayır, değilsin,” diye karşılık verdi kız. “Farklı görünüyor-jn. Farklı kokuyorsun. Sen nesin bilmiyorum ama yüzünü be-enmedim, hele onunla birlikte olman hiç hoşuma gitmedi.” armağıyla Redlavv’dan tarafı gösterdi. Siyah ojeli pençeleri par-yordu. “Şuradaki lanet GÖLGELİ. İkiniz pek sıkı fıkı görünümsünüz ve arkadaşın elindeki o kahrolası koca makineyi bize oğru sallıyor. Madem ‘bizden birisin’ neden bu pisliğin bağır-ıklarını dışarı dökmüyorsun?”

Diğerleri hep bir ağızdan hırlayıp homurdandı.

Illyria onlara sakin ve otoriter bir bakış attı. “Redlaw’la ben rtak bir amaç uğruna farklılıklarımızı bir müddetlığine bir ke-tra koyduk.”

Muhtemelen onlara kim olduğumu da söylemezdim, diye geçirdi inden Redlaw. İsminin telaffuz edilmesiyle vampirlerin çoğu dirginlikle tıslamış, kara gözlerinde kızıl bir habislik belir-lişti.

"Demek Redlaw sensin,” dedi kız, onu tepeden tırnağa süze-•k. "Beklediğimden daha kısaymışsın. Herkesin dilden dile do-ştırdığı gibi, bir dev olduğunu düşünmüştüm hep. Oysa sen ılnızca yaşlı bir adamsın. Görünüşe göre sakatsın da.” Elini ılçasına koydu. “Etkilendiğimi söyleyemem.”

“Senin fikrinin bir önemi yok çocuk,” dedi Illyria. “Bir daha krarlıyorum. Biz bela istemiyoruz. Kamyonet sizindir. İçindelerin büyük kısmı duruyor, yani yirminizin tek seferde içebi-ceğinden fazla sığır kanı var. Kana kana için. Tadını çıkarın, ma bizi rahat bırakın.”

Vampirlerden biri bunun bir tuzak olduğuna dair bir şeyler ımurdandı, diğerleri de katıldı.

“Tabii,” dedi kız. “Gerçek olamayacak kadar güzel konuşuyorum. Yerleşim bölgemizi henüz terk ettik. Sözde orada güvende İmamız gerekiyordu ama gece boyunca GOLGELIler üzerimize ırımsak ve kutsal su sıkarak hepimizin canına okudu, sonra Ateş-iler tel örgünün üzerinden tepemize molotof kokteylleri yağdır-ı. Şimdi de bir başka GÖLGELİ ile kibirli bir tavuk gelmiş, bi-e koşulsuz şartsız bir BoyPlas kamyoneti sunuyor ve istediğinizi apın diyor, bizden de karşılığında Ah, peki, çok hoş, çok teşek-:ür ederiz' dememiz mi bekleniyor? Evet, tabii, biz de yedik.” Illyria soğukkanlılığını korumak için üstün bir çaba sarf edi-or, ne var ki, bu giderek imkânsızlaşıyordu. Bu Güneşsiz kızılın neyle uğraştığına, ne tür bir yaratığın kuyruğunu çekiştir-liğine dair en ufak bir fikri yoktu.

“Neden sizi kandırayım? Neden kendi türüme ihanet edeyim? »ize bedavadan cömert bir hediye sunuyorum. Kabul etme ince-iğini gösterebilirsiniz.”

“Bedava,” dedi kız, “ama seninle GÖLGELÎnin hayatını satın ılıyor.”

"Benim hayatım senin elinde mi ki,” dedi Illyria hiddetle, ‘senden satın alayım, seni küçük cahil sürtük?”

Redlaw o an işin sonunun tatlıya bağlanmayacağını anlamıştı. “Ben miyim sürtük?” diye yanıt verdi kız. “Hiç değilse ben 3ir Numaralı Güneşsiz Düşmanı ile takılan tahta göğüslü, yaş-ı cadalozun teki değilim. Onunla birlikte olmaktan ne çıkarın /ar? Ucuz bir macera mı? Yoksa işimizi nasıl bitireceğine dair ipuçları mı veriyorsun? Zira biz ikinci sınıf varlıklarız, onun gi-oilerin arasına karışacak kadar iyi değiliz...”

Başka bir şey söylemedi, söyleyemedi. Gırtlağında ansızın bir delik açılıvermişti; boynunun ön kısmında çaprazlamasına uzanan, kenarlarından parçalar sarkan, dar fakat derin bir delik. İnsan olsaydı kan fışkırır, yeri göl gibi yapardı. Ancak şu haliyle, aradan sadece vampir bedenini dolduran

yapışkan bir sıvının lamlaları sızıyordu. Kız inanamaz gözlerle elini kaldırdı, oyuğa lokundu, parmaklarının ucuna gelen koyu, yapışkan maddeye :aşlarını çatarak baktı.

Çok geçmeden, Illyria tek bir sert hamleyle kızın kafasını ko-ıararak başladığı işi bitirdi. Kafasız beden küle dönüşe dönüşe sfalta yığıldı.

Bir şok anı yaşanıyor, kimse kıpırdamıyordu. Derken, gümüş içli, uzun sakallı bir başka vampir intikam nidalarıyla Illyri-nın üzerine doğru koşmaya başladı. Hızlıydı ama Illyria ondan at kat daha hızlıydı. Adam hamlesinin savuşturulup göğüs ka-■sine yumrukla belirgin bir çukur açılışını hayretler içinde iz-■mişti. Bedenin en son küle dönüşen kısmı o şaşkın suratıydı. Diğer vampirler saldırıya geçerek Illyria'nın üzerine çullandı-tr, çünkü o düşmandı ve Güneşsizler birbirini kollardı. Savunla pozisyonundayken birdenbire saldırı pozisyonuna geçmişler-i. Doğaları böyleydi.

Gelgeldim, bedelini ağır ödediler. Illyria vampirlerin arasın-a serap gibi bir orada bir burada görünüp kayboluyordu. Red-ıw onun hareketlerini güç bela takip edebiliyordu. Yılan balı-ı gibi kıvrak, olağanüstü çevikti. Sanki bu süpermarket otopar-ı bir olimpik saha, Illyria da gösterisini sergileyen acımasız bir mnastikçiydi; öyle ki diğer vampirler yanında düztaban sirk >ytarıları gibi kalıyordu. Bütün o hamlelerine, pençelerine, us-ıca sıçrayışlarına rağmen Illyria'ya ellerini bile sürememişlerdi. ralarına dalıyor, etraflarında dolanıyor, her saldırıdan kurtulurdu. Elleri ise yırtıyor, yumrukluyor, parçalıyor; her seferinde ümcül darbeler indiriyordu. Bir dakikadan kısa bir süre için-; yirmi vampirden yalnız birkaçı kalmıştı. Diğerleri rüzgârda zla savrulan yayvan ve alçak kül yığınlarına dönüşmüştü. Nihayet akılları başlarına gelen Güneşsizler saldırmayı bırak-

Kalan birkaçı birbirine sokulup, kafalarım saklayarak, sinmiş afallamış bir halde geri çekildi.

Ee," dedi, omuzlarını geriye atarak, "ne yapıyoruz? Başka iti-

ı olan var mı yoksa dersinizi aldınız mı?"

çlerinden biri dizlerinin üzerini çöktü, diğerleri de onu takip

Bu daha iyi," dedi Illyria.

Lütfen,” dedi bir Güneşsiz, yarım yamalak İngilizcesiyle, iz senin. Biz sana ait. Efendi. Efendimiz.”

Teslim oluyor musunuz?”

Hepimiz teslim oluyoruz.”

O halde hayatta kalacaksınız.” Illyria aralarında yürüyerek iritlerini kutsayan bir rahip gibi sırayla her birinin yere eğik ¡ına dokundu. Vampirler yaltaklanmak için sevinçle kıpır-ıdılar. “Sizi alt ettim, yani benimsiniz. Bundan böyle bana :met etmekle yükümlüsünüz. Size ihtiyaç duyduğumda, bir unu bulup sizi çağıracağım. O zamana kadar burayı terk n. Evinize dönün. Derhal!”

/ampirler alelacele ayağa kalkıp hızla tren yoluna tırmanma-başladılar. İçlerinden biri tepeye vardığında, gözden kaybol-ıdan evvel Illyria’ya hayranlık dolu son bir bakış attı. 'Etkileyici,” dedi Redlaw, ciddi görünmemeye çalışarak, limde olsa alkışlardım.”

‘Çoğu yönden bir köpekten farksızlar.” Illyria elindeki ve koldaki külleri çırptı. “Bunlara patronun kim olduğunu açık k göstermek gerekiyor. Bir kere üstünlük kurdun mu sada-tlerini sonsuza dek kazanmış olursun.”

‘Hackney’deki çeteni de böyle mi yönetiyorsun?”

‘Kimi benden korkar, kimi de sever. Hepsi aynı kapıya çıkar.” ‘İstesen bütün GYB’yi yönetebilirdin. Hepsinin kraliçesi ola-lirdin.” “Fazla zahmetli. Elimdeki bana yeter. Şimdi omzunla ilgileneni.”

“Ne olmuş omuzuma?”

“Silahına uzandığında dikişlerinin attığını net bir şekilde jydum,” dedi IUyria. “Bir göz atmamı ister misin?”

“Hayır.”

“Yaraların tedavisi konusunda deneyimliyimdir.”

“Ve de yara açma konusunda.”

“ikinci Dünya Savaşı’nda, Mussolini’nin işgali sırasındaki dinişte hasta bakıcılığı yapmıştım. Sen sormadan söyleyeyim:

n»

nce

“Yine de kalsın.” Redlaw el yordamıyla Cindermaker’ı geri rine soktu. “Aramızda bir anlaşma var, biliyorum ancak bir üneşsiz’in, bir shtriganın, artık her neyse, kolumdaki koca bir ■lige yakından bakmasına izin verecek değilim.”

“Tekrar kanamaya başlamış."

“İşte bir sebep daha.”

“Kan gördüğümde kendimi kontrol edebiliyorum.”

"Öyle diyorsan öyledir ama bunu şu an sınamaya hiç niyetim k.” Saatine baktı. “Saat dörde geliyor. Yaklaşık bir buçuk sa-içinde güneş doğacak. Bence gündüz uyuman için bir yer dünsen iyi edersin, diğer her şey gibi gün ışığına da dayanıklıy-n tabii. Korkarım, öylesin.”

“Korkarım, hakkın var. Değilim,” Başıyla BoyPlas kamyone-li işaret etti. “Bunu burada öylece bırakacak mıyız?”

“Keyifli yolculuğumuza artık onunla devam edebileceğimizi ç sanmıyorum. Hem GÖLGE hem de polis kamyonetin peşi-düşecektir. Süpermarket çalışanları işe geldiklerinde kamyo-ti bulduklarını bildirecek, BoyPlas da gelip götürecektir. Bu ıda kan torbası burada” -pardösüsüne pat pat vurdu- “birkaç ıt kestirdikten sonra ilk işim kana baktırmak olacak.”

“Peki nerede ‘kestirmeyi’ düşünüyorsun?”

“Nerede olacak, evimde.”

“Ama dairen güvenli olur mu?”

“Ne demek güvenli olur mu? Elbette...”

Derken, kafasına dank etti. Daha evvel hiç bu şekilde düşün-ek zorunda kalmamıştı. Hiç öteki, dışlanan ya da kanun kaça-olmamıştı. Her daim düzenin içinde yer almıştı, düzen için-•ki konumundan emin ve memnundu. Şimdi ise bir anda her y değişmişti. Kumsalı ardında bırakmış, bilinmeyen bir okya-ısun soğuk ve bulanık sularına dalmıştı. Üstelik geri kıyıya kma şansını bir daha asla yakalayamayabilirdi.

“GÖLGE evi göz hapsinde tutmayacak mı dersin?” dedi Illyria. iminim, ilk bakmayı düşünecekleri yer orası olacaktır. Oraya inemezsin.”

Redlaw kederle ve çaresizlikle bunu kabul etti. “Evet, epey sa-

.ncalı.”

“Ayrıca telefonundan da kurtulmalısın. Yanılmıyorsam bir PRS modeli. Seni takip etmeye kalkışabilirler.”

Redlaw istemeye istemeye telefonunu çıkarıp yere attı. Illyria in beklemeden telefonu ayağıyla ezerek paramparça etti. “Tamamdır. Artık bana güveniyor musun?”

“Hayır.”

“En azından çaba gösteremez misin?”

“Belki.”

“Zira gizlenme konusunda üzerime yoktur. Tıpkı bir tilki gi-i nasıl yeni inler bulunacağını iyi bilirim. Kâh zaman darlığın-an kâh koşullar yüzünden geri dönmemek üzere defalarca evi-ıi bırakmak zorunda kaldım. Hala karşında duruyorsam, bir iki umara öğrenmem sayesindedir. Müsaade et senin için, bizim ¡in bu işi ben halledeyim.”

Redlaw daha iyi bir öneri sunmak için fazlasıyla bitkindi ve bir

kadar da acı içindeydi. “Yalnız fazla pis bir yer olmasın, anlaş-k mı? Siz Güneşsizleri ve konfor standartlarınızı iyi bilirim. “Azıcık inancın olsun, moruk.”

Şu an, diye düşündü Redlaw, Illyria’nın peşi sıra otoparktan karken, *tek sahip olduğum ¡ey hu. Azıcık inanç.*

Neredeyse yok denecek kadar az.

On Dördüncü Bölüm

“GILES?”

Telefondaki Lambourne’du.

“Nathaniel saatin kaç olduğundan haberin var mı?” dedi, uy-culu uykulu ahizeye konuşarak.

“Bugün büyük bir gün. Yayılıp yatmana izin veremem. Sabah ıaberleri iyi, ki bu kötü anlamına geliyor. Gece boyunca yayılan ;iddet olayları. Çileden çıkan Güneşsizler. Keza insanlar. Wax le Başbakan’ın basın toplantısı için gerekli her şey hazır. Böyle 3İr geceden sonra kimse bu duyuru karşısında kılını bile kıpırdatmayacaktır. Denize düşene can simidi atanlar gibi, kabul gömeceklerdir.”

Slocock çenesi yerinden çıkacakmış gibi esnedi. “Çok hoş Nathaniel ama bu bilgiyi paylaşmak için makul bir saate kadar bek-.eyemez miydin? Saat beşten sonrasını mesela.”

“Uykuya gereğinden fazla önem atfediliyor, Giles. Geceleri İç, en fazla dört saat uyku bana yetiyor. Uyku başarının düşma-ıdır.”

“Ama gecenin geç saatlerine dek Parlamento’nun acil durum turumunda Güneşsiz krizini tartışan bu çalışkan parlamenterin ostudur.”

“Resmi olarak böyle mi adlandırdılar? Bir kriz.”

“Muhalefet lideri kriz diyor. Wax ise kelimeyi telaffuz etme-ıek için diline zor hâkim olsa da, buna tam olarak böyle dene-ıeyeceğini söylüyor.”

“Herkesin dirayeti kırılıyor,” dedi Lambourne. “Güzel, güzel. 7ax’in bugün Başbakan ile o yağmacı basın ordusunun karşısı-a çıkışını dört gözle bekliyorum. Dün öğlen kendisiyle enfes ir telefon konuşması yaptık, bir kıçımı yalamadığı kaldı. Vay e, görüşleri nasıl da değişivermiş. Sanırım beni, zifiri karanlık ir tünelin sonundaki ışık olarak görüyor."

“Karşıdan gelen treni görmüyor yani?” diye mırıldandı Slo-ıck.

“Ha? Duyamadım.”

“Hattandır. Dedim ki Wax fena bozguna uğradı, değil mi?” “Ah, hem de çok fena.” Tırnakları ezen çekiç misali gaddar bir s çıkararak kahkaha attı. “Sence de biraz ezik biri değil mi? ğer üzülmek nasıl bir his bilseydim üzülürdüm adamcağızın iline.”

Lambourne telefonu kapattıktan sonra, Slocock geri uyumaya dıştı ancak başaramadı. Sonunda alt kana inerek bir kahve yap-, yarım saat kadar kum torbasında çalıştı. Torbanın üzerinde ımbourne’un suratını gözünün önüne getirmesi ve her diz, dir-k, yumruk ve tekme darbesiyle gelen feryatlarını işitmesi zor ‘ğildi. Slocock bu heriften nefret ediyordu, gelgeldim, kaderle-ni birbirine öyle sıkı bağlanmıştı ki Dependable Chemicals’ın EO’su önüne ne koyarsa onu yemekten başka çaresi yoktu.

Bu ilişki Slocock’a okul günleri hatırlatıyordu. Vasat bir avu-.t olan babasının gücü onu ancak küçük devlet okullarından rine, Starkely College’e göndermeye yetmişti. Kendine üst sı-f kurumlan örnek almış ama iş eğitim kadrosu ve olanaklara dince bütçe yetersizliği yüzünden onlarla aşık atamayacak ;üncü sınıf bir okul, kötü bir kopyaydı. O zamanlar, alt sınıf frencilerini özel uşak gibi kullanma geleneği bu okulda hala ırdürülüyordu, yani Slocock ilk iki yılı boyunca üst sınıflardan r çocuğa bilfiil bedava hizmetçilik etmişti.

Okulu bitirmesine son iki yılı kalan bu çocuğun adı Harry Par-:r-Hollingbury’di, en hafif tabiriyle su katılmamış pisliğin te-ydi. Parker-Hollingbury’nin odası hele bir tertemiz edilip top-nmasın, ragbi ayakkabılarının çivilerine yapışmış bir çamur ırçası kalsın yahut her sabah altı buçuk dedin mi kahvesi başu-ında hazır edilmesin, o zaman gününü görürdü Slocock. Bu barn bir yumruk olurdu. Ama genellikle cezası ışıklar söndükten ınra infaz edilirdi. Slocock çömez erkek yurdundan gizlice kaça-ık Parker-Hollingbury’nin odasına gider, yatağına girip onun Dşalmasını sağlardı. Slocock’u bir iki kez de dilini kullanmaya ırlamıştı ama çoğu zaman elle mastürbasyon yetiyordu.

“Slow cock[1],” derdi Parker-Hollingbury. “Acele etme, lowww cock. İşte böyle. Yavaşşş.”

Elbette Slocock bunun her saniyesinden tiksinti duyardı lâkin ünden bir şey gelmezdi. Öğrenciler arasındaki sessizlik yemini özünden yurt

müdürüne şikayet edemiyordu. Kendini savunup arşı da koyamıyordu, zira ilk on beşte forvet oynayan Parker-lollingbury kale gibiydi, Slocock ise ilk gençliğinde ufak tefek e sıskaydı.

Okulunu değiştirmesi için babasını bile ikna edememişti çün-ü büyük Slocock bu bağımsız düzenin ürünüydü, üstelik belli i tamamı erkeklerden oluşan bir okula bir çeşit eğitimsel nir-ma gözüyle bakıyordu: Ne Starkely College aleyhinde söylemlere kulak asar ne de kendi oğlunun öğrenciler arasındaki sa-ızm ve cinsel istismar hikâyelerine itibar ederdi.

Slocock'un deyim yerindeyse hepsini yalayıp yutmaktan başka iresi yoktu. İki uzun yıl boyunca böyle yaptı, bir yandan da sü-kli Parker-Hollingbury'ye karşı incelikle hazırlanmış ancak çbir zaman gerçekleştirmenin kıyısından dahi geçilmemiş in-kam hayalleri kuruyordu.

O gün bugündür, bir daha asla kimsenin orospusu olmamaya ıminliydi. Her ne kadar teftişe sarhoş ve uygunsuz çıkmasının itkisi yok değilse de, Sandhurst'ta uzun süre kalmamasının se-:bı buydu: Emir alma konusunda pek iyi sayılmazdı, bilhassa «yal konutlarda doğmuş, devlet tarafından okutulmuş talim vuşlarından. Bankacılıktaki kariyerinin iyi gitmeme sebebi de lydu. Patronları patronluk taslamaya meyilliydi; ona sürekli r şeyler yapmasını söylüyor, derhal yerine getirmediğinde ise atlıyorlardı.

Politikacılık, başkasının altında çalışıp emir almayı değil zir-:de olmayı ve emir vermeyi arzulayan genç bir adam için ideal eslekti. Şüphesiz, Slocock'un nüfuzlu arkadaşlara sahip özenti-kten gerçek bir parlamenterliğe uzanan Muhafazakâr Parti erdiveninin basamaklarını süratle tırmanışı, yol boyunca yu-ırıdakilerin üzerine sıçmasına katlanmasını gerektirmişti. Mu-ıfazakâr partinin en örümcek kafalı parlamenterlerinden biri-n araştırma asistanı olarak geçirdiği iki yıl hiç kolay sayılmaz-zira dik kafalı, huysuz herifin tekiydi ve kendi hataları için ışkalarını suçlamaya meyilliydi.

Her şeye rağmen Slocock, gücün dehlizlerindeyken kendini inde gibi hissediyordu ve içindeki zorbayı ne denli serbest bı-kırsa basamakları o denli hızlı çıkacağını idrak etmişti. West-minster'da işleyen tuhaf bir ikilik vardı: Yönetmeyi isteyenler lynı zamanda yönetilmekten de hoşlanıyordu. Onlar için statü iyle önemliydi ki, her biri tam olarak nerede durduğunu

bildiği sürece sahip oldukları statünün büyüklüğü ya da küçüklüğüyle neredeyse ilgilenmiyorlardı. Tek yapman gereken, senden ızıcık daha büyük bir pisliğin yanında yer edinmekti. Slocock 3U konuda hiç sıkıntı çekmemişti.

Lambourne'la tanışana dek yetişkinlik hayatı boyunca kiriıse-ıin karşısında el pençe divan durmamıştı, Khun Sarawong hariç. Kendisini azarlamasına, eleştirmesine, açıkça hor görmesine nüsaade edip yanına kar bıraktığı tek kişi, boyu Slocock'un »öğsüne gelen ve taş çatlasa elli kilodan ağır çekmeyecek bu ıfak tefek Thai'ydi. Bir *muay thai* öğrencisi asla hocasına karşı-ık vermezdi: Slocock'un saygı duyabileceği bir gelenekti, ayrı-:a hakkını teslim etmek gerekir ki Khun Sarawong değerli bir lilgi birikimine sahipti. Onun katı ve sert antrenörlüğü sayesinle fiziksel açıdan korkusuz hale gelmişti. Bu dünyanın Harry ->arker-Hollingburylar'ı onu bir daha asla sindiremezdi. İstedik-eri kadar iri yarı yahut güçlü olsunlar, kıçlarına tekmeyi bas-nak için her türlü yönteme haizdi.

Nathaniel Lambourne bir çeşit Parker-Hollingbury idi, gelge-elim, Slocock üzerindeki baskısı daha üstü kapalı, daha sinsi-:eydi.

Slocock'un organizasyonuna yardım ettiği bağış toplama ama-:ıyla düzenlenen bir partide tanışmışlardı. Sağın ileri gelen zenginleri Thames Nehri üzerindeki bir eğlence teknesinde verilen lirinci sınıf bir akşam yemeğine davet edilmiş, kahve ve petifur aslının ardından hala limanda yol alırlarken Muhafazakârların jeleceği üzerine bir powerpoint sunumu yapılmıştı. Parti'nin >üyük yatırımlardan yana olduğuna, yabancı uyruklu vatandaş-ardan alınan gelir vergileri konusunda esnek davranılmasına, ılışma saatlerinin ve işçi maaş programının yeniden düzenlenişine ilişkin vaatler bilhassa vurgulanmıştı. Sonrasında ise ko-ıklardan destekledikleri adama ya da kadına kabarık çekler ızmaları beklenmişti. Daha doğru tabiriyle bu, İşçi Partisi dev-lip Muhafazakârlar milletin dizginlerini yeniden eline alır alaz gelecek yıllarda büyük oranda artacak kar marj inlerine karlık bir ön ödeme olarak kabul edilebilirdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Lamboume teknenin kıç tara-ıda küpeşteye dayanmış, purosunu tüttürüyor, meltemin ve lnızlığın tadını çıkarıyordu. İşte Slocock burada pat diye karsına çıkmıştı, altın enfiye kutusundan küçük bir fırtla kendi-■ kıyak çektiği kuytudan firlayıvermişti.

Gerçek anlamda *pat* ye çıkmıştı zira o gece nehir kabarık ve çalkantılıydı, tekne de nana giren bir yük gemisinin dümen suyundan geçtiği için bi-z sallanıyordu. Thames Bariyerleri'nin epey aşağısında, haliçe :anan kısmına doğru genişleyen su yüzeyinde ay ışığı parıl pa-parıldıyordu.

"Upps," dedi Slocock. "Tekne biraz sallanıyor. Denize alışık ğilim, dengede duramıyorum."

Lamboume sigarasını havada savurarak onu mazur gördü.)lur böyle kazalar. Şu an keyfimi kaçırmaya yetmez bu." "Güzel bir akşam, değil mi? Yapmış olduğunuz bağış için, he-hele böylesine içtenlikle verdiğiniz için size gerçekten min-ttarız Bay Lamboume."

"Ah, gülümsememin nedeni bu değil," dedi Lamboume. "Birkaç yüz bincik: Böyle bir meblağ benim elimin kiridir, ayır, gülümsüyorum çünkü ülkedeki hemen her GYB'ye sığır nı tedarik etmek üzere daha yeni bir anlaşma imzaladım. Başkan bu sabah onay verdi. Esasında sığır kesim işlemindeki bir ık ürününü alıp pazarlanabilir bir ürüne dönüştürdüm. Bu samı altına dönüştürmek değilse nedir bilmiyorum." "Tebrikler Rumplestiltskin." Slocock kelimelerin ağzından bu enli iğneleyici çıkacağını tahmin etmemişti ama maalesef çık-ıştı. Kokain genelde tonlama yetisini olumsuz etkiliyordu. Az nce oldukça cömert bir bağışçıyı sinirlendirmiş olabileceğinin rkındaydı. Çekler nakit paraya çevrilmediği sürece her daim eri alınıp yırtılabilirdi sonuçta, değil mi? *Kahretsin.*

Lambourne ise kızmaktan ziyade bunu komik bulmuş gibi gömüyordu.

"Eh, ne diyeyim tam bana layık bir masal ismi buldun, ilk ço-ığunu bana vereceğine dair senden söz alabilirim sanırım?" Slocock kahkaha attı, rahatlamanın etkisiyle belki fâzla yük-:k sesli ve gevrekti. "Çocuk yapmaya niyetim yok, olmayacak a. Çocuklar sana ayak bağı olmaktan başka işe yaramazlar, yak bileklerine yapışmış küçük sıçanlarla herhangi bir işi ba-ırmayı nasıl umabilirsin ki? Ayaklarına vurulmuş prangalarla iriş koşmaya çalışmaktan farksız."

"İşte tam kafama göre bir adam. Slocock'tu, değil mi?" "Giles." Soyadından pek haz etmiyordu. O da bir nevi pranga ibiydi.

"Senin hakkında iyi şeyler duydum Giles. Yıldızın parlıyor, imdilik bir araştırma asistanısın ancak yakındaki seçimler için ıuhtemel bir adaysın.

Başarılı bir gençsin. Bana gençliğimi harlatıyorsun. Elbette, senin yaşındayken ben on kat daha zen-indim. Komisyon karşılığı insanların arabalarını satma işine ;ni girmiştim. Ama onun haricinde çok benziyoruz. Daima ¡leyi hedefleyen, azimli, dur durak bilmeyen; güce, nüfuza ve *da-z fazlasına* düşkün bir genç."

"Bana sorarsan, sen hala o eski adamsın," dedi Slocock. "Sade-;, bilirsin işte, daha yaşlısı."

Bunlar bir iltifat için incelikle seçilmiş kelimeler sayılmazdı ua Lambourne yine umursamamış gibi görünüyordu.

"Yaşlılık hiç birimizin yenmeyi başaramayacağı bir düşman."
"Vampirler başarıyor."

"Doğru onlar var, onlar istisna. Ancak söylesene, iğrenç, eciş icüş, fare gibi bir yaratık olmak, kan içerek yaşamını sürdür-ek ve herkesçe hor görülmek pahasına ölümsüzlüğü mü tercih erdin gerçekten? Bu makul bir takas mı? örneğin bu puronun, la sağ burun deliğinde yapışık duran o şeyin, dünyadaki güzel-derin tadına varamayacaksan ölümsüzlük ne işe yarar ki?" Slocock hemencecik eliyle burnunu sildi.

"Yeryüzündeki hiçbir şey vampir olmam için aklımı çelemez," yerek devam etti Lambourne. "Bile isteye ısırılanlar var, bilimim. Sonsuza dek yaşamak istiyorlar. Ancak bu sahiden yaşa-ak mı? Yarı ölü gibi yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim. Ay-:a ben güneşi de severim. Onsuz yapamam. Güneşin altında :anamayacaksam bir Karay ip Adası'na sahip olmam neye ya-r? Göz önünde bulundurman gereken bir ton şey var." Gözüyle sancak tarafından geçen küçük bir hız motorunu işa-t etti. Projektörlerden ve işaretlerden bunun bir GÖLGE dev-?e aracı olduğu anlaşılıyordu. Hiçbir kaptanın, dümencinin ya ı tekne sahibinin yasal olarak karşı gelemeyeceği gemi zapt nirleri doğrultusunda şüpheli tekneler için Thames Nehri'nin ağılarını tarıyordu.

"Bu çocuklar her şeyi bir anda sona erdirebilir," dedi Lambo-'ne, "bu da asıl amacı suya düşürür, öyle değil mi?" "Doğrusunu söylemek gerekirse tüylerimi ürpertiyorlar," dedi ocock.

"GÖLGELİler mi?"

“Güneşsizler.”

“Biliyorum, anlamazlıktan geldim. Bir zamanlar vampirizmin ianılmaz çekici gelmesi çok komik. Kitaplar, filmler falan.” “Cazip bir hayat tarzı seçeneği.”

“Derken gerçeği, paytak paytak yürüyerek hayatlarımıza girdi s artık o kadar da cazip gelmiyor.”

“Üstlerinden para kazanacaksanız bu dert değil.”

“Büyük paralar kazanmayı umuyorum. PFI sağolsun. Ancak ¡il hedefim, vampirlerin kontrolden çıkan hoşnutsuzluğu, 'ampirler söz konusu olduğunda, bu her şeyi mümkün kılabi-r. Örneğin, GÖLGELİlerin sahip olduğu güç. Zamanında asa-işi koruyan kişilere her türden aşırı güç verildi. Kadınların ve rkeklerin sokaklarımızda açık açık silah taşımasına izin verildi ; bunların kullanımı kendi takdirlerine bırakıldı: Vampirleri öylesi insanlık dışı, tiksinti verici sayan gaddar bir yasayı hiç-ir hükümet geçiremezdi. Yasa koyucularımız daha başka neler ıpmaya hazır, ne kadar ileri gitmeye razı, merak ediyorum. “Daha doğrusu, Büyük Britinya halkı ne kadar ileri gitmele-ne razı.”

“Kesinlikle. Kesinlikle. Korku, gerilim ve umutsuzluk için-ski halk geceleri yataklarında birazcık daha rahat hissedecekse e kadar aşırı olursa olsun, her şeyin yoluna gireceğine dair bir ir teminat karşılığında herhangi bir yeni tedbiri sineye çekemetir."

“Daily Mail okuru mantığı.”

“O paçavranın bu denli popüler olmasının bir nedeni var,” de-i Lamboume. “Orta sınıf paranoyasını, hali vakti yerinde insan-rın refah içindeki yaşamlarının her an sona erebileceği ne, bü-in ayrıcalıklarının ve maddi üstünlüklerinin ellerinden alına-ileceğine ilişkin endişelerini kaşıyor. Toplumun belli bir kesifinin zihnindeki rahatsızlıktan büyük kar elde edecek şekilde tifade ediyor. Olur da bir gün bu korkuyla ateşlenen bu paza-. girersem, ben de çıkar sağlayabilirim.”

“Böyle bir işe girersen beni de kat,” dedi Slocock.

Ciddiye alınsın diye değil dalgasına, düşünmeden yapılmış bir rumdu. Bu yorumun hayatının gidişatını değiştireceğini ön-rmesine imkân yoktu.

‘Olabilir,” dedi Lambourne. Sanki üzerine bahis oynayacağı • at yahut satın almak üzere olduğu bir hisse senediymiş gibi nç adamı sorgular gözlerle süzdü. “Kartlarını doğru oynar-ı... olabilir.”

Sonraki birkaç ay içinde yarım düzine telefon geldi. Lambour-“yalnızca muhabbet etmek” için arıyor, Slocock’un kariyerin-nasıl ilerlediğini yakından takip etmek istiyordu. Çok geç-îden, büyük adamın Surrey Malikanesinde sanayicilerin, şo-yelik nişanına sahip finansörlerin, multimilyoner girişimcile-ı ve bunların bir deri bir kemik, soğuk ve fazlaca genç eşleri-ı katıldığı bir akşam yemeğine davet edilmişti. Sonra ikisi kaç tur golf oynamışlardı, Slocock iki türlü de kaybetmeye ıhkûmdu; kötü bir golfçü olmasaydı bile, kazanmak hiç akıl-ı olmayabilirdi. Derken Goodtvood ve Henley’deki en iyi koma sahip özel mülkte Lambourne’un misafiri olarak günler ip geçmişti. Slocock yavaş yavaş, kademeli olarak bu plütok-ın yörüngesine girdiğini fark etmişti. Süreç her ne kadar rıza-dayalı olsa da -kim önüne serilen bu olağanüstü lükse karşı yabilirdi ki?- zengin talip tarafından tecavüz edilen bir baki-gibi hissettiği zamanlar yok değildi ve bu onu sinirden ku-rtuyordu.

Teknedeki akşam yemeğinden bir yıl sonra Slocock, Chesham Amersham koltuğu için adaylık seçimini kazanmış, bir öğle-ı sonra çimleri biçerken ölümcül bir kalp krizi geçirip yere iliveren ilgili parlamenterin yerine geçmişti. (Ancak bu resmi tâyeydi. Aslında adam çimleri biçerken değil Gerrards ıss’daki bir spa hotelinde on dokuz yaşındaki metresiyle çok ıa yorucu bir aktivite yaparken ölmüştü.) Yeni bir başlangıç ı Slocock önerilmişti: genç Muhafazakarlığın fotojenik yüzü, erleyen yolun kösemeni. Gelenekçiler bu işe uygun göründü-ünü ve partinin amaçlarına gayet iyi hizmet edeceğini isteme-*s* istemeye itiraf ederken, gerek *yeni zenginler* gerekse eskiler na bayılmıştı. Slocock’un bu iş için doğru kişi olduğu fikrini izzat Lambourne ortaya atmış, onu himayesine aldığını ilan et-ıişti. Geriye rüzgara sırtını vermek kalmıştı.

Sonradan ortaya çıkan skandallar tekneyi biraz sallamamış de-ildi: Slocock’un birinci sınıf maddelere ve birinci sınıf fahişele-: olan düşkünlüğüne ilişkin ifşalar. Ancak Slocock bu fırtınayı tlatmıştı, basın da bariz biçimde normalden kat kat hafif taşla-ıalarda bulunmuştu. Lambourne bu durumun kendisiyle alaka-ı olmadığına yemin etmiş, gelgeldim Slocock

pek inanmamış-ı. Zira bir gazete patronunun kulağına fısıldaması yeterliydi. ,ynı şekilde, kendi kir tutmaz karizması bu sansasyonel öfkeyi ıvuşturmasına yetmiş olamaz mıydı? Böyle düşünmek hoşuna itmişti. Güneşsiz İşleri'ne Muhalefet Sözcüsü seçilene dek gizden gizliye yönlendirildiğinin farkına varmamıştı. Lambourne aşından beri onu bu pozisyona doğru yönlendirmişti. Slocock oktan sınırın öte tarafına geçmişti. Tıpkı bir zamanlar Parker-iollingbury'ye yaptığı gibi artık Lambourne a fahişelik yapı-ordu. Ancak bu kez erk aracı cezalandırma değildi.

Bir keresinde Pall Mail kulübündeki gergin bir öğle yemeği ırasında, Dependable Chemicals CEO'suna ona yalnız parla-tıentodaki vekili gözüyle bakmasına içerlediğini ihtiyatla ifâde ttiğinde, "Standartlarının üzerinde bir yaşam sürüyorsun, Gi-2S," diye karşılık vermişti Lambourne. "Muhtelif tercihlerin yü-ünden boğazına kadar borca batmış durumdasın. Belki farkınla değilsin ama alacaklılarının senden uzak durmasına ben yar-lımcı oluyorum."

"Sen mi?"

"Bankan içeriden para çekme limitini tekrar ve tekrar neden ar-rıyor sanıyorsun? İyi yürekliliklerinden mi? Peki ya kredi kartı demelerinin faiz oranı cömertlik derecesinde düşük değil mi?" Slocock bu bilgiyi sindirene dek söyleyecek söz bulamamıştı. "Şimdilik, mali destek vererek paçanı kurtarmaya devam et-lekten şikayetçi değilim," diyerek konuşmasını sürdürdü Lam->urne, "ne var ki, bunun artık arzu edilmeyeceği ve mümkün mayacağı günler gelecektir. Dep Chem bünyesinde yer almak ni kurtaracaktır. Sonrasında mali anlamda kendi ayakların 'erinde durabileceksin."

"Bir yanda hala senin avucunun içindeyken."

"İster kabul et, ister git. Her iki türlü de, henüz o mevkide delsin ve ulaşana dek benim istediklerimi yapacak, itirazlarını :ndine saklayarak kuralına göre davranacaksın. Buna bir itira-n var mı?"

Sürüsüyle, diye geçirdi içinden Slocock ama ağzından çıkan kene, "Yok" idi.

SABAH. SAAT ON. Slocock'un torbacısının haftalık ziyaret ati. Ronaldo Peake evlere sipariş götürüyor, kişiye özel, zama-dar nakiti bol müşteriyi esas alan kullanıcı dostu bir hizmet nuyordu. “Uyuşturucu aleminin Yemek Sepetiyim ben,” di-ırdu gururla.

Paranın el değiştirmesinden sonra adet olduğu üzere alışveri-ı tamamlanışını kutlamak için ikisi oturma odasında bir iki t çekmişti. Torbacısıyla takılmak Slocock’un sinirini bozuyor-ı ancak Peake böyle çalışıyordu. Onun şartları. Ayrıcalıksız, sk öyle bedava.

“Tanrı aşkına, dün gece neydi öyle?” dedi Peake. “Londra bu bah kıyamet yeri gibiydi. Sanırsın Rwanda’da falanız. Bu kolda ne yapacaksınız, ha? Böyle devam etmesine izin veremez-ıiz.” “Bekle ve gör,” dedi Slocock, sehpanın üzerinde kalan azıcık >zu ıslak parmağıyla toplayıp diş etine sürerken. “Her şey kon-ol altında.”

“Elinizi çabuk tutmalısınız. Tedarikçilerim iyiden iyiye sabır-zlanmaya başlıyor. Başlarda şahaneydi. Vampirler çıkıp gelin-î, bu ülkeye mal sokmak birdenbire işkence oluverdi. Gümrük e sahil güvenlik fonu GÖLGE’ye kaydı.”

“Öncelikler.”

“Kesinlikle. Gelgeldim bu kan emiciler artık bela oldular, urtdışındaki herifler endişeli. İngiltere’nin başının fena halde erde girdiğini, bunun yok yere ithalatın ve mal satışının içine deceğini düşünüyorlar.”

“Bu yüzden fiyatları yükselttin demek.”

“Evet, kusura bakma dostum ama bilirsin piyasa işte. Şu lanet iyasa. Yine de bir düşün. Hepimiz birbirimize muhtaç değil niyiz? Sen bana. Ben onlara. Hepimiz bir şekilde birbirimizi lesliyoruz. Asalak, vampirimsi ilişkilere sahibiz, yanlış mıyım?" “Ne demeye çalıştığını anlıyorum,” dedi Slocock.

“Hepimiz birer sülüğüz. Belki de bu yüzden herkes vampir-srden bu kadar çok nefret ediyor. Vampir biziz. Bütün o kibar-ığı, kırıtık konuşmaları ve zırvalan attığımızda biz insanlar ampirin ta kendisiyiz. Düşündüğümüz veya olmak istediğimiz ;ibi değil, olduğumuz gibi öyleyiz. Onlar kahrolası gerçekten, »akmak istemediğimiz aynadan başka bir şey değil.”

Peake Slocock’un az önce verdiği bir tomar paranın arasından ektiği bir yirmiliği rulo yaparak yine az önce sattığı kokainden »ir fırt daha çekmişti.

“Oh,” dedi derin bir nefes alarak. “Vampirler yeryüzünden si-inse, şüphesiz birçok insan kıçına kına yakardı. Kendini insan ¡annederken bir sabah uyanıp aslında bir hamam böceği olduğu-ıu fark etmek gibi bir şey bu. Hadi bize kim olduğumuzu ha-ırlatan şeyi ezelim gitsin. Kıralım şu lanet olası aynayı. Molo-of kokteyllerinin, Ateşçilerin, her şeyin altında yatan asıl mese-: bu. Hamam böceklerinin kökünü kazımak.”

SLOCOCK BİR MAKAM limuziniyle M4 otoyolunda ilerler-en Peake’in kokain kafasıyla yaptığı felsefe, fısıltılar halinde si-kleşmeye başlamıştı.

Trafik felaketti. Lexus marka araç Heston Services’ın az ilerimde, ağır ağır ilerleyen bir otomobil geçidinin içinde çakılı almış, toplu taşıma araçlarındaki ayaktakımıyla dip dibe yol lıyorlardı. Slocock’un şoförü oflayıp pufluyor, söyleniyor, öfkeni dışa vurmak için ara sıra korna cümbüşüne katılıyordu. Os-rley’den geçen köprüye vardıklarında hiç olmazsa gıdım gı-ım ilerlerken oyalanmak için bakacakları olağan dışı, ürkütücü ir manzara çıkmıştı: orada burada ateşlerin hala için için yanığı, yarı şeffaf, büklüm büklüm dumanların dönerek yükseldi-i şehir.

Peake halıydı. *Sanırsın Rwanda’da falanız.*

Hammersmith ile Westminster arasındaki kuç uçuşu sekiz ki-•metrelik yol bir buçuk saat süren ayrı bir işkenceydi, peş peşe elen virajlar aracı Fulham’ın kasvetli Sloane konutlarından son-l nehrin öte yanına geçirmiş ve geriye döndürmüştü. Slocock ın derece mühim olan basın toplantısının başlamasına yirmi ıkika kala zar zor Parlamento’ya varmıştı. Avam Kamarası ile ırcllar Kamarası’nın kesiştiği Merkez Lobisi, kameradan canlı iyin yapan ve esas olay için giriş yapan TV muhabirleriyle do-ıp taşıyordu. Sky News’den bir piliç Slocock’un yolunu keserek aşbakan’ın az sonra yapacağı açıklamanın içeriğine ilişkin izle-cilere söyleyebileceği bir şey olup olmadığını sormuştu. Slocock bilmezlikten gelmişti. “Hiçbir fikrim yok. Biz Muha-fet olarak genelde bilgiden mahrum bırakılırız. Ben de en faz-sizin kadar tahminde bulunabiliyorum.”

Ancak Başbakan ın söyleyeceklerine dair elinizde bazı ipuçla-Jİmalı, Bay Slocock,” diye üsteledi muhabir. “Bizimle paylaş-ık istediğiniz hiçbir şey yok mu?”

'Sertinle paylaşmak istediğim çok şey var, tatlım," dedi Slo-:k, şehvetli bir bakış atarak. “Ne var ki, hiçbiri yayında uygun çmaz.”

Muhabirin dudakları zoraki tebessüm ediyor, gözleri ise *işime d olmayacağım bilsem tokadı yemiştin,* diyordu.

Vakit neredeyse gelmişti. Slocock Pugin Room da kahvesini p bir masaya oturdu. Burada bir televizyon kurulmuş, BBC ;ws 24 açılmıştı. Başbakan flaş lambalarından çıkan ışık seli liğinde Büyük Meclis Salonuna girerken Slocock çeşitli banlar, özel kalem sekreterleri, özel asistanlar, yardımcılar ve ka-nşorlar ile ekrandan onu izliyordu. Peşinden Maurice Wax, un arkasından da kendinden emin, mağrur bir şekilde Natha-el Lambourne salona girdi.

“Senin yaşlı dostun değil mi bu Giles?” diyerek birkaç İşçi Lrtili dalga geçti.

Slocock parmağıyla V işareti yaptı.

“Sevgilisi diye duydum,” dedi başka biri, Midlands’den koca dili bir Liberal Demokrat. “Soho’da baş başa, mum ışığında ’.un akşam yemekleri yiyorlar."

Dört bir yandan gelen gülüşmeler Slocock şu sözleriyle kesilirdi: “Aranızdan bir ukala daha tek kelime ederse ağzını yüzü-i dağıtırım, ciddiyim. Önümüzdeki altı hafta boyunca pipetle i yemek yemek istersiniz? O halde ne duruyorsunuz? Bir şaka ipin. Hodri meydan.”

Kimse bu tehdidini sahiden gerçekleştireceğine inanmamıştı, te yandan, o kadar gel git akıllıydı ki kimsenin bu riski göze acağı yoktu.

“Şimdi herkes çenesini kapasın da şunu izleyelim.”

“BAYLAR, BAYANLAR,” dedi Başbakan. Meşe ağacından zun bir masada, Wax ile Lambourne’nun arasında oturuyordu. Jlusumuz vahim bir açmazla karşı karşıyayken bugün huzur-rınızda, İngiliz tarihi içerisindeki kritik bir yol ayrımına gel-liş bulunuyorum. Yaklaşık son kırk sekiz saat

içinde yaşanan zücü olayların hepimiz ziyadesiyle farkındayız. Ne burada bun-n tekrarlamama lüzum var ne de suçun kimde olduğuna karar irmek bana düşer. Sorumluluk her iki tarafa da aittir. Benim krime göre, doğru ya da yanlış yok. Farklı bakış açıları, farklı iltürlerin çatışması söz konusudur.”

“Yaklaşık son yirmi yıldır, biz İngiltere olarak artan Güneşsiz anını idare etmek adına elimizden gelenin en iyisini yapmaya .lıştık. Aramızda yaşamalarına izin verdik. İki tarafın da iyili-için onlara kasaba ve şehirlerimizden net sınırlarla ayrılmış anlar tahsis ettik. Sırf gönlümüzden koptuğu için, sabit kal-aları ve sorun çıkarmamaları dışında hiçbir şey beklemeksizin ılara sığınak ve gıda desteği sağladık. İnanıyorum ki onlara za-an ve kaynak ayırma konusunda bizim kadar iyiliksever dav-nmayan diğer ülkelere örnek teşkil ettik. Gerek maddi gerek-manevi bakımdan cömertliğimiz her daim başı çekti. “Üzülerek söylemek zorundayım ki böylesine sınırsız tolerans isterdiğimiz günler geride kalacağa benziyor. Hem Güneşsiz pluluğunun hem de yüce halkımızın iyiliği için yaklaşım tartıda bir değişikliğe gidilmesi icap etmiştir. Halen devam etekte olan bu iki taraflı düşmanlığın daha beter bir hal alması-. müsaade edilemez. İster istemez radikal adımlar atmak mec-ıriyetindeyiz. Bazılarına acımasız, hatta gaddarca gelebilecek r tavır sergilemeye mecburuz ancak sizi temin ederim bu yal-z gerekli olmakla kalmayıp aynı zamanda hepimizin yararına lacaktır.”

“Şimdi sözü Devlet Bakanımız Maurice Wax’e bırakıyorum.

> size daha detaylı bilgi verecektir.”

Wax ışıkların kapatılmasını rica ederek dijital bir projeksiyon kranının yanına geçti. Ekrana, farklı boyutlarda kırmızı noktanda işaretlenmiş İngiliz Adaları haritası yansıtılmıştı.

“Bu noktalar,” dedi Wax, “GYB’lerin konumlarını göster-tektedir. Nokta ne kadar büyükse, Güneşsiz popülasyonu da o adar büyüktür. Gördüğünüz gibi, en yüksek Güneşsiz yoğun-jğu burada, güneydoğudadır. Çoğunun karaya ilk ayak bastığı er burasıdır. Kuzeye ya da batıya yönelmekten ziyade çoğun-ıkla geldikleri yerde kalma eğilimindedirler.

“Buna karşın dağınık yerleşim göstermişler ve bu durum ida-i ve lojistik zorluklar doğurmuştur. Numaralarını takip etmek, olayısıyla ihtiyaçlarını

karşılamak zorlaşmıştır. Bu nedenle, özde kana susamışlık ayaklanmalarının temelinde bu sebebin attığına inanıyoruz. Talep bu denli çeşitli ve farklıyken devam-ı bir arz geliştirmek infial ve mahrumiyet sorunlarına yol açılıştır.

“Çözüm ise... budur.”

Ekrandaki görüntü değişmiş, yerine bir jeodezik kubbenin, al-ıgen kesitlerden oluşan basık bir yarımkürenin tepeden görü-ıüşü gelmişti. Metal yapı iskeleti siyahtı. İç paneller koyu gri, >arlak bir malzemeden yapılmıştı. Bir tepenin yamacında ko-ıumlandırılmıştı. Dört bir yanı çam ormanıyla çevriliydi. Fo-oğrafa bakarak boyutunu anlamak zordu ama bıraktığı etkiye takılacak olursa bir futbol stadyumu boyutlarında, hatta daha la büyüktü.

“Bir tema parkından ya da eğlence parkından,” dedi Wax, “ya la dev bir seradan farksız görünüyor. Gelgeldim, içerisi bunu 'alanlıyor.” Dışarıdan içeriye geçildi. Kubbenin saydamlaşıp te-:deki gökyüzünde kemerler oluşturmasıyla ekranda üstü açık birent gibi bir şey belirdi. Labirent çatısız, kafes şekilde dünlenmiş tek katlı konut kümelerinden oluşuyordu. Aradaki işlukları ise kubbenin tepe noktasının hemen altında bulunan r merkezden etrafa yayılan plazalar, sokaklar ve meydanlar ılduruyordu. Her şey bir arı kovanı düzenine, el değmemiş, ikrokozmik bir kusursuzluğa sahipti.

“Buna Güneşkent diyoruz. Daha kesin konuşmak gerekirse, şu ı Güneşkent Bir’e bakmaktasınız. Bu şekilde tasarlanan on beş ipinin ilkine.”

Kubbenin fotoğrafı çıktığında, salonda toplanmış gazeteciler asında mırıltı halinde konuşmalar başlamıştı. Artık giderek ıygaraya dönüşen bir gürültü hakimdi.

“Lütfen,” dedi Wax, “Eminim çok fazla sorunuz vardır. Duyu-1yu bitirir bitirmez soruları yanıtlayacağız. O zamana dek, bi-z daha sessiz olabilirseniz.

Gürültü azaldı.

“Güneşkent’in işleyişini benden daha iyi açıklayabilecek kişi rada oturuyor.” Bütün gözler Lambourne’a döndü. “Depen-ıble Chemicals’tan

Nathaniel Lambourne'u hepinizin tanıdı-ndan eminim. Ona bu projenin babası diyebiliriz. Bu proje lun eseridir. Nathaniel, sözü sana bırakıyorum."

Lambourne keyifle gülümsedi.

"Güneşkent Bir GYB'nin geldiği son noktadır," dedi. "Yeni sildir, 2.0 versiyonudur. Özel olarak inşa edilmiş, sağlam, indi kendine yeten, güvenli bir barınaktır. Aynı anda üç bin üneşsiz çevreye rahatlıkla uyum sağlayacak, her biri sokaklar-. özgürce dolaşacak, sunulan konutlardan birine yerleşecek, dı-rıdan bir müdahale ya da engelleme olmaksızın bağımsızlığın kaliteli bir yaşamın tadını çıkaracaklar. Kubbe, dış etkenlere rşı koruma sağlamaktadır; bu yüzden içeride çatıya gereksi-m yoktur. Bu düzenlemenin Güneşsizlerin doğasına, toplum-1 yapısına daha uygun olacağına düşündük.

İtiraz eder gibi tek parmağını kaldırdı.

'"Ama bu bir tür tutsaklık değil mi?' diyorsunuz içinizden. *'a* da allanıp pullanmış bir hapishane?' Kesinlikle yanılıyorsu-iz. Güneşkent'e giriş ve çıkışların yakından takip edileceği }ğru. Yalnız bir giriş olacak."

Zemindeki tek giriş noktasını göstermek için kubbenin üç bo-ıtlu şeması kendi etrafında döndürüldü: bir altıgenin iki yarını oluşturan iki kanatlı devasa bir kapı.

"Kapı GÖLGE tarafından korunacak. Ancak -ki bu önemli bir ncak'- karşılığında Güneşsizlere şimdiye dek mahrum kaldıktı bir şey bahşedilecek. Biz insanların vazgeçilmez, hatta ya-ım kaynağı olarak gördüğü fakat onlar için ölümcül olan bir :y. Muhteşem bir şey."

Balkıyan parlak güneş ekranı kapladı.

"Kubbenin her bir levhası camdan yapılmıştır: koyu renkli, ık geçirmez camdan. Bir miktar güneş ışığının geçmesine izin erirken zararlı ışınları filtre etmek üzere tasarlanmıştır. Basitçe tılatmak gerekirse Güneşkent, Güneşsizlerin yanıp kül olma orkusu yaşamadan gündüz dışarıda dolaşmalarını mümkün kı-m bir ortamdır. Bizim için doğal, onların ise gelmiş geçmiş bü-dn nesilleri tarafından lanetli sayılan güneşi sunuyoruz onlara. >una iş dünyasında takas denir, isterseniz karlı bir anlaşma da iyebilirsiniz"

SLOCOCK KAHVESİNİ YUDUMLUYORDU. Pugin Ro-m’a bir sessizlik çökmüş, herkes ruhu ele geçirilmiş yahut bü-ülenmiş gibi televizyona kilitlenmişti. Her sınav sonunda kalıtlar elden ele toplanırken tarih öğretmeninin dediği gibi *alea açta at. Zarlar atıldı.* Artık dönüşü yoktu.

BASIN ORDUSU LAMBOURNE’U soru bombardıman mu utuyordu.

“Bay Lambourne? Bay Lambourne! Güneşsizlerin bu kubbe alında tamamen güvende olacağım nereden biliyorsunuz? Test ttiniz mi?”

“Sorduğunuz için teşekkürler,” dedi Lambourne. “Bu camın ;üneşin etkilerine karşı mükemmel bir koruma sağlayıp sağla-nadığım tam manasıyla test etmedik. Bunun iki sebebi var. Bi-incisi, eğer test etseydik ve deney başarısızlıkla sonuçlansaydı, :asten cinayet işlemiş olurduk. İkincisi, söz konusu Güneşsizler Iduğu için deneysel yöntemlerle tespit edilip doğruluğu ispat-mamayacak doğaüstü olgularla karşı karşıyayız. Diğer yandan, m yolla hayatını kaybeden Güneşsizlere ait -yaklaşık iki buçuk aat süren- mevcut bütün video kayıtları üzerinde gerçekleştiri-;n kapsamlı bir çalışmaya dayanarak güneş ışığının hangi şid-etteyken Güneşşizler’i yaktığını hesapladık. Tatsız bir manza-a olmasıyla birlikte her şey iyilik uğrunaydı.”

“Ardından,” diyerek konuşmasını sürdürdü Lambourne, “gü-eş ışığına maruz kalma seviyesine göre kremasyonun -izninizle 'U kelimeyi kullanacağım- hızına ilişkin bir formül türettik, 'anma sürecinin hızı vakit, mevsim, bulut kalınlığı, hava kirli-iğinin yoğunluğu gibi bir çok etkene bağlı. Bütün verileri bir raya getirerek kabul edilebilir bir günlük maruz kalma seviye-i hesapladık. Kapsamlı bir bilgisayar modellemesi yaptık ve üzde doksan altılık mutlak doğruluk derecesiyle camın oklüz-on oranını saptadık. Bir Güneşsiz, bir yaz gününü dışarıda ge-iren herhangi bir insandan daha olumsuz etkilenmeksizin bu-utsuz bir havada, bizim kubbemiz altında bütün gün dışarıda alabilir.”

“Bundan emin olabilir misiniz?”

“Yönetim kurulumun diğer iki üyesi gibi bu projeye küçük bir servet yatırdım. Üçümüz de tecrübeli iş adamlarıyız ve sizi temin ederim, hiçbirimiz etraflıca düşünmeden paramızı elden çıkaracak tipler değiliz.”

“Bay Wax, Güneşsizlerin böyle bir şey isteyeceğini nereden biliyorsunuz?"

“Bunu onlara kendiniz sormalısınız,” dedi Wax. Dudağının üstündeki terler parıldıyordu. “Yine de, ben itiraz etmeleri için makul bir sebep göremiyorum. Bay Lambourne’un dediği gibi Güneşkent daha iyi bir GYB, mevcut yaşam koşullarında gözle şörülür bir iyileşme demek. Hava alanına gittiğinizde ekonomiden birinci sınıfa bedavaya yükseltilseniz hayır mı dersiniz?”

“Başka seçenekleri olacak mı? Bu bir zorunlu iskân mı olarak?”

“Kamunun çıkarlarının bireysel özgürlüklerin üstünde tutulması gereken zamanlar vardır, öyle ki... öyle ki...”

Duraksamıştı. Söyleyecek söz bulamıyor gibiydi. Başbakan mdadına yetişti.

“Yani Maurice diyor ki, Güneşsizler hangi şartlar altında bu ülkede kalmalarına izin verdiğimizi, yani uymalarını beklediğimiz şartları biliyorlar. Hatırlatmak isterim ki, İskân Kanu-tu’nun ikinci maddesinde belirtildiği üzere ‘Güneşsizlerin öz-JÜn vasıfları ve ayırt edici farklılıklarına imkân tanıyan kısıtlı /atandaşlık hakkı verilmiştir. Bu surette ülke kurallarına sürek-i tabi olacaklar ve kendilerine hükümetin belirleyeceği sabit aölgeler tahsis edilecektir.’ Eskiden İçişleri Bakanı iken doğal ılarak bu evrakın düzenlenmesinde görev aldım, bu yüzden tah-•ire fazlasıyla aşinayım. Yani ben Başbakan olarak Kabine’min desteğiyle, Güneşkent’in bahsi geçen ‘sabit bölgelerden’ biri olması gerektiğine karar verirsem tartışılacak pek bir konu yok demektir. Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, kaldı ki ben gideceğinden eminim, Güneşsizler Güneşkent’e gönderilebilir.” “Güneşsizler aslında İskân Kanunu’nu imzalamadı, Efendim.” “Bu bir soru mu, genç bayan?”

“Herhangi bir Güneşsiz bu İskân Kanunu’nu imzaladı mı? Bu rtlara fiilen onay verdiler mi?”

“Her ne kadar cevap ortada görünse de işte şimdi bir soru sor-jn. Dur söyleme, *cbildrenofthenight.com*, yanılıyor muyum?”

İyi bir tahmindi. Konuştuğu kadın başıyla onayladı.

Siyah boyalı saçları, Nefertiti göz makyajı, üstünde de kat kat, yah ve mor kıyafetler vardı: kadife, tafta, korse.

“Etik Güneşsiz Muamelesi için Mücadele Edenler’in resmi in-rnet sitesi,” dedi Başbakan.

“Aslında doğrusu Güneşsizlere Etik Muamele için Mücadele ienler. GEMME.”

“Elbette. Ne gülünç bir hata. Benimkisinin kısaltması EGM-E[1] diye okunurdu, değil mi?”

Gazetecilerin çoğu güldü.

“Hanımefendi söyler misiniz,” diyerek konuşmaya devam etti ışbakan, "siz olsanız onların onaylarını almayı ve bu onayın bıkın oy birliğini, oy çokluğuyla verilmesini sağlamayı tam ola-k nasıl başarırdınız? Bir çeşit Güneşsiz sözcüsü, onları temsil mesi için seçilmiş biri, bir topluluk lideri falan olsaydı bize ığrudan muhatap alacağımız birini verirdi. Gelgelim öyle biri ık, değil mi?”

“Kont Drakula?” dedi arka taraftan biri.

“Veraset yoluyla gelmiş demedim, seçilmiş dedim.”

Bu defa GEMME’li kadın dışında herkes güldü.

“Mevcut haliyle,” dedi Başbakan, “Güneşsizler demokratik ol-ayan, düzensiz bir kitle. Bize, karşılıklı uzlaşmadan ziyade yu-rıdan dayatma zorunluluğu taşıyan yasal bir anlaşma üzerinde

EGMME’nin İngilizce kısaltması olan PEST (People for Erhical Sunless Treacment) imesi, zararlılar anlamına gelmektedir.

}

^tersiz ve kaçınılmaz bir mutabakata varmaktan ba|ka çare bıkılmadı. Öyle sanıyorum ki siz ve grubunuzun diğer üyeleri üneşsizlerin sesine kulak verilmesi gerektiğini düşünüyorsu-LIZ. Bu fikre ben de epey olumlu bakıyorum ancak hani nerede ıı ses? Şayet var olsaydı şimdiye kadar çoktan duyardık.” ‘‘Sahiden çaba gösterdiniz mi? Şu an ayaklanmalarla çıkarılan ■si duymuyor musunuz?”

“Söz hakkınızı kullandınız. Sonraki soruyu alayım lütfen. Baş-

ı biri?”

“Yani Güneşkentler inşa edilir edilmez Güneşsizleri buralara ıkledeceksiniz, öyle mi?” dedi bir televizyon muhabiri. “Çoktan inşa edilmediklerini nereden çıkardın?”

“Bir bilgisayar simulasyonu gösterdiniz, öyle değil mi? Çalış-ıalara henüz başlanmadı yani.”

“Bay Lambourne? Belki siz Sky News’ten gelen bu Beyefendi’-aydınlatabilirsiniz.”

“Elbette Sayın Başbakan,” dedi Lambourne. “Şu an bir simü-syona değil, Hitchin yakınlarında, Hertfordshire’da bulunan 'ep-Chem’a ait arazi üzerine kurulu, işleyen bir prototipe, yani ;rçeğine bakıyorsunuz. Arka planda gördüğünüz tepeler Chil-■rns Tepeleri’nin doğu yamaçlarıdır. Güneşkent ilk sakinlerini ir an önce, hatta bu gece kabul etmeye hazır durumda.”

“Ve bu gece,” dedi Başbakan, “mevcut gerilimi azaltma umu-jyla Güneşsizlerin belli GYB’lerden Güneşkent Bir’e tahliye nrini vermiş olacağız. Operasyonu ordunun da desteğiyle OLGE yürütecek. Bu büyük ve komplike bir sorumluluk anık nihai sonucun bu çabaya değeceğini siz de göreceksiniz.”

BASIN TOPLANTISI ÇOK geçmeden sona erdi. Çıkışta her ızeteciye Güneşkent Projesi’ne ilişkin fotoğraflar ve anlaşılması Dİay bilgiler içeren birer basın kiti dağıtılıyordu. Lambourne ha-

dişleri almak için hemen mesaj atıp Slocock’u yanına çağırdı. “Sence nasıl gitti, iyi miydi?” dedi, birlikte Victoria Tower ardens’a dönerlerken. Küçük parkın bir yanında trafik öbür nında Thames Nehri gürüldüyordu.

“Wax’in eline yüzüne bulaştırmasını saymazsak iyiydi.”

“Evet, sanki birden aklını yitirivermiş gibiydi, değil mi? Za-f bir adam. Benim, senin aksine zor kararlar esnasında panik-/or. Yakında, hatta ekime kalmadan istifa ederse şaşırmam. /ax'i kesinlikle sönecek.” Lamboume kıkır kıkır gülmüş, Slock gülmemişti. “Fazla mı banal kaçtı?”

"Sun gazetesine manşet yazmayı düşündün mü hiç?”

“O kadar mı kötüydü? Her neyse, en azından artık ona ihtiya-mız yok, söz ağızdan çıktı bir kere. Hatta karşımıza çıkacak ışka engel kalmadı diyebilirim. Bundan böyle kuş gibi hafifiz, ışbakan prensipte Güneşkent Bir’i satın almayı kabul etti, dikleri için de bekleme süresi istedi. İlkin Maliye Bakanı’nın ıayını alması gerekecek ama bu tamamen formalite.”

“Sahiden mi? Bu fikri o kadar mı beğendi?”

“0 *kadar* beğenmedi ama bunun kendisi için en kabul edilebi-■ seçenek ve en iyi umut olduğunun farkında. Ayrıca edindi-m izlenime göre bunun ona seçimi kazandırabileceğini düşü-Ayor. Böylesi doğrudan ve sağlam bir siyasi karar oylarındaki Aşüşü durdurabilir, hatta tersine çevirebilir.”

Takip ettikleri dar yol onları nehir kıyısındaki Gotik tarzı kü-ik bir anıta, Buxton Memorial Fountain’a götürdü. Parlamen-ı’nun çanları saat on ikiyi çalarken burada durdular. Yılın en eyifli günüydü, ağaçların üzerindeki tomurcuklar hep bir ağız-ın şarkıya giren bir koro gibi yapraklarından dışarı fırlıyordu. “Buna müsaade edecek değiliz herhalde?” dedi Slocock “İşçi

Wax: mum

’artisi tekrar seçilirse, bütün bağış parasını tek bir şey uğruna ıeba etmiş olursun.”

“Sana daha önce de söyledim, yüz bin elimin kiri.”

“Aslında iki yüz bin.”

“Öyle dahi olsa, daha geçen hafta bunun on katını bir Bugat-i Veyron’a saydım. Üstelik biliyor musun? Muhtemelen bir ke-e bile sürmeyeceğim. Sırf gücüm yettiği için almam gerekiyor-lu."

“Sen şimdi ciddi ciddi Muhafazakârların kazanmasını umursa-nadığını mı söylüyorsun?”

“Umurumda değil,” dedi Lambourne. “Pek memnun görün-nüyorsun Giles. Benim konumumdaki bir adam için partizan-ık yersizdir. Sol, sağ, kızıl, mavi, benim için hepsi aynı. Mühim ilan onları avucumun içine alıp alamayacağımdır. Tıpkı sevgili ¡derimizi aldığım gibi. Şu an aramızdan su

sızmıyor. Güneş-:ent’le onu yeniden harekete geçirdim, yeni bir hayat verdim, datta dirilttim. Birbirimize sıkı sıkıya bağlıyız.”

“Ama ben Muhafazakârları yeniden iktidara getirmek için uğ-aştığımızı sanıyordum.”

“Akıllı bir adam denge kurmasını bilir. Koşullar değiştiğinle, kişinin de koşullarla birlikte değişebileceğinden emin olma-a gerekir. Normalde Güneşkent Projesi seçimden sonra günde-ne getirilecekti. Ne var ki, senin de bildiğin gibi bu elverişsiz)ir hal aldı. Uzun vadedeki iş kısa vadeye çekildi. Bekleyemez-lik. Sonuç: Güneşkent artık bir İşçi Partisi girişimi. Sorun ne, ınlamıyorum. Bu seni maddi bakımdan etkilemez ki.”

“Evet, etkilemez ama... ama benden Wax’e basınç uygulamanı istedin.”

“Basınç değil, baskı. Basınç uygulamak kapalı bir sistemin »az ortamına yönelik özel bir fiziksel işlem gerçekleştirmektir. Dkulda sana hiçbir şey öğretmediler mi? Ayrıca evet, onun bi-iğini bükmek için senin yardımını aldım. Sahip olduğum ara-ı kullandım. Ne var bunda?”

“Yani senin için bir araçtan ibaretim, öyle mi?” dedi Slocock. “Peki ben senin için neyim Giles?” diye karşılık verdi Lambo-rne. “Bir geçim kaynağı. Aramızda birbirimizden sağlayabildi-imiz çıkarlardan öte bir şey varmış gibi davranmayalım. Sahi-en ortak bir ideolojiyle birbirimize kenetlenmiş numarası yap-rayalım,” diyerek dudaklarını büktü. “Bu saçma olurdu.” “Kafalarımızın uyuştuğu hissine kapılmıştım?” Slocock ne ka-ar zavallı göründüğünü fark etti, erkek arkadaşına beni seviyor ıusun diye soran bir kız gibiydi.

Lambourne yaklaştı. “Sana güç hakkında birkaç şey açıklama-ıa izin ver evlat. Güç hükümette yer almak mı sanıyorsun? Bu üç değil, bir köy heyetinin abartılmış hali. Güç -gerçek güç-e karşı saldırılarla sana engel teşkil edecek bir rakip olmaksı-ın insanları satranç tahtasındaki piyonlar gibi oynatabilmektir. i üç her daim kendi yolunda gitmek ve kimseye hesap verme-ıektir. Güç benim bulunduğum, senin ise asla erişemeyeceğin onumdur. Böyle açık sözlü konuştuğum için kusura bakma na bunların söylenmesi gerektiğini düşünüyorum ve şimdi ım zamanı. Diğer insanların üzerinde tam ve sınırsız hakimiyet azanmak benim tek motivasyon kaynağım. Bu hedefe ulaşmak :in servetim yalnızca bir

araç, aynı zamanda bu esnada ortaya kan hoş bir yan ürün. Sen ve bütün o siyasetçi takımının bü-iik amaçları ilkokul çocuklarının zırlama ve didişmelerinden aha fazla işlemiyor bana.”

İnsanların kendilerine itiraf etmek istemedikleri şeyleri itele-ikleri ruhun o karanlık köşesinde, içten içe Slocock Lambour-e için pek bir Önem ifade etmediğini başından beri biliyordu, iraz öz saygı kazanmak için onunla yoldaş olduklarını söyleye-k kendini kandırmıştı ama derinlerde bir yerde ta başından

»eri motorcu ve otostopçudan başka bir şey olmadıklarını ve as-a olmayacaklarını biliyordu.

Acı gerçeğin suratına çarpması hoş bir deneyim değildi. Lam-»ourne nun bir yerlerini kırmak için yanıp tutuşuyordu ancak •eyse ki Slocock kendini dizginleyecek kadar sağduyu sahibiy-li. Lambourne’u fiziksel olarak yaralayabilirdi ancak karşılığınla Lambourne onu *yok edebilirdi.* Bunun yerine ölçülü bir kendili beğenmişlikle yetindi.

“Öyleyse,” dedi. “İstediğin her şeye sahipsin. Ne mutlu sana, şlerin ters gitmesi ihtimaline karşı kriz güvenlik sistemiyle lesteklenmiş Güneşkentlerini sattın.”

“Evet,” dedi Lambourne ters ters, "ve bir daha bu bahsi açmaz-an sevinirim.”

“Başbakan da mı bilmiyor? Neyin altına imza attığının far-cında değil mi?”

“Aslına bakarsan değil. Bütün dikkatini Güneşkent’in mari-etlerine vermişti. Bu kamunun bilgisine açılması gereken bir tonu değil ve bir kriz yaşanmadığı sürece açılması da gerekmeyecek. Bu konu hakkında konuştuğunu bir daha duymayacağım jiles. Kimseye, birbirimize bile bu kriz güvenlik meselesinden ısla bahsetmeyeceğiz. Her şeyden öte bunu sana neden anlattığımdan da emin değilim. Boşluğuma denk geldi herhalde. O za-nanlar seni oyuna almakta bir sakınca görmemiştim. Beni bu tararı aldığıma pişman etme. Aksi takdirde senin için cidden niç iyi olmaz.”

Slocock tövbe eder gibi abartılı bir ifadeyle başını salladı. ‘Dudaklarım mühürlü.”

“Öyle kalsa iyi olur. Aynısı Denek V için de geçerli. Unutma, sen de bu işin içindesin.”

Slocock Denek V’ye ilk ve tek bakışını anımsayınca hafif ürpermeden edemedi. Bu anı beynine kazınmıştı, hayal edilebile-c her haliyle iğrençti.

'Denek V’den haberdar olup da ihbar etmeye kalkışmaman se-suç ortağı yapar,” dedi Lambourne. “Onun varlığını bana kar-koz olarak kullanmayı aklından dahi geçirme. Beni sendeletme kalkarsan düşen sen olursun. Bu yüzden...”

Lambourne iPhone’unu çıkardı, bir simgeye dokunarak şofb-nü çağırdı. O parkın kapısına varana dek Bentley Continental pisi açık vaziyette onu bekliyor olacaktı.

‘Verimli bir sohbetti, Giles. Umarım bu sayede ilişkimizin rumunu daha açık kavramışsındır.”

‘Ah, kesinlikle Nathaniel, merak etme.”

Lambourne gittikten sonra Slocock, Memorial Fountain’ın lgesinde biraz daha oyalandı. Anıt, köle ticaretinin yasaklanı-LI kutlamak amacıyla 1865 te Başbakan Charles Buxton tara-dan dikilmişti. Üzeri gösterişli bir Gotik yapıyla örtülmüş bu meye, William Wilberforce ve Buxton’un babasının da dâhil luğu diğer azat yanlılarını saygıyla anan bir yazı oyulmuştu. yi günlerinde ezilenden taraf olmak Slocock’a güç gelebilirdi. : var ki, şu an iyi günlerinden eser yoktu ve çeşmenin dört rmer lavabosundan birine su içmek için eğildiğinde zincire rulmuş ve satın alınmış birinin özgürlüğe susamışlığını duna samıştı.

1

ı Yazar Slocock soyadını “yavaş sik kafalı” anlamına gelecek şekilde değiştirerek keli-ıe oyunu yapmıştır.

On Beşinci Bölüm

REDLAW BİRDEN UYANDI. Silahı sol elindeydi, işaret

ırmağı ise tetiğin üzerinde hafifçe kıvrılmıştı. Sağ omzu hala ;rıyordu ama eskisinden çok daha az yanıyordu canı.

Çıplak bir tuğla duvara yaslanmış vaziyette oturuyordu. Burma toz, rutubet ve tatlı buruk bira aroması kokusu geliyordu, erede olduğunu çıkarmak için derin loşluğun içinde gözlerini rpıştırdı. Deliksiz uyumuştu: kayıp ve mülksüz birinin derin, lyasız uykusu.

Bir birahanenin mahzenindeydi. Burası iflas edip kapanmış ki bir birahaneydi. Tepedeki tavan kapağının arasından giyo-n bıçağı gibi bir ışık huzmesi sızıyor, içinden geçen toz zerre-kleri altına dönüşüyordu. Işığın açısına bakılacak olursa öğle ıktiydi. Kahretsin. Planladığından çok daha fazla uyumuştu. Boynunu kıtırdattı. Illyria. O neredeydi? Tavan kapağının en zağındaki köşeye baktı. Boş şarap rafları ve yukarı kattan alın-ıış mobilya parçaları sıkı ve dikkatli bir biçimde üst üste yığıl-ıiş, bir çeşit kızılderili çadırı meydana getirilmişti. İçerisinde : Illyria cenin pozisyonunda uzanmıştı.

Redlaw şaşkına dönmüştü: Illyria uyurken ne kadar da savun-asız görünüyordu. Henüz birkaç saat önce gözlerinin önünde r düzine Güneşsiz’i resmen parmağının ucuyla yere seren o çe-k, ölümcül yaratıktan eser yoktu. Ufacık bir güneş ışığının da-değmesinden korkarak derme çatma bir siperin arkasında bü-ilmüş narin, kırılgan bir şeydi.

Onu burada bırakmaktan başka seçeneği yoktu. Ne diye onun in endişeleniyordu ki? Illyria Strakosha şüphesiz kendini savu-ıbilirdi. Yine de onu yüzüstü bırakıyormuş gibi hissediyordu. Bara çıkan çürük, nemli merdiveni tırmandı. Önceki gece bi-tya zorla girdikten sonra geçtikleri yoldan geri dönerek arka :pıya ulaştı. Kapının tahtalarla kapatılmış penceresini Illyria ımruk atarak açmıştı. Elini gözlerine siper ederek arka avluya ktı. Buranın sakinleri çöplerini aşağı taşıyıp münasip bir çöp ıvasına atma zahmetine girmek yerine hepsini aşağı sallayıver-işlerdi. Redlaw arka kapıdan sokağa çıktı.

IUyria’nın köşedeki tabelayı göstererek dalga geçişini hatırla-: Cross In Hand Birahanesi. Bir süre yönünü bulmaya çalıştı, uzey Londra banliyösünde her sokak birbirine benziyordu. So-k tabelasında NW2 yazıyordu. Barnet Kasabası. Cricklewood oadway’e çıkana dek sezgilerine güvenerek yol aldı. Pardösü-nün cebindeki kan torbası ne yapması gerektiğini hatırlatırca-ıa her adımıyla *glup glup* diye çalkalanıyordu.

Bununla ilgilenecekti ama önce, karnını doyurmalıydı. Ken-ni bir Starbucks dükkanına attı. İki kruvasanla duble kapiçi-ıyu mideye indirdi. Gelgeldim doymadı. Tam gün kahvaltı rvisi yapan bir kafe aradı, İngiliz kahvaltısı söyledi, rekor sü-de ne var ne yok silip süpürdü. Her ne kadar domuz pastırmalı dilimlerken sağ kolunu kullanmak biraz işkence gibi gel-

/se de omzunun eskisine kıyasla çok daha iyi durumda oldu-nun farkındaydı.

Kafenin tuvaletinde pardösüsünü çıkararak, kollarını sıvadı ve yafetini sıyırarak aynada yarasının durumuna baktı; buruş bu-ş, şiş, kıpkırmızı ve çok çirkindi. Dikişlerin çoğu nizami binde kare düğümler atılmış cerrahi ipliktendi ama iki tanesi klıydı. Farklı bir çeşit iplik kullanılmıştı -sıradan bir pamuk liğine benziyordu- ve düğümler kendine has bir düzende an-k yine de diğerlerine göre daha acemi işiydi.

Illyria’nın atan dikişleri onardığını hiç mi hiç hatırlamıyordu, yurken yapmış olmalıydı. Aman Tanrım, ne denli kendinde ■ğildin ki biri sana iki dikiş atıyor ve uyanmıyorsun? Illyria’yı ıranlıkta kendisine bakıcılık yaparken düşündüğünde hem ıhşete kapılmış hem de duygulanmıştı. Başka bir Güneşsiz ol-fırsattan istifade boynunu deşip musluktan su içer gibi şahda-arından akan kanı içiverirdi. Bunun yerine Illyria, Redlaw’un linçi yerindeyken böyle bir şeye asla izin vermeyeceğini bile ile ustalıkla ve özenle dikişlerini düzeltmişti.

Gardım düşürüyorsun Redlatv.

Hayır, yanlış.

Gardım çoktan düşürdün Redlaıv.

KILBURN PARK METROSU’NA girdi. Redlatv yeraltına ayılıyordu. Londra’nın hemen her yerinde bir delikten girip yi-e istediğin yerden

çıkman mümkündü. Çocukluğundan beri ildiği bir sihirdi bu. İstediği kadar pis, gürültülü, leş kokulu, alabalık ya da tekinsiz olsun, hep aynı sihir geçerliydi.

Önüne geleni öğüten bu yolcu güruhunun arasında kendini üvende ve gizlenmiş hissediyordu. Kurallar gereği GÖLGELİ-;rin bilhassa gündüz vakti metroyla yolculuk etmeleri yasaktı, >u yüzden bir tanıdıkla karşılaşma ihtimali azdı. Metropolitan 'olisi ve London Transport Polisi onu arıyor olmalıydı ancak her <i teşkilatın üyeleriyle rast gelme olasılığı bir hayli düşüktü, iüvenlik kameralarına gelince, başını yere eğip pardösüsünün ukarı kalkık yakaları içine gömüldüğü sürece sorun çıkmazdı. >yunun kuralı buydu: sessiz ve derinden.

Tıkırdayan rayların üzerinde önce güneye, sonra batıya yolcu-ık etti.

Çok geçmeden, Ladbroke Grove’daydı. İstasyonun dışında, azete bayiindeki çalışan yeni gelen gazeteleri tezgâhına dizme ini henüz bitirmişti. Redlaw’un gözü “Başbakan Güneşsiz zo-ınlu iskân planını açıkladı.” cümlesine ilişti. Adam matbaadan :ni çıkmış *Evening Standard,*s balyasının ipini kesmeye başla-nştı. Redlaw en üstteki kopyayı kaptığı gibi yakındaki bir ınka oturdu.

Birinci sayfanın büyük kısmını Güneşkent Birin fotoğrafı ıplamıştı: Arazinin üzerine koca, siyah bir kan pıhtısı gibi urmuştu. İç sayfalarda, yapının içerisine ait bir dizi fotoğrafa, ışbakan’ın açıklamasının tam metnine, kubbe ve evler hakkın-ıki kesin verilere, ayrı bir kutucuk içinde de Nathaniel Lam-lurne’nun profiline yer verilmişti. *Standars'ın* yazı ekibi ağırdı olarak Güneşkent Projesi’nden taraftı. “Güneşkent bir tür-çözülemeyen sorunu, İskender'in düğümünü ortadan ikiye ilüyor.” diyordu kısaca. “Kimileri eleştirse de sağduyulu ço-ıtıluk kesinlikle rahat bir nefes alacak.”

Redlaw yazıyı tekrar tekrar okudu. Yanlış anlamamıştı. Gü-şsizler bir hapishaneden Ötekine sürgün ediliyordu, mesele lydu. Bir bakıma mantıklıydı. Buna karşın ters bir şeyler var-. Bu Güneşkent Projesi’nin içinde Nathaniel Lambourne’un lunmasından işkillenmişti. BoyPlas, Nathaniel Lambourne’a olan Dependable Chemicals’a bağlı bir yan kuruluştu. Bu bir .tlantı olamazdı.

Redlaw olayların hızlı ilerlediğinin farkındaydı, bütün senar-»kafasında canlanıyordu. Elindeki malzemeyle idare etmekten ışka çaresi kalmamıştı.

Uzaktan net olarak görülen St. Erasmus Kilisesinin kulesi yol isteren muazzam bir parmak misali çatıların üzerinden yükse-/ordu. Redlaw gazeteyi çöpe atıp yürümeye başladı.

"JOHN REDLAW. HEM DE gündüz vakti. Mucizeler tü-mmiyor, değil mi? Yanmaktan korkmuyor musun, ha?”

Peder Dixon, Redlaw’un yüz ifadesinden -azıcık olsun tebes-im yoktu- bu şakanın pek hoş karşılanmadığını anlamıştı. So-ın değildi.

“Gel gel, içeri gel,” dedi ve hemencecik dumanı tüten bir finin çayı pat diye misafirinin önüne koyuverdi. Fincanın üzerin-e *Papazlar Aşklarını Diz Çökerek Yaşar* yazıyordu. Peder Di-an’un cemaatindeki birçok kedi sever kız kurusundan biri he-iye etmişti. Bunlar babasına aşık olan kız çocuğu misali cema-t liderlerine karşı karmaşık bir aşk duyuyorlardı. “İçine biraz onyak koymamı sorun etmezsin herhalde?"

Redlaw sert sert baktı. “Daha iğrenç bir şey düşünemiyorum.” “Sadece sordum. Görünüşüne bakınca, biraz alsan iyi gelir ınki. Şahsen benim evdeyken çayı konyaksız içtiğim nadirdir.” eder Dixon bunu kanıtlamak ister gibi kendi fincanına bol bol lourvoisier ekledi. “Her şeyi daha pürüzsüz bir hale getiriyor,” Papaz evinin mutfağı mütevazi ve demodeydi, içindekilerin epsi 1970’lerden, Formica’nın altın çağından kalmaydı. Papaz vinin kendisi de mütevaziydi. Bir sitenin kenarındaki kilise ile olun karşısında ufak tefek, kutu gibi bir evdi. St. Erasmus Ki-isesinin papazına tahsis edilen asıl resmi konut kocaman bir ^iktoryan papaz eviydi, ne var ki, onlarca yıl önce müteahhitle-e satılmış, yerine lüks apartmanlar dikilmişti. Mutfak pencere-i önü açık, nefis bir manzaraya sahipti. Peder Dixon küçücük ıvabosunda her bulaşık yıkayışında bu manzaranın keyfini çı-arıyordu.

“Sanırım buna ihtiyacım olacak,” diye ekledi. “Ne oldu?” “Sizden bir iyilik isteyeceğim,” dedi Redlaw.

“İyilik Tanrı’dan gelir. Biz kilisedekiler destek için yalnızca iraz ışık tutar, sırtınıza vururuz.” Redlaw hala boş ve sert bir iiz ifadesiyle ona

bakıyordu. “Ah, hadi ama John. Bende malîme çok. Bırakırsan böyle sonsuza dek konuşabilirim.”

“Pek başarılı sayılmazsın.”

“Sana da bir şey beğendiremiyoruz,” diye söylendi Peder Di-ın. “Söyle bakalım, nasıl bir iyilik istiyorsun?”

Redlaw ne kadarını anlatacağından emin değildi. “Haberleri irdüğünü varsayıyorum.”

“Futbolcunun karısı, ‘Kocam beni aldatmadı,” diyor. Zavallı ıdıncağız. Oysa kamera görüntüleri ve striptizci gayet bariz bir ınıt. Yoksa Başbakan’ın Güneşkent açıklamasını mı kastetmiş-n? Tahmini İkincisi yönünde kullanıyorum.”

“Bir de bunu tetikleyen ayaklanmalar meselesi. Neredeyse ninim, bu rastgele bir olaylar silsilesi değil. Daha büyük bir)lap dönüyor ve niyetim bunu ortaya çıkarmak. İşte iyiliğini red iği m nokta burası.”

“Nasıl bilmiyorum ama elimden gelen bir şeyse yardım ede-m. Ben yalnızca basit bir vaizim.”

“Mesele şu ki, şu an koşullar gereği Karargâh a giremiyorum.”
“Neden?”

“Uzun ve karışık bir hikaye. GÖLGE’de istenmeyen kişiyim yebiliriz.”

“İstenmeyen mi? Yani kovuldun mu?” Peder Dixon’un ağzı smen açık kalmıştı. "Ne yaptın? Bayağı ciddi bir şey olmalı, ınrı aşkına, sen John Redlaw’sun. Gece Tugayı’nın yüzüsün.

»ir dakika. Macarthur’un saçı hakkında yorum mu yaptın? Seep bu olmalı.”

“Şu an bu konuyu konuşmaya hazır değilim,” dedi Redlaw sa-ırsızlıkla. “Senden sadece Karargâha gitmeni ve adli tıp labo-atuarına benim için bir şey bırakmanı istiyorum. Dr. Wing’e »unu bir an önce analiz edip edemeyeceğini soracaksın.”

“Bu dediğin..?”

Redlaw kan torbasını masanın üzerine koydu.

Peder Dixon bilhassa BoyPlas etiketini görünce kaşlarını çata-ak torbayı inceledi. “Sevimli dostumuz Delilah Wing’e neye

»akmasını söyleyeceğim? Bunu senin için yaptığımı varsayıyo-

,,m » um.

“Anormal, tuhaf olan herhangi bir şey.”

“Bunun etikette belirtildiği gibi saf sığır kam olmayabileceği-ıi mi söylüyorsun? Ama neden..? Ha. *Ha.* Yani bu... Şeylerin ebebi...”

Birden torbaya şüpheyle baktı, ihtiyatla dokundu.

“Yanılıyor olabilirim. Hiçbir şey çıkmayabilir,” dedi Redlaw. Bunu Dr. Wing söyleyecektir.”

“Her şeyden önce Karargâha hangi bahaneyle gireceğim?” “Tanrı aşkına, zaten zırt pırt girip çıkmıyor musun? Bahanece lüzum yok.”

“Bir din adamından yalan söylemesini istediğinin farkındasın-lır umarım,” dedi Peder Dixon sert bir tavırla “Birçok kişinin iyiliği için bir dostumdan benim için risk alfasını istiyorum.”

“Yine de günah günahtır. Biz din adamları sizden daha yüksek ahlak standartlarına sahibiz. Bu yüzden Cehennem’e gidebilirim.”

“Bak, herhangi bir sebepten ötürü yapmak istemiyorsan sorun değil. Başka bir yol bulurum...”

“John, takılıyordum sadece.” Peder Dixon kıkır kıkır gülüyor-lu. “Elbette yaparım. Eğlenceli olacak. Kaldı ki, bu öğleden onra yapacak başka işim yok. Daha doğrusu, ertelenemeyecek >ir iş yok. St. Erasmus’un hasta ve bir ayağı çukurda cemaati yarn da öyle kalacak, yarına kadar hayatta kalamayacaklar hariç, jelgelelim kabullenmek zorundalar. Tanrı, yanına gelmeden ıemen önce papazlarıyla konuşup konuşmadıklarına bakmaksı-ın onları bağrına basacaktır. Bu bakımdan gayet makuldür, di-;er çoğu Tanrı’nın aksine ölüm döşeği itirafları talep etmez.”

“Sana minnettarım, Peder. Gerçekten.”

“Bu durumda John, ben Peder değil Graham’ım. Eğer senin çin de sorun olmazsa bu sefer konyağı çaya koymadan içeceğim, lu ihtiyarın sinirlerinin

kesinlikle bir yatıştırıcıya ihtiyacı var.”

PEDER DIXON BİR saat sonra GÖLGE Karargâhı’na git-nek üzere kiliseden ayrılmıştı. Kan torbasını eskimiş deri çan-asına sokuşturmuştu. Normalde bu çantayı cemaat üyelerini zi-'areti sırasında şalını, cübbesini ve kutsanmış ekmeğini taşımak çin kullanırdı. Yola koyulmaya hazır olduğunda Redlaw’a bir elam çakmıştı: Adamımız iş başındaydı. Peder kapıdan çıkar-cen Redlaw iç çekerek onun ceketini ve cüppesinin yakasını dü-:eltmişti. Ladbroke Grove’dan Paddington’a yürümek yarım salt sürmüş, saat dört civarında Karargâh’a varmıştı. Dr. Wing jÖLGE standartlarına göre erkenciydi. Muhtemelen o da yeni sarmıştı.

Peder Dixon’nun kibirli görüntüsünün altında nazik bir adam ratıyordu. Peki ya ağzını sıkı tutup kurnaz davranabilecek miy-li?

Redlaw’un öyle umut etmekten başka çaresi yoktu.

On Altıncı Bölüm

GÖLGE KARARGÂHI PADDINGTON istasyonuna bir taş tımlık mesafede, belediye meclis binasının eski yerinde bulu-uyordu. Devasa boyutlarından -bir blok genişliğinde, dokuz at yüksekliğinde- önemli bir yer olduğu anlaşılıyordu. Ne var i, dış görünüşü bakımından bütün o dökme beton cephesi ve şılmaz pencereleriyle belediyelere özgü sıradan, gösterişsiz bir ıimariye sahipti.

Burası Peder Dixon'un beklediğinden daha hareketliydi. Nor-ıalde GÖLGE'nin mesai saati gün batımından hemen önce haşirdi. Gelgeldim bu öğlen, daha akşam olmasına üç saat varken ina son derece hareketliydi. Dışarıda, devriye arabaları ikinci attaki garajdan çıkmaya başlamışlardı bile. Lobide ise, onlarca iÖLGELİ binaya giriş yapıyor, turnikeye kimlik kartlarını kuturken esniyorlardı. Peder Dixon danışmaya gidip imza attı, löbetçi subay bir görevlendirme alıp almadığını sordu.

“Hayır, yalnızca ziyarete geldim,” diye yanıtladı.

“Kimi?” “Tuğgeneral'i.” Peder Dixon'un aklına gelen tek cevap buydu, er ihtimale karşı şüphe uyandırmamak için Dr. Wing'in ismi-vermek istememişti.

Geçerken Macarthur'u görmek için uğramak inandırıcı bir yattı; daha önce yapmışlığı vardı.

“Şanslısınız Peder. Kendisi içeride. İzninizle arayıp burada oluğunuzu haber vereyim.” Nöbetçi subay telefonun ahizesini ildirdi.

"Ah, buna gerek yok,” dedi Peder Dixon telaşla.

“Bence var. Önümüzde kâbus gibi gece bizi bekliyor. Fark etkeniz bölgedeki bütün GÖLGELİler Güneşsizlerin zorunlu kânına yardım etmekle görevlendirildi. Bütün bunları organi-eden Tuğgeneral'in iki ayağı bir pabuca girdi. Elinizi kolu-ızu sallayarak öyle pat diye odasına giremezsiniz. Bunu hiç hoş ırşılamaz.”

Nöbetçi subay dâhili numarayı çevirirken Peder Dixon gergin r halde bekliyordu.

“Pekâlâ, masasında değil herhalde.” Nöbetçi subay ahizeyi yene koyup sandalyeleri gösterdi.

“Siz şurada oturun, ben birazdan tekrar arayayım.”

“Çıksam olmaz mı?”

“Tuğgeneral’i nasıl bulmayı düşünüyorsunuz? Yukarısı ana ıba günü. Kim bilir nerede?”

“Dönene kadar ofisinin önünde beklerim. Nasıl olsa dönecek-r.”

Nöbetçi subay onu şöyle bit süzdü. “Hmmm. Başkası olsay-... ama sizinle ilgili bir sorun çıkacağını sanmıyorum...” “Tanrı seni korusun,” dedi Peder Dixon, cübbesine ziyaretçi ırtını iliştirirken.

PEDER ASANSÖRE BİNMİŞ, yukarı çıkmak yerine aşağı inişti. Bodrum katında dakikalarca dolanıp durduktan sonra niyet adli tıp laboratuarını bulmayı başarmıştı. Kapıyı çalarken yecanlı ve gergindi. Gizli kapaklı işler onun uzmanlık alanı ğildi; sıradan bir papazın gündelik hayatında bu tarz hilelere şvurmasına pek gerek yoktu. Gel gör ki, en alasından hile, ırdayla işte buradaydı, Belli ki Tanrı yapması gereken işi [aylıyordu, aksi halde şansı bu denli yaver gitmezdi. Dörtte bir nli, dörtte üç KafkasyalI olan Delilah Wing ufak tefek ve tıkızdı. Şişe dibi gözlükleriyle şaşkın bir halde Peder’e bakıyordu, zerinde doktor önlüğü ile plastik bir önlük, ellerinde de kana ilanmış kauçuk eldivenler vardı.

“Ah. Kimseyi beklemiyordum.”

“Ben Peder Dixon. Hatırladınız mı? Burada çalışıyordum. İçe-girebilir miyim?”

“Aa, tabii, buyurun.”

“Kusura bakmayın, elinizi sıkamayacağım.”

Dr. Wing kapıyı açtığı gibi dirseğiyle geri kapattı, ardından divenlerini çıkarıp tehlikeli madde çöp kutusuna attı. Labora-larda fazla eşya ve ekipman yoktu. Adli tıpa GÖLGE bütçesinin büyük bir lokma düşmüyordu. Aslına bakılırsa, Dr. fing’in uzmanlık alanı buradaki öncelik listesinin neredeyse en t sıralarında yer alıyordu. Görev sırasında öldürülen subaylara opsi yapmak ve temizlenen Güneşsiz sayısıyla işgalci

Güneşsiz yısımn örtüşüp örtüşmediğini anlamak için yuvalardaki Gü-îşsiz izlerini analiz etmek iş yükümlülüğünün büyük kısmını uşturmaktaydı. Ortalığa dağılmış dergilerden tutun da bilgi-yarda aralıksız açık duran *World Of Warcraft* oyununa kadar, ;r yer tam gün çalışmadığına dair işaretlerle doluydu. Çalıştı-ında özenle ve azimle çalışırdı lâkin imkânlar kısıtlıydı. Aslında şu an onun hizmetine ziyadesiyle ihtiyaç vardı.
Yan ladaki masada bir, morgun çekmecelerinde ise dört GÖLGELİ im sebeplerinin açıklanmasını ve ölüm sonrası nötralizasyonu n onay belgesi bekliyordu. Peder Dixon her ne kadar küçük ■ iş olduğuna dair teminat verse de, o bunları gerekçe göstere-: yapamayacağını belirtti.

‘Polis morgunda yatan diğer on altı cesedi saymıyorum bile,” ii. “Dün gece dışarıda katliam vardı. Birikmiş işleri temizle-:eğim diye bütün gün çalışıyorum. Araya başka bir iş sıkıştır-ım mümkün değil.”

‘Lütfen,” dedi Peder Dixon. “Kendim için istemiyorum. Yüz-şı Redlaw için.”

‘Redlaw mu?” Dr. Wing’in gözleri öyle büyümüştü ki gözlük ularının tamamını kaplamıştı. “Ortalıkta dolaşan söylentilere re Redlaw keçileri kaçırmış. Iş stresinden bunalıma girmiş, r araba kovalamacası sırasında bizim çocuklardan birkaçını az Isın öldürüyormuş, diye duydum. Görüldüğü yerde tutuklan-ısına ilişkin emir çıkmış.”

‘Redlaw köşeye sıkışmış durumda, orası kesin. Lâkin ne paha-ıa olursa olsun, her daim doğru olanı yapacağına inanacak ka-r uzun süredir tanıyorum onu. O Tanrı’ya hizmet ediyor. Şu çantamın içindeki şey ise içine düştüğü durumun açıklığa ka-şmasına, hatta temize çıkmasına yardımcı olabilir. Sizden isliğim bunu inceleyip, neler bulabileceğinize bakmanız. Terlen ivedilikle.”

“Dediğim gibi, elimden bir şey gelmez Peder.”

“Redlaw adına size yalvarıyorum. Fazla uzun sürmese gerek, İdi ki yan odadaki merhum dostlarımızın bir yere gittiği yok, ğil mi? Yani umarım gitmezler.”

Dr. Wing’in yüzünde bir tebessüm belirdi. Ölü esprisiyle ta-gelmişti. Peder buradan devam etmeliydi.

“Şu masadaki adam var ya, Güneşsiz’in teki kafasının büyük kısım koparmış,” dedi. “Şayet kalkar, yürürse sahiden mucize olur.” “Lazarus’dan farksız olurdu şüphesiz. Ben İsa değilim ama nun ışığının huzmelerinden biriyim, bu nedenle diriliş bakı-undan öndeyiz diye düşünüyorum. Hadi ama Dr. Wing. Yalızca birkaç dakikanızı alır. Eğer Yüzbaşı Redlaw’un biraz hatı-

varsa...”

Dr. Wing gözlüğünü çıkardı. “O GÖLGE’nin gözbebeğiydi, ini şimdiye kadar. Belki...”

“Belki yapar mısınız?”

Gözlüğünü geri taktı. “Bu yüzden hakkımda soruşturma açı-bilir. Benden ne yapmamı istiyorsunuz?”

KANI TEST ETMEYE başlar başlamaz hemen işe odaklan-nştı. Hücreleri serumdan ayırmak için bir örneği santrifüj ma-nesine koymuş, ardından her iki kısmı mikroskop altında in-lemişti. Diğer örneklere de ayıraç ekleyip sonuçları tek tek not mişti. Kültür örnekleri almış, içlerine inokulantlar eklemiş ve ınması için küçük şişeler içinde inkübatöre koymuştu. Bir iktar kanı filtrelemiş, bu filtre kâğıtlarını içi jel dolu aparat-ra yerleştirmiş, ayırma işlemini başlatmak için jelin içinde ■kletmişti.

Neredeyse iki saat geçmişti. Peder Dixon laboratuarı süsleyen •rgilere göz gezdirerek oyalanıyordu. *Nature*’dan *Hello ya.* kadar •r tülü dergi mevcuttu. Bu günlerde o ya da bu şekilde üneşsizlerden bahsetmeyen bir dergi bulmak zordu. Bir yanda, merika’nın doğu kıyılarından iç kesimlere göç etmeye başla-n diasporanın etkileri üzerinde duran *National Geographie’in* n sayısından bir fotoğraf. Öte yanda, yakın gelecekte yaratık-r tarafından ele geçirilmiş kıyamet sonrası bir dünyada birinci ıf aktörlerin Güneşsiz ordusuyla mücadelesi üzerine kurulu r Hollywood gişe filmini tanıtan *Empire.*

Nihayet, bilgisayarının başında oturan Dr. Wing den yumu-: bir “ah” sesi geldi.

›eder Dixon başını kaldırdı. “Bu iyi bir ‘ah’ mı?”

Sadece bir ‘ah’ işte. İyi mi kötü mü, bilmiyorum.” Gözlüğü-çıkararak alnına masaj yapmaya başladı. “Aklıma gelen bü-ı organik ve inorganik toksinlere bir bir baktım. Metabolik ael testi, immunoblot testi, protein elektroforezi, hücre sayı-, kan gazı analizi bile yaptım. Her şey sığır kanının normal erans aralığıyla uyuşuyor. Bulduğum tek anomali... Eh, ben tçi değilim sonuçta. Belki süt verimini artırmak ya da ne bi-im etin tadını iyileştirmek için çiftlik havyalarına yaptıkları ıi bir şeydir.”

‘Ne demeye çalışıyorsun, ne yapıyorlar?”

Hormon enjeksiyonu.”

Yani sığırlardan gelen bu kanla oynandığını mı söylüyor-ı?”

‘Hayır.” Dr. Wing parmaklarını yüzüne götürmüştü. “Söz koşu tek bir örnekte anormal derecede yüksek konsantrasyona sa-3 belli bir hormon var diyorum. İstatistiksel olarak bu bir an-n ifade etmez. Bir lahana tarlasına bakarak bütün gezegen lalayla dolu çıkarımını yapmaktan farksız olur. Bunun bir kaza rşunu olmadığından emin olmak için sürünün tamamından ve ;ka birkaç sürüden daha alınan kanları test etmek gerekir.” ‘Ama bunun dikkate değer olabileceğini düşünüyorsun.” 'Çünkü hormon seviyesi normalden yüksek. İnternetten litera-'ü taradım. Diyeceğim, bu hormonun hayvana dışarıdan veril-ş olması kuvvetle muhtemel. Öte yandan, temkini elden bırak-ımak için bu konu üzerine çok fazla okuma yapmak gerekir, lyvancılık endüstrisi verimi artırmak ve kar marjinini yükselt-:k için her yolu dener. Büyükbaş hayvancılığı ise içlerinde en ilkahlarıdır. Organik sütten başkasını içme Peder. Diğer sütle-[içinde yumurtalık çıkarmana yetecek kadar östrojen var.” “Bunu dikkate alacağım. Cemaatimin bana Anne demeye ha-: olduğunu hiç sanmıyorum.”

“İlginç olan ise,” dedi Dr. Wing, “hormon, vazopressin horonu.”

“Yani ne yapar?”

“Saldırganlığı artırır. Aynı zamanda cinsel dürtüyü ve bölge şaşını tetikler. Söz konusu sığırlar olduğunda bu epey gereksiz ıçar. Kır fareleri ve golden hamsterlar üzerinde deneyler yapılış. İnternetten baktım. Tam ismiyle arginin vazopressin, me-elilerde bilhassa çiftleşme sonrası hipotalamusun nöropeptid lgılamasını sağlar. Bu hormon kana karışır karışmaz erkek fare-r ve hamsterlar saldırgınlaşır, onları koklamaya gelen

dişileri jvar, bazen de öldürürler. Özetle vazopressin etkisi geçene değin pofuduk sevimli kemirgenler küçük birer kürklü vahşi savaşçı-ı dönüşür. Onlardan biriyle karşılaşırsan yandın demektir.” “Aynısı insanlar için de geçerli mi? Yani... çiftleşmeden sonra?” “Benim tanıdığım erkekler çiftleştikten sonra karşılaştıkları k dişli rakibe saldırmaktan ziyade sırtlarını dönüp horlamaya ıey illi.”

“Şahsen o alanda tecrübe sahibi değilim.”

“Hiç mi Matmazel Dixon?”

“Beni mi yokluyorsunuz?”

Dr. Wing gülmemeye çalıştı. “Saygısızlık etmek istemem Peer ama tipim değilsiniz. Yirmi yıl kadar geç kaldınız.”

“Hay aksi, sizi yirmi yıl önce tavlamam gerektiğini biliyorum.”

“O zamanlar beni tanımıyordunuz. Kaldı ki ben on bir yaşın-aydım, haliyle biraz nahoş kaçardı.”

“Haklısınız.” Peder Dixon yüzünü buruşturdu. “Bunların hiç-irini söylememişim farz edelim. İnsanları neden sorduğuma ge-:cek olursak: bu vazopressin Güneşsizleri nasıl etkilerdi acaba?" “Kimse kesin olarak bilemez. Fizyolojileri hala sır konusu, nlardan birine nekrotomi uygulamak zor, zira bir öbek külden : elde edebilirsiniz ki? Onları farklı kılan şeyi bulmak için can-örnek kullanmak ise etik açıdan koca bir yasaklı bölge. Sonuç-incelenmek için kendileri gönüllü olacak değil. Eminim bir rlerde, muhtemelen bir çölün ortasında gizli, karanlık kuruşlar tamamen bilim ve askeri-endüstriyel kompleks adına bir up Güneşsiz’i bir yeraltı tesisinde zincire vurmuş, canlı canlı siyordur. Gelgeldim, öğrendikleri her neyse dünyanın geri lanıyla paylaşmıyorlar.”

‘Ama buradan hareketle bu hormonlu kanı içmek tıpkı hams-'lar gibi vampirleri de vahşileştirebilir, değil mi?”

‘Bu uzak bir ihtimal değil. Vampir metabolizması birçok açı-n insanlarınkiyle benzerlik gösteriyor. Bizimle aynı temel ya-/a sahipler; yalnızca aynı fizyolojik düzenin bizim anlamadı-*ı* ve anlayamayacağımız biçimde gelişmiş ve özelleşmiş hali, tna ilaveten, onlar son derece sınırlı bir beslenme düzenine sa-o. Bu nedenle, aylar boyu devamlı olarak vazopressin

yönün-n zengin kandan başka bir şey almazlarsa sistemlerinde bu rmon giderek birikecektir. Her gün vücuda yenisi alındıkça rmonun fazlasını atık olarak dışarı atma fırsatı bulamayacak-dır. İncelemek zorunda kaldığım onca Güneşsiz dışkısına rağ-;n bunu daha önce fark etmeyişime şaşırdım doğrusu. Hor->n konsantrasyonu kontrol etmediğim birkaç şeyden biriydi? dlaw'un aradığı bu mu?"

'Evet. Kan ve ayaklanmalar."

'Ah, bu önemli olabilir o halde." Dr. Wing kendine bir kutu d Bull alarak açma halkasını kaldırdı. Kabul edeceğinden de-ama Peder Dixon'a teklif etmedi. "Yirmi sekiz saattir aralık-çalışıyorum. Kafein ve glukoz sayesinde ayakta duruyorum." ıtunun yarısını bir dikişte içti, ardından eliyle ağzını kapata-k geğirdi. "Bu durumda sormamız gereken soru şu: bu kasten i yapıldı yoksa kazara mı? Vazopressin, kanın alınıp torbalara)nulmasından önce mi yoksa sonra mı kana karıştı? Suçlu kim? iftçiler mi yoksa büyük ilaç firmaları mı?"

"Neyse ki bunu ortaya çıkarmak bizim işimiz değil," dedi Pe-:r Dixon. "Sizden ricam bu bulguları kâğıda dökmeniz. Çok :ğil, bir sayfa falan kâfi gelecektir. Böylece elimde Redlaw'a îtürebilecek bir şeyim olur. Sonrasında yapılması gerekene "ndisi karar verir."

"Bunu yapabilirim," dedi Dr. Wing. "Sizi uyarmalıyım: ne ırsayım, ne ima, yalnız katı bilimsel gerçekleri yazacağım."

"Ne kadar katı o kadar iyi. Ayrıca Dr. Wing,"

"Evet?"

"En iyisi bu konudan kimselere bahsetmeyin. Sonuçta bir şey kınayabilir, ya da tam aksine çıkabilir de."

"Merak etmeyin. Aramızda kalacak, Peder. Redlaw büyük, :ytani bir komployu açığa çıkarmayı başarıp yılın kahramanı lursa başka tabii. Benim oynadığım rolü de herkes bilsin iste-m. Kesinlikle payımı isterim."

Peder Dixon kahkaha attı. "Bunu bizzat gözeteceğim. Teşek-ürler Dr. Wing."

PEDER DIXON iki sayfa A4 çıktısıyla laboratuardan ayrılmıştı. Dr. Wing kandaki vazopressin hakkında bulduğu her şe-i açık ve tarafsız bir biçimde ifade etmişti. Peder asansörle lo-ûye çıkarken rahatlamıştı ve şükrediyordu. Redlaw, Dr. bing in deyimiyle, “keçileri kaçırmış” falan değildi. Son za-nanlarda maneviyat bakımından sıkıntılar yaşıyordu ama özünle sarsılmaz ve kırılmaz bir şey taşıyordu. Bu inanç değildi; her le kadar bir kısmı inançtan oluşmuşsa da. Taşıdığı şey, çelik gi->i bir dürüstlüktü. Tanrı sonsuz bilgeliğiyle, dünya üzerinde bu itelikteki insanlara ihtiyaç duyulduğunu bilerek onu oraya oymuştu... bu insanların çoğunlukla yalnız kalıp kabul gör-lemesi ve toplumun dışına itilmesi pahasına.

Düzenbazların ve şarlatanların karda yürüyüp izini belli etme-;n zirveye tırmandıkları bu çivisi çıkmış dünyada şaşmaz bir ılak anlayışına sahip olmak bir armağandan ziyade bir lanetti. Öte yandan hiç olmazsa Redlaw özelinde, Tanrı hayatın geti-ceği en büyük zorlukların karşısında dayanabilecek sağlam bir aç bulmuştu.

Asansörün kapısı açılırken, Peder bu “sağlam araç” benzetmeni aklına yazmıştı. Pazar ayini için iyi malzeme çıkardı bura-m.

Lobiye ayak basar basmaz karşılaştığı ilk kişi Tuğgeneral Ma-rthur’du.

Sanki bir yılan sarmalını daraltmış gibi karnında ani bir kasıl-a hissetti.

Macarthur yarım düzine adamla koyu bir tartışmaya girdi, lamların ikisi üniformalı birer GÖLGELİ, geriye kalanlar ise ta rütbeli askeri personeldi. Peder Dixon pencereden dışarı ktığında, tepesinde branda gerili bir sıra birlik nakliye kam-nunun sokağa park ettiğini, yanlarında da silahlı askerlerin bet tuttuğunu gördü.

Yalnızca birkaç saattir aşağıdaydı ama bu sırada her şey haki iğine ve askeri bir havaya bürünmüştü.

Elinden gelen tek şey, dikkat çekmeden lobiyi geçerek ön kalan dışarı çıkmaya çalışmaktı. Macarthur’un sırtı dönüktü, telik yanındaki adamlarla beraber dikkatle bir haritayı inceli-rdu. Hızlıca ve sinsice hareket ederse, Macarthur’un kafasını Idırmama ihtimali vardı. Kaldırması için, Pederin fena halde ısız olması gerekiyordu.

Tanrım?” diye mırıldandı içinden. “Lütfen, beni yarı yolda ırakma.”

Tam kapıya varmıştı ki -üç adım kala- biri ona seslendi. “Peder?”

Seslenen nöbetçi subaydı.

İçinden papazların kullanmaması, hatta bilmemesi gereken >ir kelime etti.

“Buyrun?” dedi, dönüp gülümseyerek.

“Uzun sürdü işiniz.”

“Biliyorum. Öyle oldu. Tıpkı sizin beni uyardığınız gibi Tuğ-¡eneral meşguldü. Epey bekledim.”

Nöbetçi subay tümüyle ikna olmuşa benzemiyordu.

“Tuhaf, çünkü tam siz yukarı çıktınız, o aşağı indi ve indiğin-len beri burada.”

“Aslına bakarsan görüştük demedim, dedim mi? Gördüğün ;ibi birbirimizi ıskalamışız. Evet, yazık oldu. Artık başka za-nan, işi başından aşkın değilken görüşürüm onunla.”

“Ama hemen şuracıkta. Fırsatınız varken en azından bir mer-taba deyin.”

“Gerçekten gerek yok, görünüşe göre önemli birileriyle önem-i bir işin ortasında. Ne de olsa eskiden ordudaydı. Onlarla evindeymiş gibi görünüyor. O yüzden, rahatsız etmeyeyim. Ben sadece...”

“Peder Dixon? Graham?” Tuğgeneral Macarthur ondan tarafa takıyordu. “Tanıdık bir ses duyar gibi oldum.”

Peder Dixon kalp atışlarım güm güm kulağında duyuyordu.

Kontrolünü kaybetme, dedi kendi kendine. *Yapabilirsin. Masum görün. Ters bir durum yokmuş gibi davran. Ters bir durum yok. Sahiden yok.*

“Bu şerefi neye borçluyuz?” dedi Macrathur.

“Yukarıda sizi bekliyordu,” dedi nöbetçi subay. “İki saattir.” Bu işgüzar herif çenesini tutamaz mı, diye düşündü Peder.

“Öyle mi? Nedendi?”

“Bir nedeni yok. Yalnızca buradan geçiyordum, aklıma geldi,” îdi Peder Dixon. “Ancak belli ki kötü bir zamanlama. Sizi ra-ıtsız etmeyeyim. Toplantınıza devam edin.”

“Eğer iki saattir bekliyorsanız...”

“Cidden, önemli değil. Yanımda Incil’im var. Vaktimi boşa ırcamadım. Her zamanki gibi kendimi Kitap’a kaptırdım.” “Tuğgeneral im?” dedi yanındaki askerlerden biri, kol saatini isteterek. “Adamlarımızın mevzilenme sayılarını karara bağ-rsak.

“Evet, tabii.” Macarthur Peder Dixon’u başıyla onayladı. Denk gelemediğimiz için üzgünüm Graham. Eminim, söyleyenlerin hayli ilgilimi çekerdi.”

“Evet, yakında mutlaka tekrar geleceğim. Hoşça kal Gail.”

“Güle güle.”

Peder Dixon neşeyle kapıya doğru yürüyüp serin akşamüstü ıvasına çıktı.

Evet!

Gökyüzüne bakıp göz kırptı.

“Şenle ben,” diye fısıldadı, “ne takımız ama,” ve Ladbroke rove’a dönmek için yola koyuldu.

PEDER DIXON BİNADAN ayrıldığında, Tuğgeneral Ma-rthur’un kafasında birden bir ışık yanmıştı. Lobinin sessiz bir »şeşine geçip acil bir telefon görüşmesi yapmak için strateji plantısını tekrar yarıda bırakmıştı.

“Buyrun ben Khalid.”

“İbrahim, şu an ne yapıyorsun?”

“GYB’lerin çevresini kontrol etmek için rutin devriyeye çık-n, sonrasında da askerlere yardım etmeye gideceğim.”

‘O işi iptal et. Sana başka bir görev vereceğim. Arabada başka im var?”

“Qureshi ile Heffernan.”

“Güzel. Heffernan boksördür. Epey işine yarayabilir. Peder)ixon’u hatırlıyor musun? Eskiden burada papazdı?”

“Sayılır. Yüzünü hatırlıyorum.”

“Buradan az önce ayrıldı ve bir tuhaf davrandığını fark ettim, ’ek kendi gibi değildi. Beni görmeye geldiğini söyledi ama ne-lenini söylemedi.

“Yani?”

“Yani *Efendimi’*’ diye düzeltti onu.

“Yani Efendim?”

“Peder, Redlaw’un arkadaşıdır. Hala görüşüyorlar.”

“Ve?”

“Ve eğer bana gelme sebebi Redlaw ise hiç şaşırmam.”

“Bu ne demek? Aaah, anladım.”

“Kesinlikle. Yaşadığı yer burası.” Peder Dixon’un ev adresini '•erdi. “Git bir bak. Bahse girerim bizim kaçak Yüzbaşımız orada.” “Ya sonra?”

“Ne yapacağını biliyorsun. Tutuklayıp gözaltına al.”

“Ya karşı koyarsa?”

“Önce orantılı güç kullan,” dedi Macarthur. “Yalnız işe yara-nadığı takdirde sınırı aş. Onu burada istiyorum ki gözümü üs-:ünde tutabileyim ve tek parça halinde istiyorum.”

“Elimden geleni yaparım,” dedi Çavuş Khalid lâkin ses tonu *öz veremem* diyordu.

On Yedinci Bölüm

GÜNEŞ BATIP DA karanlık çöktü mü sokaklar gitgide ıssız-jiyordu. Her gün aynı hikâye tekrarlanıyor, Londralılar birer rer kabuğuna çekiliyordu.

Trafik sıkışıklığı gibi engeller çıkmıyor değildi ancak baş-ntte -İngiltere’nin her yerinde olduğu gibi- azimle akşamın karanlığa bırakılmazdı. İnsanlar sarhoş bir kalabalığın arasın-n geçer gibi dişlerini sıkıp birbirlerini ite kaka yürüyorlardı, iindüz vakti babayiğitlik taslayabilirdin, o ayrı. Önüne bulut çse bile güneş batmadığı sürece endişelenecek bir şey yoktu, ineşsizlerin eli kolu bağlıydı; dışarı çıkmaya yeltenemez, ev ye adlandırdıkları karanlık, kuytu ahırlardan bir yere kımılda-mazlardı. Güneş ışığının parıltısı gökyüzünde kaldığı sürece vendeydin.

Gel gör ki güneş, ufuk çizgisinde reverans yaparak veda etmiş-İngiltere’de gündüzle gece arasındaki eşik aşılmıştı.

Üstelik bu gece, zorunlu iskânın başlayacağı geceydi.

PEDER DIXON, BAYSWATER ve Notting Hill'den geçer-n civardaki dükkânlar erkenden kapatıyordu. Özür notları ası-ak yirmi dört saat açık dükkânların kepenkleri indiriliyordu, ılcular ya metro istasyonlarına dalıyor ya kendilerini otobüsle-atıyorlardı. Sinemalar, barlar ve restoranlar kapılarını kapatıştı. Zengin muhitlerinde -W11 onlardan hatırı sayılır mik-rda barındırıyordu- projektörler yakılmış, eski askerler nöbet şına geçmişti. Sokak kapıları sıkı sıkıya kapanıyor, kilitler vu-luyor, sürgüler çekiliyor, panjurlar indiriliyordu.

Peder Dixon papaz evine ulaştığında, dışarıda kalan birkaç ya-dan biriydi. Araç trafiği hala yoğundu ancak yaya trafiği yok inecek kadar azdı. Peder bahçedeki patikayı koşar adımlarla irüdü. İçeri, duvarlar arasına girdiğinde yaşadığı memnuniye-inkâr edemezdi.

Redlaw'u oturma odasında ayaklarını pufa uzatmış bir şekilde ıltukta kestirirken buldu. Belli ki büyük zorluklar atlatmış ve itkin düşmüştü. Peder biraz daha uyuması için onu rahat bıra-ıp buzdolabından bir birayla önceki

günden kalan az bir kızar-ıış erişteyi mideye indirdi. Karanlığı kovmak için ışıklan ya-ıp perdeleri çekti. Redlaw keskin bir nefes alarak uyanıverdi. İlk cümlesi, “Haberler nasıl?” demek oldu. “Wing ne buldu?” “Kendin bak.” Peder Dixon iki sayfa çıktıyı iftiharla ona uzattı. Redlaw okumaya başlamıştı:

Laboratuvar sonuçlan; Dr. Delilah Wing

Özet

BP5/7601H/PR seri numaralı BoyPlass kan torbasından alınan bovin hemoglobin örneğinde anormal seviyede yüksek konsantrasyonda arginin vazopressin (AVP) saptanmıştır.

Materyal ve Metod

Örnek bir dizi standart teste tabi tutulmuş, ancak işbu belge-

nin amacı doğrultusunda yalnız endokrinoloji testi sonuçlarına yer verilmiştir. Kanda bulunan AVP 25 pg/ml (mililitre başına pi-kogram) seviyesinde olup normal seviyeden %500 fazla...

“Haklıymışsın,” dedi Peder Dixon. "Bu kanla ilgili feci bir üç-iğıt çevriliyor. Bununla oynanmış.”

Redlaw hala Dr. Wing’in raporunun sonuç bölümünü okuyor-J. Dudakları tatmin duygusuyla ince bir çizgi halini almıştı. Tutarlı. Son derece kuşkucu yaklaşıyor ama tutarlı. Nathaniel ımbourne, Güneşsizleri ve Parlamentoyu kendi çıkarı için allanıyor. Bir kriz yarattı, Başbakan da oyuna gelip Güneş-rntlere izin verdi. Şimdiye dek bütün olup bitenler bir iş melesinden ibaret. Güneşsizler kontrolden çıkar, insanlar korkar, mra bir bakmışsın Lambourne’un dört dörtlük bir çözümü var. e ala.” Tiksintiyle hırladı. “Lambourne ile yönetim kurulu bu ten çıkar sağladığı sürece ölen insanların, ateşe atılan vampir-rin önemi yok. Hayır, zerre kadar önemli değil.”

“Ne yapmak niyetindesin?”

“Buna bir son vereceğim elbette. Bu alçakça oyunu ne uğruna raandığım ifşa edeceğim.”

“Ama nasıl...”

Kapı zili çalınıyordu, tedirgin edici biçimde gürültülüydü. “Birini mi bekliyordun?” diye sordu Redlaw.

“Hayır,” diye yanıt verdi. “Ama halk her saatte kapımı çalabi-r. Cemaatten birileri o ya da bu konuda telaşa düşmüş olmalı, lep böyle. Ya da Yehova Şahitleri’dir. Ben Hristiyanlık yelpa-îsinin rasyonel tarafındayım diyorum ama sürekli tekrar geli-srlar.”

“Duymazlıktan gel.”

“Yapamam.”

“Evde yokmuş numarası yap.”

“Evdeki bütün ışıklar yanıyor. Burası resmen “Papaz içeride.” üye bağırıyor. Zaten sen niye endişeleniyorsun ki? Kimse bura-la olduğunu bilmiyor.”

“Bilmiyorum,” dedi Redlaw. “Sadece hoşuma gitmedi.”

“Senin ne hoşuna gitti ki?” Kapı zili tekrar çalındı, bu kez dala bir ısrarla. “Bu her kimse benimle görüşmeyi sahiden isti-'or,” dedi Peder Dixon. “Üstelik herkesin kabuğuna çekildiği >ir gecede buraya kadar gelme zahmetine girmişlerse iyi bir ne-lenleri olmalı. Gidip onları içeri almak zorundayım.”

“Pekâlâ,” diyerek kabul etmek zorunda kaldı. Silahını çekip mniyetini açtı.

“John, o silah da neyin nesi? Ciddi misin?”

“Ciddiyim.”

“Pekâlâ, mümkünse gözden uzakta tut.”

Peder Dixon koridoru geçti. Sokak kapısında gözetleme deli-;i yoktu. Gözetleme deliği şüpheci tipler içindi ve o öyle biri leğildi. Öte yandan bütünüyle de aptal değildi, kapısında zin-ir vardı. Kolu çevirip kapıyı açtı.

Kırk iki numara bir bot kapıyı sertçe tekmeleyerek zinciri kırlı, kapı sersemletici bir şiddetle Peder Dixon’un yüzüne çarptı, ’eder Dixon duvara çarptı, ardından yana doğru sendeledi. Desek almak için portmantoya tutunduysa da bir yağmurluk ve >altoyla birlikte yere yuvarlandı. Koridoru

pat pat çiğneyen yak seslerini duyuyordu. Bir sonraki hatırladığı şey, onu yaka-ayan ellerin üzerindeki palto ve yağmurluğu bir kenara atarak :aba bir şekilde oturur pozisyona getirmesiydi. Üniformalı bir îÖLGE subayının yüzüne bakıyordu.

“Burada oturun peder,” dedi adam. Yüzünün bir tarafında fe-i bir yara izi vardı. “Uslu bir çocuk olup bir yere kımıldama-ın. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar bitecek.”

OTURMA ODASINA DALAN Khalid, Redlaw’u odanın or-sında silahını kaldırmış halde dikilirken buldu. Ayağını kayırarak durdu. Öteki GÖLGELİ, Qureshi arkadan ona çarptı, tisi de Redlaw’un avucunun içinde hafif hafif titreyen silahın örüş alanındaydı.

“Pekâlâ, Redlaw,” dedi Khalid. “Buna hiç gerek yok. Silahını ırak. Buradaki kimse kovboyculuk oynamak istemiyor. Seni al-ıaya geldik. Karşı koyma.”

“Neden karşı koymayacakmışım? Beni nezarethaneye tıkıp ınra da polislere teslim edesiniz diye mi?”

“Amacımız bu, evet”

“Buna izin veremem.”

“Buradan kaçmaya başaramazsın. Hem zaten neyi ispatlamaya ılışıyorsun ki? Şehrin her yerinde bir tımarhane kaçkını gibi ranıyorsun. Teslim ol. Yakalandığını kabul et. Son birkaç aydır :ni yiyip bitiren şey her neyse sonunda seni ele geçirmiş. Emi-im psikolojik danışmanlık ve ilaç tedavisi sayesinde çok geç-leden bomba gibi olursun.”

Redlaw abartılı bir kahkaha attı. “Ben delirmedim, Çavuş. İsıl deli sîzsiniz, arkadaşımın kapısını kırıp öylece içeri dalabilmeğinizi sanıyorsunuz. Eğer Peder’in kılına zarar geldiyse...” Silah tutan kolu alçalmıştı. Redlaw acıyla yüzünü buruştura-ak kolunu tekrar kaldırdı.

“Ne yaparsın?” dedi Khalid. “Silahı bile zor kaldırıyorsun. Beli ya da bir başkasını vurmayacaksın çünkü sen öyle biri değilin Redlaw.”

“Dene ve gör. Zaten bu yara da senin yüzünden. Beni isle of Dogs’da tuzağa düşüren kişinin sen olduğunu bilmiyorum san-na. Geleceğimi bir

şekilde Güneşsizlere haber verdin.”

“Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.”

“Tabii, eminim yoktur. Ama ben biliyorum.”

“Cidden Redlaw, bu artık deliliğin sınırlarını aştı. Evet, senin pek haz etmiyorum ama seni öldürmek için tuzak kuracak ıdar da değil. O kadar... o kadar *aşağılık* değilim.”

“Eh, belki değilsindir.” Redlaw silahını daha bir sıkı kavradı. İma belki ben öyleyimdir.”

Khalid kollarını iki yana açtı, göğsünü siper ederek ileri doğ-ı bir adım attı. “Durma o halde. Yap şunu.”

“Beni kışkırtma.”

“Sen öyle bir adam değilsin.”

“Bana deli deyip duruyorsunuz. Deliler normalde yapmaya-kları her türlü şeyi yaparlar.”

“Öyle bile olsa sen kimseyi öldürmezsin. Öldüremezsin. Hele de bir GÖLGE subayını.”

“Tamam. Belki öldürmem.” Redlaw silahı hafif indirmiş, halid’in bacağına nişan almıştı. “Ama yaralayabilirim. Buna

■ dersin?”

“Dişbudak mermisiyle fazla riskli. Kolaylıkla uyluk atardamara isabet ettirebilirsin. Kan kaybından ölebilirim. Vicdanın damadan beni öldürebilir misin? Hiç sanmıyorum. Şura 5:32, dm bir nefsi öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibi olur.’” “Benim için değeri olmayan bir yazıttan alıntıyla etkilenmeğim için kusuruma bakma.”

“Mübarek Kur’an’ı aşağılayayım deme Redlaw,” diye gürledi halid. “Sakın inancımı alaya alma.”

“Çekil yolumdan. Sen de Qureshi. Şimdi gidiyorum. Beni ırdurmaya çalışırsanız pişman olursunuz.”

Redlaw kapıya ulaşmak için yan yan yürüyerek iki subayın et-fından dolaşıyordu. Silah hala havadaydı ama bu şekilde tutanın bedeli çok ağır oldu. Silah yere doğru indiğinde Khalid inin tersiyle vurarak yana itti. Redlaw'un eli kapının kasasına rptı ve istemsiz olarak yere doğru bir el ateş etti. Henüz silah ?si kulaklarından silinmemişken Khalid, Redlaw'un köprücük emiğine vurdu. Omzu duvara çarpınca Redlaw yaralı bir köpek ibi inledi. Khalid bileğini döndürerek silahı düşürtmeye uğra-yordu. Ardından kolunu bükmeye yeltendi ama Redlaw elini eri çekip çenesine bir sol aparkat çıkardı. Dengesini kaybeden Ihalid bir de kulağına yumruk yedi. Karşılığında dudağını bü-erek bir yumruk attı.

"Tuğgeneral 'tek parça' demişti ama onu hayal kırıklığına uğ-ıtma riskini göze alabilirim."

Redlaw, Khalid'in kendini toparlarken bu kısa andan istifade acak arasına diz attı. Derken, darbelerin ardı arkası kesilmedi, .halid'in yüzü gözü şişmişti, ıslık gibi bir ses çıkararak yere yı-ıldı. Redlaw silahını kaptığı gibi koridora seğirtti.

Qureshi ise Khalid'in yanına çömeldi. "Efendim, iyi misiniz?" "Yakala onu!" dedi Khalid, kıpkırmızı bir suratla salyalar sa-ırak. "Mecbur kalırsan vur o *kâfir'A"*

Qureshi koridorda birkaç adım atmıştı ki Redlaw'u üçüncü ıbayın, Heffernan'ın karşısında buldu. Peder Dixon Heffer-an'ın ayağının dibindeydi, sersemlemiş ve beti benzi atmıştı, lnındaki bir kesikten kan sızıyordu.

"Çekil," dedi Redlaw. "Bu bir emirdir."

Heffernan sıra dışı bir bar kavgası sırasında Tanrı'yı bulan es-i bir korumaydı. Gözünün önünde Bakire Meryem'in görüntü-i belirmiş, ona kırık bir şişe savuran kişiyi pataklamasını en-ellemişti. Artık kararlı bir görev bilincinin yanı sıra yüzünde ıı karşılaşmadan yadigâr bir yara taşıyordu. Gözü karaydı. "Eski GÖLGELİlerden emir almıyorum," dedi. "Beni geçe-tezsin."

"Ateş edeceğim."

"Etmeyecek," dedi Qureshi.

Redlaw dönüp bakmadı. “Peder Dixon’a zarar verdiniz. Şu an ünüze de birer kurşun sıkacak moddaydım.”

“Ben iyiyim John,” dedi Peder Dixon cansız bir sesle. “Önem-bir şey değil, devede kulak. Benim yüzümden kimseyi vuranı deme.”

“Bu kabul edilemez,” dedi Redlaw, Heffernan ile Qureshi’ye. iz GÖLGELİsiniz, sokak serserisi değil.”

“İndir silahını,” dedi Heffernan. “Buradan ya bizimle çıkarsın . da hiç.”

“Fikrini değiştirmen için yalvarıyorum.”

Redlaw tetiği çekti. Sokak kapısında, Heffernan’ın başının ılnızca birkaç santim ötesinde bir delik açıldı. Yanağına kıyıklar batan Heffernan irkilerek yanağını tuttu. Redlaw saldı-ya geçti. Eğilerek sol omzuyla GÖLGELİnin yağlı göbeğine ırbe indirdi, sonra silahının kabzasıyla kafasına vurdu. Heffer-ın inleye inleye, öfkeli bir halde el yordamıyla onu arıyordu, edlaw adamın sağa sola savrulan pençelerinin altından sıvışıp ıpı kolunu yakaladı. Paçayı kurtarmasına saniyeler kalmıştı. Arkadan bir bağırma sesi geldi. Öfkeyle oturma odasından çı-ın Khalid silahını çekip Redlaw’a doğrulttu. Çılgına dönmüş, ev alev gözlerinden bariz bir öldürme niyeti okunuyordu. Sila-ndaki bir kurşunun üzerinde Redlaw’un ismi yazıyordu. “Hayır!”

Feryat Peder Dixon’dan gelmişti. Ayaklarının üzerinde doğ-ılmuştu.

Khalid ateş etti.

Peder Dixon kendini Redlaw’un önüne attı. Kurşun karnının it bölgesine isabet etti. Arkadaşının kucağına düştü ve ikisi irden kapıya çarptı.

“Hayır!”

Bu kez feryat Redlaw’dan gelmişti. Peder Dixon’a sarıldı, açma fikri aklından birdenbire uçup gitti. Peder Dixon’i usul ul paspasın üzerine yatırdı. Papazın bedenini bir titreme aldı, aburgalarında açılan çay fincanı büyüklüğündeki delikten imleğine kan sızıyordu.

Üç GÖLGE subayı dehşet içinde donakalmış». Üçü de gözleri yaralı adama dikmişti ama hiçbirinin gözleri Khalid’inki ıdar büyümüş, ağzı

Khalid’inki kadar açılmamıştı.

Peder Dixon başını Redlaw’a çevirdi. Konuşmaya çalıştı. “Mec... mecbursun...”

“Konuşma,” dedi Redlaw. “Senin için bir ambulans çağıraca-z. Ambulans!" diye bağırdı GÖLGELİlere. “Biri ambulans çarsın!”

Qureshi telefonunu almak için elini cebine soktu.

“Umarım... bunca zaman boyunca yanılmıyordum,” dedi Pe-r Dixon. “Yoksa... sahiden hiç eğlenceli olmaz.”

“Şimdi bunları konuşmayalım. İyileşeceksin. Yaranın çok kö-olduğunu sanmıyorum.”

Ne var ki yaradan emme sesi geliyordu. Üstelik gırtlaktan, isle ıslak ve hırıltılı nefes alıp veriyordu.

“Tanrı’nın işi, John,” dedi kesik kesik ve kan tükürerek. “As-unutma... yaptığın şey.

Titredi. Başı yana düştü. Vücudu gevşedi.

St. Erasmus cemaati, papazsız kalmıştı.

On Sekizinci Bölüm

AMBULANS GELMİŞTİ LÂKİN boşunaydı. Sağlık görevli-eri papaz evinin önündeki patikadan koşarak yukarı çıkarken, ledlaw öteki yoldan silah zoruyla yaka paça götürülüyordu. Çetesinin altı kıymık parçalarıyla dolu olan Heffernan onu devri-'e arabasının arka tarafına soktu, kendi de yanına oturdu. Çavuş Chalid, Redlaw’un Cindermaker’ı ile asker yeleğini ön koltuğa ıtarak direksiyona geçti. Qureshi sağlık görevlileri -ve geldikle-inde polislerle- ilgilenmesi için geride bırakılmıştı.

“Karşı koymayacaktın,” dedi Khalid, yola çıkarken. Hem suç-u hem güçlüydü. "Senin suçundu. Buna sen sebep oldun.” Redlaw’un ağzını bıçak açmıyor, yalnızca kilitlenmiş bir şedide dizlerine bakıyordu.

“Eğer efendi efendi gelseydin, bunların hiçbiri olmazdı. Olay-ar bu denli çığırından çıkmazdı.”

Redlaw boş boş bakmaya devam ediyordu. Dinlediğine, hatta İChalid’i duyduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu.

‘Senin için kendini feda etmeseydi, hala yaşıyor olurdu.” Khalid dikiz aynasından ona baktı. Redlaw başını kaldırdı, izleri buluştu. Redlaw’un öfkeli gözlerinden yayılan saf nef-Khalid’in içinde bir şeyleri mum gibi eritmişti. Arka kol-ktaki adamın ondan kimsenin etmediği kadar nefret ettiğini erek dikkatini tekrar yola verdi.

'Allahu ekber" dedi fısıltıyla.

Her şey Tanrı’nın buyruğuydu. Kazara ölümler bile.

NEZARETHANELER GÖLGE KARARGÂHI’NIN üçüncü tındaydı. Khalid ile Heffernan, Redlaw’u yerin altındaki ga-dan bu kata çıkarıyorlardı. Hala potansiyel bir tehdit ve kaç-ı riski taşıyormuş gibi onu sıkı sıkıya tutuyorlardı, ne var ki, icadele duygusu Redlaw’u çoktan terk etmişti. Peder Di-tı’un ölümü onu çökertmiş, yaralamıştı. Tıpış tıpış, ruh gibi di hücreye. Nezarethanelerden sorumlu nöbetçi, Noakes kafi üzerine kapatarak sürgüyü çekti.

Ne utanç verici,” dedi Noakes, başını üzüntüyle iki yana salken. “Yani Ateşçiler, vampir avcıları, ısırıldığını düşünen şler, sahte Güneşsizler tamam, hepsinin memnuniyetle canına urum... ama *Redlaw.”*

Hepimiz için ibret alınması gereken bir ders,” dedi Khalid. unlara mukayyet ol.” Redlaw’un silahıyla yeleğini Noakes a rdi, ardından Heffernan’a döndü. “Gidip yüzüne baktırman rek.”

Heffernan parmağını nazikçe kıymıkların üzerinde gezdirdi. [1] kadar kötü değil. Bununla kıyaslanamaz bile.” Sağ yanağın-n aşağı doğru, yamuk yumuk bir çizgi şeklinde inen şişe yama dokundu. “Her zamanki halimden daha çirkin değilim.” ‘Yine de mikrop kapmasını istemezsin değil mi?”

Doğru.”

Heffernan ikinci kattaki pansuman birimine doğru yola ko-ıldu. Khalid de Tuğgeneral’in sekizinci kattaki ofisine çıkmak in tersi istikamete yöneldi. Heffernan’ın sağlığı için endişelen-Lesine endişelenmişti ama onu aşağı göndermesinin asıl sebebi, [acarthur’a Redlaw’un yakalanma haberini tek başına verebil-ıekti. Bu sayede bütün puanları kendi toplayacak ve papazın arulma meselesinden yakayı sıyırabilecekti. Eğer herkesten ön-: davranıp Macarthur’a hikâyeyi ilkin kendi gözünden anlatır-. daha anlayışlı ve daha hoşgörülü yaklaşacağını umuyordu. Neticede, kuzeydoğu bölgesinde bir yüzbaşı açığı vardı. Kha-d bir terfiyi çoktan hak ettiğini düşünüyordu, Redlaw’u yaka-yarak da bunu garantilemişti. Kartlarını doğru oynadığı fakirde Peder Dixon’a rağmen hala pozisyonu kapabilirdi.

Khalid kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde Macarthur telefonla ko-ışuyordu. Bitkin ve asabi görünüyordu. “Şimdilik söyleyecek ir şeyim yok,” dedi telefonun diğer ucundaki kişiye. “Çalışma-r devam ediyor. Belki bu gecenin sonunda, nakil operasyonu-ın ilk aşaması tamamlandığında bir açıklama yapacak konum-ı olurum. O zamana dek beni rahatsız etmeyin. Güle güle.” Karşı tarafa çat diye bir ses gitti. Başım kaldırıp Khalid’e ıktı. “Lanet gazeteciler. Her türlü bahse girerim, bir dakikaya ılmaz başka bir tanesi arayacak. Her neyse, gözünün içinin parmasından başardığını tahmin ediyorum. Görev tamamlandı.” “Aşağıda, nezarethanede,” dedi Khalid, başını evet anlamında .llayarak.

“Rahatladım. Aferin. Herhangi bir sorun çıktı mı?”

“Bunu söylemekten üzüntü duyuyorum ama... istenmeyen ir zayiat verildi.”

“Yaralandı mı?”

“Redlaw değil. Peder, Dixon.”

“Ah, olamaz. Durumu ne kadar kötü?”

Khalid yanıt vermedi, bu ne kadar kötü olduğunu anlatıyordu. “Ne oldu?”

Açıklamaya başladı: Redlaw karşı koymuş, kaçmaya çalışmış, em Khalid’e hem Heffernan’e ciddi fiziksel zararlar vermişti; ıralama, hatta muhtemelen öldürme niyetiyle iki el ateş açışı-ı saymıyordu bile.

“Teslim olması için uyarı amaçlı ateş ettim ama aynı zamanda lyatımın tehlikede olduğunu hissettim, yani nefsi müdafaa da iyebiliriz. Peder Dixon kendini merminin önüne atıverdi. Bek-nmedik bir şekilde hareket etti. Saniye farkla her şey bambaş-*ı* olabilirdi. Durum değişken ve kaotikti. Bu kayıptan dolayı irin bir üzüntü duyuyorum. Öyle ki, ne kadar üzgün olduğu-ıu ifade edemem. Peder’in arkadaşınız olduğunu biliyorum, zgünüm Efendim, gerçekten çok üzgünüm.”

Bu *kadının* karşısında ezilip büzülmek Khalid’in onuruna do-jnuyordu. Adaletli bir dünyada, yani Tek Gerçek Din’in emir-rine göre yaşanan bir dünyada Macarthur gibileri kamu so-ımlulukları verilen mevkilere gelemezdi. Khalid’in karısı Zai-ı gibi münasip bir biçimde örtünür, Peygamberin emirlerine dik kalarak evinde otururdu. Ayrıca saçlarını da bu kadar kısa ;smezdi. Gail Macarthur dünyanın en muhteşem güzelliğine hip değilse de kendini erkekleştirerek Tanrı’nın ona verdiği ıdınsı özellikleri inkâr etmezdi.

“Bence suçun çoğu değilse de birazı Redlaw’da,” dedi, bu gazini yutarak. “Orada olmamalı, pederin eteğinin altına saklan-amalıydı...”

Telefon kulakları yırtarcasına çaldı. Macarthur ahizeyi kaldırınca çat diye geri yerine koydu.

“Ne diyelim,” dedi, daldığı uzun bir sessizliğin ardından.)lan olmuş. Elbette orada yanında bulunan kişilerce onaylanan ıpsamlı bir rapor

istiyorum senden. Redlaw a gelince, kendi kederinde boğulsun diye onu bir süre yalnız bırakmayı düşünüyordum. Diğer yandan, bu kahrolası telefondan uzaklaşmak için ir bahanem olur.

KAPIYA SERTÇE VURDUKTAN sonra, “Hücre iki, ayağa alkıp yüzünü duvara dön ve ellerini kenetleyip başının üzerine oy.” diye seslendi Noakes.

Redlaw söyleneni yaptı. Tavanın köşesine yerleştirilen kamera nu izliyor, kapının yanındaki küçük bir ekrana görüntüyü ile-iyordu.

Tuğgeneral Macarthur içeri girdi.

“Sizinle birlikte içeriye gelmemi ister misiniz Efendim?” diye ardu Noakes.

“Hayır,” diye yanıt verdi. “Bu adamın yanında sonuna kadar üvende olduğumdan eminim.”

“Pekâlâ. Hemen dışarıda olacağım.”

Kapı şangırtıyla kapandı.

“Yüzünü dön, John.”

Redlaw döndü.

Macarthur yanağına elinin izi çıkacak kadar sert bir toka attı. “Bu, kendi saçmalıklarına Graham Dixon’u bulaştırdığın çin,” dedi.

Tekrar, daha sert bir tokat attı.

“Bu onun öldürülmesine sebep olduğun için.”

Bir üçüncüsü. Redlaw’un başı yana döndü.

Kızarık yüzünü tuttu.

“Bunları hak ettiğini biliyorsun,” dedi Macarthur. “Bu yüzden >ana vurmayı aklından dahi geçirmiyorsun.”

Haklıydı. Karşılık vermek bir kez olsun aklından geçmemişti. “Seni geri zekalı hergele,” diye konuşmaya devam etti. “Şu haine bak. Geldiğin noktaya bak. Karşımda silahsız dikilirken na-ıl göründüğünün farkında mısın? İşe yaramaz, amaçsız, yaşlı ir adam gibi. Bir GÖLGE subayından

ziyade, ayvayı yemiş es-i bir popstar gibi görünüyorsun. Sahip olduğu her şeyi çöpe at-ıış biri."

Redlaw acıyla yüzünü buruşturdu.

"Şimdi, yerine otur."

Redlaw hücredeki ince yataklı karyolaya oturdu.

Macarthur oturmadı.

"Anlaşma şöyle, sana bir defaya mahsus şans veriyorum. Bu akım ilgilenmem gereken sürüsüyle iş var. Toplayabildiğim bü-in GÖLGELÎlerin refakatinde ordu yedi ayrı GYB'ye girecek, oplam bin kadar Güneşsiz'i toplayıp kamyonlara bindirecek ve iüneşkent Bire taşıyacak. Sana beş dakikamı ayırabilirim ama dığın alacağın budur. Sahibinin izni dışında bir araca el koy-ıak, kasıtlı zarar vermek, arbede çıkarmak ve aklıma gelmeyen aha bir dolu suçtan polis gelip seni Paddington Green Hapisha-esi'ne götürmeden önce bir açıklama yapmak için bu tek şansın, aptıkların için gerçekten sağlam bir sebebin olsa iyi edersin." "Sebebim ne kadar iyi olsa da bir şey değiştirir mi?" dedi Red-w. "Bana işimi geri kazandırabilir mi?"

"Neredeyse imkânsız."

"O halde neden zahmete gireyim ki?"

"Çünkü bana anlatman gerektiğini düşünüyorum. İçini dök-len gerekiyor."

"İtiraf ruhuna iyi gelir diyorsunuz?"

"Saat işliyor, yani anlatacaksan başla derim."

"Efendim aslına bakarsanız," dedi Redlaw, "sizi göreceğimi ve ına bu şansı vereceğinizi umuyordum. Başka kimse öldürül-leden bu yangından hala bazı şeyleri kurtarabiliriz. İşte." Elini •bine daldırarak, dörde katlanmış bilgisayar çıktısını çıkardı. ¡!ok yavaş okumadığınız sürece beş dakika hayli hayli yeter."

Macarthur katlanmış iki yaprak kâğıdı açıp incelemeye başladı. "Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyorum," dedi. Şu an neye bakıyorum?"

“Parlamento’yu ve İngiliz halkını kandırmak ve tahminime ;öre bir milyar sterlin değerindeki gizli inşaat sözleşmelerini apmak amacıyla kurulan bir tezgâhın kanıtı bu.”

“Ya da tek bir kan torbasının içeriğindeki bir anormalliktir.)emek istediğim, ben biyokimyager değilim ama bu vazopres-in denen şey kanda doğal olarak bulunan bir maddeyse, kanınla yüksek miktarda bu maddeden bulunan bu tek sığırda bir so-un, yani bir çeşit hormonel dengesizlik olduğu aşikâr.”

“Ama anlamıyor musunuz? Sadece bir sığır değil, sığırların tepsi; daha doğrusu kanın hepsi böyle. BoyPlas’ın aylardır jYB’lere dağıttığı katkılı ürün Güneşsizleri giderek daha saldıran hale getirdi, ta ki bardağı taşırana dek. Kan teslimatları sal-lırganlıklarının çıkış noktası oluverdi. Teslimat anları hepsinin tişip kakıştığı, sabırsızlandığı, sinirlerin gerildiği anlardır. Ağız talaşları başlar. Bu bazen sönümlenip gider, bazen de tam anla-nıyla bir ayaklanmaya dönüşür. Bütün bunların arkasındaki he-lef, kendi çıkarlarına kullanabilecekleri bir kaos yaratmak.”

“Bu ayaklanmaların başka sebepleri de olabilir. Maurice Wax elevizyonda yetersiz dağıtımla ilgili bir şeyler söylemişti.” “Maurice Wax iki eliyle ve bir harita yardımıyla kendi kıçını mlamaz. Muhtemelen Başbakan’ın yahut Lambourne’un ondan öylemesini istediklerini papağan gibi tekrarlamıştır.”

“Bütün bu tezgâhı düzenleyen de Lambourne, öyle mi? Hem le iki kuruş para kazanmak için.”

“Hem kendisi hem yönetim kurulu büyük para kazanacak.” “Bu korkunç derecede insanlık dışı değil mi sence de?

Redlaw omuzlarını silkti. “Kapitalizm böyle bir şey.” “Bununla hiçbir şey kanıtlanamaz.” Macarthur parmağıyla

ktıya vuruyordu. “Yalnızca uyduruk bir kâğıt parçası. Ceza alalarım geçtim, tutuklamaya bile yetmez.”

“Belki yetmez ama bu da bir başlangıçtır.”

“Eğer bu doğruysa, Lambourne gibi herkes tarafından tanınan r halk figürünün bu işten yakayı sıyırmayı düşünebilmesini r türlü aklım almıyor.

Öyle alenen, öyle utanmazca ki.” “Kesinlikle. Zaten bu yüzden inandırıcı. Küçümsemeye varan r utanmazlık. Kendini sahiden yasaların üzerinde gören bir kilin davranışı. Gizli amaçlarına daha az ölümle de ulaşabilirler-. Gelgelelim, Lambourne elinden geleni ardına koymayıp oyu-ı öyle büyüttü ki kimse ondan şüphelenmeyi aklından bile ge-meyecekti. Onu şahsen tanımıyorum ama hakkında okuduk-ımdan anladığım kadarıyla bir kere adam yüksek işlevli bir ¡yopat, bir egoist ve narsist. Bunun gibi cüretkâr ve küstahça : vurgundan aşağısına tenezzül edecek biri değil.”

Viacarthur çıktıya bir kez daha göz gezdirdi. “Eğer haklıy-

ı..."

‘Haklıyım.”

‘Yine de elimizden ne gelir bilmiyorum. Artık çok geç. Gü-şkent projesi çoktan hayata geçirildi.”

‘Başlangıç olarak, nakili durdurabilirsin.”

Durduramam. Nasıl durdurayım? İşin içinde ordu var. Be-n kontrolümün dışında. Ben yalnızca yardım ediyorum, yö-rmiyorum.”

Pekâlâ, ama Lambourne’u teşhir edebiliriz.”

Neye dayanarak? Buna mı?” Dr. Wing’in analizine pat pat rdu. “Dedim ya, yeterli değil.”

Öyleyse daha fazla kan torbası isteriz. Daha fazla örneği ince-iz. Hatta BoyPlas’ın Watford’daki merkez tesisine baskın ya-■ız. Tahminimce torbaları dağıtım depolarına göndermeden :e torbalanmamış kana vazopressin ekledikleri yer burası.” “Bunların hiçbirini yapma yetkim yok, bir arama izni çıkarta-leceğimizden bile şüpheliyim.”

“Emniyet Müdürüyle bir konuşup kabul edecek mi görelim.” “Senin için her şey bu kadar basit, değil mi John? Bu kadar ît. Ne var ki, dünya senin gördüğün gibi siyah ve beyaz değil, 'ükümetle el ele çalışan milyarder bir iş adamının işlerini so-ışturma izni almaya çalışmamı istiyorsun. Nasıl yaparım? Ben ılnızca rütbeli bir av bekçisiyim. Aslına bakarsan bütün GÖL-ELİliler öyle. Ormandaki kaplanlar ya da denizdeki köpek baklan gibi

Güneşsizler de birer doğal tehlike ve biz onları in-ınlardan uzak tutmak için para alıyoruz. O kadar. Burada hummamızın tek sebebi bu."

"Yenilgiyi bu kadar kolay kabul eden biri olacağını hiç düşün-lezdim."

"Pragmatik," diyerek düzeltti. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin ;çilmiş temsilcilerimiz Güneşsizleri Güneşkent'e tıkmak isti-or, bu yüzden gidecekleri yer orası. İlla kötü düşünmeye gerek ok. Hem onlar insanlardan hem de insanlar onlardan daha etin biçimde korunacak. Eğer mantığım kullanabilseydin -akli engeni korusaydın, ki ben kaybettiğini düşünüyorum- sen de öyle düşünürdün. Yöntemleri ne olursa olsun amaçlarına ulaş-ılar, esas olan kesin sonuçtur."

"Amaca giden her yol mubahtır yani, öyle mi?"

"Bazen. Beni hala rahatsız eden konu ise, geçen gece yanında olaşan şu kadın? Kim o? Güneşsiz yanlısı baskı gruplarından ıir aktivist diye tahmin ediyorum."

"Ah, birinin büyüsüne kapıldım, aklından geçen bu mu? Bir lönek oluverdim."

"Birkaç bulanık kamera görüntüsünden gördüğüm kadarıyla ;ayet çarpıcı bir görünüme sahip. Tahminim doğru mu? Şu jEMME'liler gibi iyi niyetli hayalperestlerden biri mi?" "Fark eder mi?"

"Birden BoyPlas'a takıntılı hale gelmeni ve Lambourne'u ala-ığı etme isteğini açıklayabilir. Benim teorim şu: Bu kadın oisin'in ölümünden kısa süre sonra, hassas döneminde seni uldu ve o zamandan beri seni ayartmaya, direncini kırmaya ça-ştı. Sen bu konuda sessizliğini koruyordun ama sonunda açığa ktı. Yeni yaşama sebebin bu. Yanılıyor muyum?"

Redlaw sevimsizce gülümsedi. "Daha fazla yanılıyor olamazın."

"O halde anlat bana John," dedi Macarthur, pencere camına ıtbol topunu kimin attığını öğrenmek isteyen bir annenin sa-ırsız ısrarıyla. "Bu kadının senin için ne anlam ifade ettiğini :ıkla bana. En güvenilir ve sadık subayımın nasıl yüz seksen ı-rece döndüğünü anlamak istiyorum ve..."

Noakes'ın kapıyı açmasıyla sözü yarıda kesildi.

"Efendim?"

“Ne var?”

“Aşağıda küçük bir karışıklık çıkmış. Bilmeniz gerekir diye işündüm.”

“Karışıklık mı?”

“Az önce danışmadan aradılar. Görünüşe göre biri zorla içeri

irmiş.”

“Buraya mı? Kim?”

“Bilmiyorum. Detaylar belirsiz. Anladığım kadarıyla sadece r kişi.”

“Peki şimdi nerede?”

“Mesele de bu. Kimse bilmiyor. Nöbetçi subay Braithwaite’in eylediğine göre ana kapıdan girip lobide bulunan üç üniforma-kişiyi yere sermiş sonra asansöre binmiş. Şu an nerede olduğu linmiyor.”

“Yere mi sermiş? Ölmüşler mi?” “Darp edilmişler. Bilinçleri yerinde değil ama sadece yaralanmışlar. Toplayabildiğim bütün bilgi bu. Olay birkaç dakika ön-e gerçekleşmiş.”

“O halde her yeri kapatmamız gerek,” dedi Macarthur. “Bü-ün çıkışları kapatın, asansörlerin gücünü kesin, binada bulunan erkesi içeri zorla giren kişiyi aramakla görevlendirin. Hem bu-u niye benim söylemem gerekiyor ki? Kendiliğinden yapılma-ı gerekir.”

“Emirlerinizin takipçisi olacağım,” dedi Noakes ve telefon et-ıek için koridorun sonundaki masasına seğirtti.

Macrathur arkasını döndü. “Bu o, değil mi John? Senin arka-aşın. Öyle olmalı.”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Dürüst ol. Senin için geldi.”

“Öyleyse de benim bununla bir ilgim yok. Gelmesini ben is-;medim. Yerimi bile nasıl öğrendiğini bilmiyorum.”

“Ana kapıdan girip silahlı, yakın dövüş eğitimi almış üç üni-ırmalı kişiyi yere seriyor. Kim olduğunu boş ver. Bu kadın

e?”

Birden hücrenin dışından boğuk bir çığlık sesi geldi; ardından oğuşma sesleri, susturulan bir feryat ve yere düşen bedenin ırpma sesi. Yankılar koridorda zayıflayarak kayboldu. Sessizlik aldı.

“Noakes?” dedi Macarthur. “Noakes hala orada mısın? Noa-

£S?”

Cevap gelmedi.

Macarthur kapıya doğru bir adım attı.

“Efendim,” dedi Redlaw, “Size yerinizden kımıldamamanızı ıvsiye ederim. Şu an sizin için en güvenli yer benim yanım.” “En güvenli mi?”

“Kimseyi öldürmeyecek. En azından,” -sesini biraz yükselt-şti- “kimseyi öldürmese iyi olur. Öte yandan, sizin kazara /.¡ı • görmenizi hiç istemem.”

‘Tanrı aşkına Redlaw, nasıl bir şeye bulaştın? Kendini neyin ne soktun böyle?”

‘Görünüşe göre ona bu konuda başka seçim hakkı bırakma-ı.”

Hedlavv ve Macarthur başlarını kapıya doğru çevirdi.

Ilyria bir elinde Redlaw’un Cindermaker’ını öteki elinde si-ı yeleğini kaygısızca sallayarak kapıda dikiliyordu.

‘Naber moruk. Bütün gece burada duracak değiliz. Gitme eti.”

On Dokuzuncu Bölüm

REDLAW TEREDDÜT ETMİŞTİ.

‘Hadi,” diye üsteledi Illyria. “Seni buradan kaçırıyorum.“ Tanrım,” dedi Macarthur, donakalmış bir halde. Illyria’nın

zündeki şal düşmüştü. “Bu dişler...”

Illyria dişlerini saklama zahmetine girmedi. Macarchur’un erindeki etkisinden keyif alıyor gibi görünüyordu. “Etkileyi-değil mi?” dedi.

‘Gerçek. Takma değil. Vampir dişleri. Sen...”

‘Sabrım tükeniyor. Redlaw. Adamlar geliyor. Seslerini duyurum. Ya hemen şimdi birlikte gideriz ya da seni bırakırım, ndi başına halledersin.”

Redlaw ona doğru bir adım attı.

Macarthur soğukkanlılığını kısmen geri kazanmıştı. “John,” di, “Eğer bunu yaparsan geri dönüşü yok, biliyorsun. Hayatili geri kalanını aranan bir adam olarak geçireceksin.” ‘Efendim, zaten geri dönüş yoktu,” diye yanıt verdi Redlaw. anıtım bunu ikimiz de biliyoruz. Artık bu kuruma ait deği-

m, hele hele buranın çalışanlarından biri arkadaşım olarak gör-İğüm tek kişiyi öldürdükten sonra. GÖLGE benim için bitiştir, geri dönüşü imkânsız biçimde bağımız kopmuştur. En ;ından özgür kalırsam yasa dışı yollardan da olsa hala iyilik ıpma fırsatım olacak.”

“Ama *o"* -Macarthur başıyla Illyria’yı gösterdi- “artık her kimya da her neyse, senin dostun değil.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Onun uğruna yapabileceklerin için seni kullanıyor. İstedikle-ni elde eder etmez seni başından atacak."

“Belki de ben istediklerimi yaptırmak için onu kullaruyorum-ır. Bunu hiç düşündünüz mü?”

“Redlaw,” dedi Illyria. “Gerçekten, buna hiç vaktimiz yok. *emen* gitmeliyiz.”

“Bir saniye. Efendim dinleyin. Dr. Wing’in raporu sizde kal-

n. Bununla ne yapacağınız size ve vicdanınıza kalmış. Isterse-z basına verin.”

“Olabilir,” dedi Macarthur. “Ya da şimdilik kimselere söyle-eyip aktarmaların tamamlanmasını ve ortalığın sakinleşmesi-beklerim. Belki o zamana kadar Lamboume suçlamalarımızı etekleyecek bir açık verir.”

"Nasıl isterseniz. Ancak siz hangisini yapmayı seçerseniz sert, ben kendi namıma bu davayı kovalamaya devam edeceğim, özüm Lambourne’un üstünde olacak ve onu yakalayana dek ırmayacağım. Bu şekilde son bulduğu için üzgünüm Efenin... Gail. Ne var ki, mesleğime devam etmemin tek yolu esleğimi bırakmam.”

“*Redlaıv... ”* dedi Illyria.

“Tamam, tamam." Macarthur’a döndü: “Ne pahasına olursa sun, eminim Leary yaptığım şeyi onaylardı.”

“John, Râisin’in her gün beni koruduğuna inanmak hoşuma idiyor. Umarım seni de koruyordur. Hadi, çık git buradan, apmak zorunda hissettiğin şeyi yap. Özgürlüğünün tadını çı-ar. Korkarım çok uzun sürmeyecek.”

“Yeteri kadar sürdüğü sürece sorun yok.” Redlaw, IUyria’dan eleğiyle silahını kaptığı gibi koridora fırladı.

“Ve sen,” dedi Macarthur, işaret parmağını Illyria’ya doğrulta-ık. “Ne çevirdiğini anlamış numarası yapmayacağım ama şunu ir kenara yaz: Seninle işim bitmedi. Payına düşeni alacaksın, lirnse benim subaylarımı dövüp elini kolunu sallayarak gidemez.” “Yazdım bir kenara,” dedi Illyria. “Bu arada saç kesimine haildim,” diye ekledi. “Tuvalet fırçası gibi görünmeyi çok fazla adın başaramaz. Üstelik o sarı röfleler grileri neredeyse tama-len kapamış.”

“Kaltak,” diye tısladı Macarthur.

"Kurve," diye karşılık verdi Illyria, kendi dilinde. Sonra kapı-ı çarparak Redlaw’un peşinden koşmaya başladı.

NOAKES MASASININ YANINDA iki büklüm vaziyette itiyordu. Redlaw yanında geçerken nabzını kontrol etmek için iz çöktü. Hafif ama düzenliydi.

“Ölümcül değil,” dedi Illyria. Benimle gurur duymalısın, iendimi epey dizginledim.”

“Bu şekilde devam et. Bunlar iyi, masum insanlar.”

“Bana göre hiçbir GÖLGELİ masum değildir.”

Redlaw Khalid’i düşündü. Bazıları değildi, doğru.

“Ama elimden geleni yapacağım,” diyerek konuşmaya devam ti. “Şu bahsettiğim adamlar. Aşağı katta sinsice ilerliyorlar.” “Duyabiliyor musun? Ne diyorum ben? Elbette duyabiliyor-ın.”

“Benim kullandığım ana merdivene doğru gidiyorlar. Bir son-ki bakacakları kat burası. Asansör...” ‘Kullanım dışı. Macarthur her yerin kapatılması emrini verdi, ı taraftan, yangın merdivenini kullanacağız.”

R.edlaw onu yeşil bir acil çıkış tabelası asılmış bir kapıya gördü ve acil çıkış kolunu indirdi. Dar merdiven boşluğundan ığı doğru inerlerken Redlaw sordu: ‘‘Nasıl buldun beni? Onu ak, tutuklandığımı nereden bildin?”

Parmağıyla burnuna pıt pıt vurdu.

‘Koklayarak mı?”

‘Kokunu tanıyorum. Seni uzaktan algılayabilirim.”

‘Ne kadar uzaktan.”

Kilometrelerce. Tıpkı bir tazı gibi. Uyandığımda kokunu al-n, stresliydin. Bir imdat çağrısı gibiydi.” ledlaw elinde olmadan başını merakla salladı. “Bütün vam-lerin keskin bir koku alma duyusu vardır, bunu biliyoruz ıa seninki..

Sıra dışı mı?”

Ben ‘daha iyi’ diyecektim ama sıra dışı da uyar.”

lir kat daha indikten sonra Redlaw sordu: “Peki ne gibi ko-

yorum? Kokum nasıl?”

Stresliyken mi? Sirke ve sidik gibi.”

Stresli değilken?”

ıırıttı. “Gül ve tütsü gibi. Kutsal havanın, azizlere has dürüstçün kokusu.”

Beni dalgaya alıyorsun.”

Eh biraz.”

.obıye çıkan kapıda durdular. Redlavv, Illyria’ya geride dur-ısını işaret ederek güvenlik camının dar aralığından içeriye *ı* attı.

Kahretsin. Bu kadar kolay olmayacağını tahmin etmeliydim.” Sorun ne?”

Ana giriş tutulmuş.” “Kaç kişiler?”

“Altı. Yok, yedi. Silahlar çekilmiş.”

“Sorun değil.”

“Benim için sorun. Silahlı çatışmaya girmeyeceğim.”

“O halde girme. Ben onları hallederim.”

“Onları öldürecek misin?”

“Bana ateş ederlerse elimden başka türlüsü gelmez. Benim ha-ʳatım tehlikeye girdiği vakit onların hayatı bitmiş demektir. Şayet adaletli.”

“O halde önceden sorduğum iyi oldu," dedi Redlaw. “Başka >ir çıkış yolu var. Hadi.”

İkinci kata çıkıp bir açık ofisin içinden geçtiler. Normalde di-jer geceler buradaki kabinlerde bir grup subay olurdu; gelen ramaları yanıtlarlar, kaçak ihbarları hakkında bilgi toplarlardı, -akin şimdi in cin top oynuyordu. Her bilgisayarda standart ek-an koruyucu olan GÖLGE logosu buz üstündeki patenci gibi)ir o yana bir bu yana kayıyordu. Telefonlar bir çalıyor, iki çalıyor, sonra sesli mesaja geçiyordu.

Bir arka oda vardı: İki kahve makinesiyle pek rahat olmayan lirkaç plastik sandalyenin bulunduğu bir dinlenme odasıydı. ?ransız pencereleri zemindeki çıkma katın üzerine kondurulmuş lir balkona açılıyordu. Komşu işyeri, Middle Eastern ticari bankasının Londra Temsilciliği ile ortaklaşa kullanılan bir otoparka takıyordu. Araç girişi bir ara sokak vasıtasıyla sağlanıyordu.

“İşte kaçış yolumuz,” dedi Redlaw, otoparkın karşı tarafındaki büyük, demir parmaklıklı kapıyı göstererek. “Ne dersin, aşalı atlayabilecek misin?”

“Beni boş ver, asıl sen atlayabilecek misin?”

Muhtemelen hayır, diye geçirdi içinden Redlaw. *Bu dizlerle zor.* Tine de korkuluğun üzerinden tek bacağını atıp ihtiyatla aşağı Daktı. Altı metre ya vardı ya yoktu.

Bam!

Fransız penceresinin bölmelerinden biri parçalanmış, cam parları çığ misali düşmüştü. Heffernan iki eliyle silahını kavra-ış bir şekilde boş çerçeveden dışarı bir adım attı.

“Nihayet dikkatinizi çekebildim,” dedi, “siz ikiniz için bura-kadarmış. Redlaw, geri balkona gel. Kadın -ismini bilmiyo-m-, sen de ellerini görebileceğim bir yerde tut ve kımıldama.” Korkuluğun üzerinden geri atlarken, *“Onun* geldiğini duyma-n mı?” dedi Redlaw, kızgınlıkla ağzının içinden konuşarak. “Böylesi koca cüsseli bir herife göre fazla sessiz hareket edi-ır,” diye cevap verdi Illyria.

“Vay vay vay! Redlaw, demek firar ediyordun ha?” Yanağı be-k benek yara bandı doluydu. “Artık kaçamazsın. Tekrar söy-yorum, silahını bırak.”

“İzninle?” dedi Illyria.

“Durma,” dedi Redlaw. “Önden buyur. Hala öldürmek yok la buna o kadar yumuşak davranmasan da olur.” “Mırıldanmayı bırakın da teslim olun.” Heffernan Cinderma-r’ı Redlaw’a doğru salladı. “Bunu birine karşı kullanma fikri-bayılıyor değilim, o yüzden beni istemediğim bir şey yapmak runda... *Buff!"*

Illyria midesine attığı yumrukla soluğunu kesmişti. Bir sani-lik bir zaman diliminde beş metrelik mesafeyi kat ederek ;dlaw'un yanından Heffernan'ın yanma geçivermişti.

"Hınkk!"

Illyria tırnağa inen bir çekiç misali Heffeman'nın boyun kası-dirseğini geçirerek ona diz çöktürdü.

"Aaah!"

Boynunun arkasına bıçak gibi bir darbe indirdi ve Heffernan iki vücudundaki bütün kaslar birden peynire dönmüş gibi İkonun fayanslarına tepeüstü yuvarlardı. Boylu boyunca yerde

itiyordu; başı kasılarak titriyor, ağzı Japon balığı gibi bir açı-p bir kapanıyordu.

Illyria gevşeyen avuçtan silahı ayağının ucuyla uzaklaştırdı. Gerçi epey bir süre silah tutamayacağından eminim ama."

"Ona ne yaptın?" dedi Redlaw. "Bir kemik çatırtısı duydum." "İkinci boyun omuru. Cellat kemiği denilir."

"Felç mi oldu?"

"Büyük ihtimalle. Ancak eskiden olduğu kadar kalıcı değil; lodern tıp harikalar yaratıyor. Ne var? Ne bakıyorsun? Sen yu-ıuşak davranma dedin, ayrıca bize silah doğrulmuştu..." Redlaw, Heffeman'ın yanına çömeldi, adam gırtlaktan gelen kor-unç bir inilti çıkarıyordu. "Onu burada bu halde bırakamayız." "Ben bırakırım. Daha fazla GÖLGELİ gelecek. Silah sesini duy-ıuşlardır. Beni kurşuna dizsinler diye burada oyalanacak deği-m." Derken, sanki iki arazi arasındaki çitten atlar gibi korku-ıkların üzerinden çevik bir hareketle atlayarak gözden kayboldu. Redlaw iki arada bir derede kalmıştı. Kendini kotuma güdü-a git diyor, vicdanı kal diyordu.

GÖLGE subayları dinlenme odasının girişinde görünmüşler-i. Silahlarını çekmiş, kapının arkasına gizlenmişlerdi.

"Bu adam ağır yaralı," diye seslendi Redlaw. "Acilen sabitle-ip hastaneye götürülmesini sağlayın."

Hemen sonrasında korkulukların üzerinden bir kez daha aşıp tlayacağı yere göz gezdirdi. En iyi seçenek hemen aşağıya park dilmiş BMW-3 kabriyolenin kaputuydu: Belli ki bankacının iri gece geç vakte kadar çalışıyordu, zira böyle bir arabaya hiç-ir GÖLGELInin gücü yetmezdi. Kendini balkondan aşağı bı-aktı. Kaputa önce *boam* diye ayakları çarptı, ardından BMV'nin larmı ötmeye başladı. Düşmenin etkisiyle oluşan derin göçük-sn süzülerek, otoparkı çoktan yarılamış olan Illyria'ya yetişmek ;in koşmaya başladı.

Balkondan gelen bağırışları hemen kurşun sesleri takip etti. Redlaw başını eğik tutarak arabaların arasında zikzak çiziyordu.

Bir Rover marka aracın ön camı dirseğinin yanı başında tuzla DUZ oldu. Yanından süratle geçtiği sırada yeni model Mini Coo-3er yan aynasını kaybetti.

Illyria kapıya varmıştı. Yüzlerce kiloluk çelikten yapılmış bu ¡ağlam kapı bir rayın üzerinde hareket ediyor ve bir anahtar tartla çalışıyordu. Tek ayağıyla demir yuvadan destek alarak parmaklıkları geriye doğru çekmeye başladı. O çektikçe, kapı :iz sesler ve gıcırtılar çıkararak giderek gıdım gıdım yerinden oynuyordu. Vücudu kasılmaktan titriyordu. Yüzünü buruştur-nuş, dudakları vampir dişlerinin gerisine çekilmişti. Bu sırada, etrafında mermiler sekiyordu.

Nihayet yeteri kadar boşluk açmayı başarmıştı. "Geç!" dedi Hedlaw'a, güç bela. "Geç!"

Redlasv boşluktan sıvıştı, Illyria da onu takip etti. Hızla ara ¡okağın sonundaki yol ayrımına doğru koştular. Sağ taraf GÖL-jE Karargâhı na çıkıyordu, bu nedenle Redlaw solu seçti. Arna-mt taşlı sokaktan paralel yola çıktılar. Trafik yok denecek kadar izdi, asfalt tamamen onlara kalmıştı. Ayak sesleri binaların aralında yankılanıyordu. Parlak ışıklı mağaza vitrinlerinin önün-len geçtiler. Koştular, durmadan koştular; ta ki Redlaw nere-leyse nefes alamayacak derecede bitkin düşene kadar.

Durup gizlenmek için bir otobüs durağına sığınana dek Illyri-ı'nın elini tuttuğunu fark etmemişti. Son birkaç yüz metredir llyria onu sürüklüyordu.

Önce kenetlenmiş ellerine, sonra Ulyria'nın yüzüne baktı, son-a tekrar ellerine baktı.

Illyria mesajı alıp elini bıraktı.

“Daha hızlı gitmemiz gerekiyordu,” dedi. *“Gittin* işte.”

“Kusura bakma... seni... yavaşlattım,” diye yanıt verdi Red-w, soluk soluğa. Sağ olsun Illyria kolundan öyle sert asıldığı in omzu yine alev alev yanıyordu.

“Sırf el tutuştuk diye sevgili olduk sanma sakın. İstemezsen ruldakilere söylemem.”

“Ha... ha.”

“Bence senin Tuğgeneral Macarthur bilse beni birazcık kıska-rdı.”

Redlaw kafa karışıklığı içinde kaşlarını çattı.

“Nasıl konuştuğunu sen de duydun,” dedi Illyria. “Sanırsın ıcasını elinden aldım.”

“Kocası mı?” Kederle kıkırdamaya başladı. Kontrol edilemez r hırıltıya dönüştü.

“Bu kadar komik olan nedir?”

“Macarthur pek evlenecek tiplerden değildir,” dedi zar zor. “Yönelimi kadınlardan yana mı?”

“Bilmiyorum. Herhangi bir yönelimi var mı, onu da bilmiyo-ım. Pek çoğumuz gibi onun da karısı ya da kocası, artık her ;yse, işidir.”

“Çoğu gibi, demek istiyorsun.”

“Ah, evet,” dedi Redlaw, anımsayarak. Cennet bahçesinden ovulan Âdem misali GÖLGE’den ihraç edilmişti. Sonsuza dek. kahretsin. Evet. Çoğu gibi.”

“Seni cidden hiç kaybetmek istemiyordu. Gözlerinden okunu-ordu.”

“Gel gör ki, kaybetti. GÖLGE de öyle. Hayır ya da şer, artık 'gürüm. Kendi kendimin patronuyum.”

“Yeni patronun olarak kendine vereceğin ilk emir nedir?” Otobüs durağında üç farklı afişin döndüğü bir döner billboard ıimuşak, mekanik bir homurtuyla çalışıyordu. Afişlerin birin-e diş macunu, birinde yüz kremi,

birinde de sarımsak özlü bir ovucu sprey, Vampir-Kovar reklamı vardı. Sprey, cebe yahut el ntasına girebilecek kadar ufak bir kapsüle sığdırılmıştı ama klam sloganına inanılacak olursa *Vampirleri Oracıkta Dıırdur-aya* yetecek kadar kuvvetliydi.

“Bilmiyorum,” dedi Redlaw. “Afallamış durumdayım. Dü-nmek için zamana ihtiyacım var.”

“Komünist rejim sırasında, Arnavutluk’tayken düşünmeye ihracım olduğunda ne yapardım biliyor musun?”

‘Kulağım sende.”

Bir otobüse binerdim. Farkındayım, kulağa saçma geliyor ıa şunu anlaman gerekir ki önce o kara cahil, küçük kalaycı nce’nin sonra da Enver Hocanın yönetimi altındayken pek faz-özgürlüğe sahip değildin. Savaştan sonra ülke Sovyet Rus-nın parasıyla yeniden inşa edilmişti ve her şey bir süre tozpem-ydi. Gel gör ki, Hoca dünyayla bağımızı kopardı ve doğal ola-c alt yapı giderek bozuldu. Otobüsler bir felaketti. Nereye girenden ya da gideceğin yere varıp varamayacağından asla tam lamıyla emin olamazdın. Bana cazip gelen yanı da buydu: rast-lelik, belirsizlik. Günlük yaşam her açıdan devletin sıkı denenine tabiydi ancak otobüsler kendi haline bırakılmıştı. Onlara : tek güvenilmez oldukları hususunda güvenebilirdin.

‘Bu yüzden rastgele birine biner, yolculuğumun nerede sonla-:ağını öğrenmeyi beklerdim. Bu sırada yalnız o ana mahsus • şekilde gözetlenmediğim hissine kapılarak gardımı düşürür, şüncelere dalardım. Kim bilir, belki de bir özgürlük yanılsa-ısıydı ama yardımı dokunuyordu. Şayet otobüs bozulursa -ki : sık bozulurdu- aşağı iner, şansım yaver giderse bilmediğim [1] yerde bulurdum kendimi: mesela daha önce hiç gitmediğim rana kırsalında ya da Adriyatik kıyılarında ve yahut Shkoder da Ohrid gölleri gibi büyük, simsiyah göllerden birinin ke-rında. Ola ki karşıma bir Sigurimi yani gizli polis çıkar da ıda bulunma sebebimi sorarsa sadece “Şu otobüsler,” derdim.

da anlayışla başını sallar, “Evet, ah şu otobüsler,” diye karşı-: verirdi.

‘İşte bu yolculuklardan birinde...” Düşünüp duraksadı.

‘Bu yolculuklardan birinde mi dönüştürüldün? Yani ‘shtriga-tırıldın?’”

‘Evet. Ama bu hikâyeyi de başka bir gün anlatırım. Tabii ı..?”

Oltaya gelmedi. “Yani önümüze gelen ilk otobüse atlayalım yorsun. Çare bu olabilir.”

“Burada öylece oturmaktan iyidir, hem bizi nereye götürece-ni kim bilebilir? Hiç olmazsa bize nefes alacak boşluk yaratır.” Şanslarına bir gece otobüsü yaklaşıyordu. Redlaw büyük ihti-alle Illyria’nın önerisini kati surette reddederek otobüsün ge-p gitmesine izin verecekti. Ne var ki, bu esnada birden yola çı-veren bir GÖLGE devriye arabasının karşı yönden etrafı kola-n ederek onlara doğru gelmekte olduğunu fark etti. Başka ça-si kalmamıştı. Otobüsü durdurmak için el etti. Otobüs bu ge-kmeye kızar gibi gürültüyle tıslayarak durmuş, kapılarını açıştı. Redlaw şoföre GÖLGE rozetini gösterdi.

“ikimiz için.”

Şoförün bu rozetin bir şey ifade etmediğini bilmesine imkân)ktu. Kadın başparmağıyla boş otobüsü gösterdi.

“Evinizde gibi davranın, tatlım. Tabii oturacak yer bulabilir-niz.” Kıkırdamaya başladı.

GÖLGE arabası öteki taraftan geçiyordu. Redlaw başını eğdi, min değildi fakat arabanın biraz yavaşladığını sandı. Gelgele-m, başını tekrar kaldırıp baktığında arabanın geçip güzel gü-;1 yoluna devam ettiğini gördü.

“Sıkı tutunun lütfen,” diye seslendi şoför.

Otobüs yolda yalpalayarak hantal hantal ilerlerken Redlaw ile llyria üst kata çıktı.

Yirminci Bölüm

GECE NAKLİ OPERASYONU adı verilen nakil programı ale-cele planlanmasına karşın gayet tıkırında ilerliyordu, üneşsizleri kamyonlara bindirmekle görevlendirilen iki yüz elli yade, konvoyu Mİ otoyoluna çıkarmış, M25 çevre yolunu dö-:n yol ayrımının az ötesinde otoyoldan ayrılıp Hertfordshire'ın :ra bir köşesine doğru yönelmişti. Her kamyonda bir düzine as-:r, bunun yarısı kadar GÖLGELİ ve neler döndüğüne dair net r fikri bulunmadan şaşkın şaşkın oturan, çoğunluğu uysal iki İzine Güneşsiz vardı. Tek bildikleri ise silah, el bombası ve dini ıjeler kuşanmış insanlar tarafından toplanıp başka bir yere, yeni r yere götürüldükleriydi. Seslerini çıkarmadan boyun eğmeleri-n asıl sebebi görünürde başka bir seçeneğin bulunmayışıydı. Elbette hiç terslik yaşanmamış değildi. Hounslow GYB'deki mpirler ürkmüş ve kamyonlara doldurulmaya karşı direnmiş-rdi. Nihayet sükûnet sağlanıncaya dek boğuşmalar yaşanmış, 'ahlar ateşlenmiş, iki taraf da kayıplar vermişti. Stoke Newing-on'da ise GÖLGE subayları tel örgüleri aşan bir kişiyi durdur-nak zorunda kalmıştı. Kilburn'da da İngiliz Kraliyet Alayı'ndan ;ergin bir genç tetik parmağına hâkim olamamış, kazara bir Gü-ıeşsiz'i dişbudak kurşunuyla vurmuştu. Bu olay, o ana dek usu-üne uygun işleyen sürecin kargaşaya dönüşmesine yol açmıştı.

Her şeye rağmen, Gece Nakli Operasyonu genel anlamıyla ba-arılı addedilebilirdi. Vampirler Güneşkent Bir'de indirilmiş, girişte uzun bir sıraya sokulmuştu. İçeri girdiklerinde, etrafa darılarak yeni daimi evlerinin sınırlarını keşfe koyulmuşlardı.

BİR TARAFTA NAKİLLER devam ederken, öte tarafta başça bir hareketlilik yaşanıyordu.

Güneşsizlere Etik Muamele için Mücadele Edenler'in oluşturduğu komite, Parlamentoya yürüme eylemi örgütlemek için *ün boyu bir yandan sosyal paylaşım ağlarını kullanırken diğer candan toplu epostalar ve mesajlar göndermekle meşguldü. Gü-leşkent projesi Güneşsizlere yönelik apaçık bir hak ihlaliydi, înları halının altına süpürmekten farkı yoktu. GEMME bu zorbalığı duyurmak ve gözler önüne sermek istiyordu.

Aşağı yukarı benzer görüşteki farklı gruplar GEMME'nin planını duymuş, desteklemeye karar vermişlerdi. Anarşistler, küreselleşme karşıtları, antikapitalistler, gerek fırsat eşitliği gerekse hayvan hakları savunucuları, vampirlerin bu dramının kendilerinin de meselesi olduğu üzerinde fikir birliğine varmış, yürüyüşe katılma kararı almıştı. GEMME, Green Park'taki toplanma noktasına taş çatlasa birkaç yüz kişi gelir diye bekliyordu, bekledikleri gibi de oldu: Üstlerinde simsiyah, altlarında mosmor kıyafetlerle göz kamaştırıyorlardı. Ne var ki, ilave bin kişi daha çat kapı gelmişti. Hepsi, zalim hükümete ve yeryüzünü yağmalayan çokuluslu şirketlere katşı çıktıklarını belirten dövizler taşıyordu. Hatta birkaçı mevcut soruna değen sloganlar bulma inceliğini göstermişti: *Güneşsizler Ezilen Azınlıktır-, Bugün tmpirler, Yarın Yahudiler, Siyahiler, Eşcinseller, Çingeneler; Asıl m Emiciler Kim?* diye devam ediyordu.

Ne yazık ki, Ateşçiler de yürüyüşü duymuş ve bir karşı yürü-iş, Başbakau'ın insan nüfusuyla vampirler arasına bir kötü tel güden fazlasını koyma kararını destekleyen bir gösteri düzenle-işlerdi. Barlarda, kulüplerde, mola yerlerindeki kafelerde, inşa-şantiyelerinde eylem haberini yayarak yaklaşık altı yüz kişilik ie tutulur bir katılımcı kitlesi toplamayı başarmışlardı. İçlerin-' Güneşsiz meselesinde iki tarafa da yakın hissetmemekle birlik-bir takım solcu, vampir yanlısı mızmızla biraz uğraşma fikrini vmiş yancılar da vardı. Nehrin öteki kıyısındaki Jubilee Gar-ns'ta, London Eye'ın iskeletimsi bakışı altında toplandılar. GEMME eylemcileri Mail yolu üzerinden Trafalgar Meydana, oradan da güneye, Whitehall'a doğru yürüyüşe başladılar. Drtejin başındaki altı kişi bir tabut taşıyordu. Tabutun yan ta-ʳına kan gibi damlayan kırmızı boyayla GÜNEŞSİZ HAKLA-. yazılmıştı.

Ateşçiler ve sempatizanları da hemen hemen aynı anda South-nk'dan aşağı doğru inmeye başlayarak düzensiz bir güruh halde Westminster Köprüsü'nü geçtiler. Bir yanda GEMME aji-:örü megafonla slogan attırırken diğer yanda Ateşçiler küfür-■ savurarak futbol marşları söylüyor, boş bira kutularını yol narına atıyorlardı. GEMME'liler havada döviz ve pankartları-, Ateşçiler ise beyzbol sopalarını ve levyeleri sallıyorlardı.

[ki grup da Parlamento Meydanı'na yaklaşıyordu.

Akşam saat on sularında Nathaniel Lambourne'un iPhone'nu di. Giles Slocock arıyordu. Açmadı. Sesli mesaja geçmesini kledi. Aynını bir dakika sonraki ikinci aramada da tekrarladı. :üncüde telefonu açıp gürledi: "Ne var? Ne istiyorsun? Top-ıtı yapıyoruz burada."

Doğru söylüyordu. Evdeki çalışma odasında, Güneşkent yöne-im kurulunun Boston ve Tokyo'daki diğer iki üyesiyle telekon-erans yapıyordu. Akşam on, üçünün de aynı anda iletişim kura-»ileceği en uygun saatti: Hiçbiri için ne fazla erken ne de fazla »eçti.

"Henüz haberlere yansımadı," dedi Slocock. "Bir an önce ilk ğızdan öğrenmen gerekir diye düşündüm."

"Neyi?" diyerek çıkıştı Lambourne. "Konuşman bir tuhaf, îç-:i mi içtin Giles?"

"Hayır. Tamam, evet. Biraz."

"Sanırım burnun da pek temiz değil."

"Ne olmuş yani? Sus da dinle beni..."

Lambourne önündeki iki monitöre özür diler bir jestle, "Bey-er, sizi biraz bekleteceğim. İlgilenmem gereken bir sorun var. ꞉azla uzun sürmez."

Boston'daki sarı, fönlü saçlı adam sabırsızlıkla dudaklarını mktü. Tokyo'daki ise sertçe kaşlarını çattı, kızgınlığını daha faz-a belli edemezdi. Her ikisi de Lambourne ile aynı kulvardan plu-okratlardı ve aynı ayrıcalıklı mali havayı soluyorlardı. Her biri, ınun birkaç ömür boyu harcayabileceğinden daha fazla paraya salipti, uygunsuz yahut plana göre gitmeyen herhangi bir durumu lınganlıkla karşılarlardı. Lambourne'nun toplantıya ara verme alebini kabul etmeleri dahi, onun kendilerine eşit saydıkları bir-:aç insandan biri olduğunun deliliydi. Bunu alt tabakadan biri ani kendilerine denk yaklaşık yüz küsür kişiden oluşan camia-ıın dışından biri yapsa, affedilemez bir hakaret sayılırdı. Lambourne iPhone'unu alarak vvebcam'den uzak bir yere, ça-ışma odasının dışındaki verandaya çıktı. Hava serindi, çimenle-in üzerinde iplik iplik bir sis perdesi dalgalanıyordu. Yüzme lavuzunun hemen karşısındaki orman gülü çalılıklarının altınla bir şeyler kıpırdandı, büyük ihtimalle yerin altındaki

börtü öcek için toprağı eşeleyen bir kirpiydi. Ormanın içinde, uzak-*x*, tek başına bir tilki uluyordu.

“Acele et,” dedi Slocock’a. “Umarım iyi bir sebebin...”

“Wax,” dedi Slocock. “Wax öldü.”

“Tekrarlar mısın?”

“Maurice Wax. Parlamento’daki herkesin dilinde, kimse baş-a bir şey konuşmuyor. Bugünkü gece oturumuna katılmadı, elefonlara da cevap vermemiş. Ne olduğunu öğrenmek için çakanlarından birini, bir stajyeri Pimlico’daki dairesine yollamışın Kapıyı çalmış. Cevap gelmemiş. İçeri girememiş. Ev sahi-inde yedek anahtar varmış...”

“Nasıl ölmüş? Ne olmuş? Kötü biten bir seks fantezisi deme ıkın. Ağzında portakal, boynunda kemer falan. Ölmek için çok ezil bir yol.”

“Yaklaştın. Kendini asmış.”

“Olamaz.”

“Evet. Robdöşambrının bağını ampul teçhizatına bağlamış, ’avallı küçük stajyer, gördükleri yüzünden tamamen aklını yi-irmişti. Ismarladığım bol miktarda sert içki sayesinde çözüldü, lana tarif ediş şekli; boynun sünüyormuş, bunu biliyor muy-un? Vücudunun ağırlığı yüzünden normal uzunluğunun üç atı kadar sünüyormuş. Dişlerinin arasından çektiğin sakız gibi, lir de şu koku. Wax pantolonuna doldurmuş. Taşakları da...” “Tamam, tamam, pek hoş bir manzara değilmiş. Anladım.” “Bir de not varmış,” dedi Slocock. “Bilgisayarda yazılmış, tek >ir yazım hatası yok. Her zamanki Wax, son nefesine dek titiz ve lüzenli. Birebir aktaramayacağım ama artık Güneşkent projesi-lin bir parçası olarak kalamayacağıyla ilgili bir şeyler söylemiş. Vicdanı elvermezmiş. Ölüm kamplarına gönderilmekten son anla kurtulan insanların torunu, yani bir Yahudi olarak Güneşsizleri bir cam fanusun içine kapatmayı kabul edilemez bu-ııyormuş. Cam fanus, birebir bu kelimeleri kullanmış. Ona göre, ızla ileri gidilmiş. Yanılmıyorsam Treblinka’da, Auschwitz’de ilan ölen akrabalarıyla ilgili de bir şeyler vardı: onları hiç tanıtlamış olmasına rağmen onlara karşı sorumluluk hissettiğini, on-ırın hatırasına, mirasına ihanet ettiğini... Lanet olsun. Kendini smış, Nathaniel. Bu aptal Güneşsiz meselesi yüzünden.”

“Neden bu kadar üzüldün? Ondan hoşlanıyormuş gibi davranmazsın. Ona tahammül edemiyordun.”

“Evet, ondan hoşlanmıyordum. Sadece... Kahretsin. Bunu... lunu ona *ben* yapmışım gibi hissediyorum. Onu uçurumun ke-arına iten bendim. Ben.”

“Nasıl? Şantaj tehdidiyle mi?”

“Pek yardımı dokunduğunu söylenemez, değil mi? Üzerinde-:i baskıyı artırdım.”

“İntihar gerekçelerini yeterince açık bir biçimde belirtmiş, 'eni bir çeşit Nihai Çözüm’e ortak olduğunu düşünmüş. Beyini kemiren, onu intihara sürükleyen sebep de bu; bir sado-ma-

0 fetişisti olarak ifşa edilme korkusu değil.”

“Diğer yandan, bu şantaj onu Güneşkent seçeneğine izin verrtıe-

1 için Başbakan’ı ikna etmeye zorladı. Asla böyle bir şey yapmaz-ı, tabii ben... *Sen* onu zorlamam için beni zorlamamış olsaydın.” “Ah, yani ben de suçluyum, Öyle mi?”

"Bence suçun bir kısmını üstlenmeye hazır olmalısın.” “Senden bu tarz sözler duymayı hiç beklemezdim, Giles,” de-i Lambourne. Sesi alçalmış ancak öfkesi bir tık artmıştı. “Seni aya gibi sağlam sanırdım.”

“Bir adam öldü, Nathaniel. Şu an bu adamın karısı cesedi gör-aek için Newcastle’dan yola çıkmış durumda. İki çocuğu yarın etim olarak uyanacak.”

“Bu kadar ağlak olma lütfen. Benim babam ben on bir yaşın-ayken öldü ve hiçbir şey beni bu denli mutlu edemezdi. Beni

.-meriyle dövecek diye sürekli korku içinde oradan oraya dolan-aktan kurtulmuştum. Zilzurna sarhoşken merdivenin tepesin-' tökezleyip beyninin döşeme üzerine dağılması o ana dek ba-ı ve anneme yaptığı en büyük iyilikti.

Lambourne o kadar uzun zamandır hikâyeyi bu versiyonuyla ılatıyordu ki gerçeğin bu olduğuna neredeyse kendisi de inanıştı. Evet, babası öldüğü

sırada sarhoştu ama hiç de anlatıldı-gibi tökezlememiş, yara bere içinde ve korkmuş on bir yaşın-ki bir çocuk tarafından var güçle aşağı itilmişti.

“Şimdiye dek kimseyi incitmemiş değilim,” dedi Slocock. iok kişiye yamuk yaptım. Ama kimsenin ölümünden sorumlu mamıştım.”

“Toparla kendini. Olur böyle şeyler. Eğer bu dünyada başarılı ol-ık istiyorsan, bu tür durumları kabullenmeye hazır olmalısın.” ‘Kabullenebileceğimden emin değilim.”

‘Kendini zorlamalısın. Aksi takdirde, artık hiçbir işime yara-ızsın.”

‘Artık senin işine yaramak istediğimden de emin değilim.” Sen bilirsin,” dedi Lambourne. “Hiç umrumda olmaz. Yeri Mumlamayacak biri değilsin. Üstelik dizginlerini elime aidini tek parlamenter de değilsin. Şu var ki, gemiyi terk ederek ler kaybedeceğini göz önünde bulundurman gerekir. Ben bir *ı* kaybetmem, peki ya sen, onca borç ve giderle önünde epey rlu bir yol olacak, Geleceğini güvenceye almak için Dep lem’deki şu pozisyona güveniyordun. Tabii onu da unutacak -ı. Mali durumun bozulduğunda ve alacaklılar kapını çalmaya şladığında sakın bana geleyim deme. Biliyorsun, tahmininden k daha erken yaşayabilirsin bunu.”

Telefonun diğer ucundaki soluk alıp verişlerden Slocock’un tün bunları tek tek zihninde canlandırdığı anlaşılıyordu, ■nç adamın derin düşüncelere daldığı belliydi.

“Beni bir saat içinde ara,” dedi, “cevap verebilecek hale gelip ıiraz sakinleşmiş olursun. Sonra bu konuyu tekrar tartışırız. Ta-ıii eğer hala bizimle devam etmek istiyorsan. Yok, eğer istemi-orsan zahmet edip arama hiç, hayatta başarılar.”

Telefonu kapatıp geri içeri girdi.

“Sorun çözüldü,” dedi webcam’e.

“Ciddi bir sorun değildi umarım?” dedi Tokyo.

“Kesinlikle değildi, Yukinobu. Çalışanlarımdan biri benimle-bir »ilgi paylaştı. Ufak bir terslik çıkmış ama bize sorun yaratmaz.” “Ne tür bir terslik bu?” diye sordu Boston.

“Wax, Parlamento’daki Güneşsiz İşleri sorumlusu ölmüş.” “Bir politikacı mı? Öyleyse mühim değil.”

“Daha iyi ifade edemezdin Howard. Aslında bir bakıma iyi ol-lu. Ona baskı yapana dek bize epey zorluk çıkarmıştı. Artık yo-umuzdan çekildi. Yarım kalan bir iş hallolmuş oldu. Dünyadan umuşak kalpli bir liberal daha, bahçeden yolunması gereken »ir yabani ot daha eksildi.”

“Ben yabani otları ezmeyi tercih ederim,” dedi Bostonlu, be-'az dişleriyle sırıtarak.

“Ben zirai ilaç tercih ederim,” dedi Japon, kendisinden bek-enmedik bir genç kız kıkırdamasıyla. Üç adam, devasa servet-erinin getirdiği müşterek gaddarlık ve umursamazlıkla dolu nın keyfini çıkardı. Dünyadaki en ayrıcalıklı kulübe üye ol-naktan farksızdı, üstelik bu kulübün tek kuralı “keyfince iste-liğini yapabilirsin” idi.

“Her neyse, işimize geri dönelim,” dedi Lambourne. “Hâliha-arda bir Güneşkent anlaşmasına sahibiz; ya da çok yakında ola-ağız, fark etmez. Üç yıllık bir zaman zarfında on beş Güneş-;ent’in tamamını kullanıma hazır hale getirmek için Başbakan levlet hâzinesine baskı yapıyor. Ön tahminlere göre kârımız lort yüz bin, beş yüz bin arası.” “Dolar mı, sterlin mi?” dedi Bostonlu.

“Sterlin. Kişi başı.”

“Süper.”

“Öyleyse Güneşkent projesinin başarısı kanıtlandığında, Av-pa ana karasına açılmaya başlayabiliriz. Şimdiden Almanya ve ilya’nın ilgilendiğine dair haberler ve Rusya’dan bir ortaklık klifi aldım, yine de o oligarşik pisliklerin niyetini asla tam ola-k anlayamazsın. Genellikle tam bir anlaşmanın eşiğindeyken ni saf dışı bırakmanın bir yolunu bulmaya çalışırlar.”

“Ruslar ın bir Güneşsiz sorunu yok sanıyordum,” dedi Japon. “Olmasından endişeleniyorlar. Kafkaslara doğru bir taşma yanıyor. Onlar da bu sızıntının sele dönme ihtimaline karşı ha-rlıklı olmak istiyor. Aynı durum Amerika için de geçerli, de-1 mi Howard?"

“Ah, evet. Bildiğimiz kadarıyla topraklarımızda taş çatlasa rt yüz vampir var ama federal hükümet kafası kopmuş tavuk bi ortalıkta dolanıyor, sanırsın gökyüzü tepemize düşüyor, nerikalılar böyle işte; gururlu bir vatansever olarak söylüyo-m bunu. Nasıl paniğe kapılacağımızı iyi biliriz. Hayatımızı, gürlüğümüzü ve mutluluk arayışımızı olumsuz yönde etkile-cek gibi görünen herhangi bir şey tepemizi attırır ve tüfekle-sarılırız. Şu an yüz tane Güneşkent satın alması için Başkan’la nuşabilirim ve kimse itiraz etmez.”

‘Onu şimdilik beklemede tutalım,” dedi Lambourne. ‘Kendimizi fazla zorlamaya gerek yok. Yeni bir marka yaratır-n kısa zamanda çok para kazanmak hiçbir zaman iyi değildir, ildi ki, boru hattındaki Porphyrian girişimimiz senin elinde, telik Amerikan pazarına Güneşkent’ten daha uygun. Bu yüz-n orada kesişmekten kaçınmalıyız. Aynısı Shinobi Eternal ile ıin için de geçerli Yukinobu. Taş yerinde ağırdır, ha?”

İyi bir konsorsiyumun sırrı, her üyenin özerk bir biçimde anık diğer üyelerin de gözetiminde yönettiği kendine ait ayrı bir İare alanının bulunmasıdır. Bu sayede, denetim ve süreç payla-mıyla birbirine bağlanmış dizginleri hep birlikte tutuyor, ontrolü ellerinde hissediyorlardı. İsminin üçüncüsü J. Howard arthingale Amerika’daki işlerden sorumluydu, Yukinobu Uo-a’nın yetki alanı Uzak Doğuydu, Lambourne ise ikisinin ortanı almıştı. Dünyayı üçe bölmüşlerdi. Çikolatalı, çilekli ve va-ilyalı dondurma misali her blok birine aitti.

“Açık davranmak adına,” diyerek devam etti Lambourne, “şu-u size söylemek zorunda hissediyorum, yağın üzerine ufak bir inek konmuş durumda.”

Üçlü yönetimin diğer iki üyesinin kaşları çatıldı.

“Bu da aynen Wax gibi önemsiz,” dedi aceleyle.

“Sorunu halletmek için önlemler devreye sokuldu.”

“Nedir bu sorun?” dedi Farthingale.

“Biri vazopressin takviyesinin farkına varmış. Bir GÖLGE şuayı, John Redlaw diye bir adam. BoyPlas’a ilişkin bazı şüphe-sr edinmiş, nihayetinde de analiz ettirmek için bir kan örneği almış.”

“Çalmış mı?”

“Göründüğü kadar kötü değil. Ne işler çevirdiğimizi anlama-a yetecek kadar bilgi sahibi. Buna karşın, bu bilgiyi bize karşı tkin biçimde kullanabilecek bir konumda değil. Son haberlere ;öre kendi iş arkadaşları tarafından gözaltına alınmış. Gece bo-unca GÖLGE’de tutulacak, yarın ise çok geç olacak ve iddiala-ı temelsiz kalacak.”

“O neden?” dedi Uona.

“Çünkü vazopressin takviyesini çoktan durdurduk. Vazopres-in üzerine düşen bütün görevi başarıyla tamamladı. Artık ona htiyacımız yok. Bu akşam itibarıyla, Watford tesisinden çıkan can sığırların damarlarında aktığı zamanki kadar saf.” “Yine de bu Redlaw denen adam çok şey biliyor," dedi Fart-ngale. “Şüphesiz icabına bakılması gerek.”

“Duyduğuma göre, adam tam bir serseri mayın,” dedi Lambo-ne. “Eskiden GÖLGE’nin göz bebeğiymiş ama sonra bir çeşit küş yaşamış, sinirleri iflas etmiş, beynine kan sıçramış, ya da tun gibi bir şey. Medyaya falan giderek bizim için işleri zorlaşmaya kalksa bile, onu bir çatlak, ikiyle ikiyi çarpıp beş bulan r hayalperest olarak lanse etmek çok zor olmasa gerek. Dep tem’in halkla ilişkiler departmanı şirketi hedef alan herhangi rini karalama konusunda ustadır. Geveze sağlık uzmanlarını, ıştırmacı gazetecileri, ekomentalistleri ve benzerlerini itibar-daştırma konusunda yılların tecrübesine sahiptirler.”

“Ama bizi suçlamaya başlarsa GÖLGE’den biri olması ona anılırlık katmaz mı?”

“Artık öyle değil. Lisansı iptal edilmiş ya da GÖLGELİlere ne pıyorlarsa artık, elinden kazığını falan almışlardır. O yere çalmış bir kartal, kazanamayacağı oyuna giren bir ezik. Gerçek-ı ona daha fazla vakit harcamaya gerek yok bence.”

‘Yine de,” dedi Uona, “*bütün* kanıtların ortadan kaldırılması rekebilir, Nathaniel, bilmem anlatabildim mi? Yani her ihti-ıle karşı.”

‘Sanırım, Denek V’yi kastediyorsun.”

‘Kesinlikle. Hiç şüphe yok ki gereğinden fazla yaşadı. Doğru-onunla uzun zaman önce işinin bitmesine rağmen hala ne di-elinde tuttuğunu

anlamış değilim.”

Sana katılıyorum Yukinobu,” dedi Farthingale. “Denek V’yi kletmenin anlamı ne? Nasılsa kimseye bir faydası yok, orada lece zincire vurulmuş çürüyor. Artık vakti geldi.”

‘V’den kurtul diyorsunuz yani?” diyerek düşüncelere daldı. Da-önce düşünmemiş değildi. Sadece bir daha işine yaramayaca-ıdan yüzde yüz emin olana dek herhangi bir şeyi heba etmek-n ya da atmaktan hoşlanmıyordu. “Sanırım bunu yapabilirim.” ‘“Yapabilirim’i yok bu işin,” dedi Farthingale. “O ölmeli.” “Katılıyorum,” dedi Uona. “Sanıyorum Howard buna ‘kıçımı-sağlama almak’ derdi.”

“Tam üstüne bastın. Nathaniel’e karşı iki oy eder. Normalde iç umurumuzda olmasa da, şu an demokrasi uyarınca karar ve-lmiştir. Bir an evvel Denek V’nin işini bitirmek zorundasın, iraz ya da bahane kabul etmiyoruz.”

LAMBOURNE ELİNDE ŞARJ edilebilir, güçlü bir fenerle /den çıkmış, eski rasathaneye varmak üzere kendi mülkü içerindeki bahçelerden geçiyordu. Ona ne yapacağını söylemelerin-en hiç hoşlanmazdı. Öte yandan, kuruldaki arkadaşlarının öne-leri de mantıklıydı, onları anlıyordu. Mantık Denek V’nin faz-lık olduğunu söylüyordu. Bu yüzden yapılmalıydı.

2300 lümenlik fener ışığıyla sis perdesi ışıl ışıl yanıyor, çi-ıenleri süsleyen pırıltılı çiğ taneleri gözler önüne seriliyordu, ıısacık bir an için, bir tavşanın gözü parıldamış, hayvan korkup ılılıkların arasına dalmıştı.

Gökyüzünün gece parlaklığı içinde silüeti seçilen rasathane urnu havaya kalkık büyük bir mermi misali bir tepenin en üst oktasına kondunılmuştu. Malikânenin önceki değil ondan ön-;ki sahibi bir armatör ve hevesli bir amatör gök bilimciydi: Bi-uydu, biri asteroid olmak üzere iki tane çok uzak nesne birden eşfetmiş, her ikisine de onun ismi verilmişti. Yetmişlerin ikon-ırından biri, bir progresif rock yıldızı olan bir sonraki ev sahi-i de yıldız gözlemiyle ilgileniyordu. Hatta bu evi satın almaşlın en önemli nedenlerinden biri rasathaneydi. Gelgeldim, koz-ıosun harikalarına duyduğu ilgi, plak satışları ve servetiyle eş imanlı biçimde azalmıştı. Sonunda onu sıkıştıran vergi borçla-ını ödeyebilmek için ilkin yirmi sekiz inch’lik mercekli teles-opu, ardından bütün mülkü satmak zorunda kalmıştı.

Çaresiz bir satıcı ne verirsen kabul etmeye hazırdır. Hal böy-yken, yirmi beş dakikalık canlı klavye solosu atan bu üstat ma-kâneyi kelepir fiyatına Lamboume’a satmıştı. Önceleri bu ku-ı rasathane binasını ne amaçla kullanacağını bilememişti. Bu izden metruk hale gelene dek binayı çürümeye bırakmış, sar-aşıklar taş duvarları kefen misali sarmıştı. Derken, bundan iki 1 evvel binayı yıkılmaktan kurtarmış, birtakım yeni ayrıntılar deyerek onarmıştı.

Kapıya, Lambourne’un biyometrik profiliyle açılan bir kilit kılmıştı: bak, dokun, konuş ve hop, içerdesin. Rasathanenin meline doğru derin bir çukur kazılmış, üst kenarları bir göz-m odasıyla çevrilmişti. Tepede, çatıdaki kubbe şekli korun-uş ancak orijinali altıgen cam panellerle değiştirilmişti: Gü-şkent'in üzerindeki kubbenin küçük bir kopyasıydı. Bu deği-dikleri yapmakla sorumlu inşaat işçilerine, yağmur ormanları ırasına ait devasa, egzotik türler için özel bir sera yaptıkları ylenmişti.

Lambourne aşağıdan gelen kötü kokuyu engellemesi için gi-te hemencecik karbon filtreli bir maske taktı. İçerideki hava-temizlemek için havalandırma fanları yedi-yirmi dört çalışı-r ancak yetersiz kalıyordu. Odanın ortasındaki korkuluğa ğru yürüdü. Korkuluğun üstüne, eşit uzaklıklarla yerleştiriliş dört makineli tüfeğin tamamı aşağıya nişan almıştı ve şerit sleme üniteleri dişbudak mermisiyle doluydu. Tüfeklerin ateş ne mekanizmaları, korkuluğun bir metre altına yerleştirilmiş : hareket sensör alanına bağlıydı. Eğer alanın kızıl ötesi yüzey un ihlal edilirse silahlar ateşleniyordu. Çalışır çalışmaz her bi-kendiliğinden salına salına kırk beş derecelik açı içerisinde ri geri hareket ediyorlardı. Silahlar ateş etmeye başladığında kurdaki kişi için dişbudak mermilerinin çapraz ateşinden ka-

ış yoktu.

Aşağıda çukurun içinde bir şey kımıldandı.

“Vlad,” dedi Lambourne usulca.

Ağır zincirler şangırdadı.

“Vla-a-ad.”

Boğuk, hırıltıyı andıran bir inleme ve meraklı bir koklama se-i geldi. Çukurun gölgeleri içinde aniden iki koca, kırmızı göz arıldadı. Lambourne

hareket sensör alanını etkisiz hale getirmek için bir düğmeye bastı. Sonra buzdolabından bir kan torba-ı çıkarıp korkulukların üzerinden aşağı attı. Daha yere düşer 'üşmez çukurdaki yaratık torbanın üzerine atladı, plastiği dele-ek içindekini kana kana içti.

Güç bela anlaşılan, kabaca söylenmiş bir kelime duyuldu. “Daha.”

“Daha mı istiyorsun Vlad? Ah peki, neden olmasın?” Lambourne aşağıya ikinci torbayı attı; sırf eğlence olsun diye le üçüncüyü. Kan katkısız, safkandı. Diğer kan çeşidini, vazop-essin içeriğince zengin olan kanı dağıtma işi geride kalmıştı. Vlad denen şey her poşeti büyük bir hazla tek dikişte lıkır lı-:ır içip bitirmişti. Hemen ardından, sırt üstü yere yattı; demir lalkalar ufak metalik gıcırtılar çıkararak yerlerine oturdu. “Gitmek?” diye sordu Vlad, özlem ve hüzün dolu bir sesle. Vlad artık gidiyor?”

“Hayır,” diye yanıt verdi Lambourne. Bu ısrarlara alışkındı. Gitmek yok. Vlad kalıyor."

“Vlad istiyor... özgür. İstiyor... çıkmak.”

“Şimdi değil. Belki yakında.”

“Belki?”

“Belki.”

Vlad öyle bir iç çekti ki şayet vampirlerin ruhu olsa ya da Lam->ourne böyle saçmalıklara inansa bu iç çekişin ruhundan geldiği-ıi söylerdi. Aşağıya, kendi pisliğinin içinde çömelmiş bu iri ya ı, biçimsiz yaratığa biraz daha uzun baktı, kel kafasını inceledi, îedeni sarmaşığı andıran şişkin damarlarla çevriliydi. Kasları ise :orkunç, maymunsu bir gücün simgesiydi. Bu şeyi besleme yo-uyla Lambourne yaratmıştı. Çiğ hamur halinde aldığı bir Gü-ıeşsiz’i yoğurarak daha canavarımsı bir şeye dönüştürmüştü. Vlad, yani Denek V söz konusu hormonun Güneşsiz metabo-izması ve fizyolojisi üzerindeki etkilerini görmek için deneme ahtası olarak kullanılmıştı. Epey bir zaman sonra, vazopressinin aldırganlığı önemli ölçüde artırdığı ve bağımlılık yarattığı ka-utlanmış, gel gör ki Lambourne artan dozlarla yaratığa her gün lormon vermeye devam etmişti. Uzun erimli, hatta kalıcı etki-erin olup olmadığını görmek istemişti. Bir çocuğu kesip biçti-en aynı

soğukkanlı, tıbbi merakla deneyin kapsamını genişlet-niş, gözünü bile kırpmadan en uç noktalara taşımıştı.

Sonuç tuhaf ancak tatmin ediciydi. Gelişen vücut kütlesine se-ebral korteks fonksiyonlarında azalma eşlik etmişti. Dışarıdaki [7]lad büyürken içerideki Vlad küçülüyordu. Vlad hem kazanıyor ıem kaybediyordu.

Lambourne yukarıya, rasathaneyi örten kubbeye baktı. Koyu, arı saydam bir kubbeydi; ay ışığını belli belirsiz geçiriyor ama ıldızların bütün ışığını emiyordu. Birincisine paralel olarak Qad'ın üstünde gerçekleştirilen ikinci deney de buydu: Bir ampirin dayanabileceği güneş ışığı seviyesine ilişkin bilgisayar lodellemeli tahminlerin uygulamalı kanıtı.

Artık, bunların hepsi sona erecekti. Vlad amacına hizmet et-ıişti. Lambourne yarın sabah hızlı bir ötenazi gerçekleştirecek, ylar süren bu alıkoymaya ve titiz uygulamaya işaret eden hiçbir ;y bırakmayacak, yalnız bir kül yığını kalacaktı.

Her ne kadar oraya öncelikli koyulma amaçları savunma ve lydırma olsa da, silahları kullanabilirdi. Lambourne başka yön-imlere açıktı ancak zamanı geldiğinde kullanacağı yöntem uydu. Hem böylesi daha rahat, daha zarif, belki de daha insan-1 olurdu.

İnsancıl mı?

Lambourne kendine şaşırmıştı. Yaşlandıkça duygusallaşıyor ıuydu? Canlı hayvanları kesip biçen kişilerin laboratuarların-aki şebeklere ve rhesus maymunlarına merhametsizce her türlü :ıyı çektirirken bile bir yandan sempati duyabileceklerini bili-ardu. Bu küçük primatlar ilerleme ve keşif demekti; tabii bir e potansiyel kâr. Çektikleri acılar, onların üzerinde bilimsel •aştırmalar yapan insanlara fayda sağlıyordu. Aydınlanmaya ve araya giden yolda bir yol arkadaşı, birer küçük kurbandı onlar. O halde, Vlad'a karşı hafif bir duygusal yakınlık hissetmesi açınılmazdı belki de. Bu yaratığa isim de takmamış mıydı? Denek V"yi yeterli görmemiş, bir anlık hevesle konuşma dili-e daha uygun bir isim buluvermişti. Artık Vlad'ın kendisi de unu kendi kimliği olduğuna inanıyordu. Eskiden hangi isimle ığrıldığını unutmuştu. O "Vlad"dı. Kendine dair daha fazlası-ı bilmeye ihtiyacı yoktu.

Çukurda çıt çıkmıyordu. Tutsak Vlad sağlam bir yemek ye-liş, karnı tıka basa doymuş ve uykuya dalmıştı. Nefesi ağır ve ırıltılı geliyordu.

Şafakla birlikte infaz saati gelip çatacaktı. Belki infaz sırasın-*x* hala uykuda olurdu. O zaman hiçbir şey hissetmezdi.

Yirmi Birinci Bölüm

GECE OTOBÜSÜ SARHOŞ, kilolu bir markiz misali Batı >ndra sokaklarında yalpalaya yalpalaya ilerliyor, soğuk Gürcü inaklarının, çatık kaşlı sıra sıra Viktoryen evlerinin önünden içiyordu. Hide Park'ı geçip Marble Arch'ın etrafından dolanış, Park Lane'e yönelmişti. Binecek kimse olmasa da güzergâ-boyunca belirli duraklarda durdu.

Yolculuklarına devam ederlerken Redlaw, Illyria'nın kendini taktığını fark etti, bakışları dalgındı. Cildi daha beyaz görü-iyordu, şayet böyle bir şey mümkünse; ellerinde de hafif bir :reme vardı.

Redlaw elini gizlice yeleğindeki kazıklardan birine götürdü. “Lütfen yapma,” dedi Illyria. “Ona ihtiyacın olmayacak.” “Kana susadın, değil mi? En son ne zaman içtin?” “Bilmiyorum. Çok olmadı. Birahanenin mahzeninde bir şıçan kalamıştım.”

“Bir sıçan, yeterli değil.”

“Farkındayım. Bir shtriganın ne kadar azıyla idare edebildiği-ıi bilsen şaşarsın. Çoğu zaman kendimi bile şaşırtıyorum. Yine le...”

“Kontrolün altında tutabiliyor musun?”

“Kana susamışlığımı mı? Boynunu emmeye başlayıp başlamayacağımı mı soruyorsun?”

“Daha ziyade şoför için endişeleniyorum. Kendimi koruyabi-irim.”

Illyria gözlerini devirdi. “Redlaw belli ki fark etmemişsin -ya la inadına anlamazlıktan geliyorsun- ama ben senin düşündürün ben değilim. Sırf sıradan bir vampire göre bir shtriga sırt-anla kurda benzediği için değil. Senin düşündüğünden daha :tik, daha insanım; daha doğrusu en azından olmaya çalışıyorum. Şimdiye dek fark etmeyişine biraz gücendim. Belki fark et-nişsindir ama bunu söylemeyi kendine yediremiyorsundur. Ara ¡ıra biraz minnettarlık göstersen ölür müsün? Seni kurtarmaya geldiğim için teşekkür bile etmedin. Bir kadın hafife alındığı zlenimine kapılabilir.”

Bir an için Redlaw sessiz kaldı. “Her şey çok hızlı gelişti,” dedi nihayet. “Üstelik Karargâh’dan kaçmam *gerektiğini* düşünmüyordum sanırım. Hapse girmeyi hak ettiğim fikrine alıştırmış-:ım kendimi. Hatta Lambourne’u yakalayabileceğimi düşündüğüm için kendime güldüm.

“Sonra sen geldin. Sen geldin ve bakış açım tamamen değişti, feni, beklenmedik bir yol açtın. Girdiğim çıkmaz yoldan beni sekip çıkardın.”

“Bir şey değil.”

“Eğer benim yanımdayken elinden geldiğince dikkatli davrandığını fark etmediysem sırf elimde kıyaslayacağım bir şey nulunmadığı içindir, beni affet.”

“Özrün kabul edildi. Başkalarına açılmakta hep böyle sıkıntı işar mısın?”

“Ben yalnız bir adamım.”

“Yalnız sen ve Tanrı, birlikte iyilik için mücadele veriyorsunuz.” “Onun gibi bir şey. Güvenebileceğimi bildiğim bir tek o var, u günlerde ondan bile emin değilim.”

“İnanç sarsılması mı?”

Redlaw farkına varmadan parmak uçlarıyla haçı ovalamaya ışlamıştı.

“Kefarete giden yolda patlak bir tekerlek. Belli ki Tanrı bana ık ettiğime inandığım ilgiyi göstermiyor. Kendini birine ada-ığında bir karşılık beklersin.”

“Platonik bir aşk gibi. Birine her şeyini veriyor ama karşılımda hiçbir şey alamıyorsun.”

“Daha da beteri, sömürülüyorsun.”

“Ah, *o* tür bir ilişki. Verilecek en iyi tavsiye çekip gitmek, de-

il mi?”

“Her şeyi gören bir ilahı bırakıp gitmek zor. Nereye gidecek-

n ki?”

“Onun Hasmı’nın kollarına mı?” dedi Illyria şakayla karışık, de ne İde oraya gidilir.”

“Sonuçta Şeytan’ın yardakçılarından biriyle iş birliğine girim, değil mi? Yani yolun yarıladığımı söyleyebilirim.” “Şeytan’ın yardakçısı mı? Ben mi? Bütün bu zırvaları geride ıraktığımızı sanmıştım.”

“Ciddi değildim.”

“Ah. Ciddi olup olmadığını anlamak çok zor. İtiraf etmeliyim i dönüştürüldükten sonra, epey bir süre lanetlendiğimden, Ce-înnem’e gideceğimden korktum. Katı bir Ortodoks terbiyesi mıştım, ne kadar baş kaldırsam da zincirlerimden tamamen Lirtulamamıştım. Bir shtrigaya dönüşmenin ölümlü ruhumu ?za olarak kaybettiğim anlamına geldiğine kendimi inandır-ıştım. Kendimle barışmam uzun zaman aldı.”

“Hırvatistan’da başıboş bir otobüs yolculuğu sırasında saldırı-ı uğradığını söylemiştin.”

“Tam olarak ‘saldırı’ diyemem,” dedi Illyria. “Ayrıca ne yap-laya çalıştığını anlamadım sanma.”

“Ne yapıyormuşum?”

“Beni konuşturarak kana susamışlığımı unutturmaya çalışı->rsun. Gerçekten, dayanabilirim.”

“Yalnızca merak etmiş, bilmek istemiş olamaz mıyım?” Gözlerini kısarak ona baktı. “Tamam, olabilir. Belki biraz me-k ediyorsundur ama itiraf etmeye hazır değilsindir.”

“Öyleyse devam et. Saldırıya uğramadın ama...”

Pencereden akıp geçen şehre baktı. O sırada otobüs Bucking-ım Sarayı’nın bahçelerinin kenarından seyrediyordu. Yüksek ığla duvara dikenli tel gerilmiş, tel uçları dışa doğru bakan diş-jdak kazıklarından bir çitle desteklenmişti. Bu dişbudaklar -aliyet ailesinin isteği doğrultusunda sürdürülebilir biçimde are edilen bir ormandan geliyordu.

“Onunla Vlore’nin bir balıkçı kasabasında karşılaştım,” dedi, »eni yaratan adamla. O güne dek hayatımda çok yol katetmiş-m. Ülkenin güneyinin başkenti Korçe’de ayrıcalıklı, bazılarına jre korumacı sayılan bir

aileye sahiptim: Babam doktor, anım ise miras yoluyla servete konmuş bir öğretmendi. İkisi de ırlıklı, eğitimli, Tanrı’dan korkan, saygın insanlardı. Üniversi-de müzik üzerine eğitim aldım. Tutkum bir konser piyanisti maktı. Hatta savaştan önce bir yılımı Oxford’da geçirmiş, İn-lizce öğrenmiştim.”

“Moruk.”

“Moruk. Bütün bunlara rağmen, yirmili yaşlarının başındaki r kadın için oldukça saftım. Doğru düzgün bir erkek arkada-m olmadı, yani şöyle tutkulu bir aşk. Buradayken İngiliz bir ristokratın oğluyla yaşadığım da dâhil tek tük denemelerim ol-u ama hiçbiri ciddi değildi. Başına buyruk ve özgür olmakla ızla meşguldüm. Geçen yüzyılın ortalarında kadınlar kanunen aklarını kazanmaya başladığında, ben zaten çoğunu yapıyorum. Hırvatistan, Osmanlı hükümdarlığı altında geçen beş üzyılın ardından yeni kavuştuğu bağımsızlığın tadını çıkarı-ordu. Havada bahar kokusuna benzer bir özgürlük kokusu, bir aha asla kimsenin boyunduruğu altına girilmeyeceğine dair bir ararlılık vardı. Mussolini’yi püskürttük, ardından da Nazi Al-lanyası’nı. Nihayet Stalin’i bile sırtımızdan silkeledik, gerçi nun yerine kendimizi hemen Komünist Çin’e teslim ettik ve ıllarca... Ama bir tarih dersi istemezsin.”

“Norman Wisdom hayranlığı nereden geliyor? Onu merak diyorum.”

“Hırvatistan denince aklına başka bir şey gelmiyor mu sahi-en?” Illyria burnundan soluyordu. “Küçük ama gururlu bir ıillet olduğumuz ve şu küçük Bay Pitkin’e beslediğimiz ahlakça sevgi.”

“Yalnızca şu kültürel muammalardan biri işte, Fransızlarla ;rry Lewis gibi. Devam et.”

“Pekâlâ. Vlore’da farkına varmadan neredeyse sabahı etmiş, arın birinde bir adamla tanışmıştım. Başka bir kısa birliktelik, ir ya da iki gecelik basit bir eğlence havasındaydım. 1953 yı-ydı. Hillary’nin Everest’e çıkmayı başardığı yıl. Kraliçe’nin taç iydiği yıl. Tanrım neredeyse elli yıl olmuş. O... çok güzeldi, azla gülmüyordu. Konuşurken ağzını tam açmıyordu: taklit et-ıeyi tam olarak öğrenemediğim bir numara bu. Ama ben nasıl apılmışım! Yıldırım çarpmışa dönmüşüm. O da benim gibi bir bsk’tu, yani bir Güneyli. Shkumbin Nehri’nin kuzeyindeki erhangi birinden, taşradaki Gheghlerden farklı olarak aynı leh-;yi, aynı sıcaklığı

paylaşıyorduk. Bana bir shot *rakia* ısmarla-mıştı. Her nasılsa bir shot oldu dört shot. Başım dönmeye başlamıştı -sadece alkolden değil- ve onun içmediğini görmezden gelmiştim. Öyle delici bakışları vardı ki. Gecenin havasını solumak için dışarı çıktık. Hava ılıktı. Başımı omzuna koydum, kol kola sahil boyu yürüdük. Dolunay tepemizdeydi; ay ışığı titrek ışıklar saçan saf gümüş gibi suyun üzerine yayılmıştı." îç çekti, efkârlanmışa benziyordu.

"O gecenin hatırası beni hala büyüler. Öyle umut vericiydi ki, inanılmaz büyülü bir gece olma potansiyeli taşıyordu. Restoranların birinden bir halk müziği duyuluyordu: üstte keman, altta *lahute* çalıyordu. Dinlemek için durduk. Kasabanın merkezinden uzakta sevişen bir çiftin nefes alış verişlerini duyduk, yukarıdaki pencerelerin birinden geliyordu. Yine dinlemek için durduk. Derken, bir tek kumların üzerindeki su sesi kaldı: Adria-tik Denizi halinden memnun bir kedi gibi kıyıda geriniyordu. Sahilde, gözden uzak bir kuytuda sevişeceğimizi, planın bu olduğunu sanmıştım."

"Ürkütücü detayları anlatmak zorunda değilsin," dedi Redlaw. "Onun yerine yukarılara çıkmıştık. Derken, ıssız bir çam korusunda beni birden ağaca yasladı ve ağzını tamamen açtı. Öpücük için hazırdım. Sonra dişlerini gördüm, vampir dişlerini. Ay ışığında bembeyaz parlıyorlardı, çığlık atmaya yeltendim..." "Dediğim gibi detayları anlatmak zorunda değilsin."

"Zaten göz açıp kapayıncaya kadar oldu bitti. Canım yanmıştı -tarif edilemez bir acıydı- ama denesen bile acıyı hatırlamak hiç kolay değildir, yanılıyor muyum? Daha ziyade, kanımı içerken beni yere yatırdığını hatırlıyorum. Kanımı büyük, ıslak yudumlarla emerken denizin ve akan kanımın keskin kokusuna karışan çam yapraklarının ve altımdaki toprağın kokusunu hatırlıyorum. Şapırdayan dudaklarının, oynayan dilinin sesi babamın yaşlı av köpeği Ari'nin çanağından su içişini anımsatıyordu.

onra bilincimi yavaş yavaş kaybederken bana ettiği son, veda özleri. 'Bu bir onurdur,' demişti. 'Yalnız en mükemmeller ve ‚ak edenler kazanır. Sen kutsandın. Artık özelsin.' Neyi kastet-iğini tam manasıyla kavramam aylarımı almıştı."

Otobüs sola, doğuya giden Victoria Sokağı ’na dönerek Bres-enden Place’in etrafından dolanıyordu.

“Aylarını mı?” diye söze girdi Redlaw.

“Şimdilerde Llogara Milli Parkı olan Vlore’un tepelerinde tavan ve geyik avlayarak bir av hayvanı gibi geçirdiğim aylar. Bir nağara bulmuş ve burayı evim olarak benimsemiştim. Dışarı sa-lece yemek bulmak için çıkıyordum. İçgüdüsel olarak güneş ışınından sakınmam gerektiğini biliyordum. Duyma, görme, ko-:u alma hislerim, yani her şey bana çıldırabileceğimi söylüyor-lu. Ses geçirmez karanlık bir odadan sahne ışıklarının gözlerini :amaştırdığı, orkestranın tam kadro hep birden çaldığı bir kon-er sahnesine çıkmak gibi. Bu enginliğin karşısında afallamış, erseme dönmüştüm. Bana ne yapıldığıyla, neye dönüştüğümle lgili parçalan yavaş yavaş birleştiriyordum. Dehşet içindeydim, lana bahşedilmesi gereken bu ‘onur’ neydi? Şüphesiz bu bir la-ıetti. Ben bir vampirdim. Bir daha asla gün ışığında yürüyeme-■ecek, normal bir yaşam süremeyecektim. Ailemin yanına geri lönmeye cesaret edemedim. Ya ailem beni hor görür ve redde-lerse, daha da kötüsü, ya onları öldürmeye çalışırsam diye dü-ünmüştüm. Sona yaklaştığım, öyle perişan zamanlarım oldu ki. vlağaranın ağzında şafağın sökmesini bekler ama hep güneş loğmadan hemen önce gölgelere sinerdim.”

“Seni engelleyen neydi?”

“Korkaklık diyebilirim. Öte yandan da, aslında sandığım ka-lar aciz duruma düşmediğimi, tam tersine geliştiğimi fark et-neye başladım. Vampirlere dair bilgim, paytak paytak yürüyen ıahşi kan emiciler ve insan olmayan yaratıklarla ilgili Akdeniz laik kültüründen kalma efsanelerden, hikâyelerden geliyordu. 4e var ki, ben öyle değildim, orası aşikârdı. Beni bu hale koyan dam gibi de değildim. O kibar, yakışıklı ve büyüleyiciydi. Ben '.urbandan ziyade seçilmiş kişiydim. İşte bu yüzden onun tara-indan *saldırıya* uğradığımı ileri süremiyorum. Sanki ben özelikle seçilmiştim. Tepelik alanda gerçek bir vampirle karşılaş-nam bunu doğruladı. İkimiz de aynı başıboş koyuna sessizce ^aklaşırken yollarımız kesişmişti. Onu kolaylıkla geçmiş, avı tapınıştım. Benim yapabildiklerimin yanına dahi yaklaşama-nıştı. Koyunu yakalayıp boğazlamıştım. Avımı kapma umu-luyla

yaklaştığında ise ondan rahatlıkla kurtulmuştum.” “Korkarım bu karşılaşmadan canlı kurtulamadı.”

“Hayır, kurtulamadı tabii,” dedi Illyria belli belirsiz keyifle. ‘Ancak ondan sonra emin oldum, ben basit bir vampir değil-lim. Nadir ve olağanüstü bir şeydim. İnsanların arasına tekrar carışmaya hazır hissediyordum, elbette kendi koşullarım uya-ınca. Bir gezgin, bir gece yolcusu olmuştum. Yalnız Hırvatis-an’ı değil Avrupa’yı da dolaşmıştım. Ne iş bulsam yapıyordum; yoğunlukla restoran ve kokteyl salonlarında piyano çalıyor, mec-jur kaldığımda hırsızlık yapıyordum ve asla insanlara dokun-nuyor, yalnız hayvanlarla besleniyordum.”

“Onunla tekrar karşılaştın mı hiç? Yani yaratıcınla?”

“Bir kere. Hırvatistan’a döndüğümde, Durres Limanı’nda. Ben dİr istikamete doğru seyahat ediyordum, o diğerine. Tesadüf.” “Nasıl geçti?”

“Kin tutamayacağım kadar uzun zaman geçmişti. Artık kandırılmış, ihanete uğramış hissetmiyordum. Ayrılık acısını atlatmış, arkadaş olarak takılan eski âşıklar gibi sohbet ettik. O güne dek kütüphanelerdeki kitaplardan bir shtriga nedir, ne değildir öğrenmiştim ama o kafamdaki boşlukları doldurdu. Shtriga soyu binlerce yıl öncesine, erken dönemlere, medeniyetin ilk çağ sanlığından henüz çıktığı şafak öncesi alacakaranlığa dayanı->rdu. Vampirliğin en saf haliydi. Sıradan vampirlerin soya yok •necek kadar az karıştığı Balkan Bölgesi, özellikle de antik ırvatistan çıkış noktası ve kök saldığı yerdi. Bir shtriga ancak •rçekten hak ettiğine inandığı kişileri dönüştürür. Bu denli az mamızın nedeni de bu. Sıradan vampirler pire gibi çoğalabi-ler, fırsatını bulurlarsa çoğalacaklar da. Diğer yandan, shtriga ha biçilmez hediyesini vermek için yüzyılda bir kişi ya bulur bulmaz. Genellikle bu bir Hırvat olur, deyim yerindeyse bu-ı aile içinde tutmayı yeğleriz.”

“Ya sen?”

“Kimseyi dönüştürdüm mü? Hayır, henüz değil. Kriterlere duğunu düşündüğüm kimseyle karşılaşmadım. Yaklaşan bir-ç kişi olmadı değil. Bir adam var, hatta bütün kriterleri «aşığını söyleyebilirim... ama sen zaten ilgilenmezdin, yanılıyor

oyum?”

‘Kesinlikle hayır!” diye bağırdı Redlavv. “Sen beni ne sanrı?”

Bunu istediğinden haberdar olmasan bile istemen gerek an-nıyor musun? O gece Vlore’da ben istedim. En azından yarı nüllü bir kurbandım. Bilinçaltı düzeyinde, yaratıcımın gö-ndüğünden fazlasını ifade ettiğinin farkındaydım: Onun zara-:i ve hitabeti tehlikeli bir sırrı maskeliyordu. Benim için he-canlı yanı, onu bu denli cezbedici bulmamın sebebi de buydu, nuçlarını hiç hesaba katmadan beni almasına izin verdim.” ‘Bana o şeylerden hiçbirini yapmaya kalkışma sakın.” ‘Anladım Redlaw. Üstelemeye lüzum yok. Ben sadece uygun r aday olabileceğini söyledim, çünkü bu da vampirlere göz ku-c olabilmesi için bir shtriganın sorumlulukları arasında yer yor. Senin işin de onlara göz kulak olmak değil miydi? Aslın-GÖLGELİler de bunu yapıyor.” “Sen vampirlere göz kulak mı oluyorsun?” dedi Redlaw. “Ben nları köleleştirdiğini, kendi iradene tabi tutup küçük uysal şaklara dönüştürdüğünü sanmıştım.”

“Aynı şey. Onları kontrolüm altında tutuyorum. Asırlık bir gö-rv. Biz shtrigalar katı birer abla-abi, bebek bakıcısı, sürüye mu-ayyet olan çobanlarız. Yalın bir yönlendirme ve öz disiplinle sı-ıdan vampirleri *kendimizden* sayarız. Onların yabanileşmesini binin engellemesi gerek, işte o biri shtrigadır. Türümün uğraşla-olmasaydı bu dünya çok uzun zaman önce bir vampir gezege-ine dönüşürdü. Her tarafa yayılırlar, dünyayı istila ederlerdi.” “Şimdi de oraya doğru gitmeye başladı. Belli ki türün göz ku-ık olamamış.”

Illyria evet anlamında ağır ağır başını salladı. “Muhtemelen içimlerimizde fazla ırk ayrımcılığı yaptık, kendi iyiliğimiz için ızla seçici davrandık. Etrafta yeteri kadar shtriga yok. Aslında, ampir nüfusunun patlaması senin düşündüğünden de uzun bir imandır devam ediyor. Başlangıcı ta savaşa uzanıyor. Karışık-k içindeki Avrupa vampirlerin çoğalması için mükemmel bir esi ortamıydı. Kıtanın dört bir yanına ölüm ve kargaşa hâkim-i. Bütün ülkeler ölüm tarlalarına dönüşmüştü. Vampir sayısın-aki ani bir artışı tetiklemişti. Her taraf avlanması kolay insan-ı doluydu, üstelik öyle bir toplu kıyımın ortasında kimse bu tamı fark edemezdi. Her yerde insanlar dönüştürülüyordu. Ateş-esin ardından, bütün shtrigalar sürüyü seyreltmek için elinden eleni yaptı, bir ara belli bir başarı da sağlamıştık. Gel gör ki, addinden fazla vampir vardı. Seksenlerin sonuna

gelindiğinde, lışıldık yaşam alanlarından -yani Balkanlardan, Baltık Ülkele-i’nden ve *Mitteleuropa* dan- önüne geçilemez derecede süratle dı-ırı doğru yayılmaya başladılar. Ben bizzat bu girişime katılmıştım ancak yenilginin kaçınılmaz olduğu bir savaşa girdiğimiz aşikârdı. Gerektiği gibi örgütlenemedik. Bir ev yangınını

ersiz hortumla söndürmeye çalışmaktan farksızdı, üstelik nse hortumu nereye tutacağımızı söylemiyordu. Neticede biti gücümüzü aşmıştı, kontrol edemiyorduk. Tam da burada anlar duruma el koymaya başladı.”

Başka seçeneğimiz yoktu.”

Öte yandan biz de elimizi çekmedik. Pes etmiş değildik, ckney GYB’sinde düzeni sağlamak için elimden geleni yapı-dum. Livingstone Heights’ın diğer GYB’lerin örnek alacağı bölge olması amaçlanmıştı. Yüzlerce vampiri kontrol altın-tutmak benim kabiliyetlerimi aşardı ama birkaç düzineyi re edebilirdim. Hiç değilse birkaç düzine vampir dışarıdaki an nüfusuna kesinlikle sorun yaratmayacaktı. Diğerlerinin de cünme yoluyla öğreneceğini umuyordum. Fazla iyimser dü-ıdüğüme şüphe yok.”

Hem de hiç.”

Ne var ki, elimden daha iyisi gelmezdi. Bu yüzden GÖLGE paylaştığımız ortak amaca ulaşma çabasıyla gizli gizli, isim-bir biçimde sizin düzeniniz içerisinde çalışmaya başladım, adi de bu kahrolası Nathaniel Lambourne çıkıp her şeyi daha ma bir hale soktu. Elimde olsa... Eh, ona neler yapmak istemimi hayal edebiliyorsundur.”

Sıraya gir,” dedi Redlaw.

Hırvatistan’da nefret ettiğimiz kişilerle ilgili bir söz vardır, ırunlarına osurayım.’ denir. Lambourne bunu ve çok daha belerini hak ediyor.”

)tobüs Westminster Katedrali’ni ve New Scotland Yard’ı ge-ek Parlamento Meydanı’na yaklaşıyordu. Burada yavaşlamaya ladı, sonra ani bir frenle tamamen duruverdi, ledlaw üst katın ön penceresinden dışarıya dikkatle baktı, derine inanamayarak bir ıslık koyuverdi.

Orada neler oluyor öyle?”

Yirmi İkinci Bölüm

jEREK İDEOLOJİK GEREKSE SOSYOLOJIK BAKIMDAN BIRBI-E TABAN TABANA ZIT IKI EYLEMCI GRUBUN KARŞILAŞMASININ KAÇINIL-IZ. SONUCU. İŞTE OLAN BUYDU. KARŞIT GÖRÜŞLÜ IKI GRUBUN YOLLAN ŞIŞMIŞTI. ŞAYET BIR ORTAK YANLARI VARSA, O DA DUYDUKLARI KARŞILI NEFRETTI.

Meydana ilk GEMME eylemcileri varmıştı. En öndeki "tabut ıyıcıları" tabutu Winston Churchill heykelinin ayaklarının nine bırakmışlardı. Kalanlar ise Parlamento'nun karşısındaki n alanda toplanmış, vakit kaybetmeden Güneşkent, Başbakan Nathaniel Lambourne aleyhinde slogan atmaya başlamışlardı, livarda neredeyse hiç trafik olmayınca haliyle slogan sesleri aklardan duyuluyordu. Çok geçmeden polisler belirmişti. Yü-yüşe ilişkin bir ön bildirim yapılmamıştı, bu da onu yasa dışı steri kapsamına sokardı. Hem de tam parlamentonun kapışırı önünde. Polisler megafon kullanarak GEMME'lilere dağılılalım emretti.

Siyah giysili beyaz tenli kalabalık cevaben sesini yükseltti.

övizleri her zamankinden daha emin indirip kaldırıyorlardı. "Vampirlere özgürlük!" diye haykırdı biri. "Vampirlere öz-irlük! Vampirlere özgürlük!"

Çevik kuvvet devreye sokulmuştu ancak onlar giyinip kuşanıp ay yerine ulaşana kadar iş işten geçmişti. Ateşçiler çoktan boy istermiş, durum vahimleşmişti.

Ateşçiler ile muhtelif destekçileri azgın bir tsunami gibi Brid-• Sokağı'dan aşağı vurmuşlardı. Bir koşuda Parlamento Mey-ını'na akmışlar, GEMME eylemci grubuyla kafa kafaya gelişlerdi. Başta biraz tereddüt ettilerse de yanlarında getirdikle-silahları kullanmaya başladılar. Sayıca bire iki oranında azlar ama beyzbol sopaları ve levyelerle durum aşağı yukarı eşitliyordu. Ateşçiler kaba bir üçgen halinde üstlerine yürüdü-inde yek pare GEMME kitlesi parçalandı. Eşofmanlı ya da or giyimli dazlaklar sopalarla saldırırken siyahlı kadın ve erkler birden çil yavrusu gibi etraftı dağıldı.

Saldırının ilk şokunu atlatan GEMME eylemcileri tekrar top-up misillemede bulundu. Pankartları tutturdukları çıtaları pa ve mızrak olarak kullanıyorlardı. Tabutun kapağını açıp plar, sopalar, bıçaklar, İkinci Dünya

Savaşı’nda kullanılan bir-ç kasatura ve hatta bir süvari kılıcından oluşan zulayı çıkardı-•. Bir saldırı bekleniyordu.

Ateşçiler ne olduğunu anlamadan karşılarında dişli rakipler luvermişlerdi. Her yanda vampirciler ve vampir düşmanları kürükler saçarak hırlaya küfrede amansızca çarpışıyorlardı, mlerin üzerinde, yolda, Parlamento yu çevreleyen parmaklık-ın dibindeki kaldırımda kavga devam ediyordu. Olay yerinde lunan polisler akıllılık edip kenara çekilmişti. Kavgaya tutu-ı iki silahlı çetenin arasına dalmak iş tanımları arasında yok-Bu işi zırhlı ve eğitimli Çevik Kuvvet ekibine bırakmışlar-Kaçınılmaz olarak kan dökülmüştü. Hem düğünü hem cena-;si için uygun düşecek bir elbise giymiş kızın biri çığlık atarak îre düştü, bir gözü yuvasından dışarı doğru anormal biçimde örtlemişti. Manchester United formalı bir adam kolunu sakı-arak sendeleye sendeleye yürüyordu. Gözlerini bir yanındaki et ığınına dikmişti: Öyle kırılmış ve ezilmişti ki kendi kolunu ir tanıyordu. Şapkalı ve fraklı sıska bir yaratık dört ayak üzende emekleyerek kaybettiği dişlerini yerden almaya çalışıyor-u, dişlerden ikisi üst köpek dişlerini uzun ve sivri gösteren takla dişlerdi. Altın yüzüklü ve hapishane dövmeli cılız bir adamağız sanki inatçı bir tutam saçla başı beladaymış gibi acınası bir ıbırla, sarkmış bir deri parçasını kafasına geri yapıştırmaya ça-şıyordu. Kavga eden güruh gelgit misali bir ileri bir geri hare-et ediyor, ara sıra meydanın çevresindeki sokaklara taşıyordu, iir süre, iki tarafın da kazanacağı yok gibiydi. Sadece genelge-er bir kargaşa, bir meydan kavgasıydı: Sopalar inip kalkıyor, umruklar havada uçuşuyor, göz alabildiğine geniş çaplı bir ar-ede yaşanıyordu. Çok geçmeden, Ateşçilerin üstünlük kazandı-ı giderek belirginleşti. İş yumruk yumruğa kavga etmeye gel-iğinde rakipleri elbette onlarla boy ölçüşemezdi. Ateşçilerin 'üyük kısmı ya eski asker, ya deneyimli futbol holiganı ya da aldırı ve darp suçundan hüküm giymiş eski hapishane kuşuy-lu. Şiddetin sıradan sayıldığı bir dünyadan geliyorlardı, üstelik liğerlerini de bu dünyaya çekip işlerin nasıl yürüdüğünü göster-nekten rahatsızlık duymuyorlardı.

Çevik kuvvet polisi gelene kadar kavganın en kötü kısmı sona rmişti. Ne var ki, polis arabalarından inip coplarıyla önlerine ;elene adalet dağıtmalarına mani olmadı. Hal böyle olunca, sö-ıümlenmeye başlayan olaylar yeni bir cephenin açılmasıyla bir-ikte yeniden alevlendi.

İşte tam bu sırada Redlaw ile IUyria'yı taşımakta olan otobüs neydanın hemen güneyinde, Kraliçe II. Elizabeth Kongre Mer-ezi ile daha çok Westminster Abbey ismiyle bilinen St. Peter iolej Kilisesinin heybetli gotik gövdesi arasında durmuştu.

REDLAW BİR BAKIŞTA durumu anlamıştı. Üç ayrı grup irbiriyle bariz şekilde ihtilafa düşmüştü. Yalnız ilkel silahlarla uşanmış üç kabilenin kadim bir toprak parçası üzerinde hâki-ıiyet kurabilmek için birbiriyle rekabet etmesini izlemekten rksızdı: Modern Londra'nın göbeğinde tüm şiddetiyle kanlı ir antik savaş yaşanıyordu.

"Aman ne harika fikir," dedi Illyria'ya. '"Hadi bir otobüse at-yalım, bakalım bizi nereye götürecek.' Bizi büyük, kitlesel bir ıvganın tam ortasına getirdi."

"Sızlanmayı bırak, Redlaw. Biz içerideyiz, onlar dışarıda. İçi-: sürüklenme ihtimalimiz sıfır."

"Bu söylediğine kendin de inanmıyorsun." Redlaw aşağı kata ımek için merdivenlere yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Şoföre aracı geldiğimiz yoldan geri döndürmesini söylemeye." Şoför bu talebi kati surette geri çevirdi. "Yapamam." "Neden?"

"Güzergah öyle değil. Meydanın etrafından dolaşıp aşağı [ilkbank'e doğru gideceğim. Güzergah bu şekilde. Dışına çıkanı mümkün değil."

"Ama kavga eden insanlar var. Baksana. Şu kana bak. Şurada-kaldırımın kenarında yüzü gözü yarılmış halde oturan adama, ıpallayan kadına bak."

"Ne olmuş? Benim aracımın başına bir şey gelmedi, değil mi? u yüzden ortalık sakinleşinceye kadar burada bekleyeceğim, ınra da yoluma devam edeceğim. Sen sadece koltuğuna geri in, tatlım. Hem burada böyle dikilip benimle konuşmamalı-n. Kurallara aykırı." "Ah demek..."

"Redlaw," dedi Illyria, peşinden aşağı inmişti. "Madem bu :nli rahatsız oldun, hadi inip yolumuza yayan devam edelim." "Sizi indiremem," dedi şoför. "Bu da kurallara aykırı. Zira du-

kta değiliz.”

“Aç kapıyı,” diye emretti Illyria.

“Hayır.” Şoför kendini beğenmiş ve kararlı bir edayla kollan-ı göğsünün altında kenetledi. Transport For London’da çalış-, tak onun için sadece bir iş değil bir misyondu. Şartlar ne olur-. olsun hedeflerini gerçekleştiren, sözünde duran -ya da en undan elinden gelenin en iyisini yapmayan çalışan-bir'hizme-n parçası olmaktan gurur duyuyordu. Çoğu meslektaşı bu ge-; çalışmak için istasyona gelmezken onun fazla mesai yapması ılaşım hizmeti verenle alan arasındaki anlaşmanın kendi kışıma sadık kalması- bu yüzdendi.

“Bu kadar inatçı olma be kadın,” dedi Illyria. “İstesem kapıyı aramparça ederek açabilirim.”

“Hakkında dava açılması, suçlu bulunduğun takdirde de para :zası ile sonuçlanacak bir suç işlemiş olurdun.”

“Seni de paramparça edebilirim.”

“Bir Transport For London çalışanı gerek fiziksel gerekse sö-;1 tehdide maruz kalmaksızın çalışma hakkına sahiptir. Farkın-aysan yukarıda böyle yazıyor. Gördün mü? Hele bir dokun ba-a küçük hanım, o zaman...”

“Kahretsin.”

Konuşan Redlaw’du, arka camın gerisindeki bir şeye işaret diyordu.

“Ne oldu?” dedi Illyria, o yöne bakarak. “Ah, evet. Kahretsin.” Bir GÖLGE devriye arabası arkadan yaklaşmaktaydı. Ön far-ırın ışığından aracın içindeki iki kişinin kim olduğunu çıkar-ıak zordu ama Redlaw en azından birinin silüetini tanımıştı.

Khalid.

“Gidelim. Hemen!” Otobüsün orta kapısını yumrukladı. “Ha-i aç şunu.”

“Mümkün değil.” dedi şoför. “Bana istediğin kadar bağır, du-ığa varana dek o kapı açılmayacak. Bu bir sağlık ve güvenlik

teselesi.”

“Uyarmadın deme,” dedi Illyria. Sonra Redlaw'a: “Geride dur.” Destek almak için iki direği sıkı sıkıya kavrayarak kapıya sağın bir tekme attı. Kapı yamulmuştu. İkinci bir tekmeyle cam-r aşağı indi. Üçüncüsüyle kapının iki kanadı çapraz bir açıyla işarı doğru eğildi.

“Hey!” diye öfkeyle bağırdı şoför. “Bunların hepsi kameralar rafından kaydediliyor, biliyorsun değil mi? Seninle mahkeme-

î görüşeceğiz.”

İlave birkaç tekmenin ardından Illyria içinden geçilebilecek ;nişlikte bir boşluk yarattı.

Gel gör ki, devriye arabası doğrudan otobüsün yanı başında ararak bu planı bozmuştu. Khalid sürücü koltuğundaydı; camı ;ılmış, silahı görünmüştü.

“Çekil!” diye bağırdı Redlaw. Bir dişbudak mermisi kapıdan irip karşı camdan çıktı.

Illyria çoktan hareket geçmişti. Eğilerek otobüsün arka tarafi-ı koştu. Koridor boyunca onu kovalayan mermiler otobüsün ıportasında delikler açıyordu. Khalid Iilyria’nın ne olduğunu liyordu. Macarthur onun bir çeşit vampir olarak tanımlamış-, yani onu gördükleri yerde temizlemeleri için GÖLGE subay-rına açık çek verilmişti.

Redlaw devriye arabasına iki el ateş ederek Khalid ile arkada-Qureshi’yi saklanmaya zorladı. Vurulup vurulmadıkları pek nurunda değildi. Sonra Illyria’nın peşinden arka tarafa fırladı. “Eğil!” diye haykırdı. Illyria kendini yere attı, Redlaw arka ca-11 tek bir kurşunla indirdi. Güvenlik camının parçaları etrafa içildi. Bu sırada otobüs şoförü koltuğuna sinmiş, otobüsü için :ryat ediyordu: Vandallıktan, insan yaralamaya, travmaya kadar kla gelebilecek her suçlamayla GÖLGE’ye dava açacaktı.

Redlaw boş pencereden dışarı atladı. Bu esnada bir cam kırıma takılıp yırtılan pardösü kolu çerçevede parçalanmış bir rümcek ağı gibi dalgalanıyordu. Illyria çevik bir hareketle sıç-lyıp yanına indi. Khalid ile Qureshi arabadan iniyordu.

“Bu taraftan.” Redlaw otobüsün kaldırımlı yanına dolaştı. Be-ıberinde geldiğinden emin olmak için Illyria’yı bileğinden çe-iyordu. Parlamento

Meydanı’na, kavganın olduğu yöne doğru ediyorlardı.

“Kavganın ortasına mı?” dedi Illyria. “Neden uzağına değil?” “Yol üzerindeyken açık hedef oluruz. Ama bunca insanın aramda bize ateş edemezler. Dahası bir fikrim var.”

“Eh, zamanı da gelmişti.”

Saniyeler içerisinde etrafları kan gölüyle çevrilmişti. İki zırhlı evik kuvvet polisi bir Ateşçi’nin kafasına sırayla tekme atıyordu. Ateşçi’nin biri pirinç muştasının yardımıyla bir GEMME ey-emcisine dayak atıyordu. Kırmızı kontak lensleriyle bir GEM-dE’li çift kendi copu ve kaskıyla çevik kuvvet polisinin tekini lövüyordu.

Red la w ile Illyria kavga edenlerden herhangi biri önlerine çıkığında sağa ve sola kaçarak meydanda çaprazlamasına koşuyor-ardı. Khalid ile Qureshi hemen arkalarındaydı. Redlaw ilerler-cen tek eliyle pardösüsünü ilikleyerek silah yeleğini sakladı, lindermaker’ını kılıfına soktu.

Ateşçiler ile GEMME’lilerden oluşan iki büyük insan kümesime yaklaşıyorlardı. Soluklanmak için mola vermişler ancak düşmanlıklarını kaldıkları yerden devam ettirmeye hazır bir şekilde tekrar kavga pozisyonu almışlardı. Her iki tarafta da insanların

namı vahşi bakışlı, al yanaklı ve yarı delirmiş görünüyordu. GÖLGELİliler!” diye bağırdı Redlaw, arkasını işaret ederek, akın! Kahrolası GÖLGELÎler!”

Jütün gözler Khalid ile Qureshi’ye dönünce aniden duruver-er. Eğer araba olsalardı frenlerin gıcırtısı duyulurdu. Ateşçilerden biri kızgınlıkla bağırdı, “Vay canına. Vampir sililer.”

Amazon kostümleri giymiş GEMME’li bir kadın suçlar bir lyla parmağını onlara doğrulttu. “Güneşsiz İzleme ve Ayrım-ık Dairesi. Onları hapsediyorlar. Onları öldürüyorlar.” ki grup hep bir ağızdan öfkeyle gürlüyordu. Çok fazla hem-ir oldukları nokta bulunmasa da GÖLGE subaylarından nef-ettikleri konusunda hemfikirlerdi.

‘Hayır!” dedi Khalid, Ateşçiler ile GEMME’liler tehditkâr bir vayla üstlerine yürürken. “Hayır! Numara yapıyor. O adam, o GÖLGELİ.”

Redlaw’u kastediyordu, ne var ki, ona kimse inanmamıştı. O iece yırtık kollu bir pardösü giyen yaşlı bir adamdı. Madem DLGELİydi, üniforması neredeydi?

‘Durun,” dedi Qureshi, yaklaşan isyancılara silahını doğrultası. “Ateş edeceğim. Gerçekten.”

Nereden geldiği belli olmayan bir kırık tuğla havada süzülerek u alnından vurdu. Qureshi sendeledi, dizlerinin üzerine çöktü. “Arabaya,” dedi Khalid. “Arabaya dönelim.” Meslektaşını ko-ndan tuttuğu gibi ayağa kaldırdı ve bacakları tutmayan Qu-shi’yi beraberinde sürükleye sürükleye kaçmaya başladı. Ateş-.er ile GEMME’liler peşlerine düştü.

İki GÖLGELİnin kendilerini emniyete almasına ramak kalıştı. Arabadan birkaç metre uzaktaydılar ki yakalandılar. Peş-rindekiler tarafından yere indirilip sağlam bir tekme yağmura tutulduklarında Redlaw’un gözlerinde en ufak bir tatmin

lirtisi yoktu.

'Rab diyor ki ‘İntikam benimdir,’” diye mırıldandı.

‘Bence her halükarda intikam Redlaw’undur,” dedi Illyria. anrı’nın bunu onaylayacağından emin değilim. Sanki burada ki Ahit’e biraz aykırı davrandın.”

“Khalid bunu hak etti. Neyse bak. Çevik kuvvet yardımlarına »şuyor. Kolluk kuvvetleri dayanışması.”

Hiç şüphesiz, çevik kuvvet polisi GÖLGE subaylarının içine iştüğü güç durumu fark etmişti ve yardımlarına koşacaklardı, j insanı yutan kalabalığın içinden en ortadaki Khalid ile Qu-shi’ye doğru yavaş yavaş ilerlerlerken coplar bir iniyor bir kal-yordu. Pinata oyunundan kazanılan ödüller gibi iki GÖLGE-yi çekip çıkararak polikarbon kalkanlardan bir duvar içerisin-: kenara taşıdılar. Adamların ikisinin de üstü başı parçalanmış, *r yanları yara bere ve kan içinde kalmıştı. Qureshi korkudan ;rişan halde tir tir titriyor, ağlıyordu.

“İçimden bir ses bunun olacağını biliyordun diyor,” dedi Illyria. “Ne yalan söyleyeyim bilmiyordum,” diye yanıtladı Redlaw. Ben daha ziyade ölesiye dayak yemelerini umuyordum, hatta 'halid öteki tarafa geçebilirdi.”

“Bir de bana insanlara mümkün mertebe az zarar vermemi iylüyorsun. Bu çifte standart değil de ne şimdi?”

“Bu özel bir durumdu.” Tıknaz bir Ateşçi tarafından kovala-an GEMME’li bir adam çığlık çığlığa gelip yanlarından geçer-en Redlaw bir adım yana kaydı.

“Her neyse, bizim acilen tüymemiz gerek. Dünyadaki en gü-enli yerlerden birinde bulunmadığımız aşikâr.”

Henüz beş adım atmamışlardı ki çevik kuvvet polisinden yü-iiyen bir duvarla karşılaştılar; ikincil bir çağrı sonucu olay yeri-e yeni varan destek ekibiydi. İsyancıları kuzeybatıya sürerek Ireat George Sokağı nda “etraflarını çevirmek” amacıyla tek vü-t halinde ilerliyorlardı.

Benzer büyüklükteki başka bir birlik aynı amaçla kuzeye, illbank’e doğru yürüyordu. Hepsi de tam yüz gaz maskeleri kmıştı.

Redlaw seçenekleri hızlıca gözden geçirmek için durdu.

Polis birliğinin arkasından ıslığı andıran bir dizi ateşleme se-geldi: Atılan biber gazı kapsüllerinin sesiydi. Çok geçmeden, ratle yayılan beyaz gaz bulutu meydanı sarmıştı.

“Doğrudan yarıp geçeceğim,” dedi Illyria, çevik kuvvet polistim işaret ederek. “Bir çırpıda öteki taraftan çıkmış oluruz.” “Hayır. Başka bir yol var.”

“Ben göremiyorum.”

“Orada.” Parlamento binasını gösterdi.

“Kapıya gidip bizi içeri almalarını mı isteyeceğiz?” “Denemekten zarar gelmez.”

Gaz yoğun bir sis halinde onlara doğru yaklaşıyordu. Redlaw ırdösüsünün yakasıyla ağzım ve burnunu kapatarak binanın ıa girişine doğru koştu. Oraya vardığında gözlerinden ve burundan asit benzeri bir şey akıyordu. Demir parmaklıklı kaplan geçmek için GÖLGE rozetine güveniyordu. Kapının öteki ırafında konuşlanmış ve her biri yarı otomatik karabin kuşan-uş polis memurlarına, Parlamento nun güvenlik ekibine doğru ızetini salladı.

“Tanrı aşkına, içeri girmemize izin verin!”

“Bayım,” dedi polis memurlarından biri, “Lütfen geri çekilin.” “Biz yalnızca geçiyorduk. Buraya eylem için gelmiş gibi bir alimiz mi var?”

“Burası yasak bölge. Şu an teyakkuz halindeyiz. Yetkisi olma-an kimse giremez.”

“Ama ben GÖLGE’denim.”

Polis memuru hiç etkilenmişe benzemiyordu. “İstersen Saba

Melikesi ol dostum, fark etmez. Şimdi geri çekil.” Silahını hafif-e kaldırdı. “Bunu süs diye taşımıyorum.”

“Kolluk kuvvetleri dayanışması buraya kadarmış,” dedi Illyria, tedlaw’a. “ ‘Yarıp geçme’ planımıza geri dönüyoruz o halde.” Çevik kuvvet polisi iki yandan yaklaşıyordu, insandan bir nengenenin çenesi Ateşçiler ile GEMME eylemcilerini araya sı-aştırıyordu. Öksüren ve öğüren insanlar meydanın göbeğinden, ;azın en yoğun olduğu yerden emekleyerek uzaklaşıyordu. . “Belki...” diye söze başladı Redlaw. Derken, kapının diğer ta-afından biri adını seslendi.

“Yüzbaşı Redlaw? Siz Yüzbaşı Redlaw değil misiniz?”

Redlaw gözlerini kırpıştırdı. Gözleri öyle yanıyordu ki her şey zap dolu, nemli bir bulanıklıktan ibaretti. Onunla konuşan enç adamın yüzünü zar zor seçebiliyordu. Tanıdık geliyordu. “Beyler,” dedi genç adam güvenlik polislerine, “onun kim oluğunu bilmiyor musunuz? Ne diye onu dışarıda tutuyorsunuz?)rada beynini parçalayabilirler. İçeri alın. Derhal.”

“Ona kefil oluyor musunuz Efendim?”

“Elbette oluyorum. Yüzbaşı John Redlaw’dan bahsediyoruz, aşayan bir efsaneden. Burada ne aradığını bilmiyorum ama sı-ınmaya ihtiyacı var, belli. Açın kapıları.”

Polis memuru hoşnutsuz bir itaatkarlıkla nizamiyeye gidip bir utona bastı. Çok geçmeden Redlaw ile Illyria Parlamento sınırın içerisindeydi. Meydandaki arbededen uzak ve güvendeydiler. Genç adam elini uzattı, öyle sıkı ve sert tokalaştı ki Redlaw öylesini görmemişti. Neredeyse acı vericiydi.

“Giles Slocock,” dedi. “Chesham ve Amersham Parlamenteri e -bildiğinizden emin olmakla birlikte- Güneşsiz İşleri’ne Mu-alefet Sözcüsü. Sizinle nihayet tanışmış olmak benim için zevk-r, Yüzbaşı. Çıkardığınız işlerin büyük hayranıyım. Hem de ok büyük.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

SLOCOCK ONLARI NEW Palace Yard'ın öteki ucuna götürdü, şaşırtıcı biçimde mütevazı bir kemerli kapıdan geçirdi. Bu sırada yanındakilerle konuşuyordu.

"Sizce de bu önemli değil mi? Daha önce çok çatışma gördüm ama bu denli destansı olanını görmedim. Parlamento binasındaki herkes yukarı katların pencerelerinden izliyor ama ben çıkıp yakından bakmak istedim; adrenalinin kokusunu alacak kadar yakından, tıpkı ring kenarındaki koltuk gibi. Polisler içeri girmemi söyleyip durdu ama onları dinleyecek değildim. İş yerimin hemen dışarısında klasik anlamda bir sivil itaatsizlik örneği yaşanırken eylemi doğrudan kendi gözlerimle görmeden edemezdim. Hiç sanmıyorum."

Zemini satranç tahtası desenli, duvarlarında ise geçmiş yılların önde gelen devlet adamlarının suratsız portreleri asılı koridorlardan geçiyorlardı. Duvarlar ve tavanlar gösterişli oymalarla bezenmişti. Bir taş ustasının sıcaklığı vardı ama her nasılsa atmosfer o soğuk ciddiyetini koruyordu.

"Muhalif politikadan bahsetmişken, Meclis salonunda işler kılabilir elbet ama dışarıdakiyle kıyaslanamaz bile. *Dışarıdaki '* resmen çıplak demokrasi. Öyle ki sağ ve sol farklılıklarını bir nara koyarak birleşmiş durumda."

Sıradan takım elbiseler giymiş, öte yandan, beyaz kürklü kır-ızı cüppenin bariz kokusunu taşıyan iki Lord zemin kattaki ncereden dışarıya bakıyordu. Slocock onları hürmetle selamla-rak misafirlerine taş merdivenleri gösterdi. Lordlar lütfedip LU VE misafirlerini görmezden gelmedi.

"Gazetelerdeki köşe yazarları hakkımızda suçlamalarda bulu-ınca Avam Kamarası kürsüsünün karşısındaki bütün parla-enterler bizi 'yuhalamaya' başlamıştı. Ne var ki, işlerin daha :ter bir hal alabileceğini hesaba katmadılar. Biz nispeten meniyiz. Eğer etrafta insanların görüşlerini temsil edecek politi-ıcılar olmazsa sürekli dışarıdakine benzer olaylarla karşılaşırsı-z. Biz şiddeti katı sınırlarla diyalog seviyesinde

tutuyoruz.” Onları ofisine buyur etti. Ufak dağınık bir ofisti. Pencereleri ır, loş bir avluya bakıyordu. Kapıyı kapattı.

“Rahatınıza bakın.” Illyria’ya döndü. “Üzgünüm, tanıştırıl-ıadık..?”

“Illyria Strakosha.”

“Illyria. Ne hoş. Eski bir Hırvat ismi.”

“Gayet iyi. Kendi ülkemin dışında bilen pek yoktur.”

“Pahalı bir eğitimin faydaları. *On İkinci Gecede* Illyria ismi ge-yordu, yanılıyor muyum? Oradan hatırladım. İngilizce hoca-ıız oyunun nerede geçtiğine dair bir fikrimiz olsun diye bize aritada Hırvatistan’ı göstermişti. Gerçi pek yardımı dokunma-ı. Tamamen hayali bir ülkeydi, Shakespeare gibi. Ah, bir de ilasik Uygarlık Tarihi’nde Illyrian Savaşları’nı görmüştük, ya-ılmıyorsam Romalılar kazanmıştı.”

“Ailenizin parası boşa gitmemiş.”

Redlaw’un burnu artık tiner çekmiş gibi sızlamıyor, gözlerin-eki bulanıklık kayboluyordu. Slocock, Illyria’nın memleketine air bildikleriyle, sanki çok mühimmiş gibi, hava atarken Red-ıw gözlerini kısarak bu politikacıya uzun uzun baktı. Redlaw, riles Slocock hakkında o meşhur ahlaksızlığı ile dövüş sanatla-ından birindeki uzmanlığı dışında pek bir şey bilmiyordu. Ma-arthur’dan onun hakkında iyi sözler duymamıştı ama başka ürlüsü de beklenmezdi zira ondan çok az insan hakkında iyi özler duyabilirdin. Kaldı ki, politikacılara bilhassa gıcık olur-u. Slocock, Güneşsiz İşleri’ne Muhalefet Sözcüsü sıfatıyla iÖLGE Karargâhı’na topu topu iki kez ziyarette bulunmuştu. Ledlaw ikisinde de yoktu ama şu an bakınca pek bir şey kaçır-ığını düşünmüyordu. Slocock gerçekte, televizyonda göründü-;ünden daha yakışıklıydı.

Uzun perçemli saç kesimi otuzlu yaşlarının sonundaki bir dam için biraz fazla genç işiydi ama ucuz sayılmayacak bir ta-ım elbise ile gömleğin alandaki vücut sıkı ve bir hayli kaslıy-.1. Ellerinin eklem yerleri inanılmaz nasırlıydı, avuçlarının dış anarlarında sert dokudan kalın bir çıkıntı vardı. Tek kıçı üze-inde masasında otururken bile zarafetini, fiziksel açıdan kendi-Le güveni tam bir adam duruşunu koruyordu. Kötü alışkanlıkla dair tek ipucu gözünün akındaki çatlak kılcal damarlardı: iaddinden biraz fazlaydı.

“Ee, siz ikinizi bu hengâmenin ortasına hangi rüzgâr attı?” liye sordu Slocock. “Yolunuzu mu şaşırdınız?”

Redlaw, Illyria’ya ters bir bakış attı. Illyria umursamadı. “Tanrı’nın inayetine güvendik,” dedi Illyria. “Belki de güven-nemeliydik.”

“İnayet,” dedi Slocock. “Bu kelimeyi kullanmanız hayli ilginç litekim sizinle karşılaşmamız ufak bir tesadüften öte sayılır, füzbaşı Redlaw. Size John diyebilir miyim?” “Denemeyin bile,” diye salık verdi Illyria. “Ona adıyla hitap lebilmek için ne yapmanız gerek bilmiyorum. O test her ne ise, ;n henüz geçebilmiş değilim. İyisi mi Redlaw’dan şaşmayın.”

“O halde Redlaw. Görüyorsun ya Redlaw, seninle benim ortak r noktamız var.”

“Öyle mi?” dedi Redlaw.

“Yalnız Gece Tugayı ile ortak münasebetimizden bahsetmiyo-ım. İzin ver, sana mevcut durumunla ilgili bildiklerimi söyledim. Teknik açıdan artık *Yüzbaşı* Redlaw değil, bir kaçaksın ; işini kaybettin.”

“Gayet iyi bilgilendirilmişsiniz.”

“Aksi düşünülemez değil mi? Güneşsiz İşleri benim alanım. ÖLGE’de neler olup bittiğini yakından takip etmek duru-lundayım.”

“Hmm. Sanırım öyle.”

“Kapının önüne koyulma sebebini de biliyorum. Kana susa-uşlık ayaklanmalarının sorumluluğunu Nathaniel Lambour-e’un yüklemeye çalıştın ancak başaramadın.”

“Yani?”

“Onunla bir mazimiz var.” Slocock’un suratı kasvetli bir hal Imıştı. Deminki canlı ve güler yüzlü adam gitmiş, yerine son erece ciddi bir adam gelmişti. “Sonu kötü biten türden. O pis-ği duvara mıhlamak mı istiyorsun? İzin ver yardım edeyim.”

SLOCOCK BİR ZAMANLAR Lambourne ile yol arkadaşıy-en ikisinin nasıl yollarını ayırdığını anlattı.

“Nathaniel kariyerimin başlarında bana yardımcı oldu, yalan ok,” dedi. “Elimden tuttu. Bana rehberlik etmeseydi bu kadar ükselemezdim. Her daim yanımdaydı. Beni nüfuzlu insanlarla mıştırdı, gözetti, potansiyel düşmanlarımı saf dışı bıraktı. Bu ünyada bir yerlere gelmek isteyen herkes sırtını Nathaniel .ambourne gibi birine dayayarak başarıya ulaşabilir. Herhangi ıir bedel ödeyeceğimi düşünmemiştim. Onu kullandığımı sanıştım. Meğer o beni kullanıyormuş.”

Slocock ellerine bakıyordu. Derin, çelişkili duygularla boğu-uyor gibiydi.

“Bağımlılık hakkında bir iki şey bilirim,” dedi nihayet. “Bir tıadde bağımlısı olduğum sır değil. Uyuşturucuyla ilgili sıkın-ı şu ki kontrol sende sanıyorsun, iş işten geçene dek farkına varmadığın nokta ise kontrolün uyuşturucuda olduğu. Sen onun ölesisin ve elin kolun bağlı. Lambourne’la da işte öyleydim. Bir :ere bana kancasını taktı mı çaresizdim. Sanırım Maurice Wax’e lanları duymuşsunuzdur.”

Redlaw başını iki yana salladı.

“Çoktan bütün haberlere çıkmıştır diye düşünmüştüm.”

“Çok meşguldüm. Ne olmuş ona?

“Öldü. Kendi canına kıydı.”

“Yüce Tanrım.”

“Evet. Peki onu intihar etmeye sürükleyen sebep ne biliyor musun?”

“Hayır.”

“Durma, bir tahmin yürüt.”

“İş stresi mi? Güneşkent’le alakalı bir şey mi? Ya da özel so-anlar?”

“Yukarıdakilerin hepsi ve hiçbiri,” dedi Slocock.

“Ben. Sebep benim. Lamboume ona baskı yapmam için beni orladı. Hayır, zorlamadı. Ben pekâlâ gönüllüydüm. Wax’e kar-ı kullanmam için bana bazı bilgiler temin etti. Bu sayede Gü-eşkent Projesi’nin tamamı hayata geçebilecekti. Elime dolu bir lah verdi, ben de tetiği çektim. İkinci kez düşünmedim bile. >ana bir adamın hayatını mahvetmem için gereken

her şeyi ver-i, üstelik ‘hayır’ demek aklımın ucundan geçmedi. Sonra ne ol-dersin? Onun pis işlerini yaptıktan sonra bana kayanın altın-n çıkan bir böcek muamelesi yaptı. Söylediklerini yapma koşunda öyle hevesli, kahrolası bir yavru köpek gibi öyle heye-ılıydım ki beni hakir görüyordu.?

‘Peki sen neden şaşırdın buna?” dedi Redlaw. “Lamboume gi-adamlar altındakileri umursamaz. Onlara göre herkes aynıdır: llanılıp atılabilir.”

‘Biliyorum. Biliyorum. Ben sadece bunu fark edemeyecek ka-r aptaldım, belki de fazla naiftim. Ben onun maşasıydım ve :ık onun için bir değerim yoktu. Bu akşam onunla bu konuda r çatışma yaşadım. Telefonda tartıştık. Söyledikleri ve bana rşı bütün tavırları beni ne denli küçük gördüğünü pekâlâ aylıyordu. Pabucunun burnundaki bok bile benden daha faz-saygı görürdü. Ancak beni hafife almakla hata ediyor.”

Slocock yumruklarını sıktı.

“Beni bu şekilde başından atıp da yanına kar kalacağını sanma-ı,” dedi. "Eğer öyle sanıyorsa büyük bir hata yapıyor demektir, e kadar güçlü ya da zengin olduğu umurumda değil. Giles Slo-ck’la uğraşırsan bedelini ödemeye hazır olmalısın. Hiçbir zor-k gözümü korkutamaz. Azdan az, çoktan çok gider. Nathaniel mbourne velinimetim olmaktan çıkıp kara listemin birinci sı-sına yerleşti. Eskiden onu tanımakla gurur duyardım. Şimdi ise aşağılık herifin pestilini çıkarmak istiyorum.”

“Hepsi iyi hoş,” dedi Redlaw, “takdire şayan. Sanırım hepimiz ımbourne’u alaşağı etmenin harika olacağında hemfikiriz. An-k uygulamaya dair konuşacak olursak, bir sorun şu: Biz ne ya-ıbiliriz? Lamboume çoktan istediğini elde etti. O kazandı, imden geleni yaptım ama yeterli değildi."

“Ah, ama anlayacağınız üzere, elimde kirli çamaşırları var,” :di Slocock. “Ona karşı kullanmaya cesaret edemeyeceğime andığı şeyler biliyorum.” “Yani mahkemede aleyhine tanıklık etmeye gönüllü mü ola-aksın?”

“Daha da iyisi. Lambourne’u uzun yıllar boyu hapse tıkmanı-ı garanti edecek sağlam, somut bir kanıt verebilirim size.”

“Ne tür bir kanıt?” diye ihtiyatla sordu Redlaw. “Çünkü ka-ıtın bir torba BoyPlas kanıysa, o yollardan geçtik. Patronum, ini eski patronum bunun kovuşturmaya değecek bir delil oldu-unu düşünmüyordu, muhtemelen haklıydı da.”

“Ya eğer,” dedi Slocock, “Lambourne’un kanın içine eklediği ıaddenin istenen etkiyi gösterip göstermediğini anlamak için ir Güneşsiz üzerinde testler yaptığını kanıtlayabilseydim?”

“Bu tarz bir şey yaptığını o zamandan biliyorsan ilgili merci-re söylemen gerekirdi derdim. Sen bir Parlamento üyesisin. Sa-sce yasa yapmıyorsun, aynı zamanda onları uygulamak da zo-ındasın.”

“Tamam, diyelim ki şerefime gölge düşürdüm, ahlaksız ve salmışım. Bu binada öyle olmayan tek bir insan göster bana, aldı ki, vampirler üzerinde deney yapmak sahiden yasa dışı ıı? Anayasa’da bunu belirten herhangi bir madde mevcut değil, elmeye çalıştığım nokta şu: bu yaratığın hala hayatta olduğu-ı inanıyorum. Yerini biliyorum. Sizi ona götürebilirim.”

“Onu gördüm diyelim, sonra ne olacak?”

“Orası sana kalmış. GÖLGELİleri ara ya da ne bileyim, polisi a. En hafifinden, Lambourne bir Güneşsiz’i GYB dışında tu-tyor. İskân Yasası’na göre bu kesinlikle bir suç, öyle değil mi?” “Çok doğru.”

“Ee, ilgileniyor musun?”

“Olabilir.”

“Düşünmek için zaman ister misin? Ben dışarıya çıkabilirim, iylece aranızda konuşup karar verebilirsiniz.”

“Aslında bu hiç fena fikir değil. Beş dakika.”

Slocock iki eliyle masaya vurup ayağa kalktı.

“Beş dakika öyleyse. Ben gidip burnumu pudralayayım, ma,” diye ekledi, “o tür bir pudrayla değil.”

“Eee?” DEDİ REDLAW.

“Eee?” dedi Illyria.

“Önce sen.”

“Elayır, sen.”

“Tamam. Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence her şey çok ıl ay oldu. Hatta fazla kolay.”

“Karizmatik ve misafirperver Bay Slocock’a güvenmiyorsun ini?”

“Sakat kolumla onu firlatabileceğimden daha fazla değil.”
“Katılıyorum.” dedi Illyria. “O bir politikacı. Fazlasını bilme-: gerek yok. Diğer taraftan, Lambourne’a duyduğu nefret sahi-görünüyordu. Bu noktada gerçekten bir fikir değişikliği yaşa-ıışa benziyor. İntikam büyük bir motivasyon kaynağıdır. Efen-isi tarafından terk edilmiş sadık bir hizmetkârdan daha tehli-elisi yoktur.”

“Ödeşmek istiyor, bunu anlayabilirim. Ancak bu işin içine ne-en bir başkasını değil de bizi katıyor?”

“Tek başına başarabileceğine inanmıyor. Manevi desteğe, nunla aynı gündeme sahip suç ortaklarına ihtiyacı var. Tama-ıen anlaşılır. Kendine sorman gereken soru, Redlaw, bunun gi-i bir fırsatın eline bir daha geçip geçmeyeceği. Slocock altın ipside Lambourne’u sunuyor sana. Üzüm ile ilgili bir atasözü ardı, neydi o?”

“Üzümünü ye bağını sorma mı?”

BİR SAAT SONRA Redlaw her şeye rağmen kendini bir ma-am limuzinin arka koltuğunda bulmuştu. Limuzin kapıdan çı-ırak burnunu çekine çekine Parlamento meydanına soktu, ocock direksiyondaydı.

Ayaklanma başarıyla bastırılmıştı. Ateşçilerle GEMME ey-mcileri Great George Sokağı’na sürülmüş ve orada kıstırılmış-. Sinirler yatışana de bırakın mücadele etmeyi nefes alacak alan alamayan klostrofobik bir güruh vardı. Çok geçmeden, bir di-otobüsün onları muhtelif karakollara götürmek üzere hazır :klediği St. James’s Parkı’na doğru püskürtüldüler.
Boşalan eydanın her yanına çer çöp saçılmıştı: dövizler, kırık silahlar, rtık giysi parçaları. Çim alan, maçtan sonraki ragbi sahası gi-delik deşikti. Yolun üzerindeki kan gölcükleri parıldıyordu. Limuzin nehir kıyısından güneye doğru ilerleyerek Chel-a’den aşağı, Putney’e yönelmişti. Kimsenin ağzını bıçak açmı-ırdu. Öncesinde Slocock, Lambourne’a telefon açmış, konuşma lebinde bulunmuştu. Kendini yiyip bitiren, Lambourne’la ığlarını

koparma kararındaki aceleciliğinden ötürü pişmanlık ıyan, bir şans daha verilmesi için yanıp tutuşan bir adam rolü-: bürünmüştü. Üstelik bir hayli ikna ediciydi.

“Lütfen Lambourne,” diye üsteledi. “Bütün o sözleri söyleme-em gerekirdi. Aptallık ettim. Aklımda ne vardı bilmiyorum, in ver evine geleyim de yüz yüze konuşalım, samimi olduğu-u anlayacaksın. Hadi, ne diyorsun? Öpüşüp barışalım ve bunu ıdeh kaldırarak mühürleyelim. Mahzenindeki vasat ’93 Pu-*ny-Montrachet’ten bir iki kadeh atarız belki, ha?”

Belli ki Lambourne gecenin bu geç saatine rağmen “tamam” :mişti. Geriye bir tek araba ayarlayıp Parlamento’nun dışarındaki kargaşanın sona ermesini beklemek kalmıştı.

Redlaw sürücü koltuğunda oturan ve neredeyse hiç tanımadı-bu adama gereğinden fazla güvendiğini kabul ediyordu. Slocock karşılaştıkları ilk andan itibaren kurnaz ve dilbazdı. Ka-nızın kaynayacağı ve gardınızı düşüreceğiniz tipte biri değildi.

Öte yandan.

Eğer söyledikleri doğruysa...

Eğer Lambourne mülkünde bir Güneşsiz tutuyorsa...

Eğer iş adamı sahiden yasaları böyle alenen çiğniyorsa...

O zaman Redlaw kaybettiklerinin tamamını değilse de bir asmını geri kazanma şansına sahipti. Kendini aklama yolunda orunsuzca ilerliyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

M25 ÇEVRE YOLU’NU geçerek Kuzey Surrey'e yönelmişler-i. Burası bankerler ile birinci sınıf ünlülerin ülkesi ve bir golf .hası cennetiydi.

Çok geçmeden, Slocock anayoldan ara yola, oradan da yaprak-rla kaplı dar bir patikaya girdi. Burası, diye bilgilendirdi yol-ılarını, Lambourne’a ait mülkün başladığı yerdi. Kapıya ulaş-aları tam beş dakika aldı.

Tepesinde sivri demirleriyle, yüksek, sağlam bir kapıydı. Ara-ı kapının önünde durur durmaz güvenlik ışıkları yanmış, her i sütuna sabitlenmiş güvenlik kameralarını açığa çıkarmıştı. “Aşağıda kalın,” diye uyardı Slocock. Slocock açıkça görülür-:n arabanın arka tarafında çömelmiş oturan Redlaw ile Illyria ımeraların görüş alanı dışında kalıyordu.

Beklediler. Kameralar dikkatle inceledi. Kapı nihayet muaz-m bir madeni sesle tek yöne doğru ağır ağır açıldı. Slocock abayı içeri sürdü.

Ağaçlı tepede kıvrıla kıvrıla ilerliyorlardı. Arabanın farları ka-ılığın içinde parlak bir tünel açıyordu.

‘Sizi elimden geldiği kadar yakma götüreceğim,” dedi Slo-:k. “Evin görüş alanına girmeden hemen önce duracağız. Size if ettiğim yolu hatırlıyorsunuz, değil mi?"

‘Sola dön,” dedi Redlaw. “Ormanın içinden tepenin yamacına t. Sonra sağa dön, sırtı takip et. Ormanın kıyısına vardığımız-, eski rasathaneyi göreceğiz.”

‘Şayet görmezseniz, yanlış yola sapmışsınız demektir. Bu ge-pek ay ışığı yok. Ağaçların arası zifiri karanlıktır. Sizin için run olmaz değil mi?”

“Sorun olmaz.” Redlaw GÖLGE’den kalma gece görüş göz-klerini yukarı kaldırdı.

“Ya sen Illyria?”

“Ben mükemmel bir gece görüşüne sahibim.”

Bir dakika sonra araba durdu. “Buraya kadar,” dedi Slocock. iz iniyorsunuz. Bir saat sonra kapıda buluşuruz, tamam mı?” “Geç kalma,”

dedi Redlaw, Illyria'yla arabadan inerlerken. "Kalmam, İyi şanlar."

"Sana da," dedi Illyria.

"Ah, benim tek yapmam gereken büyük adamın ayaklarına ıpanıp af dilemek. Bunun için şansa değil, yalnızca iyi rol yap-a becerisine ihtiyacım var. İşinin erbabı her parlamenter sami-iyet rolü çekme kabiliyetine sahiptir."

Araba tekrar hareket etti. Redlaw gözlükleri takmak için stop mbaları gözden kaybolana dek bekledi. O tanıdık fosforlu yeşil : hafif tekinsiz yoğunlaşmış görüntü dünyasına girdi. Illyria ıktan yürümeye başlamıştı. Onun peşi sıra yola koyuldu. Orma-n içinden yokuş yukarı çıkarlarken Illyria sordu: "Sence o zailli adamcağızı kurtarıp beraberimizde götürebilecek miyiz?" "Öyle umut ediyorum," dedi Redla\v. Ağaçlar, sesleri soğura-k bir çeşit koruma sağlasa da onlar yine de kısık sesle konuşuldu.

"Peki ya bir sebepten ötürü sorun çıkarmadan bizimle gelme-redderse..?"

"Neyse ki yanımda bir shtriga getirdim, değil mi?"

"Onu ele geçirince Lambourne'un aleyhinde kanıt olarak kul-nılmaya ikna ederiz."

"Lambourne ona acımasızca işkence ettiyse, istememesi için r sebep göremiyorum."

"Bu senin kurtuluşun olabilir, biliyorsun değil mi Redlaw?" "Ben daha ziyade Nathaniel Lambourne'un mahvoluşu diye jşünüyorum. Şu an yalnız bunun peşindeyim."

"Vay canına, bu heriften gerçekten nefret ediyorsun, değil

ıi?"

"Tam anlamıyla ondan değil," dedi Redlaw. "Temsil ettikle-nden nefret ediyorum. O vicdansız açgözlülükten. Paraya gi-;n her yol mübahtır zihniyetinden. Var olan kirli servetine şerit kattığı sürece ne yaptığını, kimi ezdiğini, kaç hayatı mah-ittiğini umursamıyor."

"Zengin adam ve iğne deliği. Tapınaktaki tefeciler."

“Yani?”

“Hiç. Yalnızca İncil’de geçen örneklerden alıntı yapıyordum, ıoruk."

“Incil’in bana neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemesine ıtiyacım yok. içgüdülerim bana rehberlik eder.”

“Ama belli ki destek almak için kutsal kitap taşımanın yardı-îı dokunuyor.”

“Bana bir zararı yok.”

Tepenin doruğunda Illyria bir meşenin gövdesinde dinlenmek ;in kısa süreliğine durmak zorunda kaldı.

“Ne oldu?” diye sordu Redlaw.

“Yok bir şey. Birden başım döndü. Birazdan geçer.”

“Zayıf düştün. Fena halde kana ihtiyacın var. Ya eğer..?” “Hayır,” dedi sert bir biçimde sözünü keserek. “Teklif dahi et-e. Öyle bir şey yapmayacağımı bal gibi biliyorsun.”

“Ne söyleyeceğimi nereden bildin?”

“Çünkü seni tanıyorum. Ufacık dahi almayacağım. Bunu red-;diyorum.”

“Ama her ihtimale karşı bütün gücünü toplaman lazım.” “Senin de.”

“Birkaç damla kan kaybını tolere edebilirim.”

“Öte yandan, bir kere başladım mı kendimi durduramama hlikem var. Bütün kanını içebilir, hatta seni dönüştürebilirim

le.”

“O denli dikkatsiz davranacağına inanmıyorum.”

“Kana susamışlık asla hafife alınmaya gelmez. Dayanacak gü-im var,” diye üsteledi, “iyiyim.”

Bunu kanıtlamak için, yolculuk sonraki ayağını başlatan koca ir adım attı. Redlaw yetişmek için neredeyse koşmak zorunda ildi.

Ormanlık arazi sona ermişti. Ağaçların arasından çıktıkların-ı kendilerini alçak bir vadiye tepeden bakarken buldular. Lam-aurne’un

malikânesi yaklaşık bir kilometre batıda kalıyordu, enis kortu, yüzme havuzu, ahır, düzenli bahçeler ve başka birik ek yapıyla çevrili, geniş bir alana H şeklinde yayılan büyük, österişli bir binaydı. Çatılar kubbe, kule ve gotik tarzda süsler-■ doluydu. Yüz kadar pencereden ışık saçılıyordu.

“Şimdi de karbon ayak izi konusunda hiç kaygılanmayan bir dam oluşu eklendi listeye,” diye belirtti Redlaw.

“Ya da elektrik faturaları konusunda,” dedi Illyria.

Rasathane doğuda kalıyordu, durdukları yerden fazla uzakta eğildi.

‘‘Güneşsiz orada mı?” diye sordu Redlaw. “Burnun ne diyor?” ‘Kesinlikle bir vampir kokusu alıyorum. Erkek. Kokusu... rmal değil. Olağan dışı derecede güzel kokuyor. Bir de bol iktarda dışkı. Orada uzun bir süredir tutsak tutuluyor olmalı.” “Peki ya sesler? Bir şey duyuyor musun?”

“Bin kadar hayvan ormanda kıpırdaşıyor. Kalp atışların göre-hızlı. Lâkin rasathanede bir ses yok; bir çeşit makine uğultu-dışında, bence bir havalandırma fanı.”

“Hadi yaklaşalım.”

Redlaw Cindermaker’ını çekti, şarjörü kontrol etti -beş mer-i kalmıştı- ve silindirik binaya doğru yürümeye başladı. Bina-n girişine vardıklarında kapıyı inceledi. Slocock’un uyardığı bi üçlü biyometrik güvenlik kilidi vardı. Retina taraması, ses . tanımlaması, parmak izi doğrulama. Gelgeldim Slocock’un diğine göre alarm takılmamıştı. Lamboume kendisinden baş-kimsenin rasathaneye erişim sağlamasını istememişti, öte ndan, zorla içeri girmeye kalkışabilecek davetsiz misafirleri de saba katmamıştı. Bu bilginin kaynağının güvenilirliğine tam anasıyla ikna olmamıştı. Redlaw bir devrenin bozulabileceği-işaret eden herhangi bir kablo ya da bağlantı bulmak için ka-yı dikkatle inceledi. Slocock’un söylediklerini az çok doğrular telikteydi, Illyria’ya döndü.

“Sıra sende. Bu şey bir hayli sağlam görünüyor. Kırıp açmak raz terletecek gibi.”

“Bana bırak.”

“Aynı zamanda sessiz olman gerekecek.”

“Hem kaba kuvvet hem sessizlik. Çok şey istemiyor musun nce de?”

Illyria omzunu kapıya dayayarak biraz baskı uyguladı. Çok çmeden kilit kırıldı, kapı açıldı.

“Kolay oldu,” dedi.

“Fazla kolay oldu,” dedi Redlaw.

Kapı içeri doğru açılmıştı. Önlerinde zifiri karanlık uzanıyor-u. Redlavv’un gözlükleri bir iç duvarı ve yukarı doğru kıvrıla-ık gözden kaybolan bir merdiveni açığa çıkardı.

Illyria tam içeri girmek üzereydi ki Redlaw eliyle durdurdu nu.

“Burası tuzak kokuyor,” dedi.

“İçeride ne var ki? Sadece bir vampir. Üstelik aylardır hapis Jtuluyor. Büyük bir tehlike arz edeceğini sanmıyorum.”

“Aylar boyu mililitrelerce vazopressin aldı.”

“Yine de o tek kişi, biz ise iki.”

“Bu gerçekten hiç hoşuma gitmedi.” Redlaw başka bir tuzağı, >le of Dogs’u anımsamıştı. Adı gibi emindi, biri ona tuzak kur-ıuştu. Khalid bu işte parmağı olmadığını iddia ediyordu. Peki a o değilse, o halde kimdi?

“Oyumu dönmekten yana kullanıyorum.”

“Bu kadar yaklaşmışken mi?”

Omzu zonkluyordu. Buradaki her şeyde bir terslik vardı. “Bu züm hiç mi hoşuma gitmedi.”

“Ah, pimpiriklenmeyi kes artık.” Illyria kendinden emin bir aide koşar adımlarla kapıdan girip merdivenlerden yukarı çıktı. Redlasv başka seçeneği olmadığını bilse de bir duraksadı. İçe-i tek başına girmesine izin veremezdi.

“Aptal, fevri...” diye söyleniyordu alçak sesle.

“Seni duydum!” Sözleri merdivenden aşağı akıvermişti. Redlaw eşiği geçti. Cindermaker’ını kaldırarak usul usul ikin-i adımı attı. Etrafa göz gezdirdi. Yüzük şeklindeki bir çeşit [özlem odasının içindeydiler. Ortadaki korkuluğa aç akbabalar nisali tünemiş, aşağı doğru iç tarafa bakan dört makineli tüfeği ¡ördü!

Her yana sinmiş vampir dışkısı kokusunu içine çekmemeye alıştı.

“O burada *imiş,"* diye çıkarımda bulundu Illyria.

Redlaw onun yanına giderek korkuluktan aşağı baktı. Çukur >oştu. Zeminin her yanı siyah dışkı öbekleriyle doluydu. Bunla-m arasında ağır bir çift demir zincir uzanıyordu. İki zincirin de »ir ucu duvara sabitlenmişti, diğer ucunda kelepçeler vardı.

“Lambourne onu başka bir yere taşımış olmalı," dedi Redlaw. Ya da ondan kurtulmuş olması daha muhtemel. Şüphesiz bu si-ahları kullanmıştır. Dişbudak mermisiyle doldurulmuşlar. Şe-itlerdeki mermilerin siyah uçlarını görüyor musun?”

“Geleceğimizden haberdar olabilir mi?”

“Slocock ona yetiştirmediği sürece olamaz, kaldı ki yetiştir-nedi. Teklifini kabul ettiğimizi söylediğimizden beri hep yalındaydık.”

“O halde sadece bir tesadüf. Kötü zamanlama. Lambourne ka-an son izleri biz öğrenmeden hemen önce silmiş. Büyük olası-

ıkla bugün.”

“Mantıklı. Ne de olsa artık Güneşkent’e yeşil ışık yakıldı, onu :ana susamışlık ayaklanmalarıyla ilişkilendirecek hiçbir ipucu nrakmadığından emin olmak için yarım kalan işleri bitiriyor.” ledlaw hırladı. “Çok sinir bozucu.”

“Üzgünüm,” dedi Illyria. “Bütün umudunu buna bağlamışın, biliyorum.”

“Benim kadar üzgün olamazsın. Şeytan diyor ki git o eve, diril Lambourne’un karşısına. Onu adalete teslim edemesem de ısla unutmayacağı bir dayak atabilirim kuşkusuz.”

“Böylelikle darp ve haneye tecavüzle mi suçlanasın? Sanki balında yeterince dert yokmuş gibi.”

“Battı balık yan gider.”

“Doğru olabilir ama bence sen bile garezinden birini dövecek cadar ileri gidemezsin.” “Bu durumda, beni o kadar da iyi tanımadığım söyleyebiliri.”

Redlaw silahını kılıfına sokup hüsranla merdivenlerden inme-başladı. Gecenin ferah, serin, temiz kokulu havasına geri çıkak rahatlatıcıydı. Ciğer dolusu havayı içine çekerek aşağıdaki e baktı, zümrüt kaplamalı bir hazine sandığı gibi parlıyordu izlüklerin arkasından.

Sağ taraftan bir şeyin hızla geçtiğini gördü göz ucuyla, döndü, arabasan gibi çöken devasa bir silüet gözlüğün bütün görüş anını kapladı. Redlaw ayaklarının yerden kesildiğini hissetti, avaya savrulmuştu. *Gevşe* Denedi, yine de yere sert düştü. Yu-rlandı, yuvarlandı ve sert, nemli çimlerin üzerinde yüzükoyun ırdu. Dört ayak üzerine kalktı. Canının yandığını biliyordu na aynı zamanda acının büyük kısmının adrenalin tarafından askelendiğini de biliyordu. Adrenalin ona gerekeni yapması in yeteri kadar iyi durumda olduğunu söylüyordu. Savaş ya da tç. Ayakları üzerinde doğrularak silahına uzandı.

Silüet tekrar üzerine doğru geliyordu. Bu sefer soldan. Hızlıy-. Çok hızlı.

Başının yan tarafında sanki gök gürlemişti. Redlaw yere ka-ıklandı. Gözlüğün yeşil dünyası gelip gidiyor, kıvılcımlar sa-yor, karıncalanıyor, derken, karardı. Mekanizma bozulmuştu, rtık kullanılamaz haldeydi. Redlaw gözlüğü başından çıkarıp tı. Dizlerini üzerinde emekledi, çok geçmeden ayağa kalkarak vunma pozisyonu aldı. Gözleri karanlığa alışınca gözlerini kı-ırak kendisine saldıran şeye, silüete bakındı. Ağaçların karan-k silüetlerinden ve rasathanenin dış cephesinden başka bir şey öremedi. Illyria. Illyria neredeydi?

“Illyria!”

Yaratık bir kere daha saldırdı, bu sefer arkadan. Tahminince ı az yüz seksen kilo ağırlığındaydı, buna karşın, geldiğini duy-ıamıştı. Kriket sopasıyla vurulan bir top gibi öne doğru uçtu e kafasıyla çimenleri

kazıyarak yere düştü. O an, yetişkin birin-en dayak yiyen küçük bir çocuğun neler hissedebileceğini andı. Öte yandan, bu bir eşek şakası değil, kurbanına ufacık, orkmuş ve çaresiz hissettirmek için elinden geleni yapan bir edinin fareyle oynamasına benzeyen soğukkanlı bir sadizmdi. Çaresiz değildi. Nihayet silahını çekmeyi başardı. Silahın ho-ızunu çekti. Sendeleyerek ayağa kalktı. Ormana kaçarak deva-ı, grotesk bir hayalet gibi ağaçların arasında gözden kaybolan ıratığı görür gibi oldu. Demek taktiği buydu ha? Vurkaç. Bir-ıç saniye aralıklarla saklandığın yerden çık, sonra geri gir. Illyria rasathaneden dışarı fırladı. “Bağırdın mı sen?”

“Bir şey var...” dedi nefes nefese. “Güneşsiz. Lambourne’un ;ir tuttuğu, üzerinde deney yaptığı...”

“Onu temizlememiş mi yani?”

“Ağaçlar. Dikkat et!”

Vampir ağaçların arasından tekrar fırlamış, çimlerin üzerinde >ket gibi yol alıyordu. Ayaklan neredeyse yere değmiyor gibi ürünüyordu. Üç, bilemedin dört sekmede Illyria’ya ulaştı. Ko-ı ellerini onun boynuna doladı. Havaya kaldırdı. Illyria kıvra-lyor, tepiniyordu.

Redlaw yaratığa ilk kez adamakıllı bakma şansı elde etmişti, ie gördü derseniz: Güneşsiz standartlarına göre dahi aşırı bir rkinlik. Yalnız anormal bir irilik değil aynı zamanda aşırı kas-, şişkin uzuvlar; öne doğru çıkık, ayımsı çene; iri, pörtlek göz-r; yumrulu, saçsız kafa derisi; kalın, bodur bacaklar. Şu da bir îrçekti ki bu hilkat garibesi Illyria’yı savunmasız yakalamış, DİaylıkIa havaya kaldırmıştı. Bu beklendik bir ihtimal değildi. edlaw’un anladığına göre bir shtrigayı alt edemezdi, daha doğ-ısu edememesi gerekiyordu.

Illyria karşı koyuyor, vampirin bileklerini dışa doğru çevire-c kırmaya uğraşıyordu. Saldırgan belli belirsiz gülerek onu :kaç gibi bir o yana bir yana sallıyordu. Anlaşılan, sallayarak fasını vücudundan ayırmaya kararlıydı. Redlaw nişan aldı, m tetiği çekecekti ki bunu fark eden vampir Illyria’yı onun erine fırlattı. Redlaw son anda kolunu yana çekmeyi başardı bedenleri çarpıştı. Illyria bütün ağırlığıyla ona çarpmıştı, idetli, ezici bir kuvvetle çimlerin üzerine düştüler.

Illyria anında ayağa kalktı. Dengesini kurdu, saldırıya geçmek n gerildi. Redlaw hala sırt üstü yatıyor, yıldızları görüyordu. ‘Sen!” diye gürledi Illyria. “Beni yenemezsin. Ben shtrigayım. nin velinimetin, doğal selefin, kraliçenim.”

Vampir alaycı bir kahkahayla yanıt verdi. “Ben... Vlad,” de-, paslı demir dişlilerin gıcırdamasını andıran bir sesle.

‘Vlad... shtrigadan... kormamak. Shitriga Vlad’a... vız gelir, ad shtriga kaltağının... pestilini çıkaracak. Sonra... Vlad... gür kalacak.”

“Diz çökmeni emrediyorum,” dedi Illyria. “Diz çök ve itaat et, si takdirde yok edileceksin.”

“Vlad yalnız kan veren adama... Nathaniel’e... itaat eder, athaniel Vlad’a diyor... bu şeyi yap... sonra artık zincir yok... dece özgürlük.”

Redlaw silahın elinde olmadığını fark etti. Çimlerin arasına r yere düşürmüştü. Diğer yana dönüp eliyle yoklayarak silahı-aramaya koyuldu. Vlad aşırı iri olabilirdi -yan yana gelmiş üç mpir kadar- ama dişbudak mermisine karşı dayanıklı olması-ı imkân yoktu. İşini bitirmek için birden fazlası, şarjörde alan ;ş merminin tamamı gerekiyorsa da gereksin.

“Seni parçalarına ayıracağım,” dedi Illyria.

“Vlad der ki... dene."

Ellerini pençe gibi açarak ona doğru sıçradı. Vlad karşılamak in koştu. Havada çarpıştılar ve erkek kediler gibi boğuşarak

re indiler. Her iki taraf da darbe yağdırıyordu. Vlad, Illyria'ya ımruk indirdi. Illyria vampir dişlerini Vlad’ın göğüs kaslarına içirerek koca bir parça kopardı. Vlad feryat ederek Illyria’nm ifasını yere çarptı, toprağa sokmak için tek dirseğiyle üzerine .stırmaya başladı. Illyria diziyle belden aşağısına vurarak onu :H püskürttü.

Bu esnada Redlaw emekleyerek silahını aramaya devam edi-ırdu ama nafile. Sonunda pes edip yeleğinden bir kazık çekti. ;dlaw kavga eden vampirlere doğru sendeleye sendeleye ilerli-ırdu. Vlad yine Illyria’nın üzerindeydi. Bütün ağırlığıyla onu iyor, tek eliyle boğazını sıkıyordu. Yüzü

onun yüzünün he-en üstündeydi. Ağzını açtığında köpek balığının dişleri gibi rpık çurpuk ve üst üste binmiş, kat kat, uzun, sivri dişler mey-na çıktı.

“Vlad büyük gülücük... yapacak. Güzel shtriganın yüzünü... rıp... koparacak.”

Illyria kendi dişlerini göstererek meydan okurcasına tısladı. “Hatta... bütün kafayı... koparacak,” dedi Vlad, ağzını daha . açarak.

Tam bu anda Redlaw, Vlad’ın sırtına atlayarak kazığı bütün icüyle omurgasının az yanına sapladı. Vlad böğürerek gerile-. Redlaw’u sırtından silkip attı. Sırtındaki kazığa uzandı. Par-ak uçları kazığın sapına tam yetişmiyordu.

Çoktan ikinci kazığı çeken Redlaw’a döndü.

“Aptal... küçük adam. Azıcık bile... derin değil. Vlad’ı acıt-ak... ama öldürmemek.”

“Öyleyse tekrar deneyelim,” dedi Redlaw, ileri atılarak.

Vlad bu saldırıyı kolaylıkla savuşturdu. Redlaw’un elinden zığı kapıp kaburga kıran cinsten sıkı bir sarılmayla kenetlen-ona.

“Vlad şimdi... bunu sende... kullanacak,” dedi. Aşağı hedef

ak kazığı kaldırdı. “Gözden... beyine. Ne dersin? Vampir ıfından... deşilen... insan.”

llyria arkada Vlad’ın üstüne atladı. Sanki can sıkıcı bir böcek-farksızmış gibi Vlad onu tek eliyle alıp bir kenara attı. Vlad... en iyi," diye böbürlendi.

I.edlaw elini gizlice göğsüyle Vlad’ın arasına soktu.

Vlad... en büyük.”

Ledlaw’un parmakları kutsal su bombalarını kavradı.

Vlad... en güçlü.”

Ledlaw bombayı yeleğinden kurtararak pimini çekti.

Vlad...”

Hayrına olmayacak kadar fazla konuşuyor,” dedi Redlaw, nbayı Vlad’ın ağzına tıkarken, iomba patladı.

^lad acı acı feryat etti.

!edlaw’u bıraktı. Yüzünü tutarak geri çekildi. Derisi kabarı-, cızırdıyordu. Koyu gri bir köpük, kutsal su ve erimiş dilden şan sabunumsu köpük ağzından dışarı püskürüyordu. Diş iden ayrılan dişler de beraberinde geliyordu. Tendonlar eri-> koptuğu için Vlad’ın alt çenesinin tamamı aşağı sarkmıştı, fasındaki et kemikten sıyrılmıştı.

1 lad’ı birkaç dakika iş göremez hale getirmeye, sersemletme-yetmişti.

ima durdurmaya asla.

/lad tekrar Redlaw’a karşı saldırıya geçti. Redlaw kendini yana ı. Tam önünden çekilirken Vlad’ın kalçasına bir kazık saplama-başardı. Vampir gırtlaktan gelen acı ve öfke dolu bir feryatla sığı çıkararak Redlaw’a savurdu, kazık saçını yaladı geçti, /lad’ın bacağındaki yaranın çevresindeki et anında kararmaya erimeye başladı; sırtında saplı duran kazığın çevresindeki et de ıı şekilde. Lâkin sıradan bir vampirdeki kadar hızlı değildi.

ledlaw onun gelişkin fiziğine bakınca, dişbudak zehirlenmesine renik düşeceğinden dahi şüpheliydi. Büyük olasılıkla kalbini de-ecek bir darbe almadıkça hayatta kalacaktı. Gelgelelim, Red-aw’un elindeki hiçbir kazık böylesi hacimli, sert bir vücutta o lenli derine ulaşamazdı. Bunu yalnız bir mermi başarabilirdi. Aklından bunlar geçerken çimlerin arasında donuk bir ışıltı arptı gözüne. Onun Cindermaker’ıydı bu. Duraksadı. Vlad bu :ısacık anda üzerine doğru atılıp yakalayıverdi onu. Silahtan ızaklaşmıştı. Vlad acıdan sersemlemiş, görece zayıf düşmüştü, »u kabarcıklarıyla dolu, iyiden iyiye sarkmış ağzı artık kelime-eri telaffuz edecek durumda değildi. Diğer yandan, gözlerinde-:i o cani bakışlar çok şey söylüyordu. Öteki eliyle Redlaw’u tu-arak usul usul ve bilinçli olarak bir o yana bir bu yana çekme-re başladı. Tavuğun bacağını çekip koparan bir kasap gibi Red-aw’un kolunu kökünden sökecekti.

Derken, Illyria *“Hayır!”* diye bağırarak tüm hızıyla aralarına ¡irerek Redlaw’u elinden kurtardı. Redlaw yan üstü yerde yatar-:en iki vampirin

yeniden boğuşmaya başlayışını izliyordu. Bir ıcçenin ardından bakıyormuşçasına loş ve flu görünüyordu. İki-i neredeyse takip edilemeyecek kadar insanüstü bir hızla sıçrı-or, ileri atılıyor, daire çiziyor, saldıracak gibi yapıyor, saldırı-or, geri kaçıyor, darbe indiriyor, birbirlerini tutuyorlardı. Illyria kendince azimle ve vahşice saldırsa da rakibi onu göl-;ede bırakıyordu. Vlad onun boyunu kat kat aşıyordu, darbele-i bariz biçimde daha ağırdı. Durum kaçınılmaz olarak daha da ötüleşmeye başlamıştı. Çok geçmeden Illyriayı bir kez daha ere devirdi. Aralıksız, peş peşe yumruklar yağdırıyordu. Onu ıir çadır kazığı gibi toprağa çakmaya çalışıyordu sanki.

Redlaw güç bela kımıldayabiliyordu. Yarı beyin sarsıntısı ge-irmiş haldeydi. Dayanılmaz acı yüzünden omzunu hareket etti-emiyordu. Bütün bunlara rağmen, kendini oturma pozisyonu-getirmeye zorladı: Dişlerini sıkmış, harcadığı çabayla tir tir riyordu, az kalsın bağıracaktı. Kusacak yahut bayılacakmış 3İ hissediyordu, ya da her ikisi birden. Silahıyla arasında bir ître ya vardı ya yoktu ama ona bir kilometre gibi geliyordu, r tir titreyen sol kolunu uzattı. Dosdoğru silaha uzanacak ka-r kontrol edemiyor gibiydi hareketlerini.

Illyria korkunç hırıltılarla nefes alıp veriyor, Vlad periyodik ızenle darbeler indirmeye devam ediyordu. Her defasında ıs-' c, tok bir */ap* sesi çıkıyordu.

Redlaw çırpınan elini nihayet Cindermaker'a attı. Silahı kal-rdı -yüz kiloluk demir gibi gelmişti- ve parmağını tetiğin erine koydu.

Illyria artık hareket etmiyordu. Vlad'ın darbelerinin etkisiyle deni sarsılıyordu sadece.

Redlaw nişan aldı. Almaya çalıştı. Aldı. Çalıştı. Görüş alanın-ki hedef sabit durmuyordu. Vlad üç metreden uzak değildi, ı mesafeden ıskalaması imkânsızdı. Öte yandan, hareketsiz ıracağa benzemiyordu. Bir an için netleşiyor, hemen sonra tit-k, lekemsi bir bulanıklığa dönüşüyordu.

Yine de ateş et.

Ya mermi Illyria'ya gelirse?

Ateş etmezsen zaten işi bitecek.

Vlad odak alanına girdi. Redlaw mümkün mertebe konumu-ı zihninde sabitlemeye çalıştı. Derken, ateş etti. Tekrar ateş et-, Ve tekrar.

Onu vurmuş muydu acaba? Anlayamamıştı. Namlunun çakıp ninesinden gözleri kamaşmıştı. Mavi renkte, yuvarlağımsı üç :gatif görüntü görüş alanına giriyordu. Silahın patlama sesi izünden kulakları çınlıyordu.

Bir süre geçti. Belki uzunca bir süre. Redlaw çimlerin üzerin-; yatmakta olduğunu fark etti. Üşümüş, iliklerine kadar don-uştu; pardösüsü buz tutmuştu. Yakınında birileri konuşuyor-ı. İki adam. Biri Slocock. Diğeri...

“Vlad’a yazık oldu ama başka yolu yoktu. Her ne kadar söz rmiş olsam da onu gerçekten serbest bırakamazdım.” Lambourne?

“Her şeye rağmen, hiç değilse temizlenmeden önce üzerine ışeni yaparak ikisini de etkisiz hale getirdi.”

Lambourne. Silkinip kendine gelmeye çalıştı. *Kalk, Hadi, yap nu!*

“Hey, bak, ayılıyor.”

Konuşan Slocock'tu.

“Yapamayız, değil mi?”

Redlaw’un önünde bir çift bacak belirdi.

‘Henüz değil.”

Pahalı bir ayakkabı içindeki bir ayak ona tekme savurdu. R.edlaw bir ışık gördü; gün ışığı. Sonrası karanlık.

Yirmi Beşinci Bölüm

“UYAN BAKALIM.”

Yanağına bir tokat indi.

Göz alıcı bir parlaklık ve acıdan başka bir şey yoktu. İkisi de /le fazlaydı ki Redlaw hemen kendini karanlığın sıcak kolları-a geri bıraktı.

Bu sefer daha sert bir tokat indi.

“Uyan dedim.”

Yine hiçlik bilince kat kat yeğlenirdi.

Keskin bir acı ve gözlerini dağlamasına vuran ışık ışınları de-ıekti bilinç.

“Hadi Redlaw. Şekerleme yapmanın sırası değil.”

Tokatlar gibi ses de -Slocock’un sesi- ısrarcı bir hal aldı. Ni-ayet Redlaw buna bir son vermek için inleyerek göz kapakları-ı araladı.

“Yeter,” dedi sert bir biçimde. “Tamam. Ayıldım. Yeter.” Elleri arkadan bağlı halde bir sandalyede oturuyordu. Elektrik

ıbloları bileklerini kesiyordu. Bu pozisyon omzu için tam bir kenceydi. Daha başka birçok yeri acıyordu ama hiçbiri bu den-kötü değildi.

Rasathanenin içinde, gözlem odasındaydı. Yanında Slocock ve ımbourne ile birlikte. Illyria’ya dair hiçbir iz görünmüyordu. İki adam yan yana ayakta duruyordu. Aralarında hiçbir düşmanlık belirtisi yoktu. Vücut dilleri yalnızca ortak bir gayeye ve birliğine işaret ediyordu. Eşit derecede halinden memnun ve :ndini beğenmiş bir şekilde, aynı anda gülüyorlardı. “Anlamalıydım,” dedi Redlaw; bir ona bir öbürüne, bir iş adamına bir politikacıya bakarak. “Ortada büyük bir anlaşmazlık lan yoktu, değil mi? Bu sadece bir yalandı. Bir kandırmaca.” “Ne yalan söyleyeyim, Nathaniel ile ben günün erken saatle-nde bir fikir ayrılığı yaşadık,” dedi Slocock. “Ancak üstesinden ddik. Seni ona getirmeyi kabul eder etmez her şey unutulup tlıya bağlandı. Kendini bir barış hediyesi, bir zeytin dalı ola-k düşün Redlaw. Bu işlevi taşımak gerçekten son derece güzel r şey."

“Sana güvenilmeyeceğim biliyordum.”

“Ama yine de güvendin. Ya ben çok inandırıcıydım ya sen çok ımak. Muhtemelen ikisinden de biraz vardı. Üstelik Nathani-’¡n aleyhinde bir kanıt bulmayı öylesine istiyordun ki onun plak elle çiçek perilerini gırtlaklayan bir fotoğrafını nerede bucağını söylesem yine gelirdin.”

Kablolar yalnızca ellerini birbirine bağlamakla kalmıyor, bir * onu sandalyeye sabitliyordu. Kemiklerine dayanan bağları ■damak acıyı artırmaktan başka işe yaramıyordu.

“Sen, Bay Redlaw, tam bir baş belası olup çıktın,” dedi Lam-»urne. “Hayır, bu biraz abartılı olur. Daha ziyade ele batan bir ken gibiydin. Dağıtım deposundaki amirimi sıkıştırdın, kam-ınetlerimden birini kaçırdın, işlerime burnunu soktun. Üste-k bir hayli inatçıydın. Lanet olası tipik bir detektif. Peşimi bıkman için elimden geleni yaptım, bildiğim her yolu denedim na yetmedi. Gelgelelim sonunda, Giles sayesinde -ve Vlad, hu-ır içinde yatsın- seni ele geçirdim.”

Gümüş rengi saçlarını arkaya doğru sıvazladı.

“İşlerin bu noktaya gelmesi üzücü ama doğrusu, bunu sen is-din. Her şeyden öte, duracağın zamanı bilmedin. Geçtiğimiz irkaç yılda kurduğum her şeyi yerle bir etmeye çalışarak inatla :vam ettin. İşlerime taş koyan insanlara hiç nazik davranmam, [em de hiç.”

“Bırak beni, gideyim,” dedi Redlaw. “Beni bu şekilde tuta-tazsın. Ben bir GÖLGE subayıyım.”

“Hepimiz bunun palavra olduğunu biliyorken bu kapıyı zor-ımanın anlamı ne?” diye hayıflandı Slocock. “GÖLGE seni ovdu. Onlar için kafayı sıyırmış, dizginlenmesi gereken kaçak ir eski çalışandan ibaretsin. Bu da Nathaniel ile benim marife-m. Biz seni tutuklayarak bir nevi vatandaşlık görevimizi yeri-e getirmiş oluyoruz. Manşetleri görebiliyorum: ‘Parlamenter e Milyarder Çatlak Vampir Polisini Enseledi.’ Seçimlerde bir-aç bin oy olarak bana geri dönerdi. Hoş, ihtiyacım olduğundan eğil.”

“Ne var ki, beni tutuklamayacaksınız, değil mi?” dedi Red-ıw. “O çizgi çoktan aşıldı. Beni öldüreceksiniz.”

“Henüz karar verilmedi,” dedi Lambourne. “İş birliğine yana-ırsan hala bir şansın olabilir.”

“Asla yanaşmayacağımı biliyorsunuz.”

“Fikrini değiştirebilecek bir misafirimizin gelmesini bekliyo-uz.”

“Kimi?”

“Görürsün. Birazdan gelir.”

Redlaw bu kısmi bilgi üzerine kafa yormaya başladı. Lambo-ıe’un kimden bahsettiğine dair bir tahmini vardı, o olmama-çin Tanrı’ya dua ediyordu.

Illyria nerede?” diye sordu.

Ah, şu çekici ancak bir parça ürkütücü Illyria,” dedi Slocock. yah saçlı vampire arkadaşın.”

O Vlad ile kavga ederken biz de makul bir uzaklıktan izliyor-k,” dedi Lambourne. “Kadın tam bir şirret. Sahiden kazanıp sanamayacağını merak ettiğim anlar olmadı değil. Bütün ba-ler aleyhineydi ama iyi iş çıkardı.”

O. Nerede?”

Temizlenmedi, eğer endişelendiğin buysa,” dedi Slocock. Henüz değil,” dedi Lambourne.

Eğer onu on metre derine gömüp üzerine çimento dökmediy-liz,” dedi Redlaw, “ikiniz de güvende değilsiniz.”

Ah, bence bizim için endişelenme.” Lambourne, Slocock’a ¡ıyla işaret etti.

‘Giles? Bu şerefe nail olmak ister misin?”

'Elbette Nathaniel.”

Slocock Redlaw’un sandalyesini arkaya yatırarak onu sandalye birlikte korkuluğa doğru sürükledi.

İşte. Görüyor musun?”

Illyria aşağıdaki çukurda kımıldamadan, yüzükoyun yatıyor-. Kelepçeler bileklerine takılıydı. Üstü başı kir içindeydi: ad'ın dışkıları.

'O prangalar Vlad'ı zapt ediyordu," dedi Lambourne. "Şimdi onu zapt edecek. İşe yaramaması halinde ise her daim silah-mevcut. Yaklaşık bir metre aşağıda konumlanmış şu elektro-k gözleri görüyor musun? Onlar hareket sensörleri. Şayet güden daha büyük bir şey geçecek olursa silahlar otomatikman :ş açacak. Her birinden dakikada bin dişbudak mermisi. Te-izlenmek ne kelime, resmen silinecek."

Hele ona bir şey yap," dedi Redlaw, kudurmuş gibi, "en ufak r şey. Seni kendi ellerimle öldürürüm."

Alaycı bir çocuk edasıyla, "Vuu-huu!" dedi Slocock, yükselip :alan bir ses tonuyla. "Ona karşı bazı hisler besliyor olabilir mi-ı? Büyük Redlaw bir vampire mi vuruldu? Mümkün değil." Redlaw cevap verme tenezzülünde bulunmadı. Canı sıkılarak k etti ki doğruluk payı olabilirdi.

'Bilmeni isterim ki," diyerek konuşmaya devam etti politikâ-"eğer bir vampirle o işi yapacak *olsaydım*, Illyria'yı seçerdim. :mek istediğim, eğer ölü sevicilik benim olayım diyorsan en ndan izlemeni sağlayabilirim."

'Sen onun pabuçlarını yalamaya bile layık değilsin," dedi :dlaw, öfkeyle.

'Sana öyle mi yaptırdı? Demek böyle yürüyor? Öyle bir hava-var ama, değil mi? Bütün o erkeklerin tozunu attıran alfa di-tıavası."

Yeter, Giles, yeter," diyerek azarladı Lambourne. "Dalga geç-;yi bırak. Zavallı adamcağız senin katkıların olmadan da yete-kadar zor zaman geçiriyor. Bay Redlaw, Giles ile benim misa-imizi karşılamak için çıkmamız gerekiyor. İkinizi bir müddet ş başa bırakacağız. Uzun sürmez." Kayışı timsah derisinden silmiş, orta ölçekli bir ev değerindeki Patek Phillipe marka iine baktı.

Taş çatlasa on beş dakika. Birlikte geçireceğiniz son birkaç kikanın tadını çıkarın. Ayrıca lütfen, aptalca bir işe kalkışma-ı. Hemen dışarıda olacağız, kaldı ki elimde bu var" -Red-ii'un Cindermaker'ını kaldırdı- "gerektiğinde kullanmaktan cinmem."

buyruğundaki Slocock’la merdivenlerden indi. Redlaw kapı-ı kapanma sesini duyar duymaz korkuluğun üzerinde başım ğı uzatarak fısıldadı: “Illyria. Illyria! Uyan.”

llyria kımıldandı. Hafifçe inledi.

Illyria, lütfen. Uyanmak zorundasın.”

Jaşını çevirdi. Yara bereden şişmiş yüzü öyle fena morarmışı ı bu haliyle bir patlıcanı andırıyordu. Tek gözünü açtı. Redlaw?” dedi, boğuk bir sesle.

Illyria, beni dinle. Lambourne seni zincire vurdu. Ne yapıp p o zincirlerden kurtulman lazım. Kelepçeleri kır, zeminde-vidaları sök, artık elinden ne gelirse. Ama hemen şimdi yapılısın yoksa ikimizin de öldüğünün resmidir.”

Yapamam,” dedi. “Hareket edemiyor. Çok canım yanıyor.” Yapmak zorundasın. Hareket etmek zorundasın.”

Calkmak için var gücüyle uğraştı ancak yeni doğan çelimsiz ʳallı bir tayın sarsak çabalarından farksızdı. Basitçe zincirlere unarak oturur konuma gelmeye dahi gücü yetmiyordu.

Hiç ümit yok,” dedi.

Hayır, hayır. Ümit var.”

Madem öyle, sen buraya inip bir şeyler yap.”

Yapamam. Silahlar var. Ama bir yerlerde onları devre dışı bı-:acak bir düğme olmalı. Eğer şunlardan...” ledlaw bağları tekrar zorladı, ne var ki, kabloya çok sıkı ve ;lam düğüm atılmıştı. Dahası düğümler parmaklarının ulaşa-lyacağı kadar yukarıdaydı. Bir vidayı gevşetirim, hatta belki ıdalyeyi kırabilirim düşüncesiyle sandalyeyi birkaç kez yuka-aşağı zıplattı. Nafile. Sandalye tik ağacı ve çelik borulardan silmiş sağlam bir ofis mobilyasıydı.

’Olmuyor,” dedi sonunda, pes etmişti.

'Peki... Ne olacak?”

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız, olacağı bu.” Hayır, Redlaw. Gerçekten. Lambourne bize ne yapacak?” Hiçbir şey.”

Yalan söyleme, Redlaw. Dürüstçe gerçeği söyle."

Cendi içinde savaştı, sonra söyledi: "Bana ne yapar, emin de-im. Ama seni... Sanırım seni temizlemek için makineli tülleri kullanmayı planlıyor."

Cısa bir sessizliğin ardından Illyria: "Oh."

Ama yapamayacak. Ben nefes aldığım sürece asla. Ona izin meyeceğim."

Ne kadar da soyluca bir davranış, Redlaw."

Ciddiyim."

Biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Öte yandan birbirimizi *i* uzun zamandır tanıyor değiliz, haksız mıyım?"

Vlaycı ses tonu birden neşeliye dönüvermişti. Illyria'nın koyu nereye getireceğini anlamıştı. Onunla bu muhabbetlere mek istemiyordu. Bunu kaldıramazdı.

'İki gece, değil mi?" dedi.

'Biraz daha fazla. Üç gün, iki gece."

Ama sonuçta o iki gün sayılmaz. Yalnızca geceler. Yani pek an değil. Gelgeldim birlikte çok şey yaptık. Çok badireler attık."

'Evet."

'Tuhaf bir biçimde, eğlenceliydi. Aksi, kibirli ihtiyarın teki-ı ama bütün bunların altında cesur bir yürek, hatta iyi bir es-i anlayışı gizli. Seni sevdim. İşler farklı olsaydı, daha fazla za-ına sahip olsaydık, seni *gerçekten* sevebilirdim."

'Bundan şüpheliyim. Benimle ne kadar çok zaman geçirilirse, tibemi o ölçüde yitiriyorum. Bana bir tek Leary katlanabili-rdu, o da bunun ancak çoğu zaman beni umursamamakla .imkün olabileceğini söylüyordu."

'Konuyu istediğin kadar değiştir, ben yine de söyleyecekleri-i söyleyeceğim," dedi Illyria. "Sen iyi bir adamsın, John Red-v. Bunu unutmuş, bir şekilde yolunu kaybetmiş olabilirsin ıa öylesin. Tanrı, dünya üzerindeki yardımcılarından biri ol-¡an için seni seçerken bilgece bir seçim yapmış."

“Ama sen Tanrı’ya.

“Fark etmez. Mesele o değil. Şimdi, ben buradan canlı kurtu-mayacağıma sen ise kurtulabileceğine göre, bana söz vermeni tiyorum.”

“Ne sözü?” *Söylemen yeter,* demeliydi. Çok geç. *Ne sözü?* ile ida-etmek zorundaydı.

“Lambourne’la ve Lambourne gibi diğer bütün pisliklere kafa ıtmaya devam edeceksin. ‘Hepsinin burnuna osur.’”

“Elbette edeceğim. Elbette.”

“Ama bilhassa,” dedi Illyria, “Vampirleri onun gibilerden ve ılara zarar vermeye çalışan herkesten koruyacaksın. Vampirle-n olduklarından farklı olmak elinde değil. Onlar da en az av-dıkları insanlar kadar kurban. Shtriga olmaktan öğrendiğim ir şey varsa, o da davranışlarından dolayı vampirleri suçlama-laktır. Onları muhakkak dizginle, kontrol altında tut. Gerek-ğinde aralarından kötü olanları ele. Diğer yandan, onlar için lerhamet de besle. Vampirlerin büyük çoğunluğu ısırılıp dö-üştürülmeyi asla istememiştir. Bunu aklından çıkarma.” Redlaw daha üç gece önce, bütün bu saçmalıklar başlamazdan, er şey raydan çıkmazdan önce Ateşçilerin elinden kurtardığı rüneşsiz’i, yeni dönüştürülmüş Macar çocuğu düşündü. Kim ilir? Belki de çoktan Illyria’nın olmasını istediği kişi olmaya aşlamıştı. Kendince ilk adımları atmıştı, bu geçişi tamamlatası için kat etmesi gereken az bir yol kalmıştı.

“Onlar kendi iştahlarının kölesi,” dedi. “Bir demir yumruğa, nlara kol kanat gerecek birine ihtiyaçları var.”

“Benden shtriga olmamı istiyorsun.”

“Evet. İnsan bir shtriga. Eğer mümkünse.”

“Emin değilim, ben...”

“Sadece söz ver,” dedi Illyria. “Tutmak zorunda değilsin. Par-naklannı çarpı yap, bir şey yap ne bileyim. Ne olursa olsun şenlen bunu duymaya ihtiyacım var.”

“Ben tutamayacağım sözler vermem.”

“Öyleyse verme. Sorduğum için kusura bakma.” Kızmamıştı, 'alnızca hayal kırıklığına uğramıştı.

Redlaw bir süre tek kelime etmedi. Sonra, karar vererek: “Pe-:ala. Sen kazandın. Yapacağım.”

“Teşekkür ederim, Redlaw.”

“John.”

“Ah, artık ‘John’ mertebesine ulaştım. Nihayet.”

“Sana bir şey söyleyeyim mi? ‘John’ demeni ‘moruk’ demene :at be kat tercih ederim.”

“Moruk’ dememden hoşlanmıyor musun?”

“Hayır.”

Acı acı güldü. “Modası geçtiği için mi cazip gelmiyor?” “Hayır. Sadece sinir bozucu.”

“Bunu söylemen iyi oldu,” dedi, “hoş, artık çok geç, bir işe ya-amaz. John.

“Evet?”

“Seni tanımak güzeldi.”

Redlaw yine bir süre hiçbir şey söylemedi, bu kez konuşmak :or gelmişti.

“Hadi ama,” dedi Illyria, kibarca azarlayarak. “Benim için izülme. Ben hayli uzun bir yaşam sürdüm, üstelik görünüşümü mrumayı da başardım. Kaç kişi bunu söyleyebilir ki? Bir sürü 'er gezdim, gördüm; bir sürü şey yaptım. Çoklarının ancak ha-'alinde görebileceği yetenekler bahşedildi bana ve bunların key-ıni sürdüm. Hiçbir şeyden pişman değilim. Yalnız keşke senin-e başka koşullar altında, daha hoş bir zamanda karşılaşsaydık (ohn. Başıma geleceklerden zerre kadar korkmuyorum. Cesur ;örünmek için söylemiyorum. Bu gerçek. Ölümün öte yakasın-l hiçbir şey yok ve bunu dert etmiyorum. Olacağına varır.” “Ama var,” dedi Redlaw.

“Senin inancın öyle, benimki böyle. Hoş bir sürprizle karşı la -cağımı umalım. Yoksa da, ne olmuş? Geçirdiğim onlarca yılın iyük kısmını iyi

değerlendirdim. Onları boşa harcamadım, imin çürümesine izin vermedim. Bence birinin yolun sonuna ldiğinde kendisi hakkında söyleyebileceği daha iyi bir söz .k.”

Kapının açılma sesi duyuldu. Merdivendeki ayak sesleri gide-k yükseldi. Üç çift ayak sesi. Gözlem salonuna ilk giren Lam-lurne’du. Ardından Slocock.

Onları takiben de...

“Siz,” dedi Redlaw.

Tuğgeneral Macarthur idi.

Yirmi Altıncı Bölüm

HATIRI SAYILIR BİR süre, dudaklarını büzerek, acıyan gözerle Redlaw'u inceledi.

Sonunda konuşmaya başladı: "John. Ah, Tanrım, John. Şu haine bak. Sana her türlü fırsatı verdim. Mevcut bütün fırsatları, eni bu davandan vazgeçirmek, doğru yola döndürmek için Umden ne geliyorsa yaptım. Ama sen bir türlü dinlemedin, .aftan anlamadın. Yoluna devam ettin, giderek dibe battın; ta :i dönüşü olmayan noktayı geçene dek. Sana yardım ettim, seni .urtarmaya çalıştım ama sen bunu göremeyecek kadar dik kafa-ı ve kördün."

"Yardım etmek mi?" Redlaw'un sesinde bir horgörü baskın ¡eliyordu bir umutsuzluk. Midesine yumruk yemiş gibi hissedi-ordu, diğer yandan, her nasılsa özünde şaşırmamıştı. Anlaması ¡erekirdi. Belki de içten içe anlamıştı ama farkına varmayı red-letmişti. "Tam olarak nasıl yardım ettiniz? Her fırsatta yoluma aş koyarak mı? Beni sepetleyerek mi? Tutuklayarak mı?" "Lambourne'un peşini bıraktırmaya çalışarak," dedi Macart-ıır. "Seni hayatının en büyük hatasını yapmaktan, galip gelme insi bulunmayan tarafa, düşman saflarına geçmekten alıkoya-ık. Başlangıçta seni engellemedim çünkü fazla bir yol kat ede-ileceğini düşünmemiştim. Ancak öyle inatçıydın, öyle karar-ydın ki bir yerden sonra sert önlemler almam gerektiğini his-tttm. İşte tam da bunu önlemeye çalışıyordum: Onun merha-letine kaldın, değer verdiğin her şey elinden alındı ve hayatın lahvoldu. Ne yaptıysam senin için, senin iyiliğin için yaptım ıhn. Ancak belli ki yeterli değildi."

"Sert önlemler. Orada düzinelerce Güneşsiz'in olduğunu bile ile, beni o hücre evine tek başıma göndermeniz de buna dâhil nırım."

Başını evet anlamında salladı. "Söz konusu binanın nasıl isti-edildiği hakkında sağlam bir malumatım vardı. Senden kısa ire önce oraya giderek dışarıyı kolaçan ettim ve epey bir gürül-i çıkardım. Kafesi tıkırdattım; böylelikle vampirler alarma gerçek, sen vardığında bela çıkaracaklardı."

"Öldürülebilirdim."

“Hayır, sen değil John,” diye soğukkanlılıkla yanıt verdi Ma-Lrthur. “Senin yeteneklerinde birisi değil. Hem destek gönder-ıedim mi? Eğer senin için bir önemi varsa söyleyeyim, yaralan-lanı beklemiyordum. Tek derdim, sana yapman gerekenleri harlatmaktı. Kafanı tekrar işine vermeni, bir GÖLGELİ olmanın ilamını hatırlamanı istiyordum. Bu bakış açısını kaybetmiştin.” “Hayır, bence *sen* kaybetmişsin,” dedi Redlaw. “Lambour-:'un tarafına nasıl geçersin? Sana rüşvet mi verdi? Bu günlerde ir ruh ne kadara satılıyor? Otuz gümüş sikkenin modern karşı-ğı ne?”

“Ne kırıcı bir dil. Bay Lambourne’la, yani Nathaniel’le o tür ir ilişkimiz yok. Öyle değil mi?”

“Zerre kadar yok, Gail,” dedi Lambourne. “Para bu ilişkinin :ine girmedi. Eklemeden edemeyeceğim, bu çok hoş ve umut ericiydi. İlk defa elimi cebime atmadan nüfuzlu bir iş birlikçi dindim.” Slocock’un omzuna pat pat vurdu. “Tuğgeneralden ir iki şey öğrenebilirsin, Giles.”

Politikacı burun kıvırdı.

“O halde senin bu işten çıkarın ne?” diye sordu Redlaw. Bu isliğe ortak olmakla eline ne geçecek?”

“Güneşsizlerle başa çıkma konusundaki vizyonu benimkiyle rtüşüyor diyelim.”

“Güneşkenr.”

“Kesinlikle. Yerleşim Bölgeleri işe yaramıyor John, sen de en z benim kadar biliyorsun bunu. Tam bir fiyasko. Vampirler eli-ıi kolunu sallayarak girip çıkıyor. Hükümet, insanların güvenle hissetme ihtiyacını karşılamak için kurdu o GYB’leri. Her amanki şipşak politik çözümlerden biri: ne bir öngörü var ne le uzun vadeli bir planlama. GYB’ler amaca hizmet etmiyor. Diğer taraftan, Güneşkent tam bir atılım. Vampirler bir kez ıraya girdi mi, sonsuza dek orada kalacaklar. Gözümüzü sürek-i üstlerinde tutabilecek, yoklama ve nüfus sayımı yapabileceğiz, lir arada ve kontrol altında tutulabilecekler. Hatta idareleri 'üçleşirse...”

“Ne?”

“Bilmiyor,” dedi Macarthur, Lambourne’a, bilgiç bilgiç tek kamı kaldırarak. “Ona kriz güvenlik sisteminden bahsetmemişsin.” “Hayır, ama

az sonra uygulamalı bir örneğini göstereceğim, faklaşık...” Patek Philippe marka saatine tekrar baktı, “üç da-üka içinde.”

“O aşağıda öyleyse?” dedi Macarthur, çukuru kastederek. “Ya-ıi Redlaw’un kız.”

“Kendin bak.”

Macarthur baktı. Illyria aşağıdan zayıf bir biçimde ancak nçla tısladı ona.

“Shtriga,” dedi Macarthur. “Shtrigaları bir Güneşsiz efsanesi nırdım. Var olduklarına -güçlü, müşfik vampir elitlerine- da-dedikodular duymuştum ama bana bir hayal ürünü, arzu edi-n bir rüya gibi gelmişti. Ama işte bipi burada. Ölü bir et yığı-içinde.” Redlaw’a döndü. “Hipnotize edici güçlere sahip ol-ıkları doğru mu? Diğerlerini büyüleyerek emirlerini yerine ^irmelerini sağlama kabiliyetleri var mı? Evet, de John. Seni : bu şekilde ağına düşürdüğünü söyle. Aslında başından beri ıun etkisi akmaydım, de.”

Ona açık bir kapı sunuyordu. Gelinen bu noktada dahi ona iyi >tü yardım etmeye çalışıyordu.

“Yaptığım her şeyi kendi hür irademle yaptım,” dedi. “Kim-beni parmağında oynatmadı.”

Macarthur kendisine laf sokulduğunu anlamıştı. “Ama beni natıyorlar, öyle mi? Beni tanırsın. Kimsenin karşısında el nçe divan duracak tipte biri değilim. Nathaniel’le iş birliği inde çalışıyoruz, hepsi bu. Nathaniel danışmak ve teknik des-k almak amacıyla bana geldi, ben de yardımcı oldum. Onun ına GÖLGE yasalarını yahut kendi etik kurallarımı çiğneye-k hiçbir şey yapmadım. Gelecek için, gerek insanlar gerekse iineşsizler için en iyi seçeneğimizin Güneşkent olduğuna ger-kten, yürekten inanıyorum.

“Ya ayaklanmalar? Yol açtıkları ölümler?”

“İstenmeyen, üzücü bir sonuçtu.” Bakışlarında zalimlik vardı. >el gör ki, elde edilmeye değer hiçbir şey bedel ödemeden kanılmaz.”

‘Gitmek için iki dakikamız var,” dedi Lambourne.

‘Benim ölümüm de bu bedele dâhil mi?” dedi Redlaw. ‘Bugün ölmen şart değil John,” dedi Macarthur. “Çok kolay.

dece bütün bu saçmalıklardan vazgeç. Nathaniel’in peşini bıkacağına, artık Güneşkent meselesinde daha fazla sorun yarat -ayacağına, sessiz sedasız kendi yoluna gideceğine, hiçbir şey mamış gibi davranacağına dair yemin et. Ancak o zaman hatta kalabilirsin.”

“Peki ya Illyria?”

“Onu garanti edemem. Nihayetinde o kaçak bir Günesşiz.” “Ama farazi olarak soruyorum: Diyelim, dediğin gibi yapma-kabul ettim, onun zarar görmeden gitmesine izin verir miy-niz?”

Illyria, “John, hayır!” diye bağırdı çukurdan. “Sakın. Sakın ıpma bunu. Benim için olmaz.”

“Pazarlık edecek durumda değilsin John,” dedi Macarthur. iu an bir can simidi sunuyorum ama yalnız sana.”

“Ya ikimiz birden ya hiç.”

“Gerçekten yapamam.” Sesinden üzüntüsünde samimi ve tekfinde ciddi olduğu anlaşılıyordu. “Düşündüğünde, o sadece bir ımpir. Yaşayan bir ölü. Çok sayıda adamımı yaraladı. Heffer-m perişan durumda. Tekrar yürümesi aylar alabilir, tabii yürü-ebilirse. Ona hoşgörü göstermek için bir sebep göremiyorum, aten ondan kurtulmak seni hayrına olur. Boynuna bağlanmış, ■ni dibe sürükleyen bir taştan farksız.”

Redlaw hayır anlamında başını salladı. “Öyleyse imkânsız. Bu ece, burada öleceğim.” Başıyla Lambourne’un elindeki Cinder-laker’ı işaret etti. “Zannedersem kendi silahımla. Sonra da ce-:dim bu özel mülkiyet üzerinde, kimsenin beni bulamayacağı ir yere gömülecek. Merak ediyorum. Tetiği kim çekecek? Haniniz? Lambourne, sen mi? Yapabilir misin? Gerçekten? Kafa-ıa bir mermi sıkabilir misin? Bir adamı soğukkanlılıkla infaz iebilir misin?”

"İş kendi çıkarlarımı korumaya geldiğinde neler yapabileceği-ıe dair en ufak bir fikrin yok,” dedi Lambourne. “Bir dakika." “Ah, geri sayımın canı cehenneme!” diye bağırdı Redlaw. “Ne ekliyorsun? Madem yapacaksın, Tanrı aşkına, yap gitsin. Bitir şu ıi. Beni Yaratıcıma gönder. Ona kavuşmaya

can atıyorum. Ya-ıttığı bu rezil, kokuşmuş dünya ile içine doldurduğu bütün bu yakarlar ve hırsızlar üzerine onunla iki çift laf etmek istiyorum.” “Geri sayımın sebebi,” dedi Lambourne, istifini bozmadan, birazdan yaşanacakların benim kontrolüm altında bulunmayan ir olaya dayanmasıdır. Yaklaşık otuz saniye içinde dünyanın bu ölgesinde şafak sökecek.”

“Şafak mı? Yani?”

“Yukarı bak, Redlaw. Üzerimizi örten kubbeyi, neyden yapıl-ığını görüyor musun?”

"Camdan. Koyu renk camdan.”

“Yaklaştın. Güneşkent’te kullanılanın birebir aynısı.”

“Güneş ışığının tamamına yakınım dışarıda bırakıyor,” dedi edlaw. “Bu işe yarıyor, değil mi? Güneşsizleri koruyor. O Vlad enen yaratığı da burada onca zaman boyunca tuttun. Nereye ırmaya çalışıyorsun? O cam üzerine düşeni yaptığı sürece gü-eş doğsa da Illyria’ya zarar veremez.”

“Cam üzerine düşeni yapacak,” dedi Lambourne, konuşmasına evam ederken yüzünde birden pis bir sırıtış belirdi: “Şimdilik, relgelelim, yukarıdaki koyu renkli bir camdan ziyade elektrok->mik ‘akıllı cam’. Opaklığı, her bir levha üzerinde bulunan ve ektrik akımından etkilenen ince bir tabakadan kaynaklanıyor, u tabakaya voltaj verince, rastgele yayılmış parçacıklar muaz-ım biçimde aynı yönde sıralanmaya başlayarak ışığın geçmesi-e izin veriyorlar. Buradan kontrol ediliyor...”

Duvara monte edilmiş bir kontrol paneline doğru yürüdü, berinde büyük, döndürmeli reostaya benzer bir kadran vardı, iyahtan beyaza kadar, gölgeleme derecelerini gösteren işaretler-çevrilmişti.

“...şimdi voltaj seviyesini ayarlayalım,” dedi. “Güneşkent’te-. nihai önlemimiz. Şayet vampirler bir isyan başlatmaya kalırsa, onları deopaklamayla tehdit edeceğiz: Böyle bir kelime ırsa şayet. Niyetim, Vlad’ın işini bu yolla bitirmekti ancak son ıda onu başka bir amaç için kullanmam gerekti. Son bir amaç in, diyebilirim. Buna karşın, elimde hala bir denek var, değil ıi? Ayrıca güneşin bir vampir üzerindeki etkilerini bizzat ken-i gözlerimle görmek için sabırsızlanıyorum.”

Başını geriye atarak gözlerini kıstı.

“Ve işte. Tam zamanında. Tepenin üstündeki ilk ışık hüzme-ri. Şafak gül rengi parmaklarıyla gökyüzünü kızıla boyuyor, eceyi defediyor. Güneş çıkar çıkmaz hızla yükselmeye başlaya-ık. Hadi kubbenin rengini açalım da daha iyi görelim.” Kadranı saat yününde çevirdi. Hafif bir uğultu duyuldu, deren tepedeki cam levhaların rengi açılarak puslu gri bir gökyü-i gözler önüne serildi.

“Giles, Gail, ring kenarındaki koltuklara buyrun.” Lambour-e onları korkuluğa yönlendirdi. Korkunç bir ritüeli yöneten :şrifatçı misali şeytani bir neşeyle doluydu.

Nathaniel Lambourne, Redlaw’un yakıştırdığı üzere bir sosyo-at değildi. Daha da beterdi. Parayla ilgili bütün o hile hurda-ın altında gerçek bir şeytan, bir manyak yatıyordu.

“Durdur şunu,” diye yalvardı. “Durdur. O sana hiçbir şey yap-ıadı. O kişi bendim, o değil. Cezalandırılması gereken kişi be-im. Geri çevir şu kadranı. Bana istediğini yap ama ona dokunla.”

“Kes sesini John,” dedi Macarthur. “Kendini küçük düşürü-orsun. Bir *vampir* için merhamet mi dileneceksin?” Vampir ke-ımesi insanlık dışı bir aşağılamayla çıkmıştı ağzından. “Eski-en olduğun kişi, o mükemmel GÖLGE subayı seni böyle gör-yüzüne tükürürdü.”

Slocock ellerini kenetlemiş, hevesle aşağı bakıyordu. “Ne tu-ıf. Oysa sadece ışık. Biz hissedemiyoruz bile ama onu dev bir lynak makinesi gibi yakıp kül edecek.”

“Hayır!” Boş yere çırpınıp debeleniyordu. “İblisler! Korkunç navarlar sizi!”

Lambourne’un gülümseyişi birden sırıtışa dönüşüverdi ve ıdranı birkaç tık daha çevirdi. Kubbe neredeyse bütünüyle say-mlaşmıştı. Gökyüzünü aydınlatan parlak gümüş rengi yollar-.n bazıları altın sarısına dönüyordu.

“İşte geliyor,” dedi nefesini tutarak. “İşte güneş geliyor.” “John?” diye çukurdan seslendi Illyria, hüzün dolu bir sesle, ohn, bana bak. Lütfen. Bana bak.”

Redlaw korkuluğun üzerinden başını uzatabildiği kadar uzat-Illyria’nın gözleri sonuna kadar açık ve ışıl ışıldı.

Göz göze geldiler.

Rasathanenin içine yayılan parlak bal rengi güneş ışığı korku-ğun kenarına değiyordu. Aşağı, duvarın iç kısmına doğru kayaya başlamış, gerileyen bir tutulma gibi yol aldıkça gölgeyi si-ordu. Karanlık sanki çukuru dolduran bir sıvıydı ve bir gider-n akıp gidiyordu.

Illyria hareketsiz yatıyordu, kaderine teslim olmuştu.

‘Öldür onları,” dedi Redlavv’a, güç bela işitilen bir fısıltıyla. Redlaw büyük bir çaresizlikle başını tamam anlamında salla-, Eskiden olsa böyle bir şey yapar mıydı, bilmiyordu ama şim-bunu ölesiye istiyordu. Hepsini öldürecekti.

Güneş ışığı göz açıp kapayıncaya dek duvarın dibine ulaşmış-Vlad’ın kara-kızıl pisliklerini tepeden görünür kılarak çuku-n zemininde titrek ışık dalgaları halinde yayılıyordu. İçgüdü d kontrole galip gelmiş, Illyria büzülmüştü. Işık ilerlemeye vam ediyordu. Illyria gidecek yer kalmayana dek geri geri sü-ınmüş, zincirlerin biriminde sinmişti. Işık da amansızca ileri ığru sürünüyordu.

Lambourne, Slocock ve Macarthur izliyordu: yüzleri vakurdu ıcak gözleri hevesle dehşetin başlamasını bekliyordu.

Illyria ile Redlaw’un gözleri tekrar buluştu.

Söylenecek söz kalmamıştı

Işık ayaklarına, sonra bacaklarına tırmandı. Karşı koymaya, vranmaya başladı.

Derken, çığlık atmaya.

Çok geçmeden kömürleşme başladı. Tel tel dumanlar yükseli-ır, cızır cızır yanma sesleri duyuluyordu. Redlaw öte yana dön-ii. Başını göğsüne düşürdü, gözlerini sıkı sıkıya kapattı ve din-memeye, düşünmemeye, orada olmamaya çalıştı.

Yirmi Yedinci Bölüm

BÎR DAKİKA SONRA her şey sona ermişti. Lambourne tat-lin duygusuyla ellerini kavuştururken Macarthur'un yüzünde addarca bir haklılık ifadesi vardı. Yapılması gereken yapılmıştı. Slocock'a gelince, midesi bulanıyordu ama halinden memnun-u. Birkaç kez bakışlarını başka yöne çevirmeyi şiddetle istediy-e de gözlerini ayırmadan izlemişti. Cesur davranmıştı, bu saye-le hayatına bir kilometre taşı daha eklenmişti. Bir kişinin yana-ak can vermesine tanıklık ettiğini söyleyebilirdi artık.

Tam olarak gerçek bir yanmaya benzediği söylenemezdi: Ka-anlık çağlarda ateşe atılan bir cadı yahut Ölen kocasıyla birlik-e yakılan bir Hintli kadın görmek gibi değildi elbette. O bir ampirdi ve her şey anormal derecede hızlı gerçekleşmişti. Yine le korkunç bir görüntüydü. Bedeni kararak için için tükenmiş-i. Alttan gelen muazzam ısıyla kıyafetler, dumanlar çıkararak lev almıştı. Debelenmeler ve titremeler giderek azalmış, güneş şığı Illyria'nın beline ulaştığında ise tamamen kesilmişti. Alt-niş saniyeden az bir zaman içinde, yekpare ve içi dolu bir fizikti form külden bir silüete dönüşmüştü. Neredeyse anında ta-namlanan kremasyonla büsbütün imha edilmişti.

Slocock ceketinin cebindeki enfiye kutusunu yokladı. Ah, imdi bir iki fırt ne iyi giderdi. Hatta üç. Çaktırmadan dışarı çı-cıp hemencecik işini görebilirdi. Lambourne kokaini tasvip et-niyordu: Neymiş, intoksikantları alkolden daha güçlüymüş. Bu [r]üzden, makul bir bahane uydurması gerekecekti. Belki "ben >iraz temiz hava alayım" bahanesi işe yarardı. Neticede, rasatha-ıenin ağır bok kokusuna şimdi bir de insanın midesini bulandı-an, nefesini kesen bir kızarmış et kokusu eklenmişti. Burada lefes almak ne kolaydı ne de hoş.

"Nathaniel, ben..." diyebilmişti ki Lambourne elini omzuna tarak, "Giles. Sana ufak bir görev daha vereceğim." dedi. Slocock ne görevi diye sormak üzereyken Lambourne eline Led law'un Cindermaker'ını tutuşturarak sorunun cevabını ver-niş oldu.

"İşte," dedi. "Ne yapacağını biliyorsun."

Slcocock inanamayan gözlerle bakakaldı. “Ciddi olamazsın... len yapamam...”

“Elbette yapabilirsin,” dedi Lambourne neşeyle, gören de ikin-i bir tabak tatlıyı yemekte kendisine yardım etmesi ya da gü-el bir kadınla konuşması için odanın öteki ucuna yürümesi için locock’u cesaretlendiriyor sanırdı.

“Zor değil. Namluyu şakağına dayayıp tetiği çekeceksin. Çok asit. Sen zamanında Sandhurst'ta değil miydin?”

“Çok uzun kalmadım.”

“Nasıl silah kullanacağını öğrenmeye yetecek kadar uzun, lem madem orada eğitim aldın, sana adam öldürmekten başka e öğreteceklerdi ki? Oraya esasında bunun için gittin: Bir as-er, eğitimli bir katil olmak için. Kaçırdığın dersleri telafi edi-trmuşsun, hızlandırılmış kurs alıyormuşsun gibi düşün.” “Aaama...” Slocock kekeledi, sahiden *kekeledi*. “Onu öylece... ırmamı mı istiyorsun?”

Redlaw başı önde oturuyordu. Kendini kaybetmiş, orada de-ilmiş gibi görünüyordu. Şayet bu konuşmanın farkındaysa bi-bunu hiç belli etmiyordu.

“Neden olmasın?” dedi Lambourne. “Sırf eğlencesine insanla-dövüyorsun. Bir defasında rakiplerinden birini komaya soktu-anu duydum.”

Doğruydu. Geçen geceki Nijeryalıyı fena benzetmişti ve adalin acil tıbbi destek alması gerekmişti.

“Bu ondan daha beter olamaz herhalde, değil mi?” diyerek ko-aşmaya devam etti Lambourne. “Hiç değilse yaralanma ihtilalin yok.”

“Ama bir insanın hayatı... Ben bir parlamenterim.” Normal-: onun için pek bir anlam ifade etmeyen memuriyetine ve sta-ısüne sarılması da tuhaftı. “Benim *cinayet* işlemem mümkün :ğil. Senin için bu tarz işleri yapan bir kiralık katilin, bütün tunlarını halledecek profesyonel bir tahsilatçın falan olmalı athaniel. Onu çağır.”

“Bu seferkini karmaşıklaştırmamayı tercih ederim. Ne kadar kişi dâhil olursa, o kadar iyi. Kariyerine, gelecekteki beklen-lerine gelince, *eğer*

istediğim şeyi yaparsan yarın Parlamento'yu rakip ertesi gün Dep Chem’de işe başlayabilirsin.”

Slocock’un avucunu sıkarak silahı iyice kavramasını sağladı. “Bunu bir nihai sınav olarak düşün,” dedi. “Geçtiğin takdirde ni nelerin beklediğini düşün. Yedi sıfırlı maaş. Üstelik hemen ç çalışman gerekmeyecek. Tek tük yönetim kurulu toplantıla-, kumsallar ve bikinili kadınlarla dolu hoş ve sıcak bir yerlere a sıra gerçekleştireceğin ‘keşif gezileri; her yere birinci sınıfta racak, en iyi otellerde kalacaksın... Herkesin hayallerini süsle-en bu hayat yalnızca bir dakika uzağında Giles.”

“Bunun parçası olmak istemiyorum,” dedi Tuğgeneral Ma-ırthur. “Sizi engelleyecek değilim ama o sırada burada olmayı a tercih etmem.”

“Tabii, elbette, Gail,” dedi Lambourne. “Sen çıkıp eve doğru ürü. Ben hemen arkandan geliyorum."

Ayrılmadan önce Redlaw’a uzun, elem dolu son bir bakış attı. “Artık, Giles,” dedi Lambourne. “Sana kalmış. Ne yapacak-

ın?”

“Ya sonrasındaki temizleme işi ne olacak?” diye sordu, hemen emen ikna olduğunun fark ederek.

“Orası dert değil. Cesedi çukura at. Gerisini silahlar halleder, ilerini bitirdiklerinde ondan geriye pek bir şey kalmayacak, onra, tahminimce bu gece esrarengiz bir yangın çıkabilir. Dumanların yükseldiği rasathane kanıtları da beraberinde götürür, buldozerlere burayı dümdüz ettirip göz açıp kapayıncaya dek erine yeni bir rasathane diktirim, kimsenin ruhu duymaz.”

Ben hariç, diye düşündü Slocock. *Burada ne yaptığımı daima bileğim. Sen de öyle.*

“Ona bir bak.” Lambourn, Redlaw’u gösterdi. “Dayak yemiş, baştan aşağı pestili çıkmış, sakat bir adam. Bu onun için bir lü-uf Giles, bir lütuf.”

LAMBOURNE GİDER GİTMEZ, Slocock enfiye kutusunu ıkararak birkaç fırt çekti. Uç fırt iyi hissettirmiş, kendine gü-ʳenini yerine getirmişti.

Ne var ki, vicdanının sesini, korku ve edirginlik dolu mırıldanmalarını bütünüyle bastırmak için bir lördüncüsüne ihtiyaç duymuştu.

Kokainin verdiği cesaret alkolünkine benzemiyordu. Cindermaker’ın kabzasını kavrayarak Redlaw’a doğru yürüdü. *Bitir çu içi, bitir çu içi.* En az seviyede gerginlik yaşayarak ya-ışkan bir plasteri tek ve tereddütsüz bir hareketle hızlıca sök-lekten farksızdı.

Bir de Redlavv kafasını kaldırmasaydı. Derin, küçümseyen ¡izlerle ona bakıyordu. Slocock silahı kaldırarak namlunun ucu-ıı Redlaw’un alnına dayadı. Adam gözünü bile kırpmadan baklaya devam ediyordu. Dik dik bakıyordu.

Slocock horozu çekti.

Redlavv bakmaya devam ediyordu.

“Kes şunu,” dedi Slocock. “Bana bakmayı kes. Bunu yapaca-ım, gerçekten. Yapabilirim. Yapacağım.”

“Durma öyleyse,” dedi Redlaw, soğukkanlılıkla. “Oyalanmayı ırak da şu lanet tetiği çek.”

“Çekeceğim. Gözlerini kapasan bir.”

“Hayır.”

“Sen beni izlerken yapamam.”

“Neden?”

“Çünkü beni yargılıyorsun. Bunu görebiliyorum.” “Yargılamak mı? Bu bana düşmez. Seni sadece tek bir kişi yarılayabilir, Giles Slocock. Zamanı geldiğinde ruhunu kendi kama çekecek ve faziletli bir yaşam sürüp sürmediğine karar ve-;cek kişi.”

“Saçmalık. Tanrı diye bir şey yok. Cennetmiş, Cehennemmiş, zırvaların hiçbiri yok. Azıcık mantık sahibi herkes bilir bunu.” “O halde neden korkuyorsun?” dedi Redlavv. “Ateş et. Lambo-rne sana mükemmel bir cinayet görevi verdi. Hiçbir bedel öde-aeden paçayı kurtaracaksın. Cömertçe ödüllendirileceksin, daha e istiyorsun? Sorun ne? Ateş et. Durma, yap şunu. Ateş et, seli midesiz solucan. Havaya uçur şu lanet beynimi."

Slocock tetiğin üzerindeki parmağını sıkarak hafif bir klik se-i duydu. Azıcık daha sıkınca Cindermaker avucunda geri tepe-ek, Redlavv'un kafası geriye savrulacak, beyin ve kafatası parça-ı bir volkan gibi kafasının arkasından püskürecek ve her şey na erecekti.

Slocock'un zihni arı kovanı gibi vızıltılarla doluydu. Bunu ya-bilirdi. *Yapabilirdi.* Bedel ödemek yok. Yedi sıfırlı maaş. Baş-bir insanın hayatı karşılığında aylaklık ve zevküsefa ile geçe-k bir ömür.

Öte yandan...

Kendisi bilecekti. Sonsuza dek. Burada yaptığı şey, şayet yapar-, hep peşinden gelecekti. Yakasını asla bırakmayacaktı. Ken-ni asla affetmeyecekti.

Peki ya eğer Redlaw'u öldürmezse, Lambourne'un nihai sına-nı geçemezse kendini affedebilecek miydi?

“Hadi,” diyerek kışkırttı Redlaw. “Beni bu ızdıraptan kurtar.” Cindermaker'ın namlusunun ucu belli belirsiz titriyordu. “Hadi.”

Slocock başını biraz yana çevirerek yüzünü buruşturdu.

“Hadi *ama."*

Gözlerini kapattı.

Hayır.

“Hayır,” dedi.

Silahı indirdi.

“Biliyordum,” dedi Redlaw. “Beceremeyeceğini biliyordum, •ni ödlek.”

Slocock silahı tekrar kaldırdı, tekrar indirdi. Horozu geri iterek, ahi tiksintiyle bir kenara attı. Utanç bütün bedenini sarmıştı, ı az Lambourne kadar ahlakın sınırlanırım aştığını sanıyordu ıcak görünüşe göre, onun dahi geçemeyeceği bir sınır mevcuttu, nca şeyden sonra herkes kadar sıradan olma, toplumun tabuları-n kölesi haline gelme fikri onu çileden çıkarıyordu.

“Bak sâna ne diyeceğim," dedi Redlaw, “senin için bu işi ko-ylaştırmama ne dersin? Beni çöz ve yumruk yumruğa dövüşe-m. Hem benim yaşımın yarısı kadarsın hem de antremanlısm na yine de kolay lokma

değilimdir. Madem eli kolu bağlı bir ırbanken beni vuramıyorsun, belki senin için tehdit oluştur-rğumda beni öldüresiye dövebilirsin. O zaman buradan başın ikanda çıkarsın, hiç değilse beni basitçe kurşuna dizmekten ıha az utanç vericidir. Ne dersin?”

Slocock abartılı bir minnettarlık göstererek bu teklifin üzeri-; atladı. “Evet. Evet, bu işe yarayabilir. Dövüşün hararetiyle...” “Kesinlikle. Dövüşün hararetiyle her şey olabilir.”

Slocock sandalyenin yanına diz çöktü. Saniyeler içinde elek-ik kablosu çözülmüş, Redlaw ayağa kalkmıştı.

“Kan dolaşımımı normale döndürmem için bana bir dakika irebilir misin?” dedi. “Yumruk atamazsam kavga edemem.” “Elbette.” Slocock ısınma hareketleri yapmaya başladı. Omuz-rını döndürüyor, parmaklarını çıtlatıyordu.

“Biliyor musun, şimdi bütün taşlar yerine oturuyor,” dedi Red-w, bileklerini ve ellerini ovarak. “Sizinle Macarthur arasında bir ığlantı olduğunu fark etmeliydim. Bizi Parlamento Meyda-’ndan çekip çıkarmak için orada bulunman çok manidardı. O man da böyle düşünmüş, ancak göz ardı etmek işime gelmişti, iğer yandan, eğer peşimizdeki GÖLGELİler Macarthur’a bulun-ığumuz yeri bildirmişse, o da Lamboume’u aramış olabilir...” "... Lambourne da beni arayıp senin için gözümü dört açmamı ylemiş olabilir,” dedi Slocock. “öyle de yaptım. Parçalar yeri-■ mükemmel bir şekilde oturdu.”

"Artık bir işe yaramaz. Başımı taşlata vurabilirim.”

“Onu bana bırak. Yardım etmekten zevk duyarım.” Magma gi-damarlarında alev alev gezinen kokain dövüş öncesi salınan ad-nalinle birleşmişti. Slocock doruk noktasındaydı. Kabına sığıyordu. Redlaw, bu sakat ihtiyar birazdan eşi benzeri görülme-iş bir dayak yiyecekti. Bu yaşlı bunağı çıplak elleriyle öldüre-k miydi sahi? Evet, Slocock bunda bir sakınca görmüyordu. “Hazır mısın?”

“Hiç olmadığım kadar.”

“Son duanı ettin mi?”

“Benim dualarımı dinliyorsa bile muhtemelen duymak iste-iyor.”

“Fazla uzatmamaya çalışacağım.”

“Az laf çok iş.”

Slocock öne doğru üç adım attı. Bir ölüm meleği, insan for-lunda bir yıldırım gibiydi. îlk yumruk yağmuru hedefine ulaş-nştı. Redlaw’un savunması hayli beceriksizceydi. Nasıl etkili lok yapacağını dahi bilmiyor gibi görünüyordu. Üstelik yavaş-: Slocock’a kıyasla kaplumbağadan farksızdı. Aldığı şiddetli ırbelerle sendeledi, afallamış görünüyordu. Slocock geçmişteki yısız rakibinin yüzünde gördüğü bu ifadeye aşinaydı. *Bu da '.? Bu nasıl olabilir? Ben ne ile karşı karşıyayım?*

Baskıyı sürdürüyordu. Şiddetle ve süratle inen düz yumruklar, roşeler ve döner yumruklarla Redlaw gerileye gerileye nihayet uvara dayandı. Redlaw eğilerek her iki koluyla başını sakladı: ddırının etkisini azaltabilecek en temel yöntemdi. Slocock bu ez de vücuda çalışmaya başladı. Oyuna dahil olan bacakları edlaw’un gövdesine ve kalçalarına tekme yağdırıyordu. Bu zun ve karmaşık şiddet cümlesine noktayı koyan bir döner tekle Redlaw’un ayaklarını yerden keserek onu yere yapıştırdı. Slocock parmaklarının ucunda dans ederek geriye çekilirken .edlaw duvardan destek alarak önce dizlerinin üstünde doğrul-u, sonra ayağa kalktı. Redlaw’un yüzü dövülmüş bir bifteğin ürüzlü ve kırmızı görüntüsünü andırıyordu, ağzından ve burundan da kan geliyordu. Tek eliyle dudaklarını silerek kanı zerine sürdü. Yere pembe bir tükürük savurdu.

“Evet,” dedi. “Gerçekten de hiç fena değilsin. Böyle devam

lersen beni öldüreceğin kesin.”

“Biliyorsun, her zaman karşılık verebilirsin,” dedi Slocock. lu kadar tek taraflı olmak zorunda değil.”

“Ah, niyetim o yönde. Seninki kadar havalı hareketlere sahip mayabilirim ama yirmi yıldır senden daha hızlı yaratıkların ıkkından geliyorum, pençeleri de cabası. Sadece ölçütleri sapmak istedim: ne kadar sert vurabiliyorsun falan gibi.”

“Ee, ne kadar sert vuruyormuşum?”

"Çok sert,” dedi Redlaw, acıyı hissederek. “Ama ben de öyle ırurum.”

Şaşırtıcı bir hızla boğa gibi Slocock'un üzerine saldırdı. Aşırı ;ır yumrukları Slocock'un kaburgalarını dövüyordu. İşin bü-ik kısmını sol yumruk yaptığı için Slocock o tarafı bloklama-. odaklandı. İlk fırsatta bütün gücünü toplamak için arkaya >ğru eğilerek Redlaw'un boyun kasına bir dirsek darbesi indir-. Redlaw ahladı ama yavaşlamadı. Lâkin omzunun az yanına dığı ikinci dirsek darbesi bağırarak sendelemesine yol açtı. Sağ >lu bir et parçası gibi sallanıyordu.

Uyuşmuş muydu? Hayır. Slocock bu kolun daha önceden yalandığını ve hala Redlaw'a acı verdiği izlenimini edinmişti, assas bir nokta demekti bu. Güzel.

Sıradaki saldırısında buraya çalışarak Redlaw'u solunu döneye ve darbelerin çoğunu bu yanına almaya zorlamıştı. Bir bama Redlaw'un misilleme seçenekleri sınırlıydı, buna karşın, ocock'un savunma hattını çaktırmadan geçmeyi başararak ak bileğini yandan topuğuyla ezdi.

öyle iş göremez eden bir acıydı ki sanki aşık kemiği kırılmış-ve elinde olmadan geri çekildi. Redlaw üzerine atılarak arka-ın sarıldı. Kendi itkisini kullanarak Slocock'un alnını korkulu-ın kenarına çarptı. Sonucu garantilemek için aynını bir kez da-ı yaptı. Hemen ardından Slocock geriye doğru bir dirsek çıkar-. Sarsak, beceriksizce bir darbeydi ama işe yaradı: Tam göğüs rniğine isabet ederek ciğerlerindeki tüm havayı boşaltmıştı. "Aaah, siktir aaah," dedi Slocock, avucunun içiyle alnını tuta-k. Khun Sarawong olsa acısını belli etmemesini öğütlerdi, fak tefek antrenörünün sesinden malum özdeyişi duyar gibiy-: *Acının farkına var ama belli etme.* Ama lanet olsun. Kafatası rılıp açılmış gibi hissediyordu, acayip canı yanıyordu. İki bük-m halde kaburgalarını tutan Redlavv'a döndü.

"Seni yaşlı pislik," dedi öfkeyle. "Bu hiç adil değildi." "Damarına mı bastım yoksa?" dedi Redlaw, hırıltılı bir sesle. "Evet, bastın."

"Kızgın mısın?"

"Evet, öyleyim."

"Ne bekliyorsun o halde? Bitir şu işi."

Slocock, Redlavv'un üzerine atladı ve saniyesinde yakasına yaştı, tam dövüşçülerin olması gerektiği gibi kafa kafaya geldi-r. Slocock ellerini Redlaw'un boynuna doladı. Sağ dizi bir inip ir kalkarak rakibinin suratına vuruyordu. Eğer bu şekilde yetence devam ederse Redlaw'un işi bitikti.

Slocock'un bacaklarının arasından yakıcı bir acı yükseldi, san-i kasıklarına sivri uçlu bir demir sokuyorlardı. Redlasv taşakla-nı avuçlamış patlatmak istercesine sıkıyordu. Slocock başını eriye attı; ağzı işkenceden dolayı açık halde, ses çıkarmadan kı-ırdıyordu. Redlaw vakit kaybetmeden Slocock'un yukarıya ba-an çenesine kafa atarak elinden kurtuldu.

Her ikisi de sendeleyerek birbirlerinden uzaklaştılar, derken, ikrar birleştiler: tıpkı birbirinden ayrı kalamayan mıknatıslar ibi. Redlaw'un öldürme konusunda Slocock'un içi son derece ıhattı artık. Bunu hak etmişti, üstelik bizzat kendi çabalarıyla, .edlavv'un bedeni cansız bir halde ayaklarının dibine serilene ek bu kavgayı sonlandırmaya hiç niyeti yoktu.

İkisi birlikte sendeleyerek korkuluğa çarptılar. Slocock bir an-a kendini yerde buluverdi. Redlaw toplayabildiği gücün her ir zerresini kullanarak onu havaya kaldırdı. Paniğe kapılan Slo-x:k'un zihnine düşünceler hücum ediyordu. Bu hareket *muay laimn* kitabında yazmıyordu, eğitimini aldığı bir şey değildi, ıı saldırıya karşı hiçbir savunması yoktu. Karşı koyuyordu anık korkulukların üzerinde, havada asılı kalmış dengesiz bir bi-mde çukura doğru sallanıyordu, bacakları havada deli gibi ıprazlar çiziyordu. Saldırdı lâkin darbeleri zayıftı, zaten Red-w'un delilik ve acımasızlıkla parlayan gözlerinden ona hiçbir yin zarar veremeyeceği belliydi.

Gerçek bir anda yüzüne tüm sarsıcılığıyla çarptı, kaybetmişti. İması gerekenin aksine hayatı Redlaw'un ellerindeydi. “Hayır,” dedi. “Lütfen. Ben yapmamıştım... Silah...” “Biliyorum,” dedi Redlaw; kanlı, şişmiş dudaklarının arasının.

“Senin merhametine kaldığımda silah kullanmaktan çekindin, zülerek söylemeliyim ki ben aynı çekingenliğe sahip değilim, rtık değil.”

Öteye doğru itti. Bırakıverdi.

Slocock pat diye düştü.

O daha yere çarpmadan makineli tüfekler ateş etmeye başla-ıştı ve şeritlerinde tek bir dişbudak mermisi kalmamacasına eş etmeye devam ettiler. Chesham ve Amersham'ı temsil eden uhafazakâr Parlamento Üyesi, Saygıdeğer Giles Slocock kemik rçacıkları ile lapa haline gelmiş etten oluşan bir bulamaçtan aretti artık.

Yirmi Sekizinci Bölüm

ÎAFER. GERÇİ KENDİNİ pek hissettirmiyordu. Redlaw ia kulaklarında çınlayan makineli tüfek sesleriyle yerden Cin-rmaker'ını almak için sendleye sendeleye ilerledi. Bir sonraki tırladığı şey, yüzükoyun yerde yattığı ve silahın hala elinin kaç santimetre ötesinde durduğuydu. Almak için uzandı an-c öyle uzak geliyordu ki. Rasathane, fırtınalı bir denizde yü-ı gemi gibi sallanıyordu altında. Her bir hücresi acıyordu. Bir kikalığına gözlerini kapattı; geri açtığında acısının dinmesi-dünyanın mide bulandırıcı bir şekilde bir aşağı bir yukarı lanmayı kesmesini umut etti.

Bir dakikadan uzun sürmüştü. Bu kez yukarıya baktığında neş iyiden iyiye yükselmiş, gökyüzü parlaklaşıp mavileşmiş-Her nasılsa, ayağa kalkmak için gerekli gücü toplamıştı. Her sılsa, silahı elinde merdivenlerden inip çıkışa varmayı başar-ıştı. Üzerine çiy düşmüş çimenlerin arasından tepeden aşağı, e doğru ağır adımlarla yürüyordu. Etrafı çalılarla çevrili bir im alanı geçti. Kar beyazı çakıllarla kaplı araba yolundan hatır mtur sesler çıkararak yürüdü. Ayaklarını sürüye sürüye yedi taş »asamağı çıkarak gösterişli bir sokak kapısının önüne geldi. Ka->ı aralıktı. Redlaw iterek biraz daha açtı. Dönen merdivenlerle arılmış, tavanı vitraylı, duvar nişlerinde Yunan heykelleri bu-unan, kristal vazolardan taze zambakların fışkırdığı geniş bir alona girdi. Sessizlikten ziyade bir sükûnet vardı. Açıkça me-;ânda ondan başka birileri vardı. Buna karşın ortama ihtiyatlı ıir durgunluk, meşum bir sakinlik hakimdi.

Redlaw kulak kabarttı. Salona açılan bir kapının ardından ge-;n belli belirsiz sesler işitti. Silahını hazır edip temkinli bir bi-imde yaklaştı.

Kapı bir misafir kabul salonuna açılıyordu. Altı metre yüksek-iğinde tavan. Kartonpiyerler. Her duvarda Gürcistan kırsalın-an manzaraları tasvir eden duvar resimleri. Yemyeşil perdeler, iezemeli bir piyano. Mermer zeminde boylu boyunca yatmış, itreyen ve hıçkırığı andıran seslerle kesik kesik nefes alan biri. Redlaw biraz daha yaklaştı.

Nathaniel Lambourne yerde sırt üstü yatıyordu. Tek eliyle oynuna bastırıyordu. Beti benzi atmış, yüzünün rengi griye önmüştü. Akan kanların kafasının altında oluşturduğu gölcük iksinti verici, parlak kırmızı bir haleyi andırıyordu. Gözleri yu-alarının içinde fır dönüyor, hem her şeyi görüyor hem hiçbir şe-i görmüyordu. Derken, birden gözleri Redlaw'la buluştu, sa-itlenerek ona odaklandı. Korku dolu gözleri parlayıverdi.

"Ah, Tanrım," dedi Lambourne. "Ah, şükürler olsun. Yardı-un gerek. Kanama... Durduramıyorum. Bastırarak yavaşlatı-orum ama... Ambulans. Şurada bir telefon var. Onu kullan, .mbulans çağır."

Redlaw kılını kıpırdatmadı. Lambourne'un eli kandan görünmüyordu. Parmaklarının arasından yavaş, yoğun atımlarla dışa-fışkırıyordu. Boyun arterine almıştı yarayı. Bir çeşit kesiğe tıziyordu. Derin değildi ama kanın pıhtılaşıp bir tabaka oluşamayacağı kadar da yüzeysel değildi. Sancılı, yavaş bir ölüme ıcbiyet verme maksadıyla atılmış bir kesikti.

'Lütfen," dedi Lambourne. "Kalkamıyorum. Cesaret edemiyo-ti. Denedim ama gözlerim kararmaya başladı. Yardım et. Sa-ne istersen veririm, her şeyi."

'Illyria Strakosha'yı geri getir," dedi Redlaw. "O zaman sana :dım ederim."

-ambourne'un gözlerindeki parıltı kayboldu yerine teslimiyet ırdu. "Yardım etmeyeceksin değil mi?"

'Etmeyeceğim.''

Ha." Dedi acı ve kederle. "Demek Giles kafesin kapağını aç-Yaşamana izin verdi."

Tam olarak 'izin verdi' diyemeyiz. Beni çözmeye ikna ettim u. Sonra meseleyi birbirine denk iki insan gibi çözdük, ne var o benim dengim değildi. "Bunu sana kim yaptı?"

Sence kim? İşin tuhaf tarafı, başıma böyle bir şey geleceğini medim. Her bakımdan. Bir saniyeliğine arkamı döndüm ve..." 3ksürdü. Kan biraz daha hızlı sızmaya başladı. Kan akışını rdurmak için elinden geldiğince boynuna baskı uyguluyordu ıa kaybedeceği bir savaşın mücadelesini veriyordu. O da far-ıdaydı. Gözlerinden belliydi: dakikaları sayılıydı.

‘Çalışma masasının üzerindeki bir mektup açacağıydı. Hayli »kindir. İnsanların mektup gönderdiği o eski günlerde kaç ı kesmişimdir kendimi. O... o kadın arkadan sokuldu...” ‘Macarthur,” dedi Redlaw.

Evet. Elbette.”

Ama neden?”

‘Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum. Nereden bilebilirdim ki? Biz ittefiktik, yani ben öyle sanıyordum. Güneşkent’in tasarlan-asında çok faydası dokunmuştu. Değerli bir kaynaktı. Sonra rk edip beni hançerledi...” Bezginlikle iç çekti. *Düpedüz ah-*

ksızltk!

“Olur böyle şeyler. Ben ihanete alıştım. Kimse güvenilmeye •ğmez.”

“Ama isteyebileceği her şeye sahipti, anlamadığım da bu. Baldan beri Güneşkent’ten yanaydı. Bu fikri sonuna kadar des-kliyordu. Şifreye bile sahip.”

“Şifre mi? Ne şifresi?”

Lambourne yavaş yavaş ruhunu teslim ediyordu. Redlaw şid-tle sarstı onu.

“Lambourne, Macartur. Neyin şifresine sahip? Şifre ne için?” Gözleri kaydı, sonra tekrar odaklandı.

“Onlardan ölesiye nefret ediyor.” İş adamının sesi kâğıt hışırına benziyordu: sayfaları çevrilen hesap defterleri gibi. ‘Vampirlerden. Büyük bir kinle. Bunu biliyor olman gerek.” Redlaw bunu yeni öğrenmişti, yüzünden de belli oluyordu. ‘Bilmiyor muydun?” dedi Lambourne. “Tanrım, onu mutlaka r ara duymuşsundur. Belki sadece benim yammdayken rahat-Ama onlardan bahsediş şekli. O kin. O düşmanlık. ‘Haşarat-’ gibi laflar. ‘Pislikler,’ ‘kımıl zararlıları,’ ‘asalaklar’ ve daha terleri. GÖLGE’nin yönetim kadrosunda, bir masaya çakılı ldığı halde böyledi. Sahaya çıksa önüne gelen vampiri yok erdi.”

‘O şimdi nerede? Hala burada mı?”

‘Gitti,” dedi Lambourne. “Arabasını sesini duydum.”

‘Nereye gitti?”

‘Nereden bileyim? Sence umurumda mı? O kaltak canıma kasti. Cehenneme kadar yolu var, yeter ki benden uzak olsun.” füzü düşünceliydi.

'Redlaw?” “Efendim?”

“Sen inanıyorsun, değil mi?”

“Tanrı'ya mı?”

“Evet.”

Lambourne son anlarında içini rahatlatmak için bir çeşit yağ ürme ayini, bir kutsama arar gibiydi.

“Nasibine düşeni alacaksın,” dedi Redlaw.

“Ben...” Boynunun üzerindeki eli gevşedi. Kan köpüre köpüre kıyordu. “Nasıl bir his, biliyor musun? Sanki... düşmek gibi.” Eli aşağı yıkılıverdi.

“Düşmek.”

Çenesi gevşedi, gözleri donuklaştı. Bütün vücudu kaskatı ke-ildi, gırtlağından o son nefesin hırıltısı çıktı. Bu klasik ölüm esi rahatlar gibi bir *oh* çekişi andırıyordu.

Redlaw bir süre iş adamının cesedinin yanından ayrılmadı, -ambourne ölünce farklı biri gibi görünmeye başladı. Yüzü yırt edici hatlarını kaybetmiş, herkesin sahip olabileceği sıralan bir yüze dönüşüvermişti. İnsan bedeni sadece bir araçtı. Ona anlılık ve nitelik veren ruhtu: Aç gözlü bir milyarder dahi bir uha sahipti.

Şayet adalet diye bir şey varsa Nathaniel Lambourne’un ruhu u an cayır cayır yanıyordu.

ONLARDAN ÖLESİYE NEFRET ediyordu. Ne yapacağını lüşünürken bu cümle kafasında dönüp durdu.

Macarthur, Lambourne’u neden öldürmüştü? Mektup açacağt-ıı kapıp onun boynuna saplarken aklından ne geçiyordu? Bu ta-ıayyül sınırlarının ötesindeydi. Lambourne onu hiçbir surette tışkırtmış gibi görünmüyordu. Belli ki beklenmedik bir anda gerçekleşmişti. Onu öldürmekle eline ne geçecekti? Hiçbir şey.

ersine, kaybedecek çok şeyi vardı.

Dışarıda park eden bir araba sesi düşüncelerini böldü. Pençeden bakan Redlaw küçük bir Skoda'dan inen bir kadın gördü, ek koltuğunun altında taşıdığı gazetelerle marketten aldıkla-nı indirmek için arabanın arkasına dolaştı. Yaşına, giyinişine, enel hal ve hareketine bakılacak olursa kadın bir "kâhya" idi. »n merdivenleri çıktığında şaşkınlıkla çatılan kaşları alnını kı-ştırdı. Kapı açıktı.

Redlaw hemencecik mandalı çevirerek pencereyi açtı. Kâhya ım eve girip yüksek sesle ve çekingenlikle, "Bay Lambourne? fendim?" diye seslenirken o pervazın üzerinden dışarıdaki çi-îklerin arasına kendini bırakıverdi.

İlkin kâhyanın arabasını almayı düşünmüştü ama sonra anah-ırı cebine koyduğunu anımsamış«. Bunun yerine, ahırdan çev-lme açık cepheli garaja doğru gizli gizli ilerlemeye başladı. Bir imanlar atların kişnediği yerde artık sıra sıra pahalı arabalar diliydi: bazısı modern, bazısı klasikti. Pırıl pırıl cilalanmış ka-ortalarıyla hepsinin burnu dışarıya dönüktü.

Hemen içerideki kancalı bir dolapta asılı duran anahtarlar el [tındaydı. Daha da iyisi, her birinin üzerine üreticisinin logosu apıştırılmış«. Lamborghini mi dersin? Ferrari mi? Yoksa Bu-atti mi? Redlaw seçmekte zorlanıyordu.

Ancak evden kulakları tırmalayan bir çığlık yükselince o ka-ar da zorlanmadı. Kâhya şoku atlatır atlatmaz doğruca polisi rayacak«. Polis en fazla on beş dakika için burada olurdu. Mercedes'te karar kıldı, C sınıfı bir arabaydı. Şık İtalyan spor ıodellerinde hiç deneyimi yoktu ve sürmeye kalkarsa muhtemelen bir yere çarpardı. Mercedes'in kapısını açtı. Hızlıca kon-rol panellerine göz gezdirdi, kontağı çalıştırdı, sonra yola ko-uldu. Kâhya konusunda anlık bir pişmanlık hissine kapıldı, ladin misafir salonuna girmeden önüne geçip orada görecekle-ıe dair onu uyarmalı mıydı acaba? İşverenini bir kan gölü için-yerde yatar vaziyette bulunca herhalde zavallı kadıncağızın lı başından gitmiştir.

Diğer yandan evin içinde bir yabancıyla karşılaşmak onu daha ter korkutmaz mıydı? Hele de bu yabancı, dikiz aynasının :dlaw'a söylediği gibi feci şekilde dayak yemiş ve hırpalanmış tünüyorsa.

Hayır, doğru olanı yapmıştı.

Şimdi geriye bir tek nereye gideceğine karar vermek kalmıştı. Avı Macarthur'du. Ona yetişmek, onu yakalamak birinci ön-liğiydi. Nasıl bir ruh hali içindeydi? Onu güdüleyen neydi? acarthur'un kafayı sıyırıp çılgınca bir işe kalkışacağını kırk yıl Lşünse aklına gelmezdi. Her daim öyle sağlam ve güvenilir gö-nüyordu ki.

Öte yandan, kana susamışlık ayaklanmalarını araştırdığı süre yunca habire onun altını kazan yine Macarthur değil miydi? /rica her ne kadar itiraz etse de isle of Dogs'da kurduğu tuzak imle sonuçlanabilirdi.

Redlaw'un henüz göremediği gizli bir gündemi, niha->ir amacı vardı. Mercedes yaklaştığında giriş kapısı kendilinden yana doğru açıldı. Dönerken arabaya hafif patinaj çekti-:ek patikaya çıktı. Bu Mercedes'in kaputunun altında onun şık olduğundan daha fazla güç, direksiyonunda da daha fazla ssasiyet vardı. *ânlardan ölesiye nefret ediyor.*

Macarthur'un Güneşsizlere duyduğu öfkeye dair en ufak bir lirti sezmemişti. Ona çaktırmamayı başarmıştı. İyi gizlemiş-Belki rasathanede, Illyria'mn hayatı için pazarlık ederken bu freti görür gibi olmuştu ama...

Ulyria. ■

Hayır. Redlaw bu düşünceyi bastırdı. Şimdi Illyria için yas

t ma zamanı değildi. Macarthur'a odaklanmalıydı. Zamana .rşı yarıştığı hissiyatından kurtulamıyordu. Macarthur, Lam-•urne cinayetiyle aylarca süren sessizliğini, kamuflajını boza-k tehlikeli bir final oyununu için kolları sıvamıştı.

Onlardan nefret ediyor. Büyük bir kinle.

Şifreye sahip.

Her şey birdenbire dank etti.

Lanet olsun.

Lanet olsun ona.

R.edlaw arabanın navigasyon aletini açtı. Gideceği yerin tam resini bilmiyordu ama anlaşılan navigasyon aletinin hafızasına itan kaydedilmişti.

Ya ne olacaktı? Bu Mercedes o yolu daha ce defalarca kat etmiş olmalıydı.

Düz gitmeye devam edin,” diye komut verdi cihaz soğuk bir le.
“Doksan sekiz nokta beş kilometre yolunuz var.”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

GÜNEŞKENT BİR İLERİDE, tepelerin arasında devasa bir :anserli hücre misali kapkara parlıyordu: Chiltern tepe silsilesi-ıin mutant bir uzantısı gibiydi.

Redlaw bağlantı yoluna girip devam ederken GÖLGE araba-arı peş peşe geçerek diğer yöne doğru gidiyordu. Mesai saati do-an subaylar yoğun bir gecenin ardından evlerinin yolunu tutuyordu. Neyse ki Mercedes'in camları koyu renkliydi de fark edil-ne ya da tanınma derdi yoktu. Gelgeldim, hem askerler hem jÖLGELİlerce korunan giriş kapısı sorun olabilirdi.

Gazı kökleyerek bariyerin üzerine sürmeyi düşündü ama arada /irmi metre kalınca bir sıra sivri uçlu demirin asfalta sabitlendi-»ini fark etti: metal kirpi dikenleri gibi dik dikti. *Hay aksi.*

Derken, şahane bir şey oldu. Musa'nın önünde yarılan Kızıl Deniz gibi sivri demirler yerin altına girdi, bariyer kendiliğinden kalktı ve zırhlı korumalar yana çekildi. Hatta içlerinden biri arabaya el sallarken bir diğeri selam çaktı.

Lamboürn'a ait mülkün kapısını çalıştıran her ne ise burada da iarikalar yaratmıştı. Redlaw, bunca şeye rağmen, kendini gü-ümsemekten alıkoyamadı. Kubbenin yanında NATHANIEL .AMBOURNE'UN ÖZEL KULLANIMI için tasarlanmış bir >ark yeri bile vardı.

Yanı başına tek bir GÖLGE arabası park etmişti. Büyük ola-ılıkla Macarthur'un buraya gelmek için kullandığı arabaydı. ledlaw tek avucunu motor kaputunun üzerine koydu. Motor ıala sıcaktı. Yeni gelmiş sayılırdı. Belki hala vakit vardı, çok jeç kalmamıştı.

Gazetede gördüğü şemadan hatırladığı kadarıyla, burada bir ʳerde kubbe içerisindeki çevresel koşulların izlenip ayarlanabil-liği ve Güneşsizlerin gözetim alcında tutulabildiği bir kontrol ıdası vardı. Yaklaşık yüz metre ötede, kubbenin yakınındaki tek çatlı yapı aradığı yer gibi görünüyordu. Yapının az sayıda ve ırantısız derecede küçük pencerelerinin görüş açısı dışında kal-naya özen göstererek oraya doğru koşar adımlarla ilerledi. Ka-nyı açmak için bir giriş kartı ve sayısal bir şifre gerekiyordu. ledlaw'un

elindeki mevcut tek taktik doğrudan yüz yüze gel-nekti. Kapıya sert ve kendinden emin bir biçimde vururken, lynı anda silahını da çekti. Hiç değilse şaşırtma kozu onun dinleydi. Macarthur'un malumatına göre, o ölmüş, cesedi de parça-anarak tanınmayacak hale gelmişti. Onu bekliyor olamazdı.

Kapıyı bir GÖLGE subayı açtı. Daha yüzündeki sorgulama fadesi şaşkınlığa dönmeden Redlaw onu içeri iterek silahı başı-ıa dayadı.

Kontrol odasının içinde Macarthur ile birlikte üç GÖLGELİ laha vardı. Redlaw rehinesini onlara doğru iteklerken hepsi löndü. Dördü de afallamıştı ama hiçbiri Macarthur kadar afal-ayamazdı. Diğer üçü bir dizi TV ekranının önünde otururken Viacarthur bir bilgisayar konsolunun önünde dikiliyordu. Ekranlardaki görüntüler, yeni getirilen sakinleri için kubbe içeri-¡inde yaratılan bir hayat kurgusunu yansıtıyordu. Güneşsizler üneşkent Bir'in sokaklarında dolanıyor; çoğu ellerini gözleri-e siper etmiş, gözlerini kırpıştırarak güneşe bakıyordu. Duruş-rından, beden dillerinden iç içe geçmiş bir korku ve hayret cunuyordu. Bilinmeyen bir gezegenin yüzeyini keşfe çıkmış ıcak bu yabancı atmosferin onları öldürmeyeceğinden de tam nin olamayan uzay kâşifleri gibiydiler.

Vampirlerden birkaçı yaşları uyarınca iç seslerinin buyruğuyla ıktan kaçmak için bir komnak bulmaya çalışıyor, duvar ve ben-;ri yükseltilerin arkasına saklanıyordu. Öte yandan, çoğunluk ışlarının üstündeki cam panellerin arasından onlara bakan bu so-ık, parlak yuvarlaktan korkmaya gerek olmadığı fikrine alışmış jrünüyordu. Güneş ışınları artık onlar için ölümcül değildi. Şimdilik.

"Tuğgeneral Macarthur," dedi Redlaw. "Lütfen o konsoldan 'aklaşın."

Macarthur yerinden kımıldamadı. Arkasındaki ekranda, yanıp nen boş bir kutunun üzerinde bir yazı vardı. Harfler Redlaw'un ¿uyamayacağı kadar küçüktü ama tahminince -tahminden de e emin olduğu üzere- bu, kubbeyi temizleyecek komuttu. *Şifreye sahip.*

Macarthur acil kriz güvenlik protokolüne başvurmuştu ve ıbbenin içerisindeki bin kadar vampirin tamamını yok etmek '.ereydi. Eğer kurnazca davranırsa yanındaki ast rütbeli subay-rdan hiçbiri onun ne yaptığım anlamazdı. Kaldı ki hiçbiri ıun hareketlerini sorgulamazdı, eh, çünkü o

Tuğgeneral'di. Redlaw tam zamanında gelmişti. On saniye geç kalsa Macart-ır Enter tuşuna basmış, saydamlaştırma işlemini, benzeri gö-ılmemiş ölçekte bir kitle imha sürecini başlatmış olacaktı. “Uzaklaş,” dedi tekrar, “yoksa vururum bu adamı.”

“Hayır,” diye yanıt verdi Macarthur, kendinden emin bir şe-lde. “Vuracağını hiç sanmıyorum John.” “Onların hepsini yok etmeye çalışıyor,” diye bilgi verdi diğer ÖLGELİlere. “Kubbe akıllı camdan yapılma. Saydamlaştırılalı.”

“Saçma,” dedi Macarthur.

“Öyleyse ne yapıyorsun o bilgisayarla?”

Redlaw'un acı biçimde öğrendiği üzere o muhteşem bir yalan-ydı. “Hata kontrolü. Sistemlerin etkin ve hatasız çalışıp çalkadığından emin oluyorum.”

“Kusura bakma ama *sen* ne anlarsın bilgisayar sistemlerinden? üneşkent'i sabote ediyordun.”

Redlaw GÖLGELİlerden birinin sinsi sinsi silahına uzandığı-fark etti.

“A-a,” diye uyardı. “Bu adamın ölmesi vicdanını sızlatmaya-ksa başka.”

Rehine ağlıyordu.

‘Endişelenme Aaronovitch,” dedi Macarthur, korkmuş adama, löf yapıyor. Redlavv şimdiye kadar asla bir insanı öldürme-ıştir, şimdi de öldürmeyecek.”

‘Yanılıyorsun,” dedi Redlavv. “Hala hayatta kalarak buraya na-geldim sanıyorsun? Çünkü Giles Slocock'u öldürdüm. Artık • can aldığıma göre bir İkincisi yahut üçüncüsü pek fark etmez, tıncı Emri bir kere çiğneyince pekâlâ çiğnemeye devam edebisin. Geri alamayacağına göre bari önüne bak, değil mi?” ‘Kendini lanetledin demek.”

ledlaw acı acı gülümseyerek omzunu silkti. “Zamanı geldi-ıde bu sorunu Tanrıyla ben aramızda çözeriz. Kendim için ıa edici bir sav öne sürebileceğimi düşünüyorum. Senin aynı-yapabileceğinden ise şüpheliyim, Gail. Nathaniel'i o şekilde lürdükten sonra hele.”

Madakiler donup kaldı. Macarthur üste çıkmaya çalışarak dlaw’un cümlesini kibirli bir gülümsemeyle geçiştirdi.

“Demek Lambourne öldü, ha? Onu öldürerek suçu benim üs-ime atmaya çalışmadığın ne malum John? Bu suçlamaların içbiri laftan öteye geçmez, tabii kanıtın varsa...”

“Kanıta ihtiyacım yok,” dedi Redlaw, sözünü keserek. “Öl-lek üzereyken bana bizzat kendisi söyledi. Gerçi onu öldürmen kadar önemli de değil. Çok şükür kurtulduk, diyebilirim, ımbourne'suz dünya daha bir hafif. Asıl önemli olan şu an yap-lak *üzere* olduğun şey: yüzlerce vampire toplu kıyım uygula- -ıak. Son kez söylüyorum, konsoldan uzaklaş. Bunu yapmana öz yumamam, müsaade edemem.”

Macarthurun kendi içinde bir muhasebeye girdiği besbelliy-i. Bütün seçeneklerini gözden geçiriyordu. Aaronovitch, Red-ıw’un kolları arasında kıpırdanıp duruyordu ama Redlaw silahı afasının arkasına daha sert bastırarak buna bir son verdi. Macarthur birden kararını verip arkasını döndü. Elleri konsol lavyesine gitti. Tuşlara basmaya başladı.

Redlaw silahı Aaronovitch’in kafasından çekip konsolun tam rtasına ateş etti. Bir şeyler çatırdadı, kıvılcımlar uçuştu. Ekran arardı. Macarthur Enter’a bastı, tekrar bastı ama konsol bozul-tuştu. Kriz güvenlik komutunun işletime girdiğine ve kubbe-in saydamlaştığına dair hiçbir belirti yoktu; ne bir ses ne de bir yarı sireni. Redlaw TV ekranlarına baktı. Hiçbirinde görüntü-;rin rengi açılmamış ya da vampirlerden herhangi biri acı için-e kıvranmaya başlamamıştı.

“Lanet olsun.” Macarthur gözlerindeki saf nefret ateşiyle yüzü-ü döndü. “Lanet olsun *sana*, John. Ne diye yaptın böyle bir şe-i? Çok yaklaşmıştım. Neredeyse avlıyordum onları!”

“Gail Macarthur,” dedi Redlaw, “kanunsuz bir şekilde vam-ûrleri temizlemeye teşebbüs suçundan tutuklusun...”

“Sen kimseyi tutuklayamazsın,” dedi, küçümseyerek. “Artık îÖLGELİ bile değilsin. Bir hiçsin. Şu haline bak. Etrafında

pervane olduğun o shtriga kaltağı yüzünden vampirlere karşı yumuşamış yarı ölü bir zavallısın. Neyse ki ondan kurtulduk arak. O

sürtüğün yanışını izlemek büyük zevkti.”

Yüzü alaycı bir acıma ifadesi almıştı.

“Oo, sana vampir manitanı hatırlatarak duygularını mı incit-:im? Söylesene bir vampirle düzüşmek nasıl bir şey? O yaşlı pör-»ümüş sikini başka türlü kaldıramıyor musun? İlla o soğuk, kuru amlı hanımefendiyi altına mı alman lazımdı?”

“Biz hiç...”

Gel gör ki, Redlaw sözünü bitiremeden Macarthur en yakı-undaki GÖLGE subayına doğru atılarak adamın silahını kılımdan çıkardı ve Redlaw’a üç el ateş etti. Mermilerin tamamı >nu ıskalamış, ancak bir tanesi Aaronovitch’in göğsüne isabet ■derek ikisini de yere yapıştırmıştı.

O hengâmede Redlaw, Aaronovitch’in altında debelenirken >irkaç el daha ateş edildi. Bağırışlar, çığlıklar, kırılma sesleri, sfihayet üzerindeki cesedi bir kenara atarak altından kurtulma-'i başardı ve başka bir GÖLGE subayı daha ölmüş mü diye bakır biri koluna yediği mermiyle yaralanmış, diğeri ise yüzü deh-etten yamulmuş halde bir sandalyenin arkasına sinmişti.

Macarthur’dan hiç iz yoktu.

“Tuğgeneral, resmen delirmiş,” dedi yaralı GÖLGELİ. “Etra-â rastgele ateş etmeye başladı, sonra da kaçtı.” Duvara asılmış am yüzeyli kutuyu işaret etti. Kırılarak açılmıştı.

“Onu da yanında götürdü.”

Kutunun içinde yaylı kıskaçlarla asılı duran yangın baltasın-lan bahsediyordu.

Redlaw kendini kontrol odasından dışarı atar atmaz Macart-lur’u gördü: Bakım merdiveninin ayağına doğru koşuyordu, »ierdiven zeminden tepe noktasına kadar kubbeyi hat boyunca arıyordu. Üzerine sıçrayıp tırmanmaya başladı. Yangın baltası

belinde sallanıyordu.

Ne yapmayı amaçladığını anlamak için dahi olmaya gerek ^oktu. Cam panelleri saydamlaştıramadığına göre sonraki en iyi hamlesi onları kendi elleriyle kırmak olabilirdi ancak.

Redlaw peşinden koşarak merdivene çıktı. İlk birkaç düzine basmak hayli zorluydu ancak sonra yükselen eğrinin dikliği azalmış, tırmanmak kolaylaşmıştı. Tutunmak için iki tarafa da konulan güvenlik tırabzanlarının da yardımı dokunmuyor değildi. -

Tırmandıkça fark etti ki güvenlik tırabzanlarından birinin yan tarafına düzenli aralıklarla şalterler yerleştirilmişti, her birinde yeşil bir basınç butonu ile kırmızı bir durdurma butonu vardı. Merdivenin altında, kubbeyi çevreleyen raylar içinde hareket eden tekerlekler takılıydı. Demek ki merdiven bütün olarak kubbenin etrafında hareket edebiliyordu. Şalterler, bakım işçilerinin merdiveni "sürüklemesini" engelliyordu. Macarthur yolu yarıladığında, yani yerden en az iki yüz elli metre yukarıda, omumun üzerinden aşağıya baktı. Redlaw'un peşinden gelmesine ¿aşırmamış gibiydi. Kemerinden Cindermaker'ı çekerek iki el ıteş etti. Redlaw merdivene kapaklandı. İki atış da ıskalamıştı ima biri güvenlik tırabzanlarından sekerek kafasının yalnızca Dirkaç santim yanından geçmişti, öyle saçları uçuşmuştu.

Ateş kesildiğinde Redlaw yukarı baktı ve Macarthur'un öfke içinde lanet okuduğunu gördü. Mermisi tükenmişti. Yedek şarjörü yoktu, bu yüzden Cindermaker'ı aşağı fırlattı. Silah takır rakır sıçrayarak kubbeden aşağı inerken Macarthur çıkmaya de-zam etti.

Redlaw peşindeydi. Onun da tek bir dişbudak mermisi kalmıştı. Heba etmemeliydi.

Bir dakika içerisinde Macarthur, Güneşkent Birin zirvesine yaklaşmıştı. Merdivenin basamakları neredeyse aynı seviyedeydi. Kemerinden baltayı çıkararak tırabzanların üzerinden sarktı.

:i eliyle sapını kavrayarak en tepedeki altıgen panellerden biri-î indirdi. Cam kalın ve sağlamdı, doğabilecek en kötü doğa ıştırlarına karşı dayanıklı olarak tasarlanmıştı. Paneli delmek in birkaç darbe indirmesi gerekti. Buna karşın birini kırdın mı ğerlerini kırmak nispeten daha kolaydı. Dikkatini bir aşağıda-panele vererek aynı işlemi tekrarlamaya koyuldu.

Redlaw bu sırada arayı kapatmayı başarmıştı. Macarthur'un rkaç metre berisinde durdu, güçlükle nefes alıyordu. Silahını karıp yukarı kaldırmıştı.

"Yeter, Gail," dedi. "Bu kadar yeter. Derhal dur."

Macarthur duraksadı, balta havada asılı kaldı. “Yetmez. Her ineli tek tek kırana dek durmayacağım. Dinle. Şunu duyuyor usun?”

Aşağıdan belli belirsiz çığlık sesleri geliyordu. Kubbenin msız açıklığından mızrak gibi aşağı inen güneş ışığı vampir-rden bazılarına isabet etmiş olacaktı ki Redlaw ayaklarının al-ıda, koşuşturan minik şekiller gördü: Küçük bir oğlan çocuğu rafından üstlerine büyüteçle güneş ışığı tutulan karıncalar gi-paniklemişlerdi.

“Bu neyin sesi biliyor musun?” dedi Macarthur. “İyi bir baş-agıcın sesi.”

“Neden?” dedi Redlaw. “Neden yapıyorsun bunu?”

“Hala anlamadın mı?”

“Anlamamışım ki soruyorum.”

“Onun için,” dedi Macarthur. “Roisın için.”

“Leary için mi?”

“Başka kaç tane Roisın tanıyoruz? Onu öldürdüler. Bu piç kuşu vampirler onu öldürdü. Onu benden aldılar. Madem onu ge-alamıyorum, o halde ben de intikamı alırım. Binini de temizle-ceğim çünkü o bin vampire bedeldi. Gayet adil bir takas." “Ama senin gözetimin altında en az bir düzine GÖLGELİ öl

i,” dedi Redlaw. “Dahası, bu mesleki bir tehlike. Evet, Leary ra dışı bir subaydı ama neden özellikle o? Neden başka herhan-birinin değil de onun intikamı alınmak zorunda?”

“Senden bunu anlamanı beklemiyorum, John. Adına ‘aşk’ deliyor. Duyguları olan ve bunları ifade edebilen insanlar arasın-ı yaşanan bir şey. Sana yabancı bir kavram, kuşkusuz.”

“Sen... ve Leary mi?”

“Ding! Sonunda jetonun düştü.” Macarthur’un gözlerinden rden yaşlar boşaldı. “Ben o kadına aşıktım. O da bana aşıktı, abii bunu sır olarak sakladık. Rütbeler arası böylesi bir ilişki /gun bulunmazdı. Biri anlasa muhtemelen ben işimden, öisin de beklediği terfiden olurdu. Sanırım Khalid biliyordu, îlki de sadece bize dair bir içgüdüye sahipti; dini hassasiyetle-ne

ters bir durum sezmiş, sapkınlık radarlarını açmıştı. Sanını birkaç kişi daha şüphelendi. Ancak işin komik tarafı, Le-y'nin en iyi arkadaşı şüphelenmedi. Senin hiçbir fikrin yoktu." "Ben bilmiyordum. Yani onun bir..."

"Söyleyebilirsin. Lezbiyen. Anlaman gereken şu ki bazılarımız ınu gizlemekte diğerlerinden daha iyidir. Bazılarımız da buna ecburdur. Roisin gibi katı bir Roman Katolik toplum içerinde büyümüş biri için kızları sevdiğini itiraf etmesi hiç kolay îğildir. Katolik okulundaki rahibeler bilselerdi şeytan çıkar-aya kalkarlardı. Bu yüzden, hetero numarası yapıyordu ama anrı biliyor ya birlikteyken hiç öyle değildi. Hayatımın en iyi vişmeleriydi, John. Aynı zaman da hayatımın aşkıydı. "Birlikte yaşlanacaktık. İkimiz de GÖLGE'deki görev sürele-mizi doldurup ikramiyelerimizi alınca Brighton civarında bir r evi satın alacak, sürüsüyle kedisi ve sebze dolu bostanı olan r çift şişman, huysuz lezbiyen olacaktık. Her şey öyle harika acaktı ki."

Macarthur ne yanaklarındaki göz yaşlarını silmeye yelteniyor

; de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Onu her gün özlüyorum. Her inün her dakikası. Aşağılık vampirler benden geleceğimi pallar. Bedelini ödemek zorundalar." derken bile sesi daima çelik bi sertti.

"Ama Lambourne'u neden öldürdün öyleyse? Leary'nin ölü-ünün onunla uzaktan yakından alakası yoktu."

"Kafanı kullan. Güneşkent Bire yani onun bebeğine bulaşıyo-m. Onun bu küçük, kârlı işinin hayata geçirildiği ilk gün geri kriz güvenliğini devreye sokuyorum; daha doğrusu sokacak-m, sen olmasaydın. Buranın yalnız bir çeşit hapis değil aynı za-anda bir ölüm kampı, bir vampir Belsen'i olma kapasitesi ta-Jığını kamuoyu bilse sence nasıl tepki verirdi? Tahmin ede-TI, pek hoş karşılanmazdı. Diğer on dört Güneşkent'i inşa ede-ezdi herhalde. Başbakan kontratı yırtar, hiç bilmiyormuş nu-arası yaparak bu işten bütünüyle elini eteğini çekerdi." "Yani?"

"Yani, Nathaniel Lambourne kızdırmak istediğim en son in-ndı. Baksana sen ne hale geldin, üstelik bütün o saçmalıkların-ona en fazla bir peniye mal olmuşken. Ben ise milyonlara mal acaktım. Dünya üzerinde ondan saklanıp güvende olabilece-m tek bir yer yoktu. Ölmek zorundaydı. Sence de boynunda-yara ince iş değil miydi?"

“Polis bir Güneşsiz’in yaptığından şüphelenebilir, bunu mu stediyorsun?”

“Ah, uzun sürmez ama başlangıçta evet. Üstelik bu onları ey heyecanlandırır. Polisler olayın içinde biraz vampir parma-görmeye bayılır. En iyi ihtimalle, ben buradaki oyunumu oy-yıp sonra da kayıplara karışana dek onları benden uzak tutar-. Hepsinden öte, en büyük ironi de kriz güvenliğin benim fık-n olması. Bu sistemi yerleştirmesi için Lambourne’u ben ikna tim. En kötü, Güneşsizler hadlerini aşıp ayaklanmaya kalkar-trsa onları kuyruklarından yakalamak için kullanılabileceğini yledim. Onlara kimin patron olduğunu hatırlatmak için camı rkaç saniyeliğine bir parça saydamlaştır yeter. Etkili bir yaptı-ti yöntemi olmanın yanı sıra iyi bir pazarlama stratejisiydi. O . sonunda ikna oldu. Hepsi benim marifetim.”

Yangın baltasını tekrar kaldırdı.

“Şimdi eski moda, manuel yolla gün ışığını bırakmalıyım ki ;ri girsin.”

“Hayır,” dedi Redlaw. “Buna izin veremem.”

“Ateş et, öyleyse. Ama unutma, ikimizin de kendince dünya-:a değdiğini düşündüğü bir kadının anısına yapıyorum bunu.” Redlaw nişan aldı. Başka seçeneği yoktu. Hoşuna gitsin ya da tmesin, o artık bir shtrigaydı. Kubbenin içindeki vampirler un koruması altındaydı. Kaldı ki, Macarthur’un vampirleri un adına yok etmesini Leary katiyen istemezdi. Onun hatırladı Röisin Leary çok daha bağışlayıcıydı.

Macarthur baltayı indirdi, Redlaw ateş etti.

Ne var ki, Macarthur kurnazlık yapmıştı. Baltayı panele vur-ık yerine son anda sağa kaydırarak sapının ucuyla hemen önünki şalterin yeşil butonuna basmıştı. Merdiven keskin bir sar-ıtıyla Redlaw’u güvenlik tırabzanına doğru fırlatarak birden na kaymaya başladı. Mermi boşa gitmişti. Gerçi Redlaw’un :rmisi kalmış olsaydı bile Macarthur’un onları kullandırtmaya ; niyeti yoktu. Baltayı sallayarak merdivenden aşağı iniyordu. ■dlaw baltanın önünden çekilirken ayağı kaydı ve merdivenden ığı düşmeye başladı. Macarthur peşinden koşarak gözü dön-jşçesine saldırıyor, baltanın bıçağı çelikle buluştukça kıvılcım-' çıkarıyordu. Redlaw darbelerden kurtulmak için göbeğinin erinde aşağı doğru kendini

itmeye devam etmek zorunda kal-Boş Cindermaker avucundan kayarak zeminde bir yerde öteki ndermaker'a katılmak üzere aşağı yuvarlanıyordu.

“Kımıldama!” diye homurdandı Macarthur. “Geber!” Basamaklar dikleştikçe Redlaw'un güç bela kontrol edebildi-:i düşüşü hız kazanıyordu. Altındaki merdiven hareket ederken itriyor, sarsılıyordu. Sonunda kaçınılmaz olarak tırabzanların zerinden dışarı fırladı. Çırpınan tek eliyle güvenlik tırabzanı-ın demirini yakaladı. Ancak merdiven bir yandan dev bir saa-in saniye ibresi gibi kendi ekseninde ağır ağır dönmeye devam derken, Redlaw'u da peşinden sürüklüyordu.

Macarthur durdu, baltayı Redlaw'un eline hedef aldı. Tam altayı indirirken Redlaw tırabzanı bıraktı ve balta az önce parlaklarının bulunduğu yere indi.

Kayarak düşüyordu. Kubbenin destek çeliklerinden birinin enarını tutarak durmayı başardı. Ayakları başka bir destek çe-iği bulmak için arandı. Macarthur merdivenin dışına çıktı, kubbenin altıgen iskeletinin üzerinde, dengesini kurmak için ubbenin eğimine göre eğilerek Redlaw'a doğru ihtiyatlı bir şe-ilde ilerlemeye başladı.

“Tam bir baş belasısın,” dedi. “Sen de en az onlar kadar kötü-iin. Benim için, herkes için bir yüksün. Kurtulunması gereken ir yük.”

Redlaw'un elinde hemen hiçbir şey kalmamıştı. Bütün silah-ırını yitirmiş, kollarında ve bacaklarında derman kalmamıştı, 'erden üç yüz metre yüksekte, can havli ile Güneşkent Bir'in üzeyine tutunmuştu ve onu öldürmeyi kafasına koymuş bir ıanyak elindeki baltayı sallayarak hızla ona doğru yaklaşıyordu. Tam bu sırada göğsüne batan haçı hissetti.

Leary : *“Görüyorsun ya, Tanrı'yla ilgili her ¡eyde olduğu gibi, mese-*; *senin ne istediğin ile değil neye ihtiyaç duyduğun ile ilgili. ”* Redlaw haçı boynundan çekip çıkardı. Sonra zincirini tek eli-e doladı. Macarthur artık bir kol boyu ötedeydi.

“Beni o şeyle mi korkutacaksın yoksa?” dedi, burnundan solu-arak.

“Fena çuvalladın John. Ben *onlardan* biri değilim.”

Tek eliyle kubbeye tutunarak beceriksizce saldırdı. Redlaw zin-ir sarılı yumruğuyla baltayı savuşturdu. Hemen ardından, tam iacarthur yeniden

denemek için kolunu toplarken haç bir kırbaç ;ibi burnuna çarptı. Bu ağır haç Macarthur'un burnunun ortası-a inerken kemik ve kıkırdaktan şiddetli bir kırılma sesi geldi. Kısa bir anlığına acıdan kör olan Macarthur baltayı güçsüzce na savurdu. Redlaw baltanın sapını yakalayarak darbeyi geri na çevirdi. Baltanın sapı avucunun içinde döndü, başı aşağı üştü ve bıçağı baldırına girdi.

Yanlan kasında dışarı kan hücum ederken Macarthur acı acı :ryat etti. Balta kendiliğinden yerinden çıkarak döne döne aşa-ı düşmeye başladı. Macarthur da peşinden kaydı ama kendini urdurabildi. Redlaw'un birkaç panel aşağısında, iki eliyle des-■k çeliklerine yapışmıştı: Dişleri kenetlenmiş, gözleri dehşet inde, vahşi bir hayvan gibi var gücüyle dayanıyordu.

"John," dedi, yukarıya bakarak. Sesi titrek ve çatallıydı, lohn, dayanamayacağım. Kayıyorum."

Bacağından kanlar boşalıyordu. Balta atardamarını kesmişti. "Bana uzanabilirsin, değil mi? Yukarı çek beni."

Redlaw, Slocock'u öldürmüştü. Lambourne'un ölmesine izin :rmişti. Üçte üç mü yapacaktı?

"John, özür dilerim. Özür dilerim. Her şey için. Hepsi Röisin indi. Anlıyorsun, değil mi? Hepsi onun için."

Redlaw bir haçına baktı bir aşağıdaki eski patronuna.

"Ona kendin açıklarsın," dedi. "Anlayışla karşılayacak mı badım."

Merdivenin kubbenin etrafında bir tur atması tam beş dakika mıştı. Turunu tamamladığında o basamaklardan aşağıya ine-k yalnızca bir kişi kalmıştı geriye.

Otuzuncu Bölüm

REDLAW, LAMBOURNE’UN MERCEDESİNİ Hitchin’in kışında bir yerlerde bir tali yolun kenarına bıraktı.

Arabayı arkasında bırakarak bir çitin üzerinden atladı, bir özel raziye girdi. Güzel bir bahar sabahıydı. İngiliz kırsalı cana ge-yordu: parlak yeşil ve enerjik. Kırlangıçlar hızlı hızlı kanat çırpıyor, tarla kuşları süzülüyordu; koyunlar meliyor, inekler bö-ürüyordu.

Redlaw sol koluyla sağ kolunu tutmuş, hafif hafif topallayarak iyin geçiyordu. Nereye gittiğine yahut ne yapacağına dair net ir fikri yoktu ama ne gam.

Yüzüne güneş değiyordu. Etrafında ise uçsuz bucaksız bir çift-k arazisinden, sonu görünmeyen patikalardan ve sapa yollardan aşka hiçbir şey yoktu.

Arazinin ortasında, boynundaki haçı çekip kopardı ve geriye oğru fırlattı.

On beş metre gitmemişti ki geri dönerek haçı yerden aldı.

Başını eğdi. Düğüm atarak tekrar boynuna taktı. Boynunda-ıin büyüklüğünü ve ağırlığım kanıksayarak uzun adımlarla luna devam etti.

SON